

Khuyenh Thành Song Tuyệt

Contents

Khuyenh Thành Song Tuyệt	2
1. Chương 1: Đầu Xuân Ấm Ấp, Lần Đầu Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Bất Giác Trở Thành Bạn Hữu	7
3. Chương 3: Cứ Như Ban Đầu	11
4. Chương 4: Song Tuyệt Lần Gặp Đầu Tại Thanh Thành	14
5. Chương 5: Đơn Giản Một Chút, Cũng Tốt !	18
6. Chương 6: Ngộ Đồng Liền Cành	20
7. Chương 7: Thế Gian Thị Phi Hay Là Ai Phi	24
8. Chương 8: Khuyenh Quốc Khuyenh Thành Hoa Đào Nhan	27
9. Chương 9: Người Dẫn Đầu Ẩn Thân Xem Hải Kịch	31
10. Chương 10: Hào Kiệt Phong Lưu	35
11. Chương 11: Tuổi Trẻ Đầy Nhiệt Huyết	38
12. Chương 12: Ấm Trung Bất Tri	42
13. Chương 13: Nhân Ảnh Phiên Nhiên Sầu Tự Yên	46
14. Chương 14: Nhất Tịch Vân Vũ Lai Nhật Loạn	49
15. Chương 15: Độc Khứ Nhất Phương Vong Ly Thương	54
16. Chương 16: Yên Ba Miếu Miếu	58
17. Chương 17: Thị Phi Là Ai Phi	62
18. Chương 18: Phù Sinh Giáng Trần Hoa Đào Sinh	67
19. Chương 19: Tình Thâm Tình Luyến Bất Nan Kham	71
20. Chương 20: Đoạn Tay Áo, Đoạn Sầu, Tình Chưa Dứt	75
21. Chương 21: Đêm Xuân Nhất Mộng Nhạ Thê Lương	79
22. Chương 22: Hạnh Phúc Là Chi?	84
23. Chương 23: Cổ Nhân Thán	87
24. Chương 24: Tình Tàn	91
25. Chương 25: Nhân Bất Kiến	95
26. Chương 26: Cổ Nhân	100
27. Chương 27: Uyên Ương Chia Lìa	104
28. Chương 28: Giang Sơn	107
29. Chương 29: Đoạn Ngõa Lạc Lịch Hồng Tường Thế	111
30. Chương 30: Tình Yêu Mông Lung	114
31. Chương 31: Quá Khứ Qua Đi Tất Cả Chỉ Do Sự Ràng Buộc	118
32. Chương 32: Gương Vỡ, Gương Lành	122
33. Chương 33: Trở Lại Đến Bao Giờ?	124
34. Chương 34: Hồng Trần Cử Triền Duyên Vị Hưu	128
35. Chương 35: Quá Khứ Là Thế Nào?	132
36. Chương 36: Tình Tự Nan Viết	136
37. Chương 37: Hoa Lạc Hoa Khai	140
38. Chương 38: Pn1	143

Khuynh Thành Song Tuyệt

Giới thiệu

Tương thức như mộng gió thổi cuốn ký ức xưa đi xa Tương thức như huyền bao nhiêu khí phách còn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuynh-thanh-song-tuyet>

1. Chương 1: Đầu Xuân Ấm Áp, Lần Đầu Gặp Gỡ

Mùa xuân ba tháng, xuân sắc tiêu tường, ánh sáng nhân nhật nhẹ nhàng, gió mát phả phất mang theo sinh mệnh mới đi qua từng tác đất, hoa ảnh lay động, vạn vật sống lại, trong thiên địa một mảnh xanh biếc, chỗ một chút đỏ tươi, hình như còn thoang thoảng một hương thơm dễ chịu, làm cho người ta không chỉ vui vẻ mà còn rất thoải mái.

Thời tiết đẹp như vậy, là không nên lãng phí để đọc sách cùng luyện công. Tư Đồ Cảnh trong lòng là nghĩ như vậy. Hừ cười nhỏ, thoải mái mà nằm ở võng thượng, hưởng thụ ngày xuân, tắm ánh mặt trời, thật là thích thú! Thế này mới gọi là cuộc sống a!

Nghĩ, Tư Đồ cảnh trong lòng lại là vui vẻ, đến cả thần chính mình thông minh. Thế là thoải mái nằm trên võng kê trở mình, võng lay động mạnh. Hai bên võng cây nhỏ cũng bị xả quơ quơ. Nho nhỏ thiếu niên cứ như vậy từ từ chìm sâu vào giấc ngủ, trên khuôn mặt tuấn tú còn hiện một nét cười gian xảo.

Thật lâu sau, Tư Đồ Cảnh trong giấc ngủ mơ dần tỉnh lại. Sắc trời vẫn còn sớm, ánh dương quang còn sáng, xoay người, chuẩn bị tiếp tục ngủ. Chợt thấy một bóng đen hướng mình đi tới. Không tốt, giật mình, xoay người không xong, ngã xuống võng. Lúc này bóng đen kia đã ở trước mặt hắn rồi.

“Đại sư huynh, người đang làm cái gì đấy?” Thanh âm run run cất tiếng hỏi.

Ngẩng đầu mới phát hiện kia bóng đen chính là tiểu sư đệ — Tô Cừ.

“Ta đang làm cái gì?” Tư Đồ Cảnh đứng dậy, hướng Tô Cừ quát: “Thấy ta ngủ, còn chạy tới làm ta sợ, người là không phải lại táy máy tay chân?”

Nghe nói như thế Tô Cừ cảm thấy bị đe dọa, sắc mặt đều bắt đầu thay đổi. Đại sư huynh, tuy rằng bình thường luyện công không chăm chỉ, nhưng công phu lại tiến bộ cực nhanh, nhất là lúc bắt nạt người khác, tài năng được bộc lộ rất cao.

“Người đang ngủ còn có thể bị ta làm sợ.....” Tô Cừ nhỏ giọng tự mình biện giải nói.

Tư Đồ Cảnh vừa nghe lời này trong lòng tức giận, giả vờ hạ giọng nói: “Người nói cái gì –?” Nói xong lại đưa tay nhéo tai Tô Cừ. Tô Cừ sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng lấy tay ngăn cản.

“Đại sư huynh, không phải ta muốn đến phá người a, là sư phụ bảo ta tới tìm người.” Nếu không có chuyện gì, ai dám đến chọc ác ma này chứ a, trừ khi là chán sống. Đương nhiên, lời này là chỉ có thể nói ở trong lòng.

“Cha ta?” Tư Đồ Cảnh thu hồi móng vuốt, phủi phủi bụi đất trên người, hướng thư phòng mà đi, cũng không quay đầu lại mà nói: “Sư phụ chả nhẽ lại không biết ta có thói quen trốn học? Như thế nào ngay cả loại việc nhỏ này cũng tới tìm ta, thật là!”

“Không phải, Thanh Thành sơn trang chúng ta hôm nay nhận tân đệ tử, sư phụ bảo chúng ta đều phải có mặt.” Tô Cừ ở phía sau hần nói nhỏ.

Tư Đồ Cảnh dừng lại: “Đi đâu?”

“Chính Các.”

“Người như thế nào không nói sớm?”

Chính Các cùng thư phòng ngược hướng nhau.

“Người đã muốn hướng bên này mà đi rồi.....”

“Nga..... Người lại đây một chút.”

“Nga..... A ——”

Tiếng kêu thảm thiết vang khắp Thanh Thành sơn trang.

Tô Cừ nhớ rõ rất rõ ràng, một tháng trước, Tư Đồ Cảnh hung tợn đem chân đá một cước phá tan tành chiếc ghế gỗ rồi nói : “Từ nay về sau, ta hướng đông, các người liền hướng đông, ta đi tây, các người liền đi tây, nếu ai dám không phục.....” Hần không nói câu tiếp, chỉ hừ lạnh một tiếng, nhanh rời đi, dẫm lên chiếc ghế vừa bị phá nát.

Tư Đồ Cảnh cũng nhớ rõ rất rõ ràng, một tháng trước, hần đã hủy đi một chiếc ghế dựa trong thư viện, sau đó đem các bộ phận rải rác gom lại một chỗ.....

Chính các

Tư Đồ Chấn Nam cùng huyền Tế Bắc trò chuyện với nhau vui vẻ, trong góc sáng nhỏ đằng kia, một tiểu nam hài im lặng ngồi, có lẽ là vì xuất thân nhà quan lại,

Nam hài trên người mang theo khí chất mà thường nhân khó thấy, thanh tú mà không ngại ngùng, tuy rằng vẫn là một đứa trẻ, nhưng lại có thể thấy được bộ mặt lạnh lùng.

Hai hàng người chỉnh tề đứng đó, sao vẫn không nhúc nhích, hành vi theo quy củ, bởi vậy có thể thấy được hôm nay tiếp khách rất quan trọng.

Một thân ảnh không hề dừng bước, phía sau còn đi theo tiểu tử nhỏ, tiểu tử nhỏ ánh mắt vẫn còn hồng hồng . Không cần đoán, ai cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Tô Cừ tự đi đến đứng vào cuối hàng, Tư Đồ Cảnh muốn xông thẳng mà vào, ngay tại vào cửa kia trong nháy mắt, đột nhiên thả chậm cước bộ, tạo nhả nhắc chân, vào cửa.

Tư Đồ Cảnh chân trước vừa mới nhấc lên, Tư Đồ Chấn Nam liền tức giận đi tới, nhanh chóng đến gần, giận dữ nói: “Người lại đã ở nơi nào ?” Phía sau huyền Tế Bắc cả kinh, trong góc sáng Huyền Minh Thần ẩn người.

Tư Đồ Cảnh sau không nhanh không chậm lui từng bước, thân mình khom người chào, nói: “Cha bớt giận, con bất quá cảm thấy này xuân ý đã rồi, ra ngoài thưởng hội cảnh thôi.”

“Trốn học người còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, xem ra trước kia là phạt người rất nhẹ!”

Tư Đồ Chấn Nam mày nhăn lại, đầy ngập lửa giận đang muốn bùng nổ, Huyền Tế Bắc lại tiến lên ngăn cản, sắc mặt thay đổi có chút quái dị.

Đánh giá cao thấp Tư Đồ Cảnh một lúc, lại cảm thấy không có gì khác, Huyền Tế Bắc cười nói: “Đây là tiểu Cảnh?”

Tư Đồ Chấn Nam bắt đầu dĩ gật đầu.

Mà Tư Đồ Cảnh sớm đem kia phó bá vương bộ dáng thu đứng lên, thoát nhìn nhưng thật ra hào hoa phong nhã bộ dáng. Lúc này vòng hai tay, nói:“Tư Đồ Cảnh gặp qua bá phụ.”

“Đứa trẻ thật ngoan!” Huyền Tế Bắc buông tiếng thở dài,“Chấn Nam, người dạy dỗ con thật tốt a, có tư chất!”

Nói lý ngoại trừ việc tán dương, dường như còn có một hàm ý khác, chỉ là ai cũng không để ý.

Tư Đồ Chấn Nam vẻ mặt bất đắc dĩ, sao lại để hắn nhìn thấy như vậy! Chỉ đành lắc đầu, khoát tay. Lại góc đối diện đứa trẻ vẫy vẫy tay, nói:“Minh Thần, mau tới đây!”

Tư Đồ Cảnh theo Tư Đồ Chấn Nam quay người nhìn lại, lúc này mới phát hiện đứa trẻ trong góc phòng kia đang nhìn không chớp mắt. Nhất thời nháy mắt, lần đầu tiên ấn tượng không tốt.

Huyền Minh Thần đứng dậy chạy lại, Tư Đồ Cảnh nháy mắt càng nhanh. Người này có cần ngay cả đến dáng đi cũng toát ra khí chất khác người sao? Lên núi là để “Tu hành” , không phải để làm công tử ! Nhìn bộ dạng yếu đuối kia, lại sinh chút ý xem thường.

“Minh Thần, mau gọi sư huynh!” Huyền Tế Bắc một tay ôm chặt Huyền Minh Thần đem lại đây.

“Không cần.” Tư Đồ Chấn Nam cười nói:“Người mới rời đi vài năm như thế nào liền đã quên, chúng ta nơi này là không phân biệt thứ hạng.”

“Ta gọi là Tư Đồ Cảnh, người tên gì?” Tư Đồ Cảnh không nhìn hai vị đại nhân, hướng đến Huyền Minh Thần mà hỏi.

“Huyền Minh Thần.”

Thanh âm khiêm cần(1) mà không nhún nhường, đều có một phần ngạo nghễ . Tư Đồ Cảnh cảm thấy hắn cùng Tư Đồ Chấn Nam có vài phần giống nhau, Thanh Thành sơn trang vẫn dạy đệ tử phải biết khiêm cần nhưng không nhún nhường, Tư Đồ Cảnh khó đạt được điểm ấy , không nghĩ tới hôm nay đến đây phải gương mẫu.

Tư Đồ Cảnh nhất thời trầm mặc, khóe miệng lại ở bất tri bất giác cười tà.

Tư Đồ Chấn Nam vừa thấy liền biết tình thế không tốt, vội hỏi:“Tốt lắm, Cảnh nhi, hôm nay ta không phạt người, người Huyền Bá Bá cũng gặp qua người , người lui xuống đi.”

Tư Đồ Cảnh khóe miệng giương lên:“Cha, cho phép con dẫn Minh Thần đi xuống núi làm quen hoàn cảnh đi!”

Huyền Tế Bắc hoàn toàn không biết nội tình, lại thấy Tư Đồ Cảnh vẻ mặt nhiệt tình cười, liền trả lời:“Cũng tốt, nếu tiểu Cảnh nhiệt tình như thế, khiến cho minh thần phải noi theo. Đi thôi!”

“Không được!” Tư Đồ Chấn Nam là kiên quyết phản đối .

“Đi thôi đi thôi!” Huyền Tế Bắc một tay kéo đứa trẻ đẩy ra bên ngoài, rồi quay đầu lại nói:“Hai huynh đệ chúng ta cũng lâu không ôn chuyện”

Tư Đồ Cảnh liền lập tức kéo Huyền Minh Thần liền chạy ra, lưu lại Tư Đồ Chấn Nam với vẻ mặt bất đắc dĩ cùng chúng đệ tử mà thở dài.

Sắc trời thượng hảo, tà quang huy ánh, cây đào thụ hoa nở chưa đều, những mầm non mạnh mẽ muốn nở ra, cây cỏ đang sinh sôi, xuân cùng cảnh sắc tuyệt trần, vài nhánh liễu đung đưa khe khẽ. Đúng là thời khắc ban đầu, như họa vô tình.

Đối với Huyền Tế Bắc, Tư Đồ Cảnh là quen thuộc , bởi vì hắn cùng Tư Đồ Chấn Nam vẫn có lui tới, hơn nữa, lại là đại quan trong kinh thành. Thanh Thành sơn trang đào tạo ra không ít quan viên, lại cũng không thu nhận người của quan gia làm đệ tử, nay lại phá tiền lệ thu Huyền Minh Thần, có thể thấy được quan hệ bọn họ thế nào.

Không phải chuyện của mình, không cần quan tâm. Tuy rằng thường thường nghĩ như vậy, cuối cùng vẫn như cũ quan tâm đến rất nhiều, hiểu biết cũng nhiều. Có lẽ đúng là bởi vì bộ dạng này, cũng không thật sự là Tư Đồ Cảnh, ở bất cứ phương diện nào cũng tiến bộ rất nhanh, hơn nữa, là ở bất tri bất giác.

“Uy, nghe, về sau bảo ta đại sư huynh, nghe theo lời ta nói, người sẽ không phải chịu thiệt!”

Những lời này cơ hồ mỗi một đệ tử đến hẳn đều nói một lần, dù sao sẽ không ngại phiền, liền nói tiếp.

Nhìn Tư Đồ Cảnh ra vẻ uy nghiêm, Huyền Minh Thần cười lạnh một tiếng, nói: “Thanh Thành sơn trang không sắp xếp thứ hạng!”

Tư Đồ Cảnh cũng không vì câu nói này mà tâm không sinh hờn giận, chỉ cảm thấy gặp một người thú vị, đôi mắt đảo qua lại một vòng, nói: “Không có việc gì, Thanh Thành sơn trang là ta tính!”

“Người tính? Dựa vào cái gì?” Huyền Minh Thần liếc mắt thấy Tư Đồ Cảnh.

“Đương nhiên, là bằng này.....”

Thừa dịp Huyền Minh Thần chưa chuẩn bị, Tư Đồ Cảnh đánh một quyền luồng thân đi qua. Đối với đánh lén, Huyền Minh Thần không sợ, trước kia không biết gặp được quá nhiều kẻ ám sát, mưu hại, né tránh quyền cước nho nhỏ này chỉ như chơi. Rất nhanh, Tư Đồ Cảnh đánh vào không trung, thân mình về phía trước trụ đi.

Cư nhiên tính sai, này quan văn con biết võ công. Nhưng là Tư Đồ Cảnh tự nhận võ công cũng không sai, đối phó với người này hẳn dư sức. Vì thế, Tư Đồ Cảnh xoay người, hung hăng trừng mắt Huyền Minh Thần, sau đó lại đánh tiếp.

Một hồi kịch chiến triển khai.

Gió đêm dần dần nhiễm đen phía chân trời, ánh trăng đã lên cao, trúc ảnh hỗn loạn, Viên Sơn nguy âm, dần dần im lặng bên trong trang, vị sư phụ còn tại tâm trạng không yên nhìn xung quanh bên ngoài.

“Chấn Nam a, người đang nhìn cái gì đấy?”

Huyền Tế Bắc nhìn Tư Đồ Chấn Nam bộ dáng nóng vội, nhưng thật ra cảm thấy mới mẻ, nhiều như vậy năm còn chưa thấy hẳn như vậy, tưởng kia đứa trẻ cũng không phải là tính du đãng(2).

Đã qua bao năm tháng, anh khí của hai người vẫn còn, theo năm tháng lưu thiên, lại so với năm đó hơn chút thành thực khí.

“Bọn họ như thế nào còn không có trở về?” Tư Đồ Chấn Nam nhỏ giọng thì thầm.

Huyền Tế Bắc vỗ vỗ lưng Tư Đồ Chấn Nam, nói: “Người quả nhiên là rất có trách nhiệm, quan tâm tiểu Cảnh đến vậy!”

“Ta là lo lắng cho Minh Thần!”

Nhất thời sốt ruột, Tư Đồ Chấn Nam đem những lời trong lòng nói ra. Thấy Huyền Tế Bắc vẻ mặt nghi hoặc, liền cũng không nhiều lời nữa. Khuất khỏi ngón tay gõ lên cái bàn, chỉ chốc lát sau còn có một nam tử trẻ tuổi đi đến.

“Trang chủ, Huyền đại nhân!” Nam tử nói: “Trang chủ có gì phân phó?”

“Gọi Tư Đồ Cảnh về cho ta!”

“Vâng!” Nam tử bước nhanh đi rồi đi ra ngoài.

Nam tử này, là phó tướng đắc lực của Tư Đồ Chấn Nam năm đó—Triều Dương.

Chín năm trước, Tư Đồ Chấn Nam từ chức đại tướng quân quy ẩn sơn trang, thủ hạ của hắn không ít người đều theo đến đây, này lực lượng vốn đã là cường đại mà không thuộc về võ lâm thần bí nên lực lượng cũng ngày càng tăng.

Cho đến hôm nay, dân chúng vẫn không quên được nhiều năm trước cứu vớt thương sinh, cứu giúp thiên hạ văn võ hai quan — Chấn Nam Tế Bắc; Người trong giang hồ quên không được nhiều năm trước tung hoành quan trường, danh tiếng võ lâm Thanh Thành tứ công tử. Thanh Thành sơn trang, vốn đã là đại phái, nhưng vài năm gần đây đã dần dần biến mất, ngẫu nhiên có người nhắc tới, cũng dĩ nhiên đã trở thành văng tích. Mà từng cùng Thanh Thành sơn trang giao hảo là nhất đại môn phái Ngọc Cẩm sơn trang cũng càng phát ra điệu thấp. Môn phái nhỏ khác đều thế mà ra đời.

Nay xích mích lớn với vương triều, là ngoài tốt trong xấu, ngoại thích(2) lộng quyền, chính trị mục nát. Mặt ngoài an bình, không biết còn có thể duy trì bao lâu.

Không phải chờ lâu, Triều Dương một tay dẫn theo một đứa trẻ, giống như xách con gà con. Hai hài tử trong mắt đều tràn ngập phần nộ cùng sợ hãi.

“Ai!”

“Này..... Đây là có chuyện gì?” Gặp hai hài tử y quan không chỉnh, Huyền Tế Bắc có chút kinh hoảng.

Tư Đồ Chấn Nam liếc Huyền Tế Bắc một cái, tình huống này hẳn sớm quá quen thuộc, vì thế trực tiếp vọt tới trước mặt Tư Đồ Cảnh, nhéo hồng lỗ tai hắn, quát:“Còn không mau Xin lỗi!”

Tư Đồ Cảnh mặc dù tự xưng không sợ trời không sợ đất, nhưng cuối cùng cũng sợ phụ thân tức giận. Nhưng là, xin lỗi? Có thể sao?

“Hắn cũng động thủ đánh ta –” Tư Đồ Cảnh nhỏ giọng nói, thanh âm có chút lo lắng không đủ.

“Rõ ràng là người động thủ trước !” Phỏng chừng đây là câu nói lớn thanh đầu tiên sau chín năm của Huyền Minh Thần.

“Người còn kéo tóc ta!”

“Người gõ đầu ta !”

“Người.....”

Huyền Tế Bắc chưa kịp phản ứng, hai hài tử lại lần trên sàn nhà, hoàn toàn không để ý xung quanh, cứ như thế mà đánh mắng nhau.

Tư Đồ Chấn Nam giận quá , rống to:“Cả hai dừng tay ngay cho ta!”

Phòng của các đệ tử trong Thanh Thành sơn trang đều sáng đèn, rõ ràng diệt diệt, nhợt quang lay động. Tuy rằng trên tay đều cầm thư, trong miệng lại ở thảo luận đề tài khác.

Không biết Tư Đồ Cảnh tiểu tử kia hôm nay có phải hay không đã thành công thu nhận tiểu đệ mới. Bọn họ càng hy vọng người mới tới kia có thể cứu bọn họ. Nhưng, bọn họ trong lòng vẫn là rất rõ ràng — hy vọng là xa vời .

Cảnh hiền viện, trong một căn phòng nhỏ, đốt hai ngọn đèn, ngọn đèn có chút quỷ dị chớp lên , hai hài tử ngồi đối diện ở trước bàn múa bút thành văn, đôi khi ngẩng đầu lên trừng đối phương liếc mắt một cái. Một bên bàn là một xấp giấy lớn, Triều Dương cầm trong tay một thanh kiếm, khoanh tay trước ngực ngồi ở một bên, thứ nhất phòng ngừa việc đổ máu phát sinh, thứ hai giám sát hai người bị phạt. Hai nha hoàn đứng ở ngoài phòng canh gác , tập mãi thành thói quen. [Đạo Đức Kinh] chép lại một trăm lần, không xong không ai cho phép được ra ngoài.

Huyền Tế Bắc ngồi cạnh bàn đá bên trong viện, đêm có chút lạnh, toàn bộ sơn trang yên tĩnh. Tư Đồ Chấn Nam cầm kiện quần áo mang theo trong phòng đi ra, cầm quần áo nhẹ nhàng đưa Huyền Tế Bắc phủ thêm.

Đã bao lâu, không có cùng nhau ngồi ở chỗ này nói chuyện phiếm . Bao nhiêu năm trước, bọn họ còn ở nơi này cùng nhau đàm đạo lý tưởng của chính mình, nói nên vì quốc tận lực.Nay đề tài như trước không thay đổi, chỉ là hai người bọn họ bây giờ không còn là hai thiếu niên nữa, khiến quốc tận lực, cũng đã thay đổi mục tiêu.

Hiện tại phải làm , là dạy dỗ hai hài tử biết nhân sinh, mà không phải chính mình. Tất cả, tựa hồ đều còn chưa bắt đầu.

(1) Khiêm cần: khiêm nhường và kính cần

(2) Tỉnh du đăng : du côn á..=))) theo ta nghĩ là vậy

2. Chương 2: Bất Giác Trở Thành Bạn Hữu

Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần trở thành thù, có thể nói là từ lần đầu tiên gặp mặt đã là như vậy. Từ nay về sau liền không quên .

Tư Đồ Chấn Nam ngăn lại không được, cũng không có tính ngăn lại, như vậy có lẽ tốt lớn hơn xấu. Bọn họ hai người cùng vì nhau cạnh tranh mà tiến bộ. Hai người bọn họ cũng quả thực không phụ kì vọng của sư, cùng lúc huyền cùng hung(1), về phương diện khác lại tiến bộ cực nhanh. Ở kinh nghĩa, thời vụ, võ công, bọn họ đã bất tri bất giác vượt xa tất cả các đệ tử khác trong trang. Có lẽ, lại bởi vì các sư phụ chăm chút dạy dỗ, bởi vì bọn họ, luôn nghĩ mình phải phải làm xuất sắc nhất.

Tư Đồ Cảnh luôn cảm thấy Huyền Minh Thần là tai tinh(2), từ sau khi hắn đến đây, trong sơn trang hát sinh một số ít chuyện kỳ quái, buổi tối luôn cảm giác có Hắc y nhân lướt qua, khiến trong lòng thật là bất an. Mà Huyền Minh Thần lại làm như không có chuyện gì. Vì thế trong lòng càng cảm thấy quái dị. Cảm thấy có chuyện xảy ra.

Nửa đêm, biết ở ngoài phòng kêu làm cho người ta phiền lòng. Phòng trong Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần bụng kêu làm cho người ta lòng chưa xót.

Năm năm , bọn họ vẫn như cũ thường bị phạt sao kinh thư, không hoàn thành không được ăn cơm. Tựa như lần gặp mặt đầu tiên, tình huống này tựa hồ còn có thể vẫn liên tục tái diễn. Bởi vì bọn họ cố chấp không chịu buông tha việc gây âm ỉ, tình nguyện bị phạt, đánh trước nói sau.

Cùng phòng với bọn họ là Tô Cừ và Nguyễn Kính thấy có vẻ thảm . Trong phòng đèn thường thường sáng đến nửa đêm, có thể ngủ đã là việc khó, không chắc ngủ rồi có bị đùa giỡn đánh thức hay không.

“Ai u.....” Tô Cừ ở trên giường trở mình, đau đớn ôm bụng, biểu tình thật là vạn vạn.

“Người tên gì?” Tư Đồ Cảnh cũng không quay đầu lại hô, trong tay bút chút không có ngừng lại, lại thì thầm:“Ta đều còn không có kêu đau!”

“A.....” Lại hét thảm một tiếng truyền đến.

Nằm một mình trên chiếc giường Nguyễn Kính cũng kêu lên.

Huyền Minh Thần cảm thấy không đúng, buông bút trong tay, đi đến bên cạnh giường Nguyễn Kính, thấy hắn người đầy mồ hôi ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, đôi môi đang cố nói. Bên kia Tô Cừ cũng thế.

“Sao lại thế này?” Huyền Minh Thần liền nghĩ đến lại là Tư Đồ Cảnh giả trò khôi hài, nhưng nghĩ lại cảm thấy không giống thế.

Phòng ngoại có động tĩnh, Tư Đồ Cảnh thế này mới phát giác khác thường, vội vàng liền xông ra ngoài, chạy tới cách vách trong phòng. Chỉ chốc lát sau lại kích động chạy trở về, nói:“Không tốt, bọn họ hình như là trúng độc”

“Người xem bọn họ, ta đi tìm Phùng sư phụ.” Huyền Minh Thần hoảng loạn chạy ra.

Thấy dấu hiệu đã trúng độc, hắn là độc tính không quá cao, lại làm cho người ta khó chịu đến cực điểm. Tư Đồ Cảnh cùng vài người khác mới đến, truyền khí lên lưng đệ tử bị trúng độc.

Không lâu, Thanh Thành sơn trang thần y Phùng Tà chạy đến. Tư Đồ Chấn Nam cùng vài vị sư phụ cũng chạy đến.

Gặp Phùng sư phụ mày hốt mặt nhăn mà khám, Tư Đồ Cảnh lòng nóng như lửa đốt, rõ ràng hôm nay lúc mình đi vào phòng bếp ăn vụng cảm giác có bóng đen thoáng qua, cư nhiên vẫn là sơ sót, làm cho nhiều người như vậy trúng độc, nghĩ đến đây liền bắt đầu tự trách đứng lên, tâm trạng này cũng hiếm thấy.

Tư Đồ Cảnh cuối đầu nhìn dưới đất, Huyền Minh Thần một trận phiền lòng, hít sâu một hơi, nói: “Lại bắt đầu giả từ bi !”

“Người nói ai giả từ bi!” Tư Đồ Cảnh đem ánh mắt trừng lão đại, con ngươi mắt trừng đỏ đầy lửa giận .

“Ai ứng chính là ai chột dạ!”

Tuy rằng biết Tư Đồ Cảnh cũng không phải cái loại người này, nhưng luôn không thể nói với hắn vài lời hay. Nhưng mà Huyền Minh Thần trong lời nói lại có thể làm cho Tư Đồ Cảnh khá hơn, Tư Đồ Cảnh tay vừa nhấc, chỉ vào Huyền Minh Thần nói: “Người dám nói một lần nữa?”

Phùng Tạ mắt thấy tình hình không tốt, vội vàng rời giường, nói:“Các người cả hai dừng ăm ỉ nữa , lấy cho ta vài thứ!”

“Được gì?”

“Long đảm thảo, đạm trúc điệp, rau đắng thảo, sơn chi, tử hoa đinh. Càng nhiều càng tốt!”

“Chỉ cần nhiều đó là được rồi sao?” Rõ ràng đều là chút dược liệu bình thường, Huyền Minh Thần không khỏi thắc mắc.

Tư Đồ Cảnh xoay người hướng hiệu thuốc chạy tới, trước khi đi còn không quên nói một câu:“Ngốc tử, cũng không nhìn xem Phùng sư phụ chúng ta là ai!”

Phòng ngủ trong tiếng kêu thảm thiết liên tục phát ra, bọn nha hoàn vội vàng nhóm lửa, múc nước, chuẩn bị nấu thuốc. Tư Đồ Cảnh chạy nhanh , gió cuốn khởi từng trận sương khói, đúng vậy, là sương khói. Hiệu thuốc, cháy

Các hộ vệ đang ngủ của từng viện đều bị đánh thức, những người canh giữ sơn trang, từng đợt người một bắt đầu cứu hỏa. Hỏa thế ác liệt, ngọn lửa hồng dữ tợn như muốn đốt cháy hết tất cả, Tư Đồ Cảnh che miệng vội đi qua, mới phát hiện bên trong đã gần như bị cháy sạch khó phân biệt được mọi thứ, phỏng chừng đi vào cũng vô dụng, đành phải xoay người trở về.

Biết được hiệu thuốc cháy, vài vị sư phụ đều kinh ngạc, xem ra là có người cố ý tạo loạn, mà bọn họ thể nhưng đều không có ý thức được, xem ra không phải cao thủ bình thường .

Bỏ độc không đến nỗi nặng, lại thiếu hiệu thuốc, này rõ ràng là muốn nhiễu loạn Thanh Thành sơn trang.

“Triều Dương!” Tư Đồ Chấn Nam kêu lên. Nhưng không ai đáp.

“Trang chủ, Triều Dương mấy ngày trước đây phụng mệnh đem nhân sâm ngàn năm đến Ngọc Cẩm sơn trang” Có người trả lời.

“Sư phụ, để cho ta xuống núi đi mua thuốc đi!” Ở một bên không nói được một lời Huyền Minh Thần bỗng nhiên đứng dậy.

Tư Đồ Chấn Nam kiên quyết nói:“Không được!”

“Có cái gì không được , các sư phụ hiện tại không thể rời đi, chúng ta khinh công cũng rất tốt, đi rồi sẽ về, rất nhanh!” Tư Đồ Cảnh hiểm khi đồng ý với Huyền Minh Thần, dứt lời muốn đi nhanh.

Tư Đồ Chấn Nam hô:“Ai đều có thể đi, liền các người cả hai đề không được!”

“Ta càng muốn đi!” Tư Đồ Cảnh lôi Huyền Minh Thần chạy.

Bên ngoài có người chạy vào nói:“Trang chủ, không tốt , hỏa đã muốn lan đến sương phòng.....”

Tư Đồ Chấn Nam lập tức chạy qua, hai hài tử cũng ngay lúc đó chạy thật nhanh.

Đã gần canh bốn , đêm đen trắng sáng, không kịp mang đèn ***g, hai người vội vàng đi trước , cây trong rừng như đang cười, đường có chút hẹp. Một trận gió thổi qua, chung quanh nhánh cây lá cây thì nhau lay động, sần sật. Đêm xuống bóng cây thật quỷ mị, lần lượt thay đổi, gió trắng mê mắt, Tư Đồ Cảnh đột nhiên thở nhanh, hít một hơi dài , đánh cái rùng mình.

“Uy, người đừng nói cho ta biết người sợ bóng đêm hoặc là sợ quỷ a!” Huyền Minh Thần ghé mắt nhìn Tư Đồ Cảnh liếc mắt một cái, trong lòng nghĩ như thế nào trước kia sẽ không phát hiện nhược điểm này của hắn?

“Ai sợ! Người Tư Đồ đại ca ta không sợ trời không sợ đất!” Tư Đồ Cảnh kỳ thật trong lòng có chút sốt ruột .

Đối, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ sự phụ tức giận! Sinh bất hòa ở nơi này không tốt lắm, Huyền Minh Thần đành đem những lời này nuốt xuống. Ánh trăng chiếu đến khuôn mặt trắng bệch của Tư Đồ Cảnh, trong lòng vẫn là có chút đặc ý.

Ở mặt ngoài thoạt nhìn càng là người hung dữ, nội tâm lại càng yếu ớt. Huyền Minh Thần cảm thấy Tư Đồ Cảnh hẳn là người như vậy. Nếu hắn không nhắc tới hiện nay phải dùng cảm, bọn họ hẳn là có thể làm bằng hữu , có thể hẳn kia cổ quái tính tình, tựa hồ lại khả năng không lớn.

Không biết đi bao lâu rồi, rốt cục có ngọn đèn thay thế ánh trăng lọt vào mi mắt bọn họ. Thị trấn nhỏ dài hai bên đường đèn đuốc linh tinh lóe ra , ngã tư trông trải ánh sáng mờ mờ. Bên đường các *** môn đều khóa cửa chặt chẽ . Thật tốt, các *** đều có tấm biển riêng, bằng không này hội không biết nên làm cái gì bây giờ .

Nhìn đến phía trước cách đó không xa có một tấm biển lớn viết một chữ thật to “Được Tự”, tâm như đang bị cột chặt của bọn họ cuối cùng cũng được nói lỏng, nhẹ nhàng thở ra, hướng đến đó chạy thật nhanh.

Vừa đến cửa Tư Đồ Cảnh liền đá vào cửa ầm ỉ, Huyền Minh Thần bắt đắc dĩ tựa đầu bên kia đường. quả nhiên là tác phong của Tư Đồ Cảnh! Hy vọng không bị người ta cho là ăn cướp . Hắn ở trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Không ngoài dự liệu, mở cửa là người mắt chưa mở, cũng là vẻ mặt giận dữ. Nhưng mà, nhìn khuôn mặt thanh tú của bọn họ, người nọ trong mắt tức giận biến thành kinh ngạc.

“Trời ạ, này..... Đây là thần tiên?” Người nọ nhỏ giọng nhớ kỹ, dùng sức vỗ vỗ mặt mình, lại nói thầm nói: “Giống như không phải đang nằm mơ.....”

Tư Đồ Cảnh không chấp nhận được phản ứng chậm của hắn như vậy, trực tiếp đẩy ra hắn đi rồi đi vào, chạy đến được quỹ trước mặt tìm được, lưu lại *** lão bản ngay ngốc đứng ở cửa, còn Huyền Minh Thần không biết nên giải thích cái gì. Giải thích cũng vô dụng, lão bản kia đã là mơ hồ không rõ.

Trong sơn trang người bình thường là không dám đưa mắt xem Tư Đồ Cảnh . Bởi vì sợ bị chinh, về phương diện khác, này khuôn mặt quá mức kinh diễm, mặc kệ đang biểu tình gì đều có thể làm cho người ta tâm sinh gợn sóng, nhất là đôi mắt kia, làm cho người ta tự giác thất thần, sau đó tâm lý đã bị đánh động mạnh.

Mà Huyền Minh Thần có nét đẹp khác với Tư Đồ Cảnh. Thiếu một phần yêu diễm, lại hơn một loại hoa lệ, cao quý có khí độ, cũng không lạnh như băng. Khí vũ hiên ngang lại có thể cho người khác có cùng cảm giác.

Bao nhiêu năm trước, Thanh Thành tứ công tử cũng như bọn họ vậy làm người ta kinh diễm.

Không lâu, Tư Đồ Cảnh cầm mấy bao được lớn đi ra, cũng không biết trả bao nhiêu tiền, liền đem mang đi ra một thỏi vàng ném cho lão bản.

Hai người đã muốn chạy xa , lão bản còn cầm vàng ở dưới ánh trăng ngẩn người, nhìn nhìn vàng, lại nhìn nhìn người đi xa, choáng váng. Đây là thu nhập ba ngày của hắn đó a. Chẳng lẽ, thực gặp gỡ thần tiên ? Đúng vậy, người xinh đẹp như vậy, không đúng, thần tiên xinh đẹp như vậy! Suy nghĩ nửa ngày, rốt cục lại trở về ngủ.

Ngã tư đường khôi phục lại yên tĩnh, ánh đèn vẫn còn lóe ra , lúc sáng lúc tối.

Sắp lên núi , Tư Đồ Cảnh lưng bắt đầu lạnh cả người, lại cảm giác phía sau có cái gì, đáng sợ, lần sau đánh chết cũng không đi đêm!

“Uy, người làm gì?” Nhìn Tư Đồ Cảnh luôn luôn sờ trên người, không biết đang làm cái gì, Huyền Minh Thần có chút khó hiểu.

Tư Đồ Cảnh còn đang vuốt người, không để ý đến hắn, ánh mắt hẹp dài xuất hiện . Mỗi khi ánh mắt hắn hẹp dài, hắn luôn đùa giỡn chút quỷ kế, đây là kinh nghiệm mà Huyền Minh Thần mấy năm qua rút ra. Vì thế, trong lòng bắt đầu âm thầm phòng bị.

“Đi thôi, không có việc gì!”

Huyền Minh Thần liếc trừng mắt, cùng hắc hướng sơn thượng đi đến. Chợt thấy bốn phía cây cối kinh động, nhất thời bão cát nổi lên, Tư Đồ Cảnh cầm tay Huyền Minh Thần, hai người rất phối hợp cùng nhau phía trước phóng đi.

Phía sau lập tức xuất hiện bốn Hắc y nhân.

Thoáng chốc một trận khói trắng đầy trời, cũng không có nhiều động tĩnh, chính là tiếng người ngã xuống, bốn Hắc y nhân kia đã ngã xuống phía sau bọn họ.

Huyền Minh Thần quay đầu nhìn xem trợn mắt há hốc mồm: “Này, là chuyện gì xảy ra?”

“Kệ hắc sao lại thế này, đi thôi!”

Này mê được quả nhiên dùng tốt a, vốn tính buổi tối làm cho Huyền Minh Thần hôn mê để đánh cho hả giận, không nghĩ tới cứ nhiên ở chỗ này phái dùng đến, hơn nữa sự thật chứng minh hiệu quả cũng không tệ lắm. Vì thế, mê được nghiên cứu chế tạo thành công!

Tư Đồ Cảnh đang ở trong lòng vui sướng, bỗng nhiên lại có một bóng đen nhảy đến, thế nhưng còn có một cái.

Hắc y nhân nhanh nhẹn rút kiếm hướng hai người đâm tới, Huyền Minh Thần nhanh chóng né tránh, Tư Đồ Cảnh thân hình nhanh nhẹn, ném bao được trong tay cho huyền minh thần, hô: “Mau trở về, nơi này có ta!”

Nghĩ đến tiểu tử kia lại cùng mình kẻ vai chiến đấu, không nghĩ tới, hắc thế nhưng liền thật sự đi rồi. Thật sự là rất không tượng nghĩa! Hắc y nhân kia hiển nhiên thân thủ rất lợi hại, còn không biết chính mình có thể hay không ứng phó được. Sớm biết thế nên nói lại là chính mình chạy trước!

Tư Đồ Cảnh trong lòng thiêu đốt lửa giận, giơ lên chưởng hướng đến Hắc y nhân, mà Hắc y nhân thế nhưng thực nhanh chóng né tránh chưởng của hắc cũng tiếp tục hướng hắc tới gần, thân thủ nhanh nhẹn làm cho Tư Đồ Cảnh không thể không liên tục lui về phía sau, chính là không ngờ phía sau sẽ có tảng đá, Tư Đồ Cảnh từng bước không vững vấp tảng đá mà ngã, chân một trận đau đớn kéo tới, xem ra, chân trẹo.

Mất thấy Hắc y nhân kiếm cách chính mình càng ngày càng gần, Tư Đồ Cảnh trong lòng lại sinh ra một ít thương cảm. Lại cảm thấy chính mình là vì người khác mà sống, yếu cố gắng học nhiều như vậy này nọ, phụ thân luôn làm cho chính mình học nhiều như vậy này nọ, còn hơn phụ thân, hắc nhớ đến là nhớ đến sự phụ. Không biết hôm nay chết ở nơi này, phụ thân có thể hay không vì hắc thương tâm khổ sở?

Kiểm phong lạnh lùng hướng đến, tuyệt vọng đã muốn thay thế sợ hãi, vốn tưởng giãy dụa, lại không biết nên như thế nào giãy dụa, chỉ phải nhắm hai mắt lại. Nhưng mà, chờ đợi kiếm nhưng vẫn không có gì rơi xuống người hắc. Tư Đồ Cảnh đang muốn trợn mắt, lại cảm giác một trận mê muội, sau đó mê man.

Huyền Minh Thần đá tên Hắc y nhân đã bị hôn mê một cước, cười lạnh một tiếng.

May mắn đối với Tư Đồ Cảnh sớm có phòng bị, trộm hắc một bao mê được. Xem ra tiểu tử này bình thường lén lút chính mấy thứ này cứ nhiên còn có chỗ hữu dụng.

Huyền Minh Thần đem Tư Đồ Cảnh cũng đã bị hôn mê, dùng hai tay đỡ lấy. Kỳ thật hắc giờ phút này thật sự rất muốn hung hăng đánh người này một chút, nhưng mà, quân tử không thể giậu đổ bìm leo bỏ đá xuống giếng a, quên đi, xem như hắc ban này còn hành động tượng nghĩa để cho chính mình đi trước, lần này hãy bỏ qua hắc.

Cổng Tư Đồ Cảnh, Huyền Minh Thần bắt đầu khó khăn bước đi. Đi chưa được mấy bước bỗng nhiên cảm thấy có chất lỏng ẩm áp rơi trên cổ. Huyền Minh Thần quay đầu, nhìn thấy hàng mi cong dài của Tư Đồ Cảnh rơi lệ. Này ma vương suốt ngày không ai bì nổi, khóc.

Như vô ý thức, Huyền Minh Thần đưa tay, nhẹ nhàng lau đôi mắt ánh ngọc của y. Lệ của y, ở trên tay hắc chậm rãi bốc hơi, rồi biến mất.....

Ánh trắng sáng tỏ, chiếu rọi vô tà.

-
- (1) cùng lúc huyền cùng hung : cùng nhau làm âm ỉ , cùng nhau hung hăng
(2) tai tinh : ngôi sao xui xẻo á =)))
-

3. Chương 3: Cứ Như Ban Đầu

Một đêm phong ba lạc định, Thanh Thành sơn trang bình minh trong ngoài yên tĩnh. Ánh nắng mỏng manh dần dần xuất hiện, mọi người mệt mỏi vẫn chìm trong giấc ngủ.

Tư Đồ Chấn Nam vẫn ngồi đó, đến khi sắc trời sáng rõ, vẫn là ngồi ở bên giường nhìn Tư Đồ Cảnh ngủ say. Người này, là công cụ của hắn, nhưng vẫn như thế mà có cảm tình, bọn họ, cũng không là cái loại người lãnh huyết (máu lạnh).

Tư Đồ Chấn Nam biết, là mình yêu thương đứa trẻ này . Thoạt nhìn là kiên cường như thế, chỉ là không thể tưởng tượng đến nội tâm mềm cảm thế nào. Sợ chỉ sợ chính mình đã cho hắn quá nhiều gánh nặng, con đường này, hắn nhất định vất vả mà đi.

“Cha.” Tư Đồ Cảnh không biết khi nào thì đã tỉnh.

“Cảnh nhi người tỉnh.” Tư Đồ Chấn Nam đưa tay lên trán Tư Đồ Cảnh, nói:“Hiện tại cảm giác như thế nào?”

“Không có việc gì .” Tư Đồ Cảnh nói:“Tôi hôm qua, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tư Đồ Chấn Nam sững sốt trong chốc lát, nói:“Có thể là giang hồ đồn đãi, [Hồng Diễm Quyết] ở Thanh Thành sơn trang chúng ta.”

[Hồng Diễm Quyết] là sách quý lưu truyền một loại võ công thần bí nhất giang hồ, đồn đãi rằng có được Hồng Diễm Quyết là sẽ trở thành thiên hạ vô địch, lại có thể trị được các loại bệnh, người trong giang hồ đều mong muốn đoạt được bảo bối này. Chính là, sách quý đã sớm ở nhiều năm trước thất lạc, nay không biết là ai đã truyền ra lời đồn đại, khiến Thanh Thành sơn trang bị quấy nhiễu đến phiền toái.

Tư Đồ Cảnh có chút ưu tư, hỏi:“Vậy, hiện tại nên xử lý như thế nào?”

“Ta đều có an bài. Người về sau không cần tái chạy loạn , an toàn quan trọng nhất!” Tư Đồ Chấn Nam tăng ngữ khí.

Lời nói cực kì rõ ràng và nghiêm túc, khiến cho Tư Đồ cảnh trong lòng cảm thấy một trận ấm áp. Có lẽ, phụ thân cùng sư phụ, là có chung mong muốn. Hắn có thể hiểu được Tư Đồ Chấn Nam đối với hắn yêu cầu rất nghiêm khắc, bởi vì Tư Đồ Chấn Nam hy vọng hắn sẽ làm quan. Mà vì sao hy vọng hắn làm quan, Tư Đồ Cảnh cũng rất ít nghĩ tới.

Tư Đồ Cảnh chỉ biết là, nay vương triều có xích mích lớn, chỉ còn lại một cái vỏ bọc sắp chết, có lẽ, Tư Đồ Chấn Nam là hy vọng hắn có thể vì triều đại hưng thịnh mà hiến một phần sức lực.

Mười lăm năm trước, Lan hoàng hậu được sủng ái độc hành hậu cung, giết chết Sở Hữu hoàng tử khi còn trong bụng mẹ, khiến tiên hoàng chưa có con nối dõi. Tiên hoàng bệnh ngày càng nặng, Lan hoàng hậu cùng huyênh trưởng là Tể Tướng đương triều nắm giữ quyền hành. Năm năm trước tiên hoàng băng hà, ban ý chỉ lập tiểu vương gia Hạ Côn làm tân đế.

Hạ Côn chỉ là con rôi của Tể tướng cùng Thái Hậu, cả ngày trầm luân cho ăn chơi đàng ***, không bàn quốc sự. Triều đình quan lại cũng là đàn áp dân chúng, phân công ác quan, sưu cao thuế nặng,

Dân chúng khổ cực nhưng không thể nói.

Triều đại hưng thịnh, là nói dễ hơn làm?

Gió hạ nhẹ qua, hoa sen trong hồ nở rộ.

Nhụy hoa như hạt thóc vàng nhạt tỏa sáng dưới ánh mặt trời, cánh hoa như tuyết lạnh đều đặn xếp lên nhau. Thúy hành (thân cây màu xanh) nhẹ lay động, lá cây nhẹ nhàng rũ xuống, bọt nước trong suốt khẽ hiện, khói trắng ngày càng dày. Từng từng hoa diệp che khuất một chiếc thuyền nhỏ, sương trắng mỏng lung vây quanh người, cảnh như họa, người như tiên.

Chợt có một thân ảnh cho trên bờ nhảy vào trong thuyền, thuyền lắc lư mạnh vài cái.

“Tính mưu sát ta a người!” Nói là nói như vậy, Tư Đồ Cảnh vẫn không nhúc nhích mà nằm ở trên thuyền, dùng song giường gối đầu, bày ra một bộ dạng lười biếng.

Huyền Minh Thần cũng không giận, phát vạt áo ngồi xuống, nói: “Trong trang đã tăng cường phòng thủ, sẽ không người nào vào được.”

“Có chuyện gì nói đi!”

Bình thường nếu không có chuyện, Huyền Minh Thần tuyệt đối là chạy khỏi Tư Đồ Cảnh càng xa càng tốt, hiện tại cư nhiên chủ động tìm đến hắn, tuyệt đối có vấn đề.

“Kỳ thật cũng không có gì, người không cần phòng ta như vậy.” Huyền Minh Thần tùy tay vớt hoa sen thưởng thức, phần hoa ở trong không khí tản ra. “Ta chỉ muốn nói với người, chúng ta không phải địch nhân.”

Tư Đồ Cảnh chậm rãi mở đôi mắt hồ ly hẹp dài, nửa ngồi nửa nằm nói: “Ân, chúng ta không phải địch nhân, chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm cùng nhau.” Nói xong, ánh mắt lại bắt đầu nhắm lại.

Nghe hắn vừa nói như vậy, Huyền Minh Thần cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, lúc này thiếu đi một địch nhân rồi, cũng khó cho hắn khi muốn nghĩ thoáng đi.

“Ha ha. Người không phải địch nhân của ta.” Tư Đồ Cảnh rốt cục lộ ra chiêu bài, cười gian: “Là vợ hiền của ta!”

“Cái gì..... Người lại...!”

Ngay sau đó, một loạt hoa sen rơi lên đầu Tư Đồ Cảnh. Hai người đều giận dữ. Trong khoảnh khắc, hai người lại như thường, khoan tay ngồi đối diện nhau, bắt đầu hoàn toàn nhìn không ra một nửa chiêu thức quyết đấu, thuyền kịch liệt lay động, hai người thân hình đều có chút không xong.

“Phù phù –”

Hai người rơi xuống nước vẫn chưa chết nên lại tiếp tục đánh nhau. Bọt nước văng khắp nơi, hoa sen lá sen bay như mưa.

Đúng là thời gian nghỉ trưa, trong trang tĩnh lặng. Gió ngừng, rừng cây lặng lẽ bao phủ ngọn núi, ve sầu ngừng kêu. Chỉ có một cái ao nhỏ phía sau núi, toàn bộ Thanh Thành sơn trang vô cùng hài hòa.

Kia một năm, bọn họ vẫn như cũ như lúc ban đầu.

“Cha người theo ta cha rốt cuộc có bí mật gì, nói hay không!”

“Vấn đề này người hỏi nhiều năm như vậy, không phiền sao?”

Trời về đêm, Tư Đồ Cảnh lại nhàn rỗi sinh nhàm chán, kéo Huyền Minh Thần kể chuyện xưa, hỏi hỏi liên đã hỏi tới vấn đề này, nhưng mà, vấn đề này, thật đúng là khó mà nói.

“Nói mau!” Tư Đồ Cảnh trợn mắt nhìn Huyền Minh Thần.

“Ta không biết.” Huyền Minh Thần xoa người ngủ.

Đã gần mười tám tuổi, vẫn giống thời điểm lần đầu gặp mặt, tùy hứng, bá đạo, càn quấy, từ khi Tư Đồ Cảnh Nam cho hai người bọn một mình ở chung một phòng tới nay, Huyền Minh Thần sợ là không có ngày nào được sống yên ổn.

“Người mau nói cho ta –” Tư Đồ Cảnh nhảy lên giường Huyền Minh Thần, la lớn vào tai y, nắm lấy người y ngồi dậy.

“Trời ạ –” Huyền Minh Thần liền phải đẩy Tư Đồ Cảnh ra, thả người theo cửa sổ đi ra ngoài.

Vì muốn thoát khỏi phiền toái của ác ma này, Huyền Minh Thần liều mạng cố gắng luyện khinh công, cuối cùng là đạt tới cực hạn . Nhưng mà, Tư Đồ Cảnh vì nhanh hơn bắt lấy Huyền Minh Thần, cũng là liều mạng cố gắng luyện khinh công, đồng dạng đạt tới cực hạn.

Hai người nay đã không thể phân biệt được cao thấp, mấu chốt là xem ai phản ứng nhanh, ai tâm trạng tốt hơn.

Trong bóng đêm, Tư Đồ Cảnh sờ soạn nửa ngày vẫn không thấy được bóng dáng Huyền Minh Thần, lại không dám lớn tiếng kêu, đành phải một mình lén lút trở về.

Đêm đen gió cao, lá khô tuôn rơi, đã lấp đầy Tịnh sơn trang. Đêm tối vô thanh vô tức, lặng lẽ bước đi.

“A –”

Một tiếng thét chói tai chào đón bình minh ở Thanh Thành sơn trang. Đối với loại tiếng kêu này, trong trang mọi người sớm đã thành thói quen .

Vẫn là cứ theo lẽ thường nhờ vào điều đó mà thức giấc rời giường. (đồng hồ báo thức a~..=))))

“Minh Thần ca, người, người như thế nào lại ở trên giường ta?” Tô Cừ ôm chăn lui vào góc giường cảnh giác, ánh mắt trừng lớn .

“Lời này người phải hỏi của đại sư huynh của người đi!” Nguyễn Kính cùng phòng cười nói, may mắn không chung phòng với bọn họ.

Huyền Minh Thần quần chắn, lại tiếp tục ngủ.

Tô Cừ mặt đỏ như trái cà chua, chỉ cần trong phòng xảy ra chuyện, Huyền Minh Thần lần nào cũng đến giường mình, nan bắt thành..... Nghĩ đến đây, Tô Cừ đỏ mặt.

“Hắn lần nào đến đều nơi này là bởi vì chỉ có phòng chúng ta chưa bao giờ khóa!” Nguyễn Kính chỉnh chỉnh vạt áo, vỗ đầu Tô Cừ, nói: “Đi thôi, ngốc tử! Cho hắn ngủ tiếp một lát, cùng đại sư huynh đánh nhau rất phí thể lực !”

Nguyễn Kính cùng Tô Cừ im lặng đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Không lâu, cửa lại bị hung hăng đá văng.

Lại nữa. Huyền Minh Thần nghĩ, trong trang người duy nhất dùng chân để mở cửa chỉ có một, Tư Đồ Cảnh.

Quả nhiên, còn không kịp đứng dậy, Tư Đồ Cảnh đã nhảy lên, đè chặn, làm cho y không thể nhúc nhích.

“Cứ nhiên lại chạy đến đây a, xem ta hôm nay sẽ trừng trị người thế nào!”

Còn chưa động thủ, Huyền Minh Thần dùng sức đẩy Tư Đồ Cảnh sang một bên, Tư Đồ Cảnh xem xét thấy chính mình sắp ngã xuống giường , vội vàng bắt lấy Huyền Minh Thần. Như thế rất tốt, hai người cùng nhau ôm lẫn trên mặt đất .

Như vậy chuyện vốn đã phát sinh đã nhiều vô kể rồi, nhưng lần này bầu không khí cũng không đồng nhất . Hai người trên kia cùng nhau rơi xuống đất nhưng lại im lặng, bởi vì, mỗi hai người đã dán sát nhau.

Tư Đồ Cảnh vốn muốn đứng dậy, bất đắc dĩ cánh tay bị đè nặng, mà Huyền Minh Thần còn bị chặn quần lấy không thể động dậy, hơn nữa hai người trong tâm ngạc nhiên, nhưng lại vẫn ở tư thế ấy.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm.

“Đều tại người đi nhanh như vậy, thư đều quên ở trong phòng !” Tô Cừ vừa nói một bên đẩy cửa ra.

“A –” Lại một tiếng kêu to.

“Này.....”

Nhìn đến cảnh tượng trong phòng, ngay cả Nguyễn Kính luôn bình tĩnh cũng không thể không chấn động, nguyên lai, đúng là có chuyện như vậy.

Nguyễn Kính một tay kéo cửa một tay túm lấy Tô Cừ còn ngẩng người cười nói: “Chúng ta cái gì cũng không thấy được, cái gì cũng không biết, các người tiếp tục a, ha ha, tiếp tục!”

Trong phòng Tư Đồ cảnh cùng Huyền Minh Thần nằm thê nửa ngày, rốt cục giấy người thoát ra, mặt hai người nóng đỏ, xoay người đưa lưng về nhau.

“Rùa ngốc!” Tư Đồ Cảnh trước mở miệng mắng, “Người không phải biết chạy sao, lúc này như thế nào không chạy!”

“Bạch tuộc chết tiệt, ai cho người quẩn lấy ta!”

“Người chính là cái con rùa ngốc!”

“Người là bạch tuộc chết bầm!”

“Rùa ngốc!”

“Bạch tuộc!”

“Rùa!”

“.....”

Rất khó khiến người ta tin, đây là hai đứa trẻ sắp trưởng thành, chính xác, vẫn còn rất giống hai đứa trẻ.

Tư Đồ Chấn Nam cùng Huyền Tế Bắc đi ngang qua, vừa vặn nghe được trong phòng tiếng mắng, không hện mà cùng thở dài. Dưới sự bảo vệ và dạy dỗ của hai người bọn họ, hai hài tử khỏe mạnh mà lớn, các phương diện đều là nổi bật.

Nay, đã đến lúc bọn họ phải rời núi. Chính là có chút không đành lòng. Dù không đành lòng thì phải làm sao? Kế hoạch có hay không muốn tiến hành, đây là sứ mệnh của bọn họ, con đường của họ, sớm đã được vạch ra sẵn.

Gió thu đi ngang, trong sơn trang lá khô vàng rơi đầy sân. Vài chiếc lá vẫn còn vương trên cây, vài phần tiêu điều, vài phần bất đắc dĩ.

Thu diệp hàn lạc vạn vật thê, nhâm nhi lưu niên tâm bất chỉ

Thác thác lạc lạc, thực kham liêu nguyên lưu hà xử?

4. Chương 4: Song Tuyệt Lần Gặp Đầu Tại Thanh Thành

Tể tướng cùng Thái Hậu chuyên quyền, nội các những loạn, ba năm một lần mở cuộc thi tuyển quan lại theo thường lệ vẫn được tiến hành.

Nửa tháng sau, Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần xuống núi . Tất cả mọi người biết bọn họ muốn đi đâu, nhưng không ai biết bọn họ khi nào trở về.

Lên đường cùng bọn họ , còn có Triều Dương. Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần cư nhiên lại mang theo tâm trạng ấy, không ai để ý tới ai, không khí rất là không tốt. Triều Dương đành phải xa xa đi theo bọn họ.

Ngay trước lúc xuất phát, sư phụ cùng các đệ tử đều vì bọn họ mà đến tiễn đưa, các sư phụ nói lời răn dạy và dặn dò mau ngày trở về, lại có người nào đó nói một câu thiếu chút nữa làm cho bọn họ đem chính mình lập tức chôn vùi xuống đất, suốt đời khó quên a.

Câu nói kia là đối Tư Đồ Cảnh nói :“Sư huynh a, người tinh lực tràn đầy cũng nên có mức độ a, Minh Thần thật sẽ chịu không nổi –”

Lời này vừa nói ra, hai người sắc mặt đột nhiên biến đổi. Mặc kệ toàn gia, sư phụ cùng các huynh đệ, hung hăng xuống núi.

Gặp thời điểm giữa thu, Thanh Thành như lúc ban đầu vẫn phồn hoa nhưng mấy ngày nay náo nhiệt từng bình. Nếu sống ở Thanh Thành thật lâu, thật sẽ khó biết ngoài thành đã suy thoái như thế nào.

Trên đường cũng không phải người đến người đi như nước chảy, nhưng cũng có không ít người đi dạo, trước các cửa hàng, tiểu quán người vào ra tấp nập, trên lầu khách khứa nhàn rỗi tùm nập ba mà chuyện trò.

Vào thành, Tư Đồ Cảnh cảm giác đầu tiên là có đôi mắt ai đó đang nhìn chính mình, hơn nữa không chỉ một đôi. Huyền Minh Thần cũng có cảm giác ấy. Mỗi lần quay đầu lại, luôn luôn có người mãi nhìn bọn họ cho dù bị phát hiện vẫn không thu hồi ánh mắt.

“Bọn họ là người của Thanh Thành sao?” Có tiếng hỏi nhỏ.

“Trước kia giống như chưa thấy qua.....” Có người nói nhỏ.

“Tướng mạo ngày thường vẫn tuần lã thế sao.....”

“.....”

Phía sau không ngừng có người ở nhỏ giọng nghị luận .

Mấy ngày nay, trong thành có đồn đãi, Thanh Thành lại cho ra hai vị thiếu niên tuyệt sắc, bộ mặt rất chi tuần tú, thậm chí có thể sánh bằng Thanh Thành Tứ Công Tử năm ấy.

Thật sự, bọn họ xinh đẹp mà cao quý, cao quý làm cho người ta không dám khinh nhờn, chỉ phải ở xa mà nhìn theo.

Thanh Thành trưởng quan tên là Tô Lâm Viễn, bị triều đình cất cử đến tận đây đã hơn hai mươi năm, vô tình lên chức, dành một lòng cai quản địa phương nhỏ này. Nay hơn hai mươi năm qua, Tô Lâm Viễn yêu dân như con, thanh chính liêm khiết, cũng không thu nhiều thuế má, cũng là nhờ hẩn cẩn thận để ý, Thanh Thành mới có thể giữ lại nét phồn hoa ngày xưa.

Tô Lâm Viễn có một hài tử, danh Tô Cừ, lúc vừa biết nói liền đưa lên Thanh Thành sơn trang.

Buổi trưa, Triều Dương gõ cửa Tô Phủ đại môn.

“Thỉnh thông cáo Tô đại nhân, Thanh Thành sơn trang Triều Dương tới chơi.”

Không bao lâu, Tô Lâm Viễn vội vàng ra đón. Đối với Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần, hẩn thường nghe Tư Đồ Chấn Nam nhắc tới, nhưng mà chưa bao giờ gặp qua. Hôm nay vừa thấy, khiến hẩn kinh ngạc thật lâu.

“Tại hạ Tư Đồ Cảnh, Huyền Minh Thần gặp qua Tô đại nhân.”

Hai người khom người thở dài, nhất trí hướng Tô Lâm Viễn thỉnh an. Tô Lâm Viễn lúc này mới phản ứng lại, thu hồi ánh mắt, vội vàng tiến lên nâng bọn họ đứng dậy.

“Không dám không dám.” Tô lâm đường xá xa xôi,“Đều là người trong nhà, bảo ta Tô bá bá là tốt rồi.”

“Là, Tô bá bá.” Hai người lúc này khá là ăn ý.

Tô Lâm Viễn dẫn Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần đi vào, sắp xếp cho bọn họ một chỗ ở. Triều Dương trầm mặc đi theo phía sau bọn họ.

“Hôm qua nhận được thư của Chấn Nam, hôm nay liền đến, Thanh Thành sơn trang làm việc quả nhiên nhanh nhạy a!” Tô Lâm Viễn không khỏi cảm phục, lại hỏi,“Không biết tiểu nhi Tô Cừ ở quý trang như thế nào rồi?”

Triều Dương cười nói:“Rất tốt, qua một thời gian nữa chắc là có thể trở về.”

Tô phủ cũng không quá lớn, thậm chí có chút đơn sơ, người cũng không nhiều, cũng thật khó cho Tô Lâm Viễn, cả đời chỉ có một nhitử là Tô Cừ lại bị người khác khi dễ mà lớn. Nay Tư Đồ Cảnh cuối cùng có một tia sấm hối, bất quá kia chỉ là tạm thời.

An bài mọi việc tốt hết, bốn người ngồi ở tiền sảnh nói chuyện phiếm, một tiểu quan vội vàng chạy tiến vào.

“Đại nhân, không tốt, Tây Phố Tào Gia lại bị cướp!”

“Khi nào?”

“Ngay vừa rồi.”

Rõ như ban ngày lại có thể vào một nhà lớn để trộm tiền, nói vậy đây ắt không phải kẻ trộm bình thường.

Ngày gần đây Thanh Thành có chút không yên ổn, trong thành nhà giàu đang lần lượt bị cướp. Nghe nói là cùng một người gây nên. Tên trộm này khinh công cực cao, làm người ta khó lòng phòng bị. Người nhà Tào gia giữa trưa mới ăn bữa cơm, tài kho (kho tiền í..nhà giàu xưa hay có cái kho tiền...mất cũng đáng ==)) đã mất đi một nửa. Chỉ có mình quản gia nhìn thấy thân ảnh lướt trên mái nhà.

Trước đây người này cũng từng trộm rồi, chỉ là không nhiều lần lắm, cũng không đả thương người, liền cũng chưa để ý, biết bởi vì mọi người không quan tâm, tên trộm này lại ngày càng kiêu ngạo, không có đả thương người, chính là trộm của ngày càng nhiều.

“Hơi quá đáng!” Tư Đồ Cảnh vỗ án đứng lên.

Huyền Minh Thần thực khinh thường liếc mắt nhìn hắn, bưng lên chung trà, trấn định uống trà.

Tư Đồ Cảnh rất không quen nhìn thái độ lạnh lùng này của hắn, cứ như hết thấy mọi việc đều không liên quan đến mình. Làm cho người ta thật muốn đề hắn ra mà đánh.

“Khụ khụ.....” Tô Lâm Viễn xấu hổ ho khan, “Việc này ta đi xử lý, các người đi đường lâu cũng mệt mỏi, mau nghỉ ngơi đi.”

“Khiến Tô bá bá phải lo lắng.” Huyền Minh Thần trả lời.

Tô Lâm Viễn đứng dậy để ý để ý trường bào, nói: “Khách khí. Ta đi trước.”

Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần trở về phòng, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi tuyển quan tại kinh thành sắp tới. Lúc này đây, bọn họ là tình thế bất buộc.

Trở về phòng Tư Đồ Cảnh bắt đầu âm thầm xoay quanh, dù sao, hắn là chuyện gì cũng phải tham gia vào một ít.

Lấy lý do nghỉ ngơi dưỡng sức, sau cơm trưa Tư Đồ Cảnh liền đi lên giường nghỉ, ngủ toàn bộ buổi chiều. Lúc tỉnh lại đầu còn choáng váng, sau khi ăn cơm chiều lại trở về phòng.

Huyền Minh Thần vừa thấy liền biết hắn muốn làm gì, cũng không rảnh dành thời gian quan tâm hắn cứ để hắn tự do, dù sao võ công của hắn cũng khó có thể bị thương, vì thế mặc kệ trở về phòng, mặc kệ.

Sắc trời dần dần ngả màu, một tia sáng cuối cùng của ngày mùa thu biến mất ở phía chân trời.

Bên đường tiểu phiến (người bán hàng rong) dọn hàng, các cửa hàng cũng bắt đầu đóng cửa. Con đường ở Tây phố vắng lặng, im ắng.

Tây phố có ba gia đình lớn: Tào gia, Trần gia cùng Lâm gia.

Trộm xong phố Đông sẽ đến phố Tây, Tào gia nhận đầu, tiếp theo không phải là Lâm gia thì cũng chính là Trần gia.

Người hai nhà này phát hiện ra quy luật, vì thế mời người quan phủ đến phòng thủ, cũng không tin hắn như vậy còn có thể trộm đi được vật gì.

Hết thấy đều chuẩn bị tốt.

Tư Đồ Cảnh đeo thắt lưng rồi đi ra, lúc đi ngang qua phòng Huyền Minh Thần tò mò hướng bên trong liếc nhìn một cái. Không làm gì cả, còn đọc sách.

Lui về phía sau vài bước, phi thân nhảy lên nóc nhà, rất nhanh liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Phanh –”

Lâm gia hậu viện truyền đến âm thanh hỗn loạn, không khí lập tức khẩn trương đứng lên, mai phục tại các phòng trong phủ lập tức tiến đến phòng bếp.

Hồng ảnh xuất hiện, nháy mắt phá phòng của Lâm lão gia, quét một vòng trong phòng với tốc độ cực nhanh, tay ôm một bao nặng phi thân ra khỏi phòng.

“Một đám ngốc tử, có người vào phòng bếp trộm tiền sao!” Hồng y nữ tử sau khi trộm đồ vẫn không quên thán một câu.

Ngay sau đó đã phi thân lên nóc nhà, nhìn một đám người ở phía sau viện bận rộn, có một người lại thanh thoi nằm trên nóc nhà.

“Trộm xong rồi còn không mau trốn, ngươi so với bọn họ ngốc hơn vạn lần!” Tư Đồ Cảnh ngồi ở nóc nhà, hai tay chống đầu, không nhanh không chậm mà thán.

Hồng y nữ tử hoảng sợ, quay đầu nhìn đến người dưới ánh trăng, thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống.

Thật lâu về sau, nàng vẫn là nghĩ đến lần đầu tiên gặp Tư Đồ Cảnh trong đêm đó, còn luôn oán giận đêm đó dưới ánh trăng sáng, bị khuôn mặt hắc mê hoặc, vì liếc nhìn hắc một cái mà làm cho túi đồ kim ngân bay đến tay hắc.

Trong lúc thở dốc hồng y nữ tử đã bị Tư Đồ Cảnh điểm huyệt, không thể động đậy. Mà hai mắt nàng chung quy cũng không rời khỏi khuôn mặt của Tư Đồ Cảnh. Trong lòng còn đang suy nghĩ nhiều chuyện khác.

Tư Đồ Cảnh cũng không vội vàng thẩm vấn nàng, chỉ trước sau cao thấp đánh giá nữ tử này.

Hồng y dưới ánh trăng cùng hơi thở ẩm áp dễ chịu, thoạt nhìn không giống như là người xấu.

Tóc dài che mặt bị gió đêm thổi bay, làn da trắng nõn hiện ra trước mắt Tư Đồ Cảnh, đôi mắt trong suốt mở thật to, biểu đạt nội tâm mãnh liệt là không cam lòng.

“Thật xinh đẹp a!” Tư Đồ Cảnh tay nâng cằm hồng y nữ tử, trong lòng thầm nghĩ. Hắc là tuyệt đối không thể đem những lời này nói ra, bởi vì hắc sẽ không chấp nhận có người so với mình lại có sức hấp dẫn.

Nhìn thật lâu sau, rốt cục quyết định bắt đầu làm chính sự. Tư Đồ Cảnh một tay ôm eo nữ tử thi triển khinh công đem nàng đưa ra ngoài mảnh đất trống ngoài thành, giải huyệt cho nàng.

“Thả ta đi!” Nữ tử nói, đem tầm mắt nhìn theo Tư Đồ Cảnh đang quay đi.

“Ngươi là ai? Từ đâu tới đây? Tên gọi là gì? Vì cái gì trộm tiền? Nói!” Tư Đồ Cảnh cũng không khách khí, mặc kệ đối người nào đều như nhau.

Nữ tử không nói, mặt hơi hơi có chút run rẩy.

Gió mạnh nổi lên giữa bãi cỏ mênh mông, Tư Đồ Cảnh nắm chặt chiếc áo mỏng manh, chờ đợi nữ tử trả lời.

Mà nữ tử vẫn không có tính trả lời.

Hai người nhìn nhau.

Gió liền một trận, một trận thổi qua, hai người vẫn như cũ không có động tĩnh gì.

5. Chương 5: Đơn Giản Một Chút, Cũng Tốt !

Một canh giờ trôi qua. Vẫn là không ai nói chuyện. Sớm biết thế mặc nhiều lớp quần áo một tí rồi hắt đi, không bao lâu liền chống đỡ không được.

Nữ tử sắc mặt rõ ràng cũng bắt đầu tái nhợt đứng lên.

Tư Đồ Cảnh nắm chặt cánh tay của nữ tử: “Nói mau a, bằng không hai ta đều nhiễm thượng phong rét lạnh.”

“Lạnh thì thả ta ra!” Nữ tử lạnh lùng nói.

“Kia không bao giờ, nói mau!” Tư Đồ Cảnh kiên quyết nói.

Lại là một trận trầm mặc, gió ngày càng lớn, nữ tử trấn định tự nhiên [kỳ thật là vì bị điểm huyết muốn động mà không thể], Tư Đồ Cảnh bắt đầu lạnh run.

“Người rốt cuộc nói hay không!” Tư Đồ Cảnh đứng lên đối mặt nữ tử.

“Không nói!”

“Hảo! Người thắng ! Có thể đi rồi!” Tư Đồ Cảnh nói xong liền giải huyết cho nàng.

“Cái gì?”

Nữ tử hoài nghi hắt nhiên phong hàn rồi đầu óc bị cháy hỏng, mở to hai mắt nhìn ngốc tử trước mắt này.

“Mắt người rất lớn, không cần lại tròng mắt mà nhìn thế!”

“Thật thả ta đi?”

“Giả! Nếu người không đi ta đưa người đến quan phủ!”

Sửng sốt một khắc sau nữ tử lập tức đứng dậy, phút chốc đã trở thành điểm hồng nhỏ phía chân trời. Mà nàng trước khi đi còn lơ mẫm nói một câu:

“Thật sự là đồ ngốc tử!”

Tư Đồ Cảnh khoanh tay cười tà. Rốt cuộc ai là ngốc tử a!

Không biết là đã theo nàng chạy bao xa , Tư Đồ Cảnh cảm thấy hết sức phiền toái. Chạy xa như vậy đến trộm đồ, này làm phi tặc cũng rất mệt mỏi. Đường như đã đi xa khỏi Thanh Thành, đến lúc ngưng lại nhìn không thấy đường trở về a.

Cuối cùng, nữ tử ở ngoài một thôn trang nhỏ dừng bước. Mở túi vải trong tay ra, miệng không biết nói điều gì, chậm chậm cước bộ đi vào.

Tư Đồ Cảnh ẩn thân ở một thân cây phía sau, âm thầm quan sát hành động của nữ tử, dưới ánh trăng trời vẫn tối đen như mực sợi tóc khẽ động, trường y (bộ quần áo dài dài hồi xưa á) xám lạnh theo gió bay lượn, phong ba vô thường, khí tức ngưng trệ.

Vạn vật tĩnh lặng, trong thôn đột nhiên truyền đến tiếng vang, phá vỡ đêm yên tĩnh.

“Liễu Tích cô nương đến đây!” Có người hân hoan đi ra, sau đó lại thêm một nhóm người.

Tuy là bóng đêm mờ昧, nhưng vẫn nhìn ra được bộ dạng của mọi người, đa số cốt sấu như sài (gầy trơ xương). Mà quần áo, thoạt nhìn cũng chỉ là miễn cưỡng có thể che đậy thân thể mà thôi. Như hắt chứng kiến, đây là một đám dân chạy nạn.

“Lần trước nhà nào không có phần đến đây lấy đi!” Nữ tử hô lớn với đám dân chạy nạn.

Dứt lời lập tức người đến như sóng, đều hướng nàng mà đi.

Tư Đồ Cảnh đại khái hiểu được sao lại thế này, nguyên lai, thực sự cướp của người giàu chia cho người nghèo, trước kia chính là nghe nói, không nghĩ tới bây giờ còn được gặp. Nghĩ đến, đối kia nữ lại nhiều lại vài phần kính nể.

Có điều, xung quanh đông tây bao quanh toàn người lạ a.

Nữ tử mở túi vải, Tư Đồ Cảnh lập tức nhảy đến, mọi người sắc mặt đột biến, không biết là có chuyện gì.

“Liều tích nữ hiệp! Người cũng biết lấy của người khác thứ gì, cho dù là làm việc thiện cũng là phạm pháp a?” Tư Đồ Cảnh thân thủ nhanh chóng lấy lại được túi vải.

Nữ tử trên mặt hồng một trận trắng một trận, dùng ngón tay run rẩy chỉ hướng Tư Đồ Cảnh: “Người..... Đâu có thả ta đi”

Tư Đồ Cảnh nói một điều: “Không phải đã nói là giả sao!”

“Người!” Lời nói của nữ tử nghẹn lại ở cổ họng. Nhưng, hẳn thật sự có nói là giả

Bầu không khí trở nên ngưng trọng, thôn dân từng nhóm lại xông tới, người đứng đầu không sợ nói: “Không liên quan đến Liều tích cô nương, thả nàng!”

“Đúng vậy! Đều là quan phủ áp bức, khiến chúng ta sống một ngày cũng không yên!”

“Nếu không có Liều tích cô nương, chúng ta đã sớm chết đói!”

“Người không thể bắt nàng!”

“Chúng ta sẽ không cho người bắt nàng!”

“.....”

Một đám người vây quanh la ó, Tư Đồ Cảnh đầu óc choáng váng, cuối cùng rốt cục chịu không nổi, hô to: “Đủ rồi — ta không bắt nàng!”

Thôn dân lúc ấy mới dừng lại, nhưng vẫn mang ngờ vực mà nhìn hắn. Đây ánh mắt, pha lẫn phẫn nộ, sợ hãi, thậm chí cầu xin, nhất thời làm cho tinh thần hắn không yên.

Tìm hết bạc trên người, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng là tuyệt đối đủ cho những người này sống mấy ngày, thở dài, ôm túi nặng chuẩn bị rời đi. Thôn dân từng nhóm cũng đều lục tục rời đi.

“Chờ một chút.” Nữ tử ở phía sau gọi hắn. Tư Đồ Cảnh quay lại, nữ tử mặt không chút thay đổi hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ?”

“Ôi! Hiện tại học được chút lễ phép rồi nhỉ?” Tư Đồ Cảnh cười nói, “Đừng khách sáo, ta gọi là Tư Đồ cảnh, người bảo ta Tư Đồ đại ca là được!”

Thật là người nhìn qua so với ta nhỏ hơn nhiều..... Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng cũng không có nói ra. Chính là thần nhiên nói: “Ta họ Bùi, tên Liều Tích.”

“Ân, Liều Tích muội muội tốt. Về sau không thể lại làm loại chuyện này a!” Tư Đồ Cảnh lại bắt đầu răn .

“Nhưng là..... Năm nay đại hạn, Cẩm Châu thu hoạch không tốt, quan phủ lại thúc giục nộp thuế, bọn họ đều sẽ nhanh chết đói.”

“Cẩm Châu?!” Cự nhiên đuổi tới Cẩm Châu, quả nhiên xa a.

“Đúng vậy.” Bùi Liều Tích vẫn như cũ thần sắc ảm đạm.

Tư Đồ Cảnh khó khăn kiềm chế tâm trạng, nói: “Ta chỉ nhắc nhở người một câu, không phải việc gì người đều có khả năng giải quyết. Hơn nữa, người cứ cho bọn họ bạc, có khả năng cho bọn họ bao lâu? Đây tuyệt đối không phải biện pháp tốt.”

Bùi Liều Tích có chút đắm chiêu suy nghĩ.

“Đúng rồi, người nghỉ ngơi ở đâu? Như vậy đi ra ngoài người nhà không lo lắng sao?” Tư Đồ Cảnh đột nhiên nhớ tới vấn đề ngu ngốc ấy, hỏi ra đến đều cảm thấy hối hận.

Quả nhiên, Bùi Liều Tích trả lời là: “Nữ nhân giang hồ, bốn biển là nhà!”

Lời vừa nói, một đạo hồng ảnh xẹt qua, nữ tử biến mất ở trước mắt.

Tư Đồ Cảnh còn vẫn kinh ngạc nhìn bóng dáng Bùi Liều Tích, cho đến khi hồng ảnh kia hoàn toàn biến mất, hắn mới phát hiện ra được cái vấn đề cấp bách — chính là mình không biết đường trở về.

Vốn định gọi Bùi Liễu Tích, lại phát hiện thời gian cũng đã muộn. Không còn cách nào, chỉ có chính mình mò mẫm đi trở về.

Nhưng mà, nơi này là Cẩm Châu, hẳn phải về , là Thanh Thành.

Chỉ cần tìm được bãi đất trống kia là được. Dựa vào trí nhớ chạy không biết bao lâu, phát hiện căn bản không có một con đường nào quen thuộc.

Đã muốn tới gần nửa đêm, đêm đen gió lớn, ánh trăng tà tà, cỏ cây le lói, bóng cây lắc lư, dưới chân đường hiện ra hết sức tiêu điều. Có vài tiếng quỷ dị phát ra làm cho Tư Đồ Cảnh từ trong ra ngoài rét lạnh.

Tối quá a, nguyệt thần, ta van người để ánh trăng sáng rõ hơn đi a ! Tư Đồ cảnh một mặt cầu nguyện một mặt lại giống như con ruồi đang loạn.

Vốn là không có gì phải sợ , nhưng Tư Đồ Cảnh lúc này lại đang liên tưởng a, trước kia Huyền Minh Thần có giảng cho hắn vài chuyện ma quỷ, hiện tại toàn bộ xuất hiện trong đầu.

Đêm khuya một người một mình tại nơi hoang dã, sẽ có một bàn tay, ở phía sau, vỗ lên vai.....

Đang nghĩ đến những lời này, Tư Đồ Cảnh cảm thấy phía sau lưng có một bàn tay đang hướng đến mình, chầm rãi đặt lên vai của mình.

Ánh mắt nửa mở nửa khép quay đầu nhìn lại, cư nhiên, thật sự có một bàn tay.

“A ——” Tư Đồ Cảnh cơ hồ nhảy dựng lên.

“Bạch tuộc, người làm gì đấy?” Âm thanh quen thuộc phía sau truyền đến.

“A, Rùa con, người đến đây cứu ta!” Tư Đồ Cảnh lập tức ôm cổ Huyền Minh Thần, thiếu chút nữa bật khóc.

Huyền Minh Thần bắt đắc dĩ vỗ vỗ lưng hắn, sớm biết thế sẽ không để cho hắn giảng nhiều chuyện ma quỷ xưa kia như vậy hù dọa hắn.

Như vậy hoàn toàn lộ ra nguyên hình, đây là lần đầu tiên hắn thế này.Đối người khác xem ra, hắn chính là không sợ trời không sợ đất, mà chỉ có Huyền Minh Thần biết, hắn cùng người thường giống nhau, khi sợ hãi, sẽ tâm trí sẽ bị thương, rất khổ sở.

Có lẽ, ngay cả Tư Đồ cảnh chính mình còn không hiểu được, chính mình vì cái gì nhất định phải ở người khác trước mặt làm giả tạo.

Thật lâu sau, Huyền Minh Thần đẩy Tư Đồ Cảnh ra, nói:“Trở về đi!”

Tư Đồ Cảnh thế này mới cảm giác được ngượng ngùng, nhỏ giọng hỏi:“Người luôn luôn đi theo ta? Người không phải khinh thường việc này sao?”

Huyền Minh Thần khom thân nhặt lên túi đồ, hướng hắn liếc mắt: “Ta là không muốn người gặp chuyện không may, người mà xảy ra chuyện ta khó ăn nói!”

“Phải không, ha ha.”

Không có giống thường ngày cứ tiếp tục quấy rối, ngoại trừ câu trả lời này, còn có điều gì khác sao?

Đơn giản một chút, cũng tốt.

6. Chương 6: Ngô Đồng Liền Cành

Sáng sớm hôm sau, lão gia của Trần gia liền phái người tới Tô phủ nói lời cảm tạ. Xin miễn tạ lễ là thông thường , lại còn khiến cho người nọ phải khâm phục bởi cung cách, cử chỉ phong nhã khí độ của bọn họ.

Người nọ rời Tô phủ liền đối hai người tám tấc khen ngợi, nói bọn họ như thần tiên tái thế. Thanh Thành hảo sự, mọi người lại có trà dư tửu hậu đàm luận nhàn thoai.

Đầu phố lão giả nghe vậy than nhẹ, bát quái đồ tiền bát ký lộng họa (1). Trải qua bao tang thương trên nét mặt lộ ra nét cười cay đắng, gấn sức hé mở, lẩm nhẩm vài điều, không ai nghe được, cũng không có người để ý.

Buổi trưa, Huyền gia nhân chạy tới Tô phủ, đón Huyền Minh Thần vào kinh thành trước, trong việc này cũng là có vài điều mờ ám.

Trước khi lên xe ngựa, Huyền Minh Thần còn chưa gặp Tư Đồ Cảnh, ít nhất cũng phải ra tiễn biệt chứ. Trong lòng nghĩ, có điều gì không đúng, dừng bước suy nghĩ thật lâu, vẫn là hướng đến phòng Tư Đồ Cảnh.

Tư Đồ Cảnh một mình ngồi trước bàn đang cuối đầu, không biết đang nghĩ gì, Huyền Minh Thần đến gần, mới phát giác có người, lập tức cầm lấy tờ giấy trên bàn giấu ra phía sau.

Trên bàn bày một cái đĩa nhỏ, cái đĩa chứa một thứ màu đỏ dính dính đặc sệt, như là thuốc màu.

“Người, người như thế nào còn chưa đi à?” Tư Đồ Cảnh thần sắc tựa hồ có chút kích động.

Huyền Minh Thần chăm chú nhìn tờ giấy trên tay hắn, trầm hạ sắc mặt.

“Ta đến trao cho người một lời, ta đi rồi chính người phải để ý một chút, không cần nơi nơi chạy loạn gây chuyện!”

Không đợi Tư Đồ Cảnh phản ứng, Huyền Minh Thần đã muốn nâng bước rời phòng. Nhưng là ở cửa nghe được Tư Đồ Cảnh đáp lời: “Người đi rồi ta liền an toàn”

Cước bộ chần chừ, nhưng không có ngoảnh đầu lại, lên xe ngựa rất nhanh, kia giấy chu sa hồng, còn đang ở trước mắt. Nhưng hắn lại nhìn không thấy, thân ảnh xe ngựa nho nhỏ, đứng đó thật lâu không có rời đi.

Ngô đồng liền cảnh, này đã biến mất, tâm khó dò.

Đã mười năm trôi qua, đây là lần đầu tiên không có Huyền Minh Thần bên cạnh, Tư Đồ Cảnh đột nhiên im lặng đứng dậy, một mình đến ngồi ngoài sân. Ngoài sân lá cây sớm chết héo, gió hơi lớn một tí sẽ khiến toàn bộ lá khô rơi xuống chạm mặt đất.

Lá ngô to bằng bàn tay khê chạm vai, như thiêu đốt hỏa diễm, lại thiêu không nổi tâm tình đang dậy sóng. Tư Đồ Cảnh trong lòng dâng lên một tia thương cảm, nhưng hắn không biết thương cảm này từ đâu mà đến, chỉ cảm thấy có chút buồn. Bất tri bất giác, lại đứng lên đi lại vòng quanh sân.

“Thiếu gia nếu cảm thấy buồn, không bằng đi dạo ngoài đường đi!” Triều Dương nhìn Tư Đồ Cảnh khác thường, trong lòng có chút xúc động.

Chậm rãi phục hồi tinh thần, Tư Đồ Cảnh cười khổ nói: “Ở trên đường sợ là càng buồn. Ta bất quá có chút bất an thôi.”

Triều Dương mỉm cười: “Với tài hoa của thiếu gia, còn sợ nắm không được cuộc thi nho nhỏ kia?”

“Không phải vì vậy.....” Dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Có thể là rời sơn trang, cảm giác có chút không thích ứng.”

Ở Thanh Thành sinh hoạt mười tám năm, đột nhiên đi đến một địa phương xa lạ, còn muốn tham gia cuộc thi ác liệt như vậy, bao nhiêu đó cũng khiến người ta có chút bất an. Triều Dương cho rằng chính xác là như thế, liền cũng không hỏi quá nhiều. Chỉ là Tư Đồ Cảnh chậm rãi run rẩy.

Sáng sớm hôm sau, Triều Dương liền chuẩn bị tuần mã (ngựa tốt). Sau khi ăn xong hai người từ biệt Tô Lâm Viên rồi hướng đến kinh thành.

Vó ngựa thật dài thật nhanh lướt qua, yếu yếu thanh sơn xa dần, gió mát tiếng nước róc rách lọt vào tai, lá cây hai bên đường mờ nhạt di chuyển, dọc đường phong cảnh rất hữu tình. Thế nhưng Tư Đồ Cảnh lại trầm mặc suốt chặng đường.

Có lúc giao cho Triều Dương làm việc gì, Tư Đồ Cảnh chỉ nói một tiếng, sau lại trầm mặc. Điều này khiến Triều Dương miễn cưỡng không biết làm sao .

Không bao lâu, hai người đến Cẩm Châu. Trên đường đi ngang qua một con đường mòn thâm u, giao lộ có cự thạch (phiến đá lớn), dòng chữ đỏ thẫm khắc vào đá: Ngọc Cẩm. Điều này làm cho Tư Đồ cảnh lại nghĩ tới Thanh Thành sơn trang. Thanh Thành sơn trang ngoài cửa vào cũng là phong cảnh thế này.

Ngọc Cẩm sơn trang là nhất đại môn phái trong chốn giang hồ, này đặc biệt là, chỉ nhận nữ đệ tử. Có lẽ bởi vì chiêu thức võ công của môn phái này hoa mỹ sắc bén, chỉ thích hợp nữ tử tu luyện.

Giang hồ đồn đãi Ngọc Cẩm sơn trang là nơi mỹ nữ tập hợp, Tư Đồ Cảnh đối nơi ấy thật tò mò.

Vòng qua Ngọc Cẩm sơn trang, Cẩm Châu cửa thành liền xuất hiện trước mắt, tuy là cửa thành, lại không người thủ vệ.

“Trước tìm khách *** nghỉ ngơi một chút đi!” Triều Dương thu dây cương, ngựa cước bộ chậm lại.

Tư Đồ Cảnh cũng thu dây cương, đáp:“Hảo!”

Hai người xuống ngựa, dắt ngựa vào thành, phóng mắt nhìn lại, ven đường người ăn xin so với hàng quán còn nhiều hơn, nhưng vẫn có người quần áo ngắn nắp, xứng châu sức ngọc. Làm người ta không khỏi cảm thán.

Không biết bố thí bao nhiêu lần, cuối cùng cũng tìm được khách ***, hai người buộc ngựa bên ngoài rồi đi vào.

Không khí trong khách *** không được tốt, rất nhiều người vây quanh cùng một chỗ, cãi nhau , như là có chuyện gì.

“Ta nói tiền của ta bị người khác đánh cắp !” Có thanh âm của nữ nhân trong đám người truyền ra.

“Dù sao không có tiền không được đi!” Thanh âm này hẳn là của tiểu nhị.

“Ta trở về lấy tiền trả lại cho người!”

“Người cho ta là gốc tử!”

Người chung quanh cũng không ngừng ồn ào, mắt thấy một hồi đánh nhau sẽ bắt đầu, Tư Đồ Cảnh vội vàng chạy đến.

Trong đám người hồng y nữ tử mặt đỏ, đang muốn rút kiếm, Tư Đồ Cảnh chen vào ấn hạ tay nàng.

“Tiền của vị cô nương này ta trả!” Tư Đồ Cảnh lấy bạc đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị sắc mặt lập tức chuyển, hô:“Vị công tử này là tới ăn cơm đi, bên này có vị trí tốt.” Nói xong liền dẫn bọn họ đến một bàn nhỏ bên ngoài mời ngồi, Bùi Liễu Tích cũng theo đi qua.

“Thế giới quả rất nhỏ a, chúng ta lại gặp mặt.” Tư Đồ Cảnh trêu ghẹo nói.

Bùi Liễu Tích vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, đứng dậy nói:“Ta trở về lấy bạc cho người, người ở chỗ này chờ.”

Triều Dương ngồi ở một bên im lặng uống trà, nhìn nữ tử này hành động chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

“Coi như hết!” Tư Đồ Cảnh nâng chén trà, liếc mắt nói:“Lần trước người còn không có nói cho ta biết người từ đâu tới đây đâu, nếu lưu lạc giang hồ, nào có nhà mà để lấy tiền cho ta, khỏi đi.....”

“Trộm” Lời còn chưa nói ra miệng, Bùi Liễu Tích vội ho một tiếng nhảy vào trong lời nói của hắn:“Ta là người của Ngọc Cẩm sơn trang, đi lưu lạc giang hồ .” Nàng càng nói càng nhỏ giọng, không biết có nên hay không nói cho người này, nói xong lại có chút hối hận.

“Trách không được!” Tư Đồ Cảnh thở dài, buông chén trà nằm ở ghế trên.

“Trách không được cái gì?”

“Người ta nói Ngọc Cẩm sơn trang đều là mỹ nữ a!”

“.....” Bùi Liễu Tích mới khôi phục lại bình thường mặt lại chuyển đỏ.

“Cô nương mời ngồi!” Triều Dương nhìn Bùi Liễu Tích vẫn đứng, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, hỏi: “Cô nương họ Bùi?”

Bùi Liễu Tích chậm rãi ngồi xuống, gật gật đầu.

“Kia cô nương cùng trang chủ Bùi Minh Nguyệt có quan hệ gì.....”

“Ách.....” Bùi Liễu Tích ngây người một khắc, trả lời: “Ta là con gái người. Ngài biết gia mẫu?”

“Bùi trang chủ lúc trẻ là nữ hiệp nổi tiếng giang hồ, ta đây thật không quen biết chỉ biết đến thanh danh?” Triều Dương cười nói.

Bùi Liễu Tích cũng cười cúi đầu. Tư Đồ Cảnh có nghe nói qua Bùi Minh Nguyệt, và cũng nghe nói đến một vị khác. Là Ngọc Cẩm sơn trang đại đệ tử — Thường Vân. Kia từng là giang hồ đệ nhất đại mỹ nữ a, cũng là người thừa kế Ngọc Cẩm sơn trang, bất quá nàng sao lại nhưng trở thành ma đầu, lạm sát kẻ vô tội, sớm mất tung tích nhiều năm trước. Nghĩ đến đây cũng là tổn thất lớn trong chốn giang hồ a!

Tư Đồ Cảnh nghĩ, nhưng lại thở dài.

Phục hồi tinh thần lại phát hiện Triều Dương cùng Bùi Liễu Tích đều nhìn mình, đành phải làm bộ như vô sự, cầm lấy cái chén uống trà, hoàn sau đem cái chén xoay xoay, nhìn chăm chăm vào cái chén ấy.

“Tiền bối hình như đang gấp rút đi đâu, không biết đã có chuyện gì?” Bùi Liễu Tích tiếp tục cùng Triều Dương nói chuyện, Tư Đồ Cảnh nghe.

“Thiếu gia muốn vào kinh tiến quan thi cử, ta hộ tống đoạn đường.” Triều Dương nói xong hướng ánh mắt ý bảo Tư Đồ Cảnh.

Bùi Liễu Tích đột nhiên lại đứng dậy, nói: “Vừa lúc, ta cũng phải đi kinh thành thăm bằng hữu, không bằng chúng ta đồng hành đi.....”

Triều Dương còn chưa lên tiếng trả lời, chỉ nghe “Phanh” một tiếng truyền đến, Tư Đồ Cảnh đánh rơi chén trà trong tay xuống đất, không nhiều không ít, thật chuẩn bẻ thành hai.

Triều Dương cùng Bùi Liễu Tích ánh mắt lại hướng đến, Tư Đồ Cảnh quẫn cười: “Các người tiếp tục, tiếp tục.....” Nữ nhân này thật là thể nào, dễ dàng như vậy liền tin tưởng người khác.

Tiểu nhị vội vàng chạy tới thu dọn cái chén trên sàn nhà, lấy đúng hai khối “mảnh nhỏ”. Thở gấp một hơi, thật đúng là chuẩn!

Đợi sau khi Bùi Liễu Tích về trang lý lấy lộ phí, ba người bắt đầu đi.

Này dọc theo đường đi, Tư Đồ Cảnh xem như hiểu được từ Bùi Liễu Tích cái gọi là chí thiện, như thế nào chí thiện? Chí thiện đó là làm việc thiện không phân tốt xấu, cùng gốc tử là như nhau.

Vốn Bùi Liễu Tích trở về Ngọc Cẩm sơn trang một chuyến mang theo không ít ngân lượng, nhưng mà, ngay cả Cẩm Châu thành cũng chưa rời khỏi, tiền lại còn không nhiều lắm. Ngay cả Tư Đồ Cảnh trên tay vài tán bạc vụn cũng toàn đưa nàng làm việc thiện.

“Uy, người trên tay còn bạc không?” Bùi Liễu Tích cười ngựa đi ở phía trước, quay đầu nhìn nhìn Tư Đồ Cảnh, “Không phải là hỏi người còn tiền không sao, người trông mắt lớn như vậy làm gì? Uy.....”

Tư Đồ Cảnh trừng mắt nhìn phía trước, quả thực có chút không đành lòng. Phía trước, có một đội, không đúng, hẳn là một đám dân chạy nạn hướng bọn họ đi tới.

7. Chương 7: Thế Gian Thị Phi Hay Là Ai Phi

Bùi Liễu Tích quay đầu, rớt cuộc nói không ra lời. Đành phải lại quay đầu hướng Tư Đồ Cảnh xin giúp đỡ, Tư Đồ Cảnh bắt đắc dĩ nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, cũng quay đầu, nhìn mắt Triệu Dương, ánh mắt lơ đãng rất nhanh.

Bọn họ đi là quan đạo (con đường dành cho quan lại), kinh thành cũng không xa, không đến năm ngày sẽ tới nơi. Đến một cái trấn nhỏ lúc ấy cũng đã muộn. Nay trấn nhỏ nhưng thật ra không giống Cẩm Châu có nhiều dân chạy nạn như vậy, nhưng hiện tại tiêu điều cũng có một ít.

Cách cuộc thi còn có nửa tháng, cũng không vội vã lên đường. Vì thế ba người ở trấn trên tìm khách *** nhỏ ngủ trọ.

Đường dài và hẹp, nhưng trên đường hầu như không có người, chỉ có vài người đi đường người cưỡi ngựa hoặc là lái xe ngẫu nhiên ngang qua.

Bởi vì tìm nơi ngủ trọ ít người, khách *** sinh ý (làm ăn) không tốt, khách *** lão bản vừa thấy có người tiến vào liền vội vàng đến đón, giúp bọn họ chăm sóc ngựa thật tốt, lại phân phó chuẩn bị thức ăn cho bọn họ, an bài tam gian thượng phòng (phòng trên í nói phòng tốt). Khách *** cũng chỉ có tam gian phòng hảo hạn này.

Chưởng quầy thoát nhìn hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt tang thương, đi lại vẫn khỏe mạnh, trong *** chỉ có một nam hài nhìn qua cỡ mười sáu mười bảy tuổi.

Sắc trời có chút u ám, chưởng quầy phân phó nam hài đi đóng cửa, một lòng chỉ phục vụ ba người bọn họ.

Bọn họ ngồi ở trong phòng chính ăn cơm, không ai nói gì, không khí nhất thời quỳ dị.

Trong *** đã mở đèn, ngọn đèn nhẹ nhàng lay động, làm cho người ta không khỏi lo lắng nó sẽ tắt bất cứ lúc nào. Trong phòng lúc sáng lúc tối, khiến cho tinh thần người ta có chút không yên.

Thời khắc yên tĩnh, ngoài cửa truyền đến tiếng bánh xe ngựa đang lăn, tựa hồ là ở ngoài *** mà ngừng lại, theo sau, lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Chưởng quầy trên mặt rõ ràng hưng phấn, mau chạy tới mở cửa.

Ngoài cửa đứng một vị nam tử mặc lam y (y phục màu xanh), vẻ mặt ngạo nghễ, làm nổi bật khí độ bất phàm, phía sau còn theo một tiểu đồng, ngoài cửa dừng một chiếc xe ngựa dù trong màn đêm u ám nhưng vẫn thấy được sự lộng lẫy xa hoa của nó, xem ra là một vị thiếu gia nhà giàu. Chưởng quầy thái độ càng tỏ ra cung kính.

“Hai gian phòng hảo hạng.” Nam tử vừa vào cửa liền lạnh lùng ném một câu.

“Vị công tử này, ngưng ngừng, thượng phòng đã không còn.....”

Nam tử liếc mắt hướng phòng chính có ba người đang ngồi, mi gian một cỗ lệ khí (nếu như ko muốn nói là nhếch mép cười gian ác cũng có ý khinh thường nữa): “Đổi phòng cho bọn họ.” Ngữ khí cứng rắn mà quyết tuyệt.

Chưởng quầy có chút khó xử: “Này, sợ là có chút không tốt.....”

Nam tử không nói, bói thủ ngang đầu (chư vị cứ tưởng tượng cái dáng dấp của mí thẳng công tử bột, tay luôn để sau lưng đầu thì héch lên ấy), mười phần là bộ dáng của công tử. Phía sau tiểu đồng đưa ra một thỏi vàng để ở trên quầy. Chưởng quầy vẻ mặt ngẩn ra.

“Uy, ngươi phải biết chút ít đạo lý, rõ ràng phòng là chúng ta đặt trước!” Bùi Liễu Tích thiếu kiên nhẫn, vọt đi lên.

Tiểu nhị thật tức thời không nói lời nào, yên lặng thu dọn bàn ghế, thay nước trà cùng chén cụ.

Kia nam tử thanh y căn bản khinh thường nhìn Bùi Liễu Tích liếc mắt một cái, nghe vậy vẫn là không nói được một lời, vẫn như cũ nâng mắt. Tiểu đồng tiện hiểu ý tứ của hủn, nói: “Chúng tôi rất sẵn lòng trả tiền cho các vị đổi phòng.”

Chưởng quầy thấy thế, cảm thấy đôi bên không thể đắc tội, thành thật lui ở một bên không dám nói tới, để cho bọn họ tự mình đấu khẩu.

Bùi Liễu Tích tức giận: “Không có khả năng đó! Đừng tưởng rằng có tiền liền vạn năng!” Dứt lời lại trở về ngồi.

Kia tiểu đồng lại xuất ra một thỏi vàng đặt lên bàn, chưởng quầy có chút thần động, đứng nửa ngày vẫn như cũ không dám lấy tiền, lại hướng bọn họ bên này đi tới.

Tư Đồ Cảnh tiếp tục uống trà, sau lại cầm lấy cái chén cẩn thận quan sát hoa văn, chính là, cái chén này cũng trang trí quá đơn điệu, không có hoa văn, thành chén nhẵn bóng, chỉ một màu đỏ.

“Ba vị khách quan.” Chưởng quầy cung kính nói: “Các vị có thể.....”

Nói chỉ nói đến một nửa, quầy thượng ngọn đèn độ nhiên sáng mạnh, phòng trong mọi người rõ ràng nghe được thanh âm cái chén vỡ vụn. Bùi Liễu Tích trừng lớn mắt thần phục, Triều Dương cười thâm.

“Ách..... Ngượng ngùng, tại hạ không cẩn thận khiến cái chén vỡ vụn.....” Tư Đồ Cảnh ra vẻ có lỗi.

“Không có việc gì, ha ha, không có việc gì.....” Chưởng quầy đưa tay áo lên lau mồ hôi rồi rời đi.

Tư Đồ Cảnh hơi hơi buông tay, thế nhưng có bột phần theo bàn tay bay xuống. Triều Dương nhìn quen, không cảm thấy lạ.

Mà kia nam tử thanh y lại vẫn không chấp nhận, sắc mặt không hề gợn sóng.

Tư Đồ Cảnh đứng dậy, Triều Dương đang chuẩn bị ngăn cản chuyện hấn định làm, mà biểu hiện hiện tại của Tư Đồ Cảnh làm cho hấn chần chừ.

“Chúng ta đây cũng có ba người, chi bằng nhường một bước, chúng ta nhường người một gian phòng, công tử nói được?” Tư Đồ Cảnh chậm rãi đi qua, lộ ra nụ cười tao nhã.

“Tạ quá công tử khiêm nhường!” Tuy nói là tạ, lại hoàn toàn không có tạ ngữ khí. Rất là làm cho Tư Đồ Cảnh bất mãn.

Kia nam tử lại nói tiếp: “Tại hạ người Tuân Châu Lý Tùy Phong, xin hỏi công tử tôn tính đại danh?”

Ở đây người nghe vậy sắc mặt giai biến, nhất là chưởng quầy, mặt bộ rõ ràng co rúm.

Lý Tùy Phong, thế lực có thể so với một quốc gia, ngay cả hoàng đế cũng kính ba phần gia tộc nhà họ Lý.

Nhưng Tư Đồ Cảnh là mới sinh ghé con không sợ hổ, cảm thấy không có gì hay một chút rung động, bình tĩnh nói: “Nguyên lai là Lý gia công tử. Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Tại hạ người của Thanh Thành Tư Đồ Cảnh.”

“Hôm nay có thể kết bạn Tư Đồ công tử xem như may mắn, ngày khác gặp lại!” Ngữ khí là có ý nghiêm trọng.

Dứt lời, Lý Tùy Phong ý bảo chưởng quầy dẫn bọn họ vào phòng, chưởng quầy thật không thể dễ dàng lấy lại tinh thần, dẫn hai người lên lầu. Dưới lầu giai nhân thở dài.

Đương kim hoàng đế Hạ Côn là cái con rồi, đây là thể nhân đều biết chuyện. Mà Tể tướng lâu nay không có đối hấn động thủ, bởi vì hoàng hậu của hấn, là Tuân Châu Lý gia nữ nhi — Lý Mộ Tử.

Lý gia nhiều thế hệ thống trị Tuân Châu, nói là một cái Tuân Châu, thực tế tương đương với năm châu lớn nhỏ. Nay thế lực càng ngày càng lớn, ngay cả kẻ nắm quyền thống trị cũng không dám bất kính vài phần. Lúc trước cũng vì mượn sức Lý gia mới đưa ra đề nghị, đưa được Lý Mộ Tử vào cung.

Ba người hiển nhiên đều đối Lý Tùy Phong có điều cố kỵ, Tư Đồ Cảnh cũng ngồi không nói.

Triều Dương trầm mặc sau khi cười cười: “Thiếu gia không cần lo lắng, phụ thân của Lý Tùy Phong cùng trang chủ là bạn cũ.”

Bùi Liễu Tích cả kinh nói: “Cái gì trang chủ?”

“Thanh Thành sơn trang trang chủ.”

“A, ta nhớ ra rồi, người họ Tư Đồ, người là con của Tư Đồ Chấn Nam?” Bùi Liễu Tích càng kinh ngạc.

Tư Đồ Cảnh mắt trợn trắng, ngay cả thân phận người khác cũng chưa biết rõ ràng liền đi theo, quả thực là rất choáng váng.

Không để ý tới Bùi Liễu Tích ngu ngốc, Tư Đồ Cảnh đối Triệu Dương nói: “Cũng không có gì lo lắng, bất quá Triệu Dương sư phụ đêm nay cùng với ta ở một gian phòng.”

Bùi Liễu Tích trong tâm đau khổ, người Thanh Thành sơn trang, xưng hô như thế nào? Người này kêu người kia thiếu gia, người kia kêu người này sư phụ. Lại không tiện mở miệng hỏi.

Lại im lặng trong chốc lát, ba người đều lên lầu vào phòng.

Sáng sớm ngày thứ hai bọn họ ba người liền trả phòng rồi đi.

Biết được Tư Đồ Cảnh là người Thanh Thành sơn trang, Bùi Liễu Tích đối với võ công của hắn rất tò mò, nghe nói Thanh Thành sơn trang nội công rất lợi hại, nhất là trước kia kia bản [Hồng Diễm Quyết], không ít môn phái đều trăm phương nghìn kế nghĩ cách muốn lấy, đáng tiếc sau lại đánh mất, vài năm trước hình như đã có tung tích, không biết Thanh Thành sơn trang có phải hay không có người đã luyện.

Dọc theo đường đi Bùi Liễu Tích đưa ra nhiều lần muốn cùng Tư Đồ Cảnh giao thủ, nhưng vẫn bị cự tuyệt, vì thế thường thường đột nhiên tập kích, khả mỗi lần đều bị phát hiện.

Tư Đồ Cảnh chưa bao giờ cùng người khác giao thủ, cũng không nguyện cùng người khác giao thủ, trừ bỏ một người. Cùng hắn giao thủ, cũng tuyệt đối không phải cố ý, mà là một loại thói quen.

Chỉ cần mới nhớ đến, hắn sẽ bất tri bất giác cong khoe miệng mỉm cười. Này nụ cười, dọc theo đường đi làm cho không ít người lâm vào mê hoặc, bao gồm Bùi Liễu Tích, cũng sẽ lặng lẽ theo dõi hắn.

Mong muốn thời gian nhanh trôi, hai ngày sau liền tới kinh thành. Nghỉ ngơi cả đêm, buổi sáng thức giấc đến bên cạnh trong phòng, phát hiện Triệu Dương đã không thấy. Đang định đi tìm, đã có hai gã nam tử hướng hắn đi tới.

“Tư Đồ công tử!” Trong đó một người kêu lên.

Tư Đồ Cảnh nhìn kỹ này hai người liếc mắt một cái, bộ dạng rất quen, nhưng là hắn không nhớ. Liền hỏi: “Nhị vị là.....”

“Tại hạ Cảnh Dực, đây là bào đệ Cảnh Linh, gia phụ cùng trang chủ Tư Đồ Chấn Nam là bạn cũ, lần này trang chủ nhờ tới đón công tử đi kinh thành.”

Cảnh Dực Cảnh Linh vừa thấy đó là công tử nhà giàu, cũng không giống như Lý Theo Gió kia, bọn họ cách nói năng gian lộ ra một cỗ lực tương tác, Tư Đồ Cảnh đối bọn họ có bước đầu hảo cảm.

Lại vẫn là khó hiểu: “Triệu Dương sư phụ đâu?”

Cảnh Linh mỉm cười nói: “Trang chủ có việc gấp triệu sư phụ trở về. Tư Đồ công tử liền theo chúng ta cùng đi, chúng ta đổi nơi này rất quen thuộc.”

“Thì ra là thế, vậy phiền nhị vị công tử.”

“Không dám nhận không dám nhận.....” Hai người cùng kêu lên nói.

Tư Đồ Cảnh nhìn bộ dáng phấn khởi của hai người, bất giác vừa cười.

Thanh Thành sơn trang

Triệu Dương sau khi hộ tống Tư Đồ Cảnh tới khách ***, nhận được Tư Đồ Chấn Nam mật hàm, buổi tối đi không từ già, lên ngựa chạy một đêm, cuối cùng giữa trưa chạy về tới Thanh Thành sơn trang.

Lúc này Tư Đồ Chấn Nam đang ngồi ở trong sân nhập thần vào một quyển sách cũ ó vàng, Triệu Dương đến gần cũng không phát hiện.

“Trang chủ.” Triệu Dương mở miệng gọi hắn.

Tư Đồ Chấn Nam phục hồi tinh thần, ngẩng đầu, nhìn nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói: “Thường Vân giống như xuất hiện”

“Ý trang chủ là?”

“Vài năm trước nàng vốn đã từng xuất hiện, cũng tạo ra trong trang ít tai họa không ngờ, mấy năm nay nàng lại biệt vô âm tính, trên giang hồ đồn đãi có người nhìn thấy nàng, ta sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm.....”

Triêu Dương cũng đoán được chuyện gì, nói tiếp: “Trang chủ là muốn thuộc hạ tìm ra nàng trước khi có ai tìm ra?”

“Àn.” Tư Đồ Chấn Nam gật đầu, “Mấy năm nay nàng vì sư huynh mà mê muội nhận một tội danh, [Hồng Diễm Quyết] cũng không có ở trên tay nàng, nhưng trên giang hồ người người vẫn còn tìm nàng.”

Tư Đồ Chấn Nam thở dài.

Triêu Dương hấp khí, nói: “Trang chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định làm việc này thỏa đáng.” Dứt lời lui đi ra ngoài.

Năm đó giang hồ đệ nhất mỹ nữ Thường Vân, vì người mình yêu, chính là Thanh Thành tứ công tử, không tiếc vì hắn mang theo một tội danh lớn, bị người trong giang hồ đuổi giết. Tập Lạc Ảnh tẩu hỏa nhập ma, lại cùng hắn yêu nhau rồi rời xa giang hồ. Yêu Tập Lạc Ảnh, không phải Thường Vân. Thường Vân chung tình, mấy lần khiến Tư Đồ Chấn Nam rơi lệ, nhưng mà, phải làm thế nào đây?

8. Chương 8: Khuynh Quốc Khuynh Thành Hoa Đào Nhan

“Tư Đồ Cảnh mau nhìn, này thật đẹp!” Bùi Liễu Tích cầm trên tay một vòng trang sức thủy tinh của tiểu quán bên lề đường phấn khởi hô to.

Ánh sáng mỏng manh phản chiếu trên chiếc vòng, tạo ra một thứ ánh sáng chói mắt. Tư Đồ Cảnh mặc kệ nàng. Cứ như một người nông dân mới vào thành, thấy cái gì cũng kêu. Nữ nhân chính là rất phiền toái.

“Ngây thơ!” Tư Đồ Cảnh hừ nhẹ một tiếng, khinh thường rời đi.

“Một chút hứng thú đều không có!”

“Nhàm chán!”

“Ai, các người như thế nào lại bắt đầu” Thân là đại ca Cảnh Dực rất là bất đắc dĩ, này hai người suốt ngày chỉ biết cãi nhau. Cảnh Linh thật thức thời theo ở phía sau, không nói được một lời.

Một đường cãi nhau, Cảnh Dực Cảnh Linh cuối cùng đưa bọn họ tới khách ***. Nghe nói là khách *** tốt nhất kinh thành.

Còn chưa tới cửa khách điểm, Tư Đồ Cảnh cùng Bùi Liễu Tích trước cảm thấy một trận ác hàn. Cửa phía trước treo một bảng hiệu khắc hoa, bảng hiệu thượng bốn chữ kim quang lờ lờ — Tài Duyên khách ***.

Quả nhiên không hổ là khách *** tốt nhất kinh thành a!

Vừa mới chuẩn bị đi vào, cửa có hai người ngăn bọn họ lại: “Thật là ngại quá, khách *** đã có người bao .”

Đang nói, Tư Đồ Cảnh liếc mắt nhìn vào trong khách *** thấy một thân ảnh liên không thấy hảo cảm tí nào. Ấm thanh trừ y, tơ vàng phát thao, lại là cái tên kia Lý Tùy Phong, vừa thấy hắn chỉ biết có chuyện không tốt.

Hiển nhiên Lý Tùy Phong cũng thấy bọn họ, đi ra cửa khách ***.

“Cho bọn họ vào đi, này là vài vị là bằng hữu của ta.” Lý Tuyền Phong đứng ở cửa đối tiểu nhị mà nói, lại tiếp theo chuyển hướng Tư Đồ Cảnh: “Chúng ta lại gặp mặt, Tư Đồ công tử. Này khách sạn đã bị tại hạ bao, bắt quá nhường Tư Đồ công tử một phần, các vị vào đi.”

Lý Tuyền Phong cười đến vẻ mặt âm lãnh, Bùi Liễu Tích ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi.

Tư Đồ Cảnh trong lòng khinh thường hần vạn lần, nhưng chỉ có cười đáp trả: “Không được, chúng ta vẫn là nên đi nơi khác.”

“Không tiễn!” Lý Tuyền Phong lúc này mới thẳng thắn.

Cảnh Dục lại dẫn hần đến nơi khác, rất nhanh, tìm được một nhà khác nhìn sơ qua chính là khách *** chứ không sai. Sỡ dĩ thoát nhìn không sai, là vì khách *** này tên, cũng có một chữ “Duyên”, nhưng mà tên của nó là Phúc Duyên khách ***. So với Tài Duyên khách *** có hảo cảm hơn nhiều.

Tư Đồ Cảnh cùng Bùi Liễu Tích tiến tới. Mà Tư Đồ Cảnh cũng không hiểu được, rõ ràng nhà Huyền Minh Thần cũng là ở kinh thành, Huyền Tế Bắc hiện tại lại là Thái Phó, phủ đệ hẳn là rất lớn mới đúng, vì cái gì không đến nhà của hần. Còn có Cảnh Dục Cảnh Linh hẳn là cũng là đệ tử nhà giàu, vì cái gì không đến nhà bọn họ?

Nghĩ, Tư Đồ Cảnh hỏi Cảnh Dục Cảnh Linh: “Các người biết Thái Phó phủ ở nơi nào không?”

“Biết.” Hai người cùng kêu lên nói, sau đó không có câu tiếp. Tư Đồ Cảnh buồn bực.

Cảnh Dục ghé đầu lại gần bên tai Tư Đồ Cảnh nói: “Trang chủ giao phó không cho người đi Thái Phó phủ.”

“Vì cái gì?”

“Không nói cho người.”

“À?”

“Bởi vì ta không biết.”

“.....”

Cảnh Linh cũng rất là có chút nhàm chán, đi theo Cảnh Dục sau lưng nói thêm một câu: “Ta cũng không biết.” Sau đó cười đến ngây ngốc.

Chuẩn bị tốt tất cả, Cảnh Dục muốn dẫn Tư Đồ Cảnh cùng Bùi Liễu Tích ra ngoài đi dạo. Tư Đồ Cảnh kiên quyết không chịu đi cùng Bùi Liễu Tích. Vì thế, phân hai đường, Cảnh Dục theo Tư Đồ Cảnh, Cảnh Linh theo Bùi Liễu Tích. Điều hướng ngược đường nhau mà đi. Tư Đồ Cảnh cuối cùng cũng một thân một mình thoải mái.

Kinh thành ngã tư đường so với địa phương khác xem ra phần hoa hơn rất nhiều. Có thể là bởi vì kinh thành người có vẻ nhiều hơn, trên đường lớn còn có rộn ràng nhộn nháo bao người, liên tiếp tiếng rao hàng, tiếng thét to.

Vốn hẳn là thời khắc thoải mái, chẳng ngờ Tư Đồ Cảnh đi trên phố cũng gặp chuyện không hay.

Người qua đường ánh mắt đầy hỏa khí cứ thích dõi theo hần không tha, lâu lâu còn có người đụng vào hần. Tư Đồ Cảnh có chút kỳ quái, hỏi: “Kinh thành người đi đường không hướng phía trước mặt nhìn trước sao?”

Cảnh Dục bĩu môi, nghĩ rằng nói, ai kêu người ngày thường khuôn mặt cũng đẹp đến thế. Nhún vai, nói: “Kinh thành không khí rất cởi mở a~.”

“A?” Này là có chuyện gì?

Cảnh Dục không nói, hai người tiếp tục đi.

Đi được khá lâu, bỗng nhiên lại cảm giác có người chạm phải. Hơn nữa va chạm cũng không nhẹ, Tư Đồ Cảnh theo bản năng choàng tới trước đỡ một người, tập trung nhìn vào, phát hiện là một cô nương.

“Công tử, người đụng phải người ta.” Cô gái gắt giọng.

Tư Đồ Cảnh dở khóc dở cười, rốt cuộc là ai chạm ai a. Bất quá ở trên đường lớn không nên tức giận, đành phải nâng cô gái đứng lên, nói:“Tại hạ sơ sẩy, thỉnh cô nương lượng giải.”

Nào biết tay vừa rời khỏi, nàng không ngờ ngã vào trong long mình:“Chân người ta hình như bị trẹo rồi –”

Thanh âm mượt như tơ, làm cho người ta không khỏi cả người run lên.

Không có biện pháp, Tư Đồ Cảnh chỉ có thể tự nhận không hay ho:“Kia tại hạ dìu cô nương trở về.”

Cô gái âm thầm cười trộm.

“Khụ.....” Phía sau truyền đến thanh âm cố ý ho khan.

Này thanh âm rất quen thuộc tất hảo thân thiết a. Tư Đồ Cảnh xoay người, mừng rỡ, Tiểu rùa của ta.

Nhất thời kích động, Tư Đồ Cảnh liền đẩy cô gái trong long mình ra, chạy đến bên Huyền Minh Thần. Sau lại cảm thấy có chút không đúng, quay lại thì thấy cô gái kia đứng vững vàng, không khỏi hỏi:“Uy, cô nương người chân tốt lắm?”

Nữ tử há mồm lại nói không ra tiếng, tiếp theo đã đỏ mặt chạy đi.

Nhất thời không khí ngưng kết, mấy ngày không gặp, như cách tam thu, lại gặp mặt, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Vài ngày không thấy, người như thế nào so với trước kia càng choáng váng a?” Huyền Minh Thần cười khàn nhìn Tư Đồ Cảnh ngây ngốc đứng, kia cười giống như gió xuân phả vào mặt làm người ta tâm tình thư hoãn, người qua đường tại đây một khắc có xu thế dừng lại.

Nguyên lai, hẳn xem ra đẹp như vậy, chính mình trước kia như thế nào không phát hiện ra?

Tư Đồ Cảnh vẫn không có phản ứng, vẫn là nhìn chằm chằm Huyền Minh Thần đến sững sờ, đã quên hỏi hẳn hàm ý trong lời nói kia là gì.

Huyền Minh Thần thấy thế có chút bất đắc dĩ, vỗ vỗ đầu Tư Đồ Cảnh:“Người thật sự thành ngốc tử a, nói gì cũng không nói.”

“A?” Tư Đồ Cảnh thế này mới phản ứng lại, tiếp theo “Nga” một tiếng. Vẫn đứng ở một bên Cảnh Dực giờ phút này chẳng hiểu gì cả, cùng Huyền Minh Thần nhìn nhau cười:“Ta trước cáo từ.”

“Các người quen nhau?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

“Ân.” Huyền Minh Thần trả lời:“Ta biết hẳn so với người còn sớm hơn.”

Có ý tứ gì! Nói như thế nào nói đây là! Tư Đồ Cảnh thấy không hài lòng.

Huyền Minh Thần hiểu được hàm ý song hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn không giải thích gì cả, đỡ phải càng miêu càng hắc. Đành phải cười cười:“Ta theo người đi dạo nha.”

Bên kia, Bùi Liễu Tích cùng Cảnh Linh chơi đùa rất vui.

Hai người đều có hảo ngoạn thiên tính (tính cách thích vui chơi trời ban a~), Bùi Liễu Tích từ nhỏ lớn lên trong Ngọc Cẩm sơn trang, nhiều lắm cũng chỉ qua các thành lân cận đi dạo vài dòng, đây là nàng lần đầu tiên xa nhà. Mà Cảnh Linh từ nhỏ trong nhà bị quản rất nghiêm, bình thường không thể nào ra đường chơi đùa, lần này hộ tống Tư Đồ Cảnh coi như là hẳn được một cơ hội tốt để tự do hoạt động.

Như vậy, hai người có nhiều điểm tương đồng.

Kinh thành, đối với Bùi Liễu Tích thu hút nhất, là cửa hàng bán ngọc nổi danh nhất kinh thành — Kỳ Anh Phường. Nghe nói kinh thành Kỳ Anh Phường luôn đi đầu về trào lưu những món đồ bằng ngọc, luôn có thể tạo ra những món đồ hấp dẫn lòng người. Bùi Liễu Tích từ nhỏ rất thích ngọc, đối với Kỳ Anh Phường thật rất tò mò.

“Cảnh linh, người có biết Kỳ Anh Phường ở nơi nào?” Bùi Liễu Tích hỏi.

“Ân.....” Cảnh linh lấy tay đưa lên cằm, kéo kéo khóe miệng:“Người muốn đi?”

“Không khi đi ta hỏi người để làm chi!”

Cảnh Linh vẽ mặt biểu cảm đan xen, này đây là lần đầu tiên hắn thấy một nữ nhân không khách khí như vậy. Hắn từ nhỏ luôn muốn được sống trong giang hồ, nghe nói người trong giang hồ đều thẳng tính, giống như Bùi Liễu Tích hiện tại vậy. Hắn vẫn hy vọng mình có thể giống bọn họ.

“Như thế nào lại không nói gì?” Bùi Liễu Tích có chút kỳ quái hắn như thế nào vẫn thất thần, quay đầu nhìn.

“Nghe nói bao toàn bộ Tài Duyên khách *** là của Lý Tỳ Phong, là cái người vừa nãy gặp?” Cảnh Linh nói.

Bùi Liễu Tích nhăn mặt: “Nhắc hắn làm gì!”

“Người hình như rất không thích hắn a.” Cảnh Linh cử đầu chỉ suy tư trạng.

“Àn. Ta liền không quen nhìn người như vậy, chính là tên thiếu gia được nuông chiều quá sinh hư.” Chút không che dấu, Bùi Liễu Tích nói thẳng tiếng lòng mình ra.

Cảnh Linh để ngón trở lên gõ gõ: “Cái này không tốt lắm. Một nửa sản nghiệp Kỳ Anh Phường là của Lý gia nhà hắn.”

“Cái gì? Hắn không phải người thừa kế vương quyền thống trị Tuân Châu gì đó sao?”

“Tuân An Vương. Lý gia nhiều thế hệ luôn giữ vững tước vị. Bất quá, này Kỳ Anh Phường là việc làm ăn bên ngoài, hiện tại là do cữu cữu hắn quản lý. Hắn cũng có một nửa sản nghiệp. Còn có Tài Duyên khách *** kia nữa.....”

“Khoan đã!” Bùi Liễu Tích sắc mặt trở nên rất khó xem, “Như thế nào ngay cả khách *** cũng cùng hắn có mối quan hệ?”

Cảnh Linh vẽ mặt bất đắc dĩ: “Không có biết nữa a, Tài Duyên khách *** lão bản cùng cữu cữu hắn không có quan hệ tốt lắm.”

Bùi Liễu Tích không thể không cảm thán, có người sinh ra đã có số mệnh tốt đến vậy sao. Nhưng nghĩ rằng việc này sẽ ngăn cản ý định của nàng, thật không thể. Bùi Liễu Tích vẫn yêu cầu Cảnh Linh dẫn nàng đi Kỳ Anh Phường.

Kỳ Anh Phường trước cửa có một chiều bài rất lớn, mặt trên dùng màu vàng để viết một dòng ngọc tự, mặc kệ là lúc nào đều là lờ lờ sáng lên. Nghe nói, đó là tiên hoàng tự tay viết đề tặng. Một chữ một chữ liền kề cũng có một lực uy hiếp, bình thường tiểu tặc không dám hướng nơi này chú ý.

Cước bộ vừa tiến đến cửa ***, nhìn qua có những cô gái mười bốn mười lăm tuổi ra tiếp.

“Công tử, tiểu thư, là muốn xem Uyên Ương Giác sao?” Cô gái hỏi.

“Uyen Ương Giác?”

“Là ngọc bội mới nhất của Kỳ Anh Phường, từ hai khối ngọc hợp thành, trong hai khối ngọc có một đôi uyên ương, các cặp tình nhân đều có một khối, tượng trưng cho tình yêu đôi lứa bền lâu mãi không đổi thay.” Cô gái lẩm bẩm, hai người nghe được sửng sốt.

“Hình như là món đồ rất tốt, dẫn ta đến xem đi.” Cảnh Linh nói.

“Hai vị bên này.” Cô gái chỉ hướng đến một cái quầy, bên quầy còn có tốp năm tốp ba người đứng xem ngọc. Hai người đi đến.

Quầy bên có một nữ tử đứng đó, thân thể kiều sa, suối tóc dài tới thắt lưng đen tuyền, một thân sa y trắng, một mình im lặng mà đứng đó, xem bóng dáng liền nhận ra được là tuyệt sắc giai nhân.

Bùi Liễu Tích đi đến bên quầy, quay đầu nhìn nữ tử kia, mặt nàng dùng tấm vải mỏng che, chỉ có thể nhìn thấy hai hàng mi dài cùng với đôi mắt như hoa đào chớm nở, khiến tâm mắt Bùi Liễu Tích không dời đi được, cảm giác rất quen thuộc, rất xinh đẹp.

Nàng kia nhìn khối thiên lan sắc uyên ương giác đẹp mê hồn, tầm mắt nhu nhược mà tịch liêu.

“Ta cảm thấy khối bát quái này hình dạng rất đẹp, người xem xem.” Cảnh Linh chỉ vào khối ngọc kêu Bùi Liễu Tích, thấy nàng nhìn một nữ tử không dời mắt. Vì thế đem tầm mắt chuyển hướng nữ tử kia. Nữ tử một thân đơn giản, nhưng biểu hiện lại không đơn giản, nhìn vào ánh mắt của nàng sẽ cảm thấy đau thương, giống như đã từng trải qua tang thương một kiếp người. Làm cho người ta đoán không ra tuổi của nàng.

Nữ tử lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy Bùi Liễu Tích, khước mắt hơi hơi chấn động.

Màu trắng của sa y nhẹ nhàng phiêu động, thoảng qua trước mắt hai người, hai người vẫn như thế tinh thần vẫn chưa hồi phục.

Bóng dáng sa y trắng đã rời khỏi Kỳ Anh Phường, Bùi Liễu Tích mới chạy tới nơi nữ nhân kia vừa đứng.

“Lão bản, ta muốn khối ngọc này.”

Đáp ứng nguyện vọng của người khác, là chuyện Bùi Liễu Tích thường làm.

Ngọc giá không tính nhưng rất quý, nàng rõ ràng cũng rất thích khối ngọc này, nhìn lâu như vậy, vì cái gì đều không mua? Trong lúc nhất thời, Bùi Liễu Tích trong đầu chính tồn tại vấn đề này, vô ý thức chạy đi ra ngoài tìm kiếm thân ảnh nữ tử kia.

Nữ tử cước bộ thật dừng, dường như không có mục đích mà hướng đường lớn đi tới. Mỗi bước đi, cũng làm cho người ta cảm thấy một nét tao nhã.

“Tỷ tỷ phía trước, chờ một chút.” Bùi Liễu Tích chạy chậm đến.

Nữ tử dừng cước bộ, xoay người nhìn Bùi Liễu Tích, nói: “Cô nương là bảo ta?” Thanh âm thành thực mà uyển chuyển.

“Vừa rồi ta xem gặp người nhìn khối ngọc này, nhất định rất thích.” Bùi Liễu Tích giống như lại cảm thấy chính mình là đang không có việc gì nên tìm việc để làm, ấp úng nửa ngày, vươn tay, “Ngọc này, ta tặng cho người.”

Tựa hồ cũng không cảm thấy hành vi của Bùi Liễu Tích có sự đường đột, chỉ là thấy dung mạo của nàng có vẻ tươi hơn, chắc là đã nở nụ cười, nhưng lại trở về như cũ có vụn phần sâu thương ngưng ở đáy mắt, sâu thương sâu đậm.

“Đa tạ hảo ý của cô nương.” Nữ tử đưa tay đẩy miếng ngọc hướng Bùi Liễu Tích, “Này, ta không cần, người vẫn là nên giữ lấy.”

Dứt lời nữ tử xoay người rời đi.

Bùi Liễu Tích cảm Uyên Ương Giác nhìn bóng dáng của nàng rời xa.

Trong một khắc ấy, nàng hiểu được cái gì là khuynh quốc khuynh thành. Chỉ một ánh mắt, cũng sẽ làm cho người ta tâm động không thôi.

9. Chương 9: Người Dẫn Đầu Ẩn Thân Xem Hải Kịch

Sáng sớm, các cửa hàng bắt đầu chuẩn bị một ngày làm ăn, trên đường các cửa hàng lục tục mở cửa, mây thật dày ở trên trời cao, sắc trời có vẻ u ám, Phúc Duyên khách *** mở cửa, nội đường tiểu nhị bắt đầu quét dọn bàn ghế.

Tư Đồ Cảnh dậy sớm, trong phòng đi ra, lại nhìn thấy Huyền Minh Thần phòng kế bên đi ra. Cảm thấy có chút kinh ngạc. Chớp chớp ánh mắt, phát hiện chính mình không có nhìn lầm.

“Người, như thế nào ở trong này?”

Huyền Minh Thần nhìn nhìn bộ dáng buồn cười của hắn, bình thần mà nói: “Đến đây với người.”

“Nga, ha ha.....” Tư Đồ Cảnh ngậy ngốc đề cái trán, rốt cục buông xuống vẫn còn thấy vẫn đề rồi rầm.

Ngay cả như vậy, trong lòng vẫn là có chút bất an. Nói không rõ bất an vì điều gì. Không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Hy vọng, tất cả đều diễn ra tốt đẹp, nhưng nói chung là ảm áp.

Giờ thôi làm lay động đèn ***g ngoài khách ***, màu đỏ của đèn ***g qua lại chớp lên, vẻ hôn ám trong khách *** rất là đáng chú ý.

Không bao lâu, khách phòng bên kia truyền đến tiếng vang, Bùi Liễu Tích theo trong phòng đi ra, lại là một bộ quần áo màu đỏ khác, nhưng thật sự rất hợp với hoàn cảnh.

“Người không phải muốn đi tìm người sao, đợi lát nữa Cảnh Dực Cảnh Linh bọn họ đến đây nói bọn hần dẫn người đi.” Tư Đồ Cảnh gọi Bùi Liễu Tích.

Bùi Liễu Tích cước bộ không ngừng: “Không cần, ta biết Thái Phó phủ ở nơi nào.”

“Người tìm Thái Phó?”

Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần hai người đều kinh ngạc.

“Ân.” Bùi Liễu Tích cũng không quay đầu lại đi rồi. Để lại Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần ngậy ngốc đứng tại chỗ.

Trong kinh thành, Tinh Võ Điện đang tiến hành một hồi võ thí kịch liệt, tham gia phải hơn trăm người, từ buổi thí này cần tuyển ra hai mươi người. Không ít người tụ tập ở ngoài Tinh Võ Điện, hoặc là xem náo nhiệt, hoặc là chú ý tình hình của một người nào đó bên trong điện.

Trường thi võ thí hiển nhiên không giống văn thí rất nghiêm cẩn phong bế (cẩn thận phong tỏa 4 bề), Tinh Võ Điện môn mở ra, đứng tại vị trí phía trước liền có thể nhìn thấy tình hình luận võ bên trong.

Bùi Liễu Tích đang trên đường đến Thái Phó phủ, định tìm một quán ăn ngồi một chút, lại vì sự náo nhiệt hấp dẫn đi. Tin tốt là, nàng dựa vào ưu thế thân thể linh hoạt, tả thoi hữu tễ (trái đẩy phải chen), không lâu liền lập tức đứng giữa đám người phía trước. Tin không tốt là, nàng đi vào nhìn thấy người đầu tiên, là Lý Tùy Phong.

Nhưng mà, trận võ thí này đủ để khiến cách nàng thay đổi cách nghĩ về Lý Tùy Phong.

Trước ba tràng tỷ thí, Lý Tùy Phong đều ở trong thời gian ngắn đánh bại rất nhiều người, đương nhiên, rất mạnh mẽ, là chỉ thân hình cùng tuổi tác.

Lý Tùy Phong tuy rằng thường thể hiện một bộ dáng vênh vênh vảo vảo, trên mặt không thể dấu đi được tính trẻ con. Dáng người xem như không quá gầy ốm. Nhìn lại những người bị hần đánh bại, đều là người vạm vỡ a.

Tỷ thí một hồi tiếp một hồi, Bùi Liễu Tích cơ hồ đã quên chính mình còn có nhiệm vụ trong người. Chỉ một lòng nhập tâm vào trận đấu võ phía trước mặt.

Đao, kiếm, côn, bổng giơ lên, phách, trảm, huy, chấn, thiểm..... Những chiếc lá rơi xuống xung quanh trận đấu, phảng phất đâu đó một luồng cường khí, phong tạt, quang âm, trên võ đài mỗi người một động tác mà trình diễn, trong lòng ai ai đều vũ động, tâm cũng dao động theo.

Bùi Liễu Tích như bị chôn chân tại chỗ. Làm thủ hạ bại tướng dưới tay Lý Tùy Phong ngày càng nhiều, nàng kim lòng không được bắt đầu cầu nguyện, hy vọng có một người mau đến đánh bại hần.

Phát giác chính mình lại có cái ý tưởng này, bỗng nhiên cảm thấy mình có điểm tà ác.

Quả nhiên, tâm thành tác linh (thành tâm thì ứng nghiệm), đối thủ của Lý Tùy Phong cuối cùng cũng đến.

Người kia, là cái mười phần tiểu bạch kiếm (khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn), vẫn là khuôn mặt nhìn rất giống trẻ con, bộ dạng tuyệt không giống võ sĩ, lại cùng Lý Tùy Phong giảng co thật lâu.

Tràng tuyên cáo buổi sang chấm dứt, người nọ cùng Lý Tùy Phong ngang tài ngang sức. Vốn định theo dõi suốt, song thời gian không cho phép, Bùi Liễu Tích đành phải chạy thật nhanh tới Thái Phó phủ.

Hôm sau, sáng sớm Bùi Liễu Tích liền đến chào từ biệt. Mấy ngày này nàng tựa hồ phá lệ tinh thần **, luôn thiên vị màu đỏ mà hôm nay nàng lại là một thân hồng trang, càng có vẻ thần thái sáng láng.

Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần sáng sớm liền thức giấc ngồi ở dưới phòng chính uống trà, thuận tiện chờ nàng xuống. Không nghĩ tới nàng là đến chào từ biệt .

“Người hiện tại là muốn hỏi Ngọc Cẩm sơn trang?” Suy nghĩ nửa ngày, Tư Đồ Cảnh vẫn là quyết định hỏi trước câu này.

“Không phải. Phải đi.....” Bùi Liễu Tích nhăn châu chuyển động, nói, “Người trước hết uống cạn chén trà trong tay rồi ta nói cho người biết!” Đây hoàn toàn là vì phòng ngừa những lời kế tiếp của nàng sẽ khiến hấn phá hư một cái chén.

Tư Đồ Cảnh đôi mắt màu đỏ chuyển hướng nhìn Bùi Liễu Tích, buông chén trà trong tay xuống, sau đó tức giận phun ra một chữ: “Nói!”

“Đi Nam Dương thành, tham gia võ lâm đại hội.” Bùi Liễu Tích nói rành mạch.

“Người không phải muốn làm ta sợ chứ..... Võ lâm đại hội.....”

Bùi Liễu Tích cũng tức giận nói: “Người cho là võ lâm các phái đều giống Thanh Thành sơn trang các người thâm tàng bất lộ (có tài mà giấu) a, chúng ta vẫn là có quy luật giang hồ .”

Người đi không bị người khác bán đi chính là chuyện tốt , còn luận võ! Tư Đồ Cảnh ở trong lòng thầm than.

Tuy rằng nói được những lời lẽ nghiêm khắc, kỳ thật Bùi Liễu Tích cũng có chút lo lắng không yên. Đây là nàng lần đầu tiên tham gia võ lâm đại hội, kết giao võ lâm đồng minh, nếu làm không tốt, không chỉ có đánh mất mặt mũi của Ngọc Cẩm sơn trang, càng làm cho con đường về sau của chính mình không dễ đi.

Huyền Minh Thần nhìn hai người, không biết nên nói cái gì.

Trong lúc nhất thời ba người đều trầm mặc .

Hướng quang ánh đường, nhân nhan giống như họa.

Gió lạnh hiu quạnh, khô diệp phi vũ, ngoại thành có hồ nước mênh mông.

Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần rất trọng nghĩa dẫn Bùi Liễu Tích đưa đến ngoài thành.

Ngọc Cẩm sơn trang trước kia đại đệ tử Thường Vân tu luyện ma công, thị sát thành tánh, một đêm giết chết hơn mười đệ tử của Xích Ảnh Giáo. Từ nay về sau Ngọc Cẩm sơn trang cùng Xích Ảnh Giáo quan hệ liền lạnh một đường. Hơn mười năm trước, hai vị giáo chủ của Xích Ảnh Giáo vì đánh mất thanh danh lui về ở ẩn giang hồ, sau nhờ tân giáo chủ dẫn dắt, Xích Ảnh Giáo vẫn lại rất nhanh phát triển, nay nghiêm nhiên đã thành nhất đại môn phái.

Nhưng là năm năm trước tân tiền nhiệm giáo chủ Mộc Lăng tính cách âm lãnh cổ quái, công phu sâu không lường được, năm năm sau bại dưới tay thiên hạ đệ nhất cao thủ, đành ẩn cư giang hồ. Nay Bùi Liễu Tích đại diện Ngọc Cẩm sơn trang, nếu gặp hấn chắc chắn chỉ có phiền toái.

“Người đi về sau không cần dễ dàng tin tưởng người khác, người giang hồ tâm hiểm ác a, nhất định phải cẩn thận người của Xích Ảnh Giáo, còn có Phi Hồ Môn kia nghe nói môn chủ rất đáng sợ, người không cần nói lung tung nói dắc tội với người ta, nhất định phải nhường nhịn.....” Tư Đồ Cảnh vẫn lải nhải.

“Được rồi được rồi!” Bùi Liễu Tích không kiên nhẫn nhảy vào lời nói của hấn, trong lòng cũng là rất âm ỉ. “Ta đây không cần người dong dài, người trở về hảo hảo thi cử, võ lâm đại hội chấm dứt ta tới đây tìm người.”

“Người nhất định phải nhớ kỹ lời của ta nói a, bằng không có điều không may xảy ra người đừng trách ta a!”

“Biết rồi, người thật là. Ta chờ hảo tin tức của người a!”

“Người cũng vậy a!”

Người càng chạy càng xa , thanh âm còn quanh quẩn .

Huyền Minh Thần cũng không biết vì cái gì chính mình vẫn cố ý không nói lời nào, nhìn bọn họ, cảm giác chính mình giống như một cái người ngoài cuộc, căn bản không biết nên nói cái gì.

Ánh nắng mỏng manh, kia hồng sắc thân ảnh dần dần biến mất ở vùng hoang vu.

Tư Đồ Cảnh xoay người, nhìn đến Huyền Minh Thần lắc lắc sắc mặt, trừng mắt ánh mắt hỏi: “Người làm sao vậy a?”

“Vậy sao?” Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết giờ phút này trong lòng cảm giác gì.

“Được rồi, chúng ta trở về đi.”

“Àn, hảo.”

Dọc theo đường đi, mọi người đều ở nói về kết quả vô thí. Danh sách trúng cử đã định, giấy đỏ mực đen dán trên tường các con phố.

Đệ nhất bảng: Tuân Châu Lý Tùy Phong. Đệ nhị bảng: Cảnh Hồng Dịch Nam Vũ. Đệ tam bảng: Cẩm Châu Ký Mân Thiên

Ba vị trí đầu bảng đã được xác định.

Đi ngang yết bảng, hai người đều dừng lại cước bộ, nhìn bảng đơn.

Tư Đồ Cảnh liếc mắt một cái đến cái tên đầu bảng “Lý Tùy Phong” Ba cái chữ to, hừ lạnh một tiếng, tha dài thanh âm nói: “Là hắn.....”

“Người nói ai a?” Huyền Minh Thần khó hiểu.

“Tùy Phong!”

“Nga.....” Huyền Minh Thần âm thầm có chút buồn cười, nói: “Hắn ở Phi Hồ Môn tu luyện nhiều năm, chính môn chủ chân truyền, võ công cao hơn những người khác thực bình thường a.”

Tư Đồ Cảnh ánh mắt chuyển hướng Huyền Minh Thần: “Này người cũng biết a! Nghe nói Phi Hồ Môn môn chủ là một đại mỹ nữ thần bí, vậy người có biết nàng hay không a?”

“Người sẽ không thể bình thường một chút sao!” Huyền Minh Thần miết mắt.

Đang nói chuyện, Tư Đồ Cảnh chú ý đến vài người đang hướng yết bảng đi tới. Đi phía trước là một thiếu niên mặt như trẻ con, rất đáng yêu. Phía sau còn theo vài người, bọn họ nói trong lời nói cũng không phải Hán ngữ, mà là Miêu Cương ngôn ngữ.

Huyền Minh Thần cũng chú ý tới những người này. Bởi vì trước kia bị buộc học qua ngôn ngữ của các tộc, cho nên hai người đều có thể nghe hiểu bọn họ nói gì.

“Thiếu gia đệ nhị bảng!” Trong đó một người nói.

Thiếu niên phía trước cười cười: “Dù sao là tùy tiện tỷ thí, có thắng hay không cũng không sao.”

“Thiếu gia thật là lợi hại, tùy tiện tỷ thí cũng có thể đứng thứ hai.” Hiển nhiên là gia nô nịnh thiếu gia trong nhà

Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần rất ăn ý nhìn nhau cười, cùng nhau tránh ra.

Rời xa cách những người ấy một khoảng khá xa Tư Đồ Cảnh mới mở miệng: “Hắn chính là người Miêu Cương Cảnh Hồng Dịch Nam Vũ a, hắn nếu làm tướng quân chỉ sợ địch nhân ai cũng dám khi dễ mà tìm tới cửa.”

“Không thể nói như vậy.....” Tuy rằng thực tán thành ý tưởng của Tư Đồ Cảnh, nhưng cũng không hoàn toàn phản đối. “Không thể dựa tướng mạo một người mà phán đoán năng lực a. Thật sự có bản lĩnh vẫn có thể khiến địch nhân hoảng sợ.”

Kia khuôn mặt trẻ con đáng yêu, thật sự là không thích hợp làm võ tướng.

Tư Đồ Cảnh đột nhiên đứng tại chỗ bất động, Huyền Minh Thần đi vài bước phát hiện không đúng, ngoảnh đầu nhìn Tư Đồ Cảnh: “Người lại muốn làm gì a?”

“Người xem diện mạo của ta, cảm thấy ta thích hợp làm cái gì?”

Huyền Minh Thần nghĩ nghĩ, sau đó chậm rãi nói: “Ồ ily.....”

“Cái gì..... Người đứng lại đó cho ta, người đừng chạy!”

Kỳ thật, Huyền Minh Thần muốn nói là, hồ ily tinh.

10. Chương 10: Hào Kiệt Phong Lưu

Lúc cuối thu, phương hoa biến lạc, cảnh sắc một màu vàng bao phủ, yên lung hàn đàm không chi diêu, lương hạ yên xa, từ từ nam tà.

Văn thi cùng võ thi được chọn tiến hành cùng một ngày.

Thí sinh từng nhóm từng nhóm đều vội vàng đến trường thi, Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần đều đã dự tính trước mọi việc rồi mới đến trường thi. Có thể nói là mới sinh nghé con không sợ hổ, sơ ra giang hồ không sợ hiểm.

Chủ khảo quan là Hàn Lâm Viện đại học sĩ, luôn làm hết phận sự của mình, cũng không nhiều lời vô nghĩa. Trường thi rộng lớn, đại học sĩ bất động thanh sắc ngồi ở phía trước trường thi. Vào trường thi gặp tình cảnh như vậy, hoặc nhiều hoặc ít làm cho người ta có chút căng thẳng.

Thời khắc đã đến, hần liền dùng ánh mắt ý bảo gia nhân tuyên đề, gia nhân đứng bên hiểu ý, bước sang bên cạnh lấy một quyển bọc lụa vàng rồi tuyên bố trước toàn thí sinh.

“Quốc bất khả vô quân, quân giả, đứng đầu thiên hạ, trị thiên hạ mà an dân sinh. Quốc cũng bất khả thất dân, dân giả, gốc rễ thiên hạ, cử thiên hạ mà ủng quân chủ.....Nay định khảo đề vì: Luận trung quân cùng yêu dân.”

Chủ khảo ra lệnh cho một gia nhân khác mở một quyển trục, dựng thẳng đặt ở kế bên bức hoành phi, quyển trục nói “Luận trung quân cùng yêu dân” Vài chữ màu đen to lớn hiện ra rõ ràng. Tư Đồ Cảnh nhìn nhìn, mím môi đứng lên.

Ngồi ở bên cạnh Huyền Minh Thần vô ý thức hướng Tư Đồ Cảnh liếc mắt một cái, phát hiện hần có biểu cảm kì lạ, chân mày cau lại. Khiến Tư Đồ Cảnh vô ý thức nhìn về phía Huyền Minh Thần, phát hiện hần đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, lại mím môi. Dùng ánh mắt đánh trả: “Ta như vậy người không yên tâm sao!”

Huyền Minh Thần quay mặt trở về nghĩ thầm người tự lo liệu lấy đi, theo sau nhắc bút. Tư Đồ Cảnh hừ một tiếng sau cũng nhắc bút.

Lúc này, trong hoàng cung tiến hành võ thí đã kết thúc. Mặc dù không giống trong chốn giang hồ luận võ bình thường đoạn đao tàn kiếm điểm huyết văng khắp nơi, nhưng ở đây mọi người cũng là hùng dũng thể hiện oai phong.

Giám khảo quan tâm đến mấy đợt tỷ thí trước thực lực tương xứng nhau mạnh mẽ oai hùng — Lý Tuyền Phong ôn hoà nam vũ, cùng một người cơ hồ chưa dùng hết sức lực, xem ra là người rất có tiềm năng — Kỳ Mân Thiên.

Này ba người, thực lực rõ ràng vượt qua những người khác rất nhiều.

Nhưng là, Dịch Nam Vũ lại chậm trễ không thấy xuất hiện.

Đến muộn, tức quyền thi đấu, đây là phép tắc thiên cổ không thể thay đổi.

Tuy rằng cảm thấy có chút tiếc hận, giám khảo cũng không dám không tuân thủ quy định. Mười chín cá nhân tỷ thí vẫn là đúng hạn bắt đầu.

Màn thi đấu bắt đầu, đao quang kiếm ảnh sắc sỡ lướt qua.

Trong trường thi văn thí, một hàng người dài hé ra một người mang vẻ mặt đáng yêu của một tiểu hài tử đang vung bút viết chữ, viết nhanh tài tình, luận "Trung quân cùng yêu dân".

Trường kích lạc, thanh phong tiêu.

Cuối cùng đến trận chung kết, đôi bên quả nhiên là Lý Tuyền Phong cùng Ký Mân Thiên.

Tiếng trống vang lên, một thân hoa lệ lam y Lý Tuyền Phong cầm kiếm đứng dậy đi lên đài, tượng trưng cho thân phận hiển quý của hân tước vàng phát thao trong gió, Lý Tuyền Phong nheo mắt, ngạo nghễ nhìn dưới đài.

Ký Mân Thiên hiển nhiên không thích lên giọng, chỉ đưa mắt nhìn người trên đài, đi đến nơi đặt binh khí nâng lên một thanh kiếm. Mũi chân khẽ nhấc, một lượt đoản đao bất ngờ phóng ra, Ký Mân Thiên nhảy lên tiếp đao, đao rơi xuống đất, nháy mắt đã đến giữa đài, cùng Lý Tuyền Phong đối diện.

"Ngưỡng mộ đại danh thế tử đã lâu, hôm nay cùng thế tử đồng thai (đứng trên cùng 1 trận đấu) quả thật tại hạ tam sinh hữu hạnh." Ký Mân Thiên khiêm nhiên nói.

Lý Tuyền Phong ánh mắt động lại, chấp tay nói: "Ký công tử quá lời, võ tràng không phân biệt thân phận, tại hạ bất quá là người bình thường, còn thỉnh Ký công tử chỉ giáo."

Hai người chậm trễ không động thủ, chỉ đứng đối diện nhìn nhau. Bất luận không khí khách sáo của cuộc thi càng ngưng trọng hơn.

Giám khảo phía ngoài hít không khí, hai người bọn họ còn so với không thể so, có phải Ký Mân Thiên kiêng nể thân phận Lý Tuyền Phong mà không dám động thủ.

Toàn cuộc thi im lặng, một đợt khí tức lạnh lẽo lan tràn.

Đao kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, chỉ một thoáng, phong vân bắt đầu khởi động, hai người vạt áo tung bay, thân tạt như gió, kiếm ra vô ảnh, đao quá vô ngân, binh nhung lưu chuyển tự nhiên.

Mọi người trợn mắt há mồm, đây mới là cao thủ trong lúc quyết đấu a.

Thời gian một nén nhang rất nhanh trôi qua, trên đài hai người vẫn đánh nhau, cơ hồ là chẳng phân biệt được cao thấp, không có một chút dấu hiệu của kết quả.

Chính là, người dưới đài thấy không rõ trên sự thay đổi của người trên đài.

Ký Mân Thiên Minh cảm giác được hơi thở Lý Tuyền Phong đã bắt đầu hỗn loạn, sau đó nhanh hơn đao tốc. Né tránh Ký Mân Thiên khoái đao, Lý Tuyền Phong lộ ra một chút nhược thế, sắc mặt bắt đầu biến sắc tái nhợt, tựa hồ là dùng nội lực để bảo vệ hơi thở, miễn cưỡng chống đỡ. Ký Mân Thiên cảm thấy có chút bất thường, không đành lòng ra chiêu, mà hân đao chưa thu, kiếm Lý Tuyền Phong lại nằm trên đất.

Tài phán trên đài, lớn tiếng tuyên bố: "Ký Mân Thiên thắng –"

Giờ phút này, Lý Tuyền Phong thân hình chao đảo, tâm trí mọi người căng thẳng. Người này, tuyệt đối không thể đắc tội.

Ký Mân Thiên đang chuẩn bị đi qua diu hân, hốt một trận gió mạnh thổi qua, mọi người theo bản năng nhắm mắt tránh né bão cát, khi mở mắt, gặp một nữ tử áo trắng dắt Lý Tuyền Phong rời đi, đã ở không trung bay qua rất xa.

Chủ khảo quan vội vã chạy tới hỏi hạ nhân mà Lý Tuyền Phong dẫn đến: "Mang thế tử đi là ai?"

Kia hạ nhân nói: "Là sư phụ của thế tử, Phi Hồ Môn môn chủ Vân Vô Ảnh."

Mọi người thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Võ Trạng Nguyên chính thức – Ký Mân Thiên.

Văn thí đã chấm dứt, không khí khẩn trương hơi có chút lỏng ra, thí sinh từng nhóm thở dài một hơi rồi rời khỏi trường thi.

Huyền Minh Thần trước khi đi liếc mắt nhìn Tư Đồ Cảnh giải bài thi, ra một thân mồ hôi lạnh.

“Ngơ ngác cái gì!” Tư Đồ Cảnh một phen giữ chặt Huyền Minh Thần, thần sắc thoải mái, không hề có nửa điểm cảm giác không tốt, “Ta phát hiện ngươi càng ngày càng giống rùa !”

Tâm chưa yên ổn, Huyền Minh Thần vô ý thức cùng hắn làm âm ỉ, chỉ trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, hỏi: “Ngươi rốt cuộc viết chút cái gì?”

Kỳ thật hắn có thấy được vài chữ — lấy tư tình..... Cướp đoạt chính quyền..... đem giết. Đây rõ ràng là khiêu chiến với quyền uy của huynh muội Lương Thị. Bởi vì khiêu chiến với quyền uy bọn họ mà người gặp họa không ít, Huyền Minh Thần lo lắng tất nhiên là có đạo lý .

“Di, ngươi sao lo lắng ta?” Tư Đồ Cảnh nhìn Huyền Minh Thần mà cười.

“Ta sợ ngươi lại gây chuyện!” Dứt lời bỏ rơi bạch tuộc bước nhanh đi trước.

“Ai, ngươi nếu lo lắng ta cứ việc nói thẳng thôi, đừng ngượng ngùng a!” Tư Đồ Cảnh lại mặt dày mày dạn tiến lên phía trước, hoàn toàn không cảm giác thấy ánh mắt khác thường phía sau.

Kỳ thật rất muốn nói cho hắn, chính mình tuyệt đối không có làm càn, lại không biết vì sao, chính là không có cách nào cùng hắn hảo hảo nói chuyện, giống như mắc xương cá, trong lòng cũng hoảng sợ. Chỉ là những điều này, Huyền Minh Thần không biết .

Vô thí kết quả đã công bố.

Ngã tư đường người người hướng đến cùng một nơi, có người vui, có người buồn, có người thán, có người tán. Nhưng lần nào yết bảng, luôn có mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu.

Tư Đồ Cảnh chen vào đám người, nhìn đến vị trí đệ nhất bảng dán trong lòng có chút vui mừng (QT ca ca dịch là cười trên nỗi đau của người khác chứ không phải có chút vui mừng a~ =)))), bởi vì vô Trạng Nguyên tên gọi Ký Mân Thiên, mà không gọi Lý Tùy Phong. Theo sau lại cảm thấy kỳ quái, Lý Tùy Phong là Phi Hồ Môn chân truyền, thực lực nhất định không kém, người kia có thể thắng hắn, Ký Mân Thiên là nhân vật nơi nào? Còn có tên tiểu tử đến từ Miêu Cương kia như thế nào ngay cả tên cũng không thấy?

Còn chưa tới kịp nghĩ nhiều, đột nhiên cảm thấy có cái gì chạm trên mặt mình, Tư Đồ Cảnh hoảng sợ, lúc này mới phản ứng. Phát hiện bên cạnh có một tiểu nam hài đang được một người ôm sờ sờ mặt mình.

Không biết làm sao đành lui về phía sau vài bước. Nào biết tiểu tử chưa hiểu chuyện kia lại đưa tay hướng hắn nhào tới.

“Ca ca thật đẹp.....” Tiểu tử kia dùng thanh âm non nớt nói.

Nữ tử ôm đứa nhỏ kia cảm thấy được tiểu tử này đã làm chuyện không tốt, nhìn nhìn bọn họ, kéo tay tiểu tử lại, cả giận nói: “Hiên nhi, không được hồ nháo!”

Định thần vừa thấy mới phát hiện nàng kia là một tiểu cô nương, ăn mặc hoa lệ, đáng vẻ đoan trang, vừa thấy liền biết là nữ nhi nhà quyền quý.

Đang định song phương xấu hổ, Huyền Minh Thần thế tiến vào. Tiểu tử kia không kính nể ai la hét: “Ta muốn ca ca xinh đẹp.....”

Tư Đồ Cảnh vốn là không thích tiểu hài tử, hiện tại lại gặp gỡ như vậy , mặt đã muốn đen một nửa. Gặp Huyền Minh Thần lại đây, vừa lúc lấy hắn làm tấm gỗ.

Nhưng là, Huyền Minh Thần thế nhưng ở đối cô nương kia cười. Huyền Minh Thần cười mặc dù không đến mức làm thiên địa biến sắc, lại có thể khiến cho hoa đào nở rộ. Chính là Tư Đồ Cảnh đã sớm miễn dịch , cô nương kia trên mặt lại ửng đỏ.

“Huyền công tử hôm nay cuộc thi cảm giác như thế nào?” Nữ tử mí mắt sụp xuống.

“Đa tạ Lương tiểu thư quan tâm, cuộc thi thực thuận lợi.” Huyền Minh Thần lại cười tươi như hoa đào nở.

Tư Đồ Cảnh xem bắt quá đi: “Các người quen biết nhau?”

Nữ tử ngồi xổm xuống đem nam hài kia nhẹ nhàng đặt xuống đất, nhìn về phía Tư Đồ Cảnh, nói: “Tiểu nữ sĩ Thái Phó bạn cũ lương Thù ra tướng chi nữ Lương Nhã Cầm. Mới vừa rồi xá đệ đối công tử nhiều điều bất kính, mong công tử thứ lỗi!”

Nghe được hai chữ “Bạn cũ”, Tư Đồ Cảnh trong mắt phần nộ có chút kích động. Cha người cùng tên Thái phó vô lại có quen biết sao! Bởi vì lo lắng đến hình tượng, hắn vẫn là nhịn xuống.

Chính là không nghĩ tới hắn vừa mới nói “Không có việc gì”, vật nhỏ kia lại chạy tới ôm lấy chân hắn, trong miệng còn hô: “Ca ca, ôm –”

Vốn định một cước đá văng tiểu tử ấy ra, thấy tỷ tỷ hắn cùng Huyền Minh Thần cũng có quen biết, đành phải đưa tay ôm lấy tiểu tử ấy. Vật nhỏ kia trong lòng hắn, liền được một tác lại muốn tiến một thước, muốn hắn ẵm lên.

“Huyền công tử cảm thấy thế nào sao sắc mặt không được tốt?” Lương Nhã Cầm nhìn Huyền Minh Thần hỏi.

Huyền Minh Thần liếc mắt sang bên cạnh Tư Đồ Cảnh, nói: “Không có gì, có thể là không nghỉ ngơi tốt.”

Tư Đồ Cảnh trong lòng âm thầm kêu khổ.

Cuộc nói chuyện rất ngắn, Tư Đồ Cảnh xem ra rất khác thường. Đối Lương Nhã Cầm cảm giác cũng càng ngày càng không tốt, cùng cha nàng cùng cô nàng chắc chắn như nhau. Còn có tiểu hài tử phá phách kia, trưởng thành khẳng định là một đoạn tụ.

Trong lòng tình cảm thật là rối rắm, thế cho nên trên đường trở về đều nói nhỏ.

“Ngốc tử, người ta có làm gì người đâu?” Huyền Minh Thần rất cục nịnh không được.

“Kia tiểu hài tử phá phách kia trưởng thành khẳng định là một đoạn tụ!” Tư Đồ Cảnh bùng nổ.

Huyền Minh Thần chọn mi: “Người trước kia cũng giống hắn!”

Trên trời có đàn chim bay ngang, không phải chim nhạn, mà là quạ đen. Tư Đồ Cảnh mặt đã toàn đen.

11. Chương 11: Tuổi Trẻ Đầy Nhiệt Huyết

Ba ngày chờ đợi, thật là buồn chán.

Kết quả là như thế nào, đối với bản thân bọn họ mà nói, có thể không có gì.

Không có nghĩa là người mà bọn họ đào tạo, cũng không để ý. Đã từng dùng hết tâm sức giáo dục hai tiểu hài tử này đến như vậy, giống như bỏ tiền vào sông bạc, đem tất cả để lên người hai tiểu hài tử này.

Không có gánh nặng, chỉ đơn thuần nghĩ đi làm tốt một việc. Bọn họ cái gì cũng không biết, có lẽ lại rất tốt.

Chính là hai người mấy ngày nay, trong lòng đều có chút bất an. Nghĩ rất nhiều việc, hoặc là nhớ lại trước kia học hỏi đường đời, hoặc là suy nghĩ đến đường đời một con người trong tương lai. Vốn dĩ bản thân là không quan tâm đến bất cứ điều gì, bất tri bất giác đã vì cuộc sống hàng ngày mà lòng không yên.

.....

Khi người của quan phủ đưa tới tin vui, Tư Đồ Cảnh đang ở trong phòng họa họa, tựa hồ đã bị cuốn hút tâm tư hết vào việc này.

Họa trung chỉ có một gốc cây khô, nhánh cây khô héo từng tầng từng tầng, khô điệp (lá khô) đã không còn, cô thụ càng có vẻ tịch liêu. Xa xa gần gần gần có sương khói mông lung, lúc sáng lúc tối hình như có bóng người nhưng cũng giống như không có, họa phía bên phải rải rác viết mấy câu:

Hàn yên đậm, hương trần ám, dài lộ độc trừ ý nan an. (Khói sương lạnh lẽo, cõi trần rối rắm, đường dài duy nhất một tâm nguyện không yên)

Nghe được dưới lầu tiếng ồn ào Tư Đồ Cảnh lững thững xuống lầu, phía dưới đám người thấy hần hiện thân liền lập tức đi đến, nói “Chúc mừng” đồng nhất trong lời nói, Tư Đồ Cảnh chưa hiểu được chuyện gì, cảm thấy có chút kỳ quái.

Người đem tin vui đến Phúc Duyên khách đưa cho hần bảng thí sinh trúng tuyển, đọc qua, lúc này hần mới nhận ra chính mình đã trúng bảng, hơn nữa còn là đệ nhất danh. Tảng đá trong lòng Tư Đồ Cảnh cuối cùng cũng hạ xuống.

Người nọ vẻ mặt tươi cười hiện lên hai chữ tiền thưởng, Tư Đồ Cảnh đứng đầu bảng, chi tiền so với người khác chắc nhiều hơn. Nhưng, hần lại còn có chút nghi vấn.

Mời người nọ một bữa ăn và tặng một ít tiền đến khi người muốn rời đi thì Tư Đồ Cảnh mới nhú mày đưa hần gọi lại, hỏi: “Trong khách *** còn có người nào nhập bảng không?”

Người nọ nịnh nọt cười: “Không còn, Phúc Duyên khách *** này có một mình ngài đã là phúc lớn rồi!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt công tử bắt đầu trở nên không được tốt, người nọ cũng không nói thêm nữa, thúc thời cầm tiền chuồn mất.

Tư Đồ Cảnh trong lòng rất là kinh ngạc, Huyền Minh Thần cư nhiên thi rớt. Tuy rằng bản thân thực không muốn thừa nhận, nhưng Huyền Minh Thần bản lĩnh vẫn luôn thắng hần một bậc, cho dù lần này thua mình, hần là cũng không phải thi rớt chứ.

Hần thi rớt, chính mình về sau làm sao bây giờ? Một mình trà trộn quan trường? Kia lại có ý nghĩa gì nữa. Đây căn bản không phải cuộc sống mà mình muốn a. Nhiều năm như vậy trôi qua, đây là lần đầu tiên nghĩ đến cuộc sống mong muốn của mình, tựa hồ cho tới bây giờ, đều là do nguyện vọng của người khác, chưa bao giờ từng có ý nghĩ của bản thân.

Cho tới bây giờ, cũng không có kế hoạch cho bản thân.

Có lẽ là vì thói quen luôn chỉ cùng một mình hần, nếu đã không có hần, thật là không biết một mình nên đi như thế nào.

Tư Đồ Cảnh còn đang đứng yên tại chỗ, mọi người cũng không bỏ qua một cơ hội tốt.

“Tư Đồ công tử hôm nay danh chấn, phải chăng nên biểu hiện điều gì đó?” Bên cạnh có người trêu chọc nói. Những người khác tự nhiên là tùy theo phụ họa, *** viên (nhân viên khách ***) lại càng kính nể hơn.

“Phải, phải.” Tư Đồ Cảnh cười phát tay áo, “Trong *** các vị hôm nay cứ tùy ý dùng cơm, tại hạ mời!” Dứt lời nhanh rời đi.

Chưởng quầy đứng đằng quầy tiền vẫn bất động thanh sắc bỗng cầm chén rượu hướng Tư Đồ Cảnh: “Bổn *** nhận được hào quang của Tư Đồ công tử, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này, tại hạ kính công tử một ly, chúc công tử thi đình thuận lợi, thuận biểu cảm kích.”

Tư Đồ Cảnh giờ phút này trong lòng là bất ổn, thậm chí nhanh ứng phó rồi rời đi, nào biết uống xong chén rượu của chưởng quầy lại có mấy cái chén nữa đưa tới, từ chối nói: “Đây chính là sơ thí, thi đình kết quả còn chưa biết, các vị hảo ý tại hạ tâm linh.”

Tuy là nói như vậy, nhưng vẫn là không khỏi làm cho người khác thu lại mấy chén. Trước giờ không uống rượu Tư Đồ Cảnh lúc này ắt là đang mơ mơ tỉnh tỉnh, vì thế chạy lên lầu nghỉ ngơi.

Kỳ thật cuối cùng là vào phòng Huyền Minh Thần, nhưng Huyền Minh Thần không có ở đây, đã nhiều ngày đều không có hảo hảo nghỉ ngơi, hơn nữa đầu có chút choáng, liền ngã lên giường hần.

.....

Huyền Minh Thần sáng sớm liền trở về Thái Phó phủ, lúc nhìn đến bảng đàn chỉ nhớ rõ vì Tư Đồ Cảnh nhẹ nhàng thở ra, lại đã quên tên của mình không trên bảng.

Về việc tuyển định người trúng cử, Huyền Tế Bắc cũng là không chút nào cảm kích, vốn là nghĩ Lễ bộ Thượng Thư kia sẽ âm thầm hỗ trợ, nay trên bảng lại không thấy kỳ danh, không biết giờ phút này tình hình là thế nào.

Vừa cho gọi Huyền Minh Thần đến hỏi sự tình, ngoài Thái Phó phủ đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lạnh: “Thánh chỉ đến –” Lập tức thấy một đoàn người đang chậm rãi đi đến.

Trong phủ mọi người đều quỳ chờ chỉ, Huyền Minh Thần có chút kinh ngạc.

Thái giám thanh thỉnh cổ họng, cười nhìn Huyền Tế Bắc liếc mắt một cái, thì thầm:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Con của Thái Phó Huyền Minh Thần quan thí văn thái xuất chúng, tất biết giỏi ở rất nhiều mặt, khắc sâu trong tâm trẫm. Nay Thừa tướng có ý muốn Huyền Minh Thần làm phụ tá, toại phong Huyền Minh Thần làm Trưởng Sử (quan ghi chép sử sách). Khâm thử –”

Nghe vậy, tất cả mọi người ngạc nhiên.

Cách tuyển chọn quan viên như thế này thật hiếm thấy, đương kim hoàng thượng tuy rằng luôn rất vô lý, nhưng cũng không tới mức làm ra quyết sách này, chắc là Thừa tướng ý tứ.

Mà đây cũng không phải là một cơ hội tốt. Huyền Tế Bắc thấy Huyền Minh Thần quỳ bất động, mau đứng dậy nói: “Thần Huyền Tế Bắc thay mặt tiểu nhi tiếp chỉ, tạ chủ long ân.”

Trong nhà bọn hạ nhân đều đến chúc mừng, Huyền Minh Thần một mình rời khỏi, tuy rằng biết tin tức sẽ truyền đi rất nhanh, nhưng vẫn là muốn tự mình nói cho Tư Đồ Cảnh.

Khi đi ngang qua Tài Duyên khách ***, nơi đó đã không còn như trước mà náo nhiệt hơn rất nhiều, Lý Tùy Phong ngày đó bao toàn khách *** này, tuy rằng võ thí chỉ đứng thứ hai, nhưng nhờ vào thân phận, vẫn phong cho hắn làm Phiêu Kị thủ lĩnh, ngay hôm đó ở khách *** mở một buổi tiệc lớn, có giọng cao điệu nói tác phong quý công tử không khỏi khiến Tư Đồ Cảnh tà nhãn (NB : lé mắt a~...=))) nghĩ sao Cảnh ca ca của ta dễ lé mắt như vậy, đúng là gốc tử), vừa nghĩ đến bộ dạng Tư Đồ Cảnh bị tà nhãn, khóe môi Huyền Minh Thần bất tri bất giác chuyển thành một đường cong.

Không biết từ lúc nào, luôn luôn thường xuyên nghĩ đến hắn.

Khi đến khách *** mọi người vẫn còn đang ăn mừng, cũng có người đang nói chuyện Huyền Minh Thần được sắc phong, nhưng ít người để ý thấy Huyền Minh Thần, vì thế hắn rất dễ dàng đi lên lầu.

Khởi điểm tiến là phòng Tư Đồ Cảnh, người không có trong phòng, nhìn đến trên bàn mấy bức họa, liền cầm lên xem.

Thấy bức họa đầu tiên có nói vài câu, cảm thấy hắn hình như là có tâm sự, như thế nào cảm giác được bộ dáng cô độc của hắn.

Đột nhiên lại nghĩ tới bức họa của hắn ở Thanh Thành, họa trung cũng là hồng y nhân. Có phải hắn đã thích Bùi Liễu Tích kia?

Mở bức họa thứ nhất, phía dưới còn có mấy bức họa là nhiệm đây màu sắc, nhiệm đa số là màu đỏ. Nhìn kỹ, họa là người, nhưng mà họa người không giống Bùi Liễu Tích.

Ngoại trừ một thân hồng y, hoàn toàn không có nét giống, họa người hình như là..... Như là chính mình a.

Ngực như bị sét đánh. Huyền Minh Thần lắc lắc đầu, tự nói chính mình đã suy nghĩ nhiều. Vì thế đặt bức họa trở lại chỗ cũ.

Ra khỏi phòng Tư Đồ Cảnh, đẩy cửa phòng mình thì thấy Tư Đồ Cảnh đang nằm ở trên giường. Đến gần nghe thấy mùi rượu trên người hắn. Hắn lại có thể uống rượu, thật sự là buồn cười.

Huyền Minh Thần đến gần định lật người hắn lại, lại bị hắn cầm ở cổ tay, muốn giãy mà không thể.

“Ta muốn người bên ta mãi mãi.” Tư Đồ Cảnh trong miệng mơ hồ nói điều gì đó không rõ.

Quả thật là hắn có người thương, Huyền Minh Thần trong lòng có chút nặng nề, nhưng mà câu nói kế tiếp của Tư Đồ Cảnh khiến lòng hắn như bị ngàn tảng đá đè nặng.

“Bên ta mãi mãi. Minh Thần a.”

“Cái gì!?” Này tiểu tử đang nói mớ cái gì! Huyền Minh Thần lập tức lớn tiếng nói đi ra, Tư Đồ Cảnh cũng bình tĩnh.

Tư Đồ Cảnh uống rượu khiến đôi mắt trở thành màu hồng, lại còn dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn Huyền Minh Thần: “Người không sao chứ!”

“Có việc người mau đi!” Huyền Minh Thần tức giận quát. Đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Tư Đồ Cảnh còn ngơ ngác lại nghĩ hắn là bởi vì thi rớt mà buồn bực, nhảy xuống giường an ủi hắn: “Người sẽ không là vì thi rớt mà khó chịu chứ, có gì quan trọng đâu a, quan trường vốn là nơi không tốt đó a.....”

Huyền Minh Thần không thềm để ý đến hắn, kỳ thật là vì trong lòng rất loạn mà không biết nên nói cái gì, tự ý đi ra ngoài, mặc Tư Đồ Cảnh ở phía sau gọi cũng không quan tâm.

Đến khi xuống dưới lầu Tư Đồ Cảnh mới nghe được là Huyền Minh Thần được sắc phong, vậy thì càng hồ đồ, nếu được sắc phong, hắn vì sao lại trở nên buồn bực như vậy?

Không phải buồn bực, chẳng là có chút sợ hãi. Huyền Minh Thần trong lòng rất hỗn loạn, Tư Đồ Cảnh tuy rằng thích cùng hắn gây loạn, nhưng chưa bao giờ từng có ác ý, bọn họ nhiều năm cãi nhau ầm ĩ, cảm tình cũng dần dần khác sâu. Chính là hắn không biết, này đến tột cùng là tình gì. Chỉ mong, chính là hữu tình đi.

Còn nhớ rõ trước kia Nguyễn Kính thấy bọn họ vui đùa, nói Tư Đồ Cảnh tựa như tiểu tức phụ (người vợ nhỏ), mỗi ngày cãi nhau, mà Huyền Minh Thần chính là đại trượng phu, ngẫu nhiên cùng hắn gây loạn, nhưng phần nhiều là sự quan tâm cùng chăm sóc lẫn nhau, bọn họ chính là trời sinh một đôi.

Lúc ấy nghe nói như thế Huyền Minh Thần chính là cười mỉm, hiện tại đột nhiên hồi tưởng cảm thấy trong lòng xuất hiện không ít tư vị, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi, ngay cả có người đi tới trước mặt mình cũng không phát giác.

“Không biết vì sao công tử lại ưu tư thế?” Có nữ tử ôn nhu hỏi.

Huyền Minh Thần thế này mới phát hiện là Lương Nhã Cầm đang đứng ở trước mặt mình, liền thay đổi biểu cảm: “Việc nhỏ mà thôi, khiến Lương tiểu thư lo lắng.”

Lương Nhã Cầm đoan trang cười: “Xưng hô người ta thấy có vẻ lạ, không bằng người đã kêu ta Nhã Cầm, ta gọi là người Minh Thần ca được không?”

Vốn là có chút đường đột lảng lơ trong lời nói của Lương Nhã Cầm nhưng lời nói ấy lại trở nên thanh lịch mà không thất lễ, làm cho người ta cảm giác sâu sắc mà không thể hồi cự. Huyền Minh Thần cũng hồi lấy cười: “Cậu còn không được!”

Câu chuyện hai người vô tình gặp mặt, cùng với cảnh vừa rồi lại bị người trong phủ nhìn thấy, lập tức trở về nói cho Huyền Tế Bắc, Huyền Tế Bắc lúc này bắt đầu mưu tính sâu xa.

Huyền Minh Thần này vừa đi là tam thiên không thấy bóng người, Tư Đồ Cảnh nghĩ hắn sẽ không thể biến mất, trong lòng liền mới bình thường trở lại. Cho đến ngày thi đình Tư Đồ Cảnh mới thấy đứng trên triều đình là Huyền Minh Thần.

Tư Đồ Cảnh cùng một hàng hai mươi người vào đại điện. Hoàng đế độc tọa cao đường, tuổi trẻ trên mặt viết là không rảnh thế sự. Ngồi ở trên điện còn có một người trước tuổi trung niên chắc là Lương Hành, thoát nhìn cũng không giống như một vị tướng gian xảo nịnh hót, chính là so với thường nhân ra nhiều phân uy nghiêm hơn. Kế bên Lương Hành có vài vị quan viên đang ngồi trừ bỏ Huyền Minh Thần, còn lại chắc là chủ khảo.

Thí sinh đều nhập tọa (ngồi), Tư Đồ Cảnh vốn có hướng Huyền Minh Thần nháy mắt, nhưng mà Huyền Minh Thần dường như không để ý, hơn nữa thiên tử trước mặt cũng không nên làm càn. Vì thế đành phải thôi.

Trong điện vừa yên tĩnh, liền nghe Thừa tướng chậm rãi nói: “Các ngươi ai là Tư Đồ Cảnh?”

Tư Đồ Cảnh đã sớm hảo chuẩn bị, đứng dậy hành lễ: “Là tiểu nhân!”

“Chúng đại nhân xem qua văn vẽ của người đều cảm thấy rất lạ, mọi người đều theo hướng thuận để mà luận, người lại theo phản diện nghịch đề mà viết, tuy vậy đối với việc thống trị quốc sự cũng có rất nhiều lời giải thích độc đáo.” Lương Hành ngữ khí không ôn không hỏa, ngữ tốc không nhanh không chậm, khiến người khác không đoán được hắn đang có dự định gì.

Tư Đồ Cảnh nhanh chóng ngắt đầu: “Không dám nhận, chính là một chút ý kiến cá nhân. Nếu luận quốc sự, Thừa tướng cùng các vị đại nhân mới là tinh thông.”

“Kia ‘Kẻ cướp đoạt chính quyền đáng bị phạt’, ‘Làm quân chủ không chăm lo dân chúng cũng đáng phạt’ hai câu này tựa hồ có chút mâu thuẫn, người giải thích như thế nào?”

Vẫn ngồi ở một bên là Huyền Minh Thần bắt đầu khẩn trương ghi chép, văn vẽ của Tư Đồ Cảnh hắn đã xem qua, toàn văn lập luận chặt chẽ cũng không có một sơ hở nhỏ, Lương Hành cố ý chọn ra hai câu này thật cố ý làm khó dễ.

“Hai câu này thật không hề mâu thuẫn.” Tư Đồ Cảnh thần sắc tự nhiên nói: “Quốc thái dân an lại cướp đoạt chính quyền gây nhiễu lòng dân tất nhiên là đáng phạt, Đứng đầu một nước không chăm lo dân chúng ắt dân sẽ phản, gốc nghề chỉ nghĩ đến, quốc lấy dân vì bản!....”

Trong suốt cuộc thi đình Tư Đồ Cảnh một mình chiếm đi hơn phân nửa thời gian, chỉ luận công lý, và không a dua nịnh hót, cũng không nhắc đến thể cuộc hiện tại, được toàn ban giám khảo nhất trí khen ngợi, tặng đá trong lòng Huyền Minh Thần xem như đã hạ xuống.

Hoàng đế Hạ Côn đó thật sự là cái mặc kệ sự việc, suốt cuộc thi đình không nói một lời, chỉ đến cuối cuộc thi mới như vừa ngủ mơ tỉnh lại nói: “Hết thấy giao cho Tể tướng đại nhân định đoạt.” Lương Hành trong lòng đều có định sẵn, đại thể dĩ nhiên hình thành.

Mấy ngày sau, Tư Đồ Cảnh vào chốn quan trường, vào Hàn Lâm viện.

Lúc ấy còn trẻ, hăng hái.

12. Chương 12: Âm Trung Bất Tri

Trong cung yên ắng, người trong cung cũng không thấy ở đó, chỉ có huynh muội Lương thị tĩnh tọa, trò chuyện, đèn đuốc sáng trưng, nhân tâm lo âu.

“Huyền Minh Thần, người tính xử lý như thế nào!” Thái Hậu ngữ khí tối nghĩa mà kiên quyết, ngầm có ý trong lòng bất mãn.

Thái Phó vốn là địch nhân lớn nhất của bọn họ, nay Lương Hành lại còn giúp cho hài tử của Thái Phó thăng quan tiến chức, Thái Hậu thật sự là có chút không hiểu.

Lương Hành vẫn ngồi không nhúc nhích: “Thái Phó mấy năm nay thao ám trung bất tri (bí mật hành sự, QT ca ca dịch là giấu nghề đó a~), âm thầm không biết kết hạ bao nhiêu quan viên, nếu không thể mượn sức hắn, kế hoạch của chúng ta liền khó có thể thi hành!”

“Như vậy chỉ giúp hắn cũng có thể lực!” Xưa nay Thái Hậu thông minh sáng suốt mưu mô xảo quyết giờ phút này lại bất chấp đại cuộc, gần như là đem những lời này mà rống lên.

Lương Hành chỉ khẽ nhắm hai mắt: “Thời điểm này không thể tùy ý mà hành sự, chỉ có như vậy mới có thể tạm thời khiến bọn họ ổn định một thời gian, bốn nguyệt sau chúng ta bí mật thi hành, giết hắn!”

Bốn nguyệt sau, là tới đầu xuân, cũng là lúc hoàng đế bắt đầu tự chấp chính. Bốn nguyệt sau, giang sơn đổi chủ, không còn gì là không giải quyết được. Nghĩ đến đây, Thái Hậu nuốt xuống một hơi, nên thế,

Nên thế, vẫn là lấy đại cuộc làm trọng.

Từ xưa đến nay, phương thức mượn lòng người mà lập đại nghiệp tốt nhất, là đám cưới.

Lương Nhã Cầm năm ấy nghe tin Huyền Minh Thần rời đi liền nổi giận lôi đình, nói cái gì đều là nhất nhất kiên quyết muốn cùng đi cùng hẳn. Quăng ngã nghiên mực mà Lương Hành say mê nhất, làm bể đồ sứ trên trăm cái, khiến tâm gia nhân lớn bé trong Lương phủ đều hoảng sợ.

Ít hôm nữa Lương Nhã Cầm sẽ được gã cho Huyền Minh Thần, tính tình nàng cũng trở nên bớt nóng giận hơn. Chỉ cần biết tin Huyền Minh Thần đã về nhà là liền tìm tới huyện phủ, tuy rằng chỉ là ở đứng bên ngoài lén lút nhìn vào, nhưng về đến nhà mặt tươi như hoa mùa xuân.

Sau lại còn nghĩ ra cách để tiếp cận Huyền Minh Thần : “Ngẫu ngộ” (bất chợt gặp nhau), tâm tư Lương tiểu thư gia nhân trong Lương phủ không ai là không biết, không người nào không hiểu, Lương Hành cũng đang tìm cách thu nhận Huyền Minh Thần làm con rể, nào ngờ nhờ con gái của mình mà mọi việc êm xuôi.

Hôm sau Lương Hành Huyền Tế Bắc liền gặp mặt , Huyền Tế Bắc cũng đang có ý này, đều không phải là vì muốn kiềm chế thế lực của Lương gia, cho dù không thích Lương Nhã Cầm, nhưng ít ra, cũng có thể che mắt bọn họ, giúp cho mọi việc thuận lợi tiến hành.

Cả hai người đều cho rằng mình đúng, đều cho rằng đối phương không biết tính.

Hôn kỳ định vào ngày bán nguyệt.

Từ lúc vào triều tới nay, Tư Đồ Cảnh rất ít cùng các quan viên kết giao, gặp sự việc gì chỉ phát biểu ý kiến của riêng mình, phân tích khéo rất hữu lý, chúng quan viên nhiều lúc cũng mở mang được kiến thức nên cũng không phản bác nhiều, chỉ cho hắn cái nhìn tỏ vẻ đồng ý, tùy theo phụ họa, cũng không kết giao.

Lương Hành đối loại người này tất nhiên là phải đề phòng, đối với hắn cùng Huyền Minh Thần cũng có chút nghi hoặc, nhưng điều quan trọng nhất hắn đề phòng không phải như thế.

Tư Đồ Cảnh vốn rất thích chơi đùa, vào triều phải giả bộ đứng đàng nghiêm trang khiến hắn rất chi là không hài lòng, lo đi nô đùa ở nơi nào chính bản thân mình cũng không biết, cho dù như thế nào cũng phải đi dạo xung quanh hoàng cung một lần mới bằng lòng. Vốn định rủ Huyền Minh Thần cùng nhau đi , nhưng mà Huyền Minh Thần gần đây đối với hắn có chút xa cách , quên đi, một mình đi!

Nhưng là, hoàng cung không thể so Thanh Thành sơn trang, vòng vòng mấy cái là lạc đường , Tư Đồ Cảnh là đang oán giận vì sao trong cung nơi nào cũng chỉ có một cây đại thụ như nhau, liền gặp một thân ảnh quen thuộc chạy qua giữa bóng cây.

Luôn ngạo nghễ nhìn hậu thế, ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo cùng hống hách dường như, kia không phải Lý Tùy Phong thì là ai? Hắn không lo hảo hảo quản cấm vệ binh của hắn chạy tới đây làm gì?

Nếu nói bởi vì sợ phiền phức mà bỏ qua sự hiếu kỳ, cũng là có khả năng . Nhưng đối với Tư Đồ Cảnh mà nói, là tuyệt đối không có khả năng . Hắn hôm nay nhất định phải đi theo sau xem xét rõ ràng.

Theo đi mới phát hiện ra một bí mật lớn.

Lý Tùy Phong đi gặp người đương nhiên là đương kim hữu danh vô thật hoàng đế Hạ Côn. Không thể xem nhẹ Hạ Côn kia cùng Vương gia phụ thân cùng Lý Tùy Phong tướng quân phụ thân là bạn cũ . Lý Mộ Tử lại gả vào trong cung, này hai nhà quan hệ không tầm thường.

Điều quan trọng hơn là, Lý gia vẫn còn nắm trọng binh trong tay.

Hai người này chỉ gặp mặt nhau thôi mà cũng phải che che nấp nấp, hoa hoa thụ thụ che lấp , nếu không phải ngộ đả ngộ chàng (giống bắt đắc dĩ a~), Tư Đồ Cảnh cũng đi hội đi đến nơi này.

“Đến đây, ngồi đi!” Hạ côn chỉ vào ghế đá bên cạnh.

Lý Tùy Phong cũng không hề kiêng nể mà ngồi.

“Hoàng Thượng, thần việc là muốn nhắc nhở Hoàng Thượng, Lương Hành đã chuẩn bị động thủ, hần đã tự mình chấp chính đại diện.”

“Ta đã sớm biết.” Hạ Côn thở dài, lại tiếp này hỏi: “Người dự định ra sao?”

Lý Tùy Phong cười cười: “Đương nhiên là địch động thì ta cũng động.” Nhưng mà sắc mặt trở nên ngưng trọng, nói: “Chính là, địch nhân thật sự, không biết là ai.”

“Sao?” Hạ Côn nhú nhú mày, “Người là nói Thái Phó? Hần là quan văn cho dù kết giao rộng rãi cũng không nắm binh lực trong tay, người có gì phải lo lắng đến hần?”

Thái Phó? Chẳng lẽ, Thái Phó mượn sức những người đó, đều là vì..... Như vậy, cha không có khả năng không biết a. Chẳng lẽ, cha cùng Thái Phó đều là một người? Kia là vì cái gì muốn cho mình vào triều làm quan? Tư Đồ Cảnh trong lòng dâng lên không ít nghi hoặc.

Tư Đồ Cảnh âm thầm bĩu môi, hoàng đế này dường như cái gì đều biết cả. Không giống như lúc thượng triều ngơ ngơ ngác ngác chẳng biết cái gì.

Lý Tùy Phong khoát tay áo: “Cấm vệ binh trong kinh thành thuộc về ai chưa nói đi, Lương Hành nhiều năm nay chuyên quyền, trong triều đại thần sớm đối hần bất mãn, chính là chưa dám biểu hiện ra ngoài. Nếu Thái Phó một khi đắc thế, sẽ chờ đến khi quyền lực ổn định mà theo.”

Lời nói này khiến tâm trí Hạ Côn trở nên náo loạn, cấm vệ quân thủ lĩnh Cảnh Hành Trác trước kia là phó tướng đắc lực của Tư Đồ Chấn Nam, Tư Đồ Chấn Nam cùng Huyền Tế Bắc lại quan hệ không phải tầm thường, Lương Hành nắm giữ binh lực dù có nhiều chỉ sợ cũng đánh không lại binh lính trong thành.”

Tư Đồ Cảnh lúc này mới phát hiện ra được cấm vệ quân thủ lĩnh của kinh thành tên là Cảnh Hành Trác. Cha ở kinh thành đưa đến hai người hỗ trợ cho mình, Cảnh Dực, Cảnh Linh. Đều họ Cảnh. Chẳng lẽ bọn họ là người một nhà?

Xem ra, hần cũng có phần.

“Người trên tay binh tướng cũng đủ đó chứ?” Hạ Côn lại hỏi.

“Bây giờ còn không dám kết luận” Lý Tùy Phong nói, “Hành sự tùy theo hoàn cảnh đi!” Dứt lời đứng dậy rời đi, bước đi hai ba bước lại hỏi đầu: “Đề phòng Tư Đồ Cảnh!”

Tư Đồ Cảnh liền nấp xuống, ta làm gì ta, sao mà phải đề phòng? Đang nghĩ tới, phát hiện Lý Tùy Phong đang hướng tới, nhất thời không biết trốn ở đâu, bỗng nhiên bị một bàn tay kéo sang một nơi an toàn.

Đợi cho Lý Tùy Phong cùng Hạ Côn đều rời khỏi Tư Đồ Cảnh mới dám mở miệng nói: “Người sao cứ thích lén lút đi theo ta?”

Câu hỏi này Huyền Minh Thần thật không biết nên trả lời như thế nào, vốn là định bỏ mặt hần, nhưng lại lo lắng, đành đi theo đến đây.

“Được rồi, theo ta trở về!” Huyền Minh Thần dứt khoát không chịu giải thích tâm tư. “Ta muốn về nhà người a!” Tư Đồ Cảnh không thuận theo rồi thì thầm.

Huyền Minh Thần cũng mất bình tĩnh: “Ít nói lời vô nghĩa đi, không cho người nơi nơi chạy loạn!”

Tư Đồ Cảnh cũng không nhiều lời, vẫn là giống như trước đây nắm chặt cánh tay Huyền Minh Thần, Huyền Minh Thần lập tức bảo hần buông ra, Tư Đồ Cảnh tái vắn, huyền minh thần tái sủy, tái vắn, tái sủy, vắn, sủy..... (Tái vắn là kéo, tái sủy là đẩy ra)

Dằng co một hồi, hai người cuối cùng về đến Thái Phó phủ.

Huyền Tế Bắc đang chuẩn bị sính lễ, gặp Huyền Minh Thần trở về liền nghênh đón, nói: “Sính lễ đã chuẩn bị tốt, người xem còn cần cái gì liền phân phó cho quân gia làm!”

Huyền Minh Thần chưa được thông báo về việc này, có chút sững sốt, Tư Đồ Cảnh lại tròn hai mắt.

“Cha, người làm cái gì vậy?” Huyền Minh Thần hỏi.

“Thừa tướng hôm nay không có nói cho người biết sao?” Huyền Tế Bắc nói: “Lương gia tiểu thư sẽ gả đến đây . Chúng ta cũng phải hảo hảo chuẩn bị, không thể chậm trễ a!”

“Cái gì?” Huyền Minh Thần kinh hãi:“Vì sao ta lại không biết?”

“Hiện tại biết cũng không muộn a!” Huyền Tế Bắc cười nói.

Tư Đồ Cảnh sắc mặt đã đổi đến khó xem, đẩy Huyền Minh Thần sang bên cạnh, nói:“Chúc mừng!” Sau đó xoay người cảm giận rời đi. Huyền Minh Thần cũng vô ý thức mà đuổi theo.

Huyền Tế Bắc cũng không biết đây là tình trạng gì, lại trở về vội vàng chuẩn bị hôn lễ.

Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần hai người một người chạy, một người truy.

Huyền Minh Thần không phải hảo bạn hữu của mình sao, hấn thú giai thê mình phải nên vui vẻ chúc mừng cho hấn chứ, hiện tại vì cái gì mà sinh hờn dỗi a! Tư Đồ Cảnh cảm thấy bất an .

Tư Đồ Cảnh vì cái gì nghe nói mình cưới nương tử lại phản ứng như thế? Hấn sinh khí với mình là vì cái gì, cưới nương tử rõ ràng là chuyện bình thường a! Huyền Minh Thần cảm thấy bất an .

Tư Đồ Cảnh quay đầu lại, hai người đứng đối diện nhau nhìn thật kỹ, kết quả là hai người đều đỏ mặt . Đây là ý tứ gì, đều tự trong lòng cũng bắt đầu hiển hiện .

“Về chuyện cha ta cùng cha người, người vừa mới nghe được, người mau thẳng thắn đi.” Huyền Minh Thần nhỏ giọng nói, “Người không cần.....”

“Ta biết nên làm như thế nào.” Tư Đồ Cảnh cắt đứt lời nói của hấn, “Ta đều hiểu được, phải lấy đại cục làm trọng, người đi về trước đi.”

“Kia, người cũng trở về đi!” Huyền Minh Thần nói, lại thêm câu:“Không cần loạn tưởng. Không có việc gì đâu .”

“Ân!”

Ở mặt ngoài là bộ dạng thật rất thản nhiên, trong lòng lại vẫn là khó chịu. Vì cái gì bọn họ phải gạt hấn, ngay cả Huyền Minh Thần cũng gạt hấn.

Từ nhỏ là luôn thích học những thứ đó, vốn không chán ghét, cứ như vậy cũng đã học được rất nhiều thứ, hiện tại ngẫm lại, cảm thấy thật sự là đáng sợ, nguyên lai hết thảy đều là ở vì kế hoạch của bọn họ. Cứ giống như một quân cờ bị người ta điều khiển suốt mấy năm nay.

Kỳ thật có thể không cần có hấn a, vì cái gì nhất định phải muốn hấn vào cuộc. Hấn thật không rõ.

Những năm gần đây, hấn cho tới bây giờ chỉ biết bên nào phản loạn, bên nào thực đang cố gắng dạy bảo hấn, chưa bao giờ từng có ý nghĩ của bản thân. Nếu hấn muốn có cuộc sống của riêng bản thân, hấn hiện tại nhất định là nên không chút do dự từ bỏ tất cả những thứ mình đang theo đuổi. Đáng tiếc, hấn không thể.

Hiện tại việc duy nhất có thể làm , chỉ có thể dựa theo những sự sắp xếp ban đầu mà đi. Bằng không, còn có thể làm thế nào đây?

Hết thảy tất cả sự việc đột nhiên hiện ra một mặt đáng sợ, hấn thật sự có chút không muốn thừa nhận. Bao gồm cả cảm tình mình dành cho Huyền Minh Thần, cũng không muốn thừa nhận.

Hai người bọn họ từ lúc quen nhau tới nay chưa từng có một cuộc hảo hảo trò chuyện ,sẽ có chút này chút nọ phát sinh dị thường trong lời nói của bọn họ, lại vẫn như cũ không thể hảo hảo trò chuyện.

Những ngày kế tiếp, vẫn là thường thường gặp mặt nhưng lại nói không ai nói với nhau câu nào.

Phải chi không nói lời nào có thể xóa đi tất cả mọi chuyện xảy ra với bọn, nhưng chung quy bọn họ nhất định là vẫn cứ trầm mặc.

Chính là, hai người cứ như thế, là giống có quỷ ở trong lòng tác loạn khiến lòng người ta không thể yên.

13. Chương 13: Nhân Ảnh Phiên Nhiên Sầu Tự Yên

Đại hội võ lâm mỗi năm một lần đã kết thúc, Ngọc Cẩm sơn trang ra tân khởi chi tú — Bùi Liễu Tích. Nay đã thành trọng điểm cho những buổi bàn luận trong giang hồ. Bùi Liễu Tích vào vòng đấu thứ mười, đối với một nữ tử mới mười tám tuổi quả là không dễ.

Chính là, như Tư Đồ Cảnh đã đoán, Xích Ảnh Giáo cùng Ngọc Cẩm sơn trang không thể tồn tại cả hai, Mộc Lăng khiến Bùi Liễu Tích nhục nhã tất cả mọi người trong giang hồ đều biết.

Tư Đồ Cảnh cùng chưởng quầy của Phúc Duyên khách *** và vài *** viên đã trở thành thân thiết, nếu có thời gian nhất định sẽ lại chạy đến đây, cũng bởi vì nơi đây cứ như một chỗ thông báo các thế sự hiện tại, mỗi ngày đều có người đến đây nói to nói nhỏ truyền triều chính hay võ lâm giang hồ.

“Nhắc tới mâu thuẫn giữa Ngọc Cẩm sơn trang cùng Xích Ảnh Giáo, này còn phải theo hơn hai mươi năm trước chính ‘Thanh Thành tứ công tử’ đã nói!” Một cái bàn trong *** liền bị bu quanh bởi rất nhiều người, một thanh âm to rõ giữa đám người đó nói, “Năm đó Thanh Thành sơn trang có bốn vị công tử, nếu luận tướng mạo, luận tài học, luận võ công, đều là cực phẩm trong những cực phẩm!”

“Ta chỉ biết một người từng là đại tướng quân Tư Đồ Chấn Nam, còn có một người là đương triều Thái Phó Huyền Tế Bắc, hai người này dường như hành sự cứ như là một người?” Có người ở một bên phụ họa nói.

Tư Đồ Cảnh ngồi ở bàn bên cạnh trấn định uống trà, vừa nghe kể chuyện xưa, về “Thanh Thành tứ công tử”, hẳn đúng là có nhiều điều chưa biết.

Kia có người lớn giọng thanh thanh cổ họng, tiếp tục nói: “Tư Đồ Chấn Nam cùng Huyền Tế Bắc vào triều đình, còn có hai người khác, Tập Lạc ảnh, Hạ Hầu Diễn thì vào giang hồ, cùng nhau thành lập Xích Ảnh Giáo, Tập Lạc Ảnh lúc ấy là giang hồ đệ nhất mỹ nam, Thường Vân của Ngọc Cẩm sơn trang kia lại là khuynh thành tuyệt sắc giang hồ đệ nhất mỹ nữ, vì thế liền ‘Mỹ nam xứng mỹ nữ.....’”

“Vậy hai phái nếu giao hảo với nhau có phải rất tốt không?” Có người hỏi.

“Rất có thể!” Lại có người đáp: “Thường Vân liền không biết đã luyện tà công gì, giết chết không ít môn sinh của Xích Ảnh Giáo, sau Tập Lạc Ảnh cùng Hạ Hầu Diễn cùng nhau mất tích, sống chết không xác định, Xích Ảnh Giáo cũng thay đổi giáo chủ, những ân oán trước đó vẫn là lên đỉnh điểm.”

Có một giọng nói lớn tỏ vẻ đồng ý: “Đều nói hồng nhan là họa thủy a, quả nhiên đúng vậy!”

Khi nói đến đây, từ ngoài cửa truyền đến thanh âm của một nữ tử: “Giang hồ tiểu bối, nói bậy bạ gì đó!”

Điều đầu tiên thấy Bùi Liễu Tích đã thay đổi hồng trang, một thân màu đen, trong mắt lửa giận, kiếm trong tay mong muốn được thoát khỏi vỏ, không khí nhất thời có chút ngưng trọng.

Bùi Liễu Tích chưa bao giờ gặp qua Thường Vân, chính là từ nhỏ nghe trưởng lão trong trang nói nàng là một vị hiệp nữ, luôn giúp đỡ người nghèo gặp khó khăn, trừng ác dương thiện. Cho dù trong chốn giang hồ đối với phẩm chất của nàng đánh giá rất thấp, Bùi Liễu Tích vẫn tin tưởng chuyện Xích Ảnh Giáo chắc chắn có ẩn tình, Thường Vân cũng không phải yêu nữ hay ma nữ như bọn họ thường nói.

“Cô nương khẩu khí không nhỏ a, chúng ta là giang hồ tiểu bối, kia cô nương lại là thần thánh phương nào?” Trong đám người vang lên thanh âm không chút thiện cảm.

Bùi Liễu Tích chỉ hướng bọn người đó liếc mắt, không nói gì.

“Xin hỏi ý tứ trong câu nói vừa rồi của cô nương là gì?” Đã có vài người đi đến trước mặt Bùi Liễu Tích, tư thế dường như đã chuẩn bị động thủ.

Tư Đồ Cảnh thấy tình thế không tốt, buông chén trà trong tay đi đến chắn trước mặt Bùi Liễu Tích, nói: “Các vị ngại quá, xá muội thường hay tùy hứng, nói không suy nghĩ, vừa rồi đã đắc tội mong các vị thứ lỗi!”

Trong đám người hiển nhiên có người nhận ra Tư Đồ Cảnh, liền cũng không tiếp tục bức ép, nói: “Nếu thị trung đại nhân đã mở miệng, kia chúng ta cũng không so đo, chính là cô nương về sau nói chuyện gì thỉnh nghĩ suy trước!”

Bùi Liễu Tích muốn cãi lại đám người kia, lại bị Tư Đồ Cảnh ngăn lại, trong lòng thấy rất bất bình, nhất định phải bước vào trong, cuối cùng Tư Đồ Cảnh phải kéo đi ra ngoài. Dọc theo đường đi cứ kéo kéo đẩy đẩy, khiến cho người qua đường không thể không chú ý, rốt cục hai người xô đẩy nhau đến một bãi đất trống không người.

Dừng lại, Bùi Liễu Tích liếc mắt một cái không nói gì liền đối với Tư Đồ Cảnh động thủ, ra chiêu không có gì đặc biệt, theo như những gì mà Tư Đồ Cảnh biết được, nàng ở trong một trận đấu với Mộc Lăng bị hấn làm nhục nhã. Chiêu đầu tiên của Bùi Liễu Tích cứ như không giết chết hấn thì không được, không có biện pháp, Tư Đồ Cảnh đành phải ra chiêu .

Võ công của Tư Đồ Cảnh ngoại trừ các chiêu thức của Thanh Thành sơn trang còn lại đều là học từ bên ngoài, sau đó dung hợp nhiều loại chiêu thức tạo thành chiêu thức Bất Trảo Ngư (Qt ca ca dịch là chiêu thức bạch tuộc..đây chắc cũng là vì thế mà Minh Thần ca gọi ẻm là Bạch tuộc đó a~), kỳ thật đó là dùng để đối phó với Huyền Minh Thần , nhưng sau này lại trở thành thói quen thường xuyên sử dụng đến chiêu thức này .

Chiêu thức nhất bắt được cánh tay Bùi Liễu Tích, kéo lại gần cơ thể mình, chiêu thứ hai bắt lấy cánh tay phải vòng ra sau, khống chế, chiêu thứ ba ôm lấy thắt lưng người đối diện, khiến đối phương không thể nhúc nhích. Quả nhiên ba chiêu này rất công hiệu, đã có thể chế phục được nàng. (cứ tưởng tượng Cảnh ca dùng các chiêu này với Minh Thần ta thật là...rất muốn xem đó a~...=))))

“Hạ lưu –” Bùi Liễu Tích mặt đỏ tai hồng hô to.

Tư Đồ Cảnh lúc này mới ý thức được rằng không nên dùng chiêu thức này đối với nàng, liền lập tức thả tay, Bùi Liễu Tích xoay người liền tặng cho hấn một cái tát thật mạnh.

Tư Đồ Cảnh còn chưa kịp phản ứng lại, Bùi Liễu Tích đã ôm hấn mà khóc .

Này, xem như đã xảy ra chuyện gì?

Đối với tình huống này, Tư Đồ Cảnh không biết làm sao . Nghe nói nàng bị Mộc Lăng chinh rất thảm, nhưng đến tột cùng là điều gì lại có thể khiến Bùi nữ hiệp thành như thế này, này thật sự là khó có thể tưởng tượng. Bùi Liễu Tích lúc này lại khóc rất lớn, lại cho dù có chết cũng ôm lấy hấn không tha, Tư Đồ Cảnh đành phải đứng bất động.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì ?” Tư Đồ Cảnh ôn nhu hỏi.

Bùi Liễu Tích tiếp tục khóc, không nói. Gió từng cơn thổi qua, hai người đều thấy lạnh run. Sắc trời có chút bụi, khiến trong lòng người ta cảm thấy buồn bực.

Huyền Minh Thần hôn kỳ gần đến, đúng là một chuyện loạn thất bát tao, đã sớm đảo loạn lòng của Tư Đồ Cảnh, trong lòng ngày càng lo lắng, cả ngày giống như đã mất hồn.

Nay Bùi Liễu Tích cũng là trong lòng buồn bực đến cực điểm, hai người cùng là thiên nhai lưu lạc nhân, chính là tao ngộ bất đồng thời. Tình cảnh này lại làm cho hai người cảm thấy bi thương.

Nắng chiều yếu ớt, sương mù bắt đầu hiện. Đồng hoang tĩnh lặng, hai người vô lực dựa vào một gốc cây thụ.

Một lúc lâu, Bùi Liễu Tích mới nói:“Ta không mặt mũi nào để trở về sơn trang nữa .”

Tư Đồ Cảnh nghiêng đầu:“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a. Có phải hấn.....” Nói tới đây, liền ngừng lại, không nói gì thêm.

“Kỳ thật cũng không có gì.....” Bùi Liễu Tích giờ phút này lại tỏ ra thản nhiên ,“Bởi vì ta đã khiêu chiến hấn , bởi vì mâu thuẫn giữa Xích Ảnh Giáo với Ngọc Cẩm Sơn Trang, vốn nghĩ sẽ đánh thắng được hấn, nhưng là ta rất không biết lượng sức , can bản đánh không lại hấn, hấn cũng nói rất nhiều điều bất kính, ta chính là cảm thấy không nhịn được a, cũng không biết vì cái gì vừa thấy người liền trở nên như vậy, kích động.....”

“Ha ha,” Tư Đồ Cảnh cười gượng nói:“Không phải vào tới vòng thứ mười sao! Đã thành sự thật không thể sửa rồi. Người chờ một đoạn thời gian rồi trở về, đến lúc đó nói không chừng người khác đều quên hết cả

rồi !”

Bùi Liễu Tích gật đầu, lại hỏi:“Người vì cái gì không vào giang hồ mà lại vào triều làm quan? Ta cảm thấy người võ công so với Mộc Lăng còn mạnh hơn rất nhiều!”

“Làm quan không tốt sao?” Tư Đồ Cảnh lại nghiêng đầu, cười khở.

“Không có.” Bùi Liễu Tích xem xem cây kiếm trong tay, nói,“Ồ giang hồ có vẻ tự do, ở quan trường làm việc khắp nơi đều phải cẩn thận, phải luôn xem sắc mặt người khác, còn có nhiều chuyện tranh giành với nhau, quá mệt mỏi !”

Tự do, đã bao lâu không nghĩ đến hai từ này . Hắn thậm chí còn không biết chính mình muốn cái gì, chỉ biết là cứ làm tốt việc của chính mình hiện tại, cho nên, tự do,cũng không có gì quá quan trọng. Tư Đồ Cảnh luôn nghĩ như vậy , sẽ có một ngày, hắn sẽ có ước muốn của chính mình , hắn cũng có thể sẽ muốn tự do. Hắn, cũng không biết sẽ có một ngày như vậy hay không, có lẽ hắn chính là còn ngu ngốc quá .

“Ta chỉ là nghe theo cha ta , người bảo ta làm thế nào ta liền làm thế ấy.”

Bùi Liễu Tích sững sốt một khắc, nói:“Nhưng là ta cảm thấy người không hài lòng cho lắm.....”

“Ta không có cảm giác gì a!” Tư Đồ Cảnh nói tiếp,“Ta chỉ là do người nhận nuôi , người dưỡng ta dạy ta nhiều điều sau nhiều năm như vậy, ta hẳn là phải nghe theo hắn . Chính mình không bằng lòng thì có gì quan trọng?”

“Nhận nuôi –“Bùi Liễu Tích quay đầu nhìn chằm chằm về mặt mạnh mẽ của Tư Đồ Cảnh, trong miệng lẩm bẩm nói,” Ta cảm thấy hai chúng ta quả thực có rất nhiều điểm giống nhau;“

Tư Đồ Cảnh nhăn mày, vẻ mặt khó hiểu, Bùi Liễu Tích lại nói tiếp:“Ta cũng là được nhận nuôi . Tuy nhiên nường của ta chẳng có yêu cầu gì ta cả, chỉ cần ta biết cách bảo vệ thật tốt bản thân mình là được .”

Tư Đồ Cảnh cười cười, Bùi Liễu Tích giống nhau nhưng là giống nhau điều gì, hỏi:“Người năm nay có phải sắp sang mười tám? Chừng nào đến sinh nhật của người?”

“Hỏi cái này để làm gì a, chúng ta không thể là huynh muội đâu a”

“Nói mau a, nói không biết chừng..!” Bùi Liễu Tích bước tới gần Tư Đồ Cảnh.

“Ta năm nay vào ngày bảy tháng bảy tới ta sẽ qua mười tám tuổi.”

Bùi Liễu Tích mắt đã to đột nhiên mở lớn hơn nữa, lại giống như mất hết khí lực, vô ý dựa vào gốc cây.

Tư Đồ Cảnh thấy thế cảm thấy có chút kinh ngạc, nhìn nàng nói:“Người đừng nói cho ta biết người cũng là bảy tháng bảy năm nay cũng sẽ qua mười tám nha.....”

Bùi Liễu Tích tiếp tục vô lực dựa vào gốc cây, vô lực mà gật đầu.

Quang xem ánh mắt sẽ biết, Tư Đồ cảnh đôi mắt mang theo như hỏa diễm bàn màu đỏ, mà Bùi Liễu Tích đôi mắt là thuần khiết màu đen. Hơn nữa, một cái là hồ ly mắt, một cái là rất tròn mắt to.

Mà có thể khẳng định tương tự chỗ là, hai người đều là mỹ nhân.

Bùi Liễu Tích dùng thanh âm trầm thấp nói:“Thật sự duyên phận giữa hai chúng ta là thế nào!”

“Đúng vậy!” Tư Đồ Cảnh đáp lời.

Yên liễm vân thu, đường về có gió mát, nguyệt mờ như sương, lòng người ngơ ngẩn.

Kỳ thật mấy vấn đề này, có lẽ căn bản không có tìm tòi nghiên cứu. Hiện tại duy nhất có thể làm , chính là cứ làm những việc trước mắt, nếu cứ suy nghĩ mãi sẽ rất nhức đầu.

Chính là, cho dù là điều gì đi nữa, vẫn là rất khó chịu trong lòng. Không biết vì cái gì mà khó chịu.

Hình ảnh trước đây không lâu, thường thường hiện lên ở trước mắt.

Trước kia mỗi lần hắn đánh nhau gây sự, Tư Đồ Chấn Nam đều hung tợn nói sẽ phạt hắn, nhưng chưa bao giờ phạt quá nặng.

Lúc luyện công, không khỏi không chạm binh khí, hấn bị đánh trúng thật mạnh, nhưng chưa bao giờ cho ai biết hấn bị thương. Nhưng mà buổi tối, nửa đêm hấn bừng tỉnh giấc, liền thấy Tư Đồ Chấn Nam cầm được bình, cho hấn thượng dược.

Khi các sư phục nói với Tư Đồ Chấn Nam hấn có những tiến bộ vượt bậc, Tư Đồ Chấn Nam đã cười rất vui vẻ, tựa hồ không có chủ ý, chính là đơn thuần vì hấn cao hứng.

Nay nhớ tới ánh mắt Tư Đồ Chấn Nam nhìn hấn lại sinh một loại cảm giác lạ, hấn hấn, tựa hồ so với thân sinh còn muốn thân hơn rất nhiều.

Kỳ thật có phải hay không phải thân sinh, lại có cái gì quan trọng đâu.

Nếu cứ cố nghĩ thật nhiều, trong lòng lại càng rối rắm

Tổ phong thành sương, mông lung một mảnh thiên địa, suy nghĩ như tuyến, dây dưa mãi sao khóa lòng người.

Bùi Liễu Tích mông lung nhìn thấy một thân bạch y bay ngang, liền đứng lên, kéo Tư Đồ Cảnh.

“Người xem, nữ tử áo trắng bên kia!” Bùi Liễu Tích hô.

Tư Đồ Cảnh có chút bất đắc dĩ: “Nào có a.....”

“Nàng đi rồi.....”

“Chỉ thấy y phục màu trắng. Nàng là ai a, làm gì ở đây?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

“Ta trước kia ở kinh thành có gặp qua nàng, cho đến đại hội võ lâm mới biết nàng là Phi Hồ Môn môn chủ Vân Vô Ảnh, là đệ nhất mỹ nữ trong giang hồ thường hay đồn đãi.” Bùi Liễu Tích có chút kích động.

Tư Đồ Cảnh khoanh tay, hí mắt: “Ta thấy người rất sùng bái nàng a, kích động đến thế..!”

“Nào có a.....”

Bùi Liễu Tích chính là cảm thấy nàng thực thần bí, nàng luôn che mặt, một thân áo trắng, các chiêu thức võ công rất đẹp, có điểm giống võ công của Ngọc Cẩm sơn trang, hiển nhiên võ công của nàng so với người của Ngọc Cẩm sơn trang lợi hại hơn rất nhiều.

“Theo ta trở về đi.” Tư Đồ Cảnh nói.

“Đúng rồi, người hiện tại là thị trung a?” Bùi Liễu Tích hỏi, lại tiếp tục nói: “Ta nên đi tìm một khách *** qua đêm.”

“Ân, ta ở quan thự, cũng không tiện.”

Bóng người quần lầy cây thụ rồi lướt đi, phía sau có một thân ảnh đứng cách xa, chính là nữ tử bạch y, đầy mắt hơi hơi phiếm quang (hình như ý là ánh mắt chột lóe lên í), gió lạnh phơ phất, màu trắng sa y tung bay vũ động.

14. Chương 14: Nhất Tích Vân Vũ Lai Nhật Loạn

Thời tiết đầu mùa đông luôn âm lãnh, không thể nhớ rõ đã bao lâu dương quang chưa sáng.

Ngày lành sắp đến, trời cũng dần dần sáng hơn, nhưng lòng Tư Đồ Cảnh vẫn thế, vẫn như bao ngày bình thường mà u ám.

Mỗi lần nhìn thấy hấn, ngoài một câu chào hỏi, chẳng còn một lời nói gì khác nữa.

Rõ ràng là người quen biết, quen biết rất rõ, nhưng sao giờ phút này cứ như người xa lạ.

Ngày đại hôn của Huyền Minh Thần cũng đến, thái dương cuối cùng cũng đến dự, lại chỉ chiếu dương quang sáng ngời vào một nơi duy nhất, cứ như có sinh mệnh mới. Chỉ là, có người lại không thích.

“Lão thiên gia thật tốt a~, thái dương cũng đã xuất hiện này !” Tư Đồ Cảnh dựa người bên cửa sổ một trà lâu nhỏ, một tay che mắt vì ánh mặt trời chói chang.

Dưới lầu tiếng chiêng trống nhộn nhịp truyền đến, trê lầu người tâm phiền ý loạn. Chỉ là một cái hôn lễ mà phải làm kinh thiên động địa vậy sao. Tư Đồ Cảnh âm thầm oán trách.

Tâm tình Bùi Liễu Tích cũng đã chuyển biến tốt hơn , thay vì mặc hắc y, nàng mặc thân tử y(y phục màu tím), ngồi kế bên cửa sổ nhìn vẻ mặt suy tư của Tư Đồ Cảnh mà thở dài.

“Ta nói người,Tiểu Cảnh a, này là ngày vui của huynh đệ người, người không vui mừng ra chúc phúc lại còn bày ra cái bộ dạng yếu tử bất hoạt (muốn chết không muốn sống) đó a ı’ Nói xong liền lấy chui kiếm gõ đầu Tư Đồ Cảnh.

Tư Đồ Cảnh đưa tay bắt lấy chui kiếm nói: “Có sao? Ta đây không phải đang rất vui mừng à?” Dứt lời còn miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Nhìn người là biết trong lòng chứa đầy tâm sự, người mấy ngày nay là bị làm sao vậy a!” Bùi Liễu Tích lo lắng nhìn hấn.

“Không có làm sao hết.....” Tư Đồ Cảnh không yên lòng trả lời.

“Ai, hai người các người ai lớn hơn ai?” Bùi Liễu Tích có chút đăm chiêu hỏi.

“Ngày mười ba tháng sáu này hấn hai mươi lăm!” Tư Đồ Cảnh thốt ra. Sau lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, cũng không biết vì cái gì đã nhớ sinh nhật hấn rõ ràng đến như vậy.

“Vậy người buồn bực cái gì chứ!” Bùi Liễu Tích đoạt lại kiếm gõ vào đầu Tư Đồ Cảnh, chính giữa ót, trong lòng mừng thầm, lại nói tiếp:“Hấn so với người lớn hơn, đón dâu trước người cũng là lẽ thường tình, cùng lắm người mười ba ngày sau cũng đón nương tử đi!”

A, nàng suy nghĩ lý do là thế ư , Tư Đồ Cảnh thở dài, hướng Bùi Liễu Tích liếc mắt một cái, không nói gì, nhìn người dưới lầu bận rộn, có chút bất đắc dĩ thán khí.

“Người không đi?” Bùi Liễu Tích hỏi.

“Ta không thích những nơi quá đông người và náo nhiệt.”

“Ta đây đi xem, coi thử hôn lễ này phô trương lãng phí như thế nào” Nói xong Bùi Liễu Tích đi xuống lầu.

Tư Đồ Cảnh một mình ngồi trong phòng ngẩn ngơ, nghĩ tới những chuyện loạn thất bát tao (chuyện lộn xộn) gần đây, dần dần tâm tư cũng đặt vào đó, không nghe thấy tiếng ồn ào bên dưới.

Lúc này, tâm lại càng loạn, lại cũng đã có thể xác minh tình cảm của mình. Không dám đối mặt, càng không thể không đối mặt.

Đúng vậy, là hấn thích người ta. Thích cái người cùng hấn lớn lên, cùng hấn trải qua bao nhiêu rắc rối, cùng hấn bên nhau đã bao nhiêu lâu.

Người kia, vẫn cùng hấn, cùng hấn cãi nhau ầm ĩ, nếu không có người, hấn có lẽ sẽ cô tịch đến tận bây giờ.

Người kia, luôn luôn bên cạnh hấn, cùng hấn học tập, nếu không có người, hấn có lẽ sẽ chẳng bao giờ có công danh như hôm nay.

Người kia, luôn yên lặng mà theo hấn, cho dù bất cứ khi nào, chỉ cần ngoảnh đầu lại, là có thể nhìn thấy người.

Hiện tại, hấn đã hiểu được chính mình đối người kia đã có cảm tình, lại ngoảnh đầu lại, người không có ở đó.

Nếu để Huyền Minh Thần biết suy nghĩ của mình, chắc chắn sẽ chê cười mình, vẫn là cười nhạt, có thể hay không, tâm tư hắn cũng như mình? Cuối cùng vẫn là cười khổ một tiếng, cho dù tâm ý tương thông thì thế nào, chung quy cũng không có kết quả, bọn họ, đều đã mang trong mình một sứ mệnh.

Thủy rền vang, gió tây lạnh, quay đầu nhìn lại chuyện ngày xưa, ai cùng trăng say rượu đêm nay?

Trên phố tiếng nói cười lời chúc tụng, người đi đường đều lui sang một bên, giấy đỏ tung bay, giống như hoa vũ rơi vào nhân gian, bay lả tả, vũ điệu mở đầu mang nhiều vẻ , rực rỡ đến chói mắt, người qua đường chăm chú nhìn mà thán phục. Người nọ đang ngồi trên ngựa, không nhìn dung nhan, chỉ thấy y một thân hoa phục đỏ thắm, có lẽ, y đang cười, hay đang chán nản , hắn không nhìn thấy, cũng không dám nhìn, chỉ là ánh mắt hắn đang trở nên mờ nhạt .

Nữ tử nhìn kiêu hoa đỏ thắm mà trao ánh mắt ngưỡng mộ, chỉ là, Huyền Minh Thần không thấy. Hắn không biết chính mình đang làm cái gì, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hắn như cái xác không hồn, cảm thấy tinh thần có chút hoảng hốt.

Thời điểm đi ngang qua trà lâu, Huyền Minh Thần ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Tư Đồ Cảnh đang dựa người bên cửa sổ. Hai người có trong nháy mắt thanh tĩnh. Tư Đồ Cảnh mỉm cười, Huyền Minh Thần cũng mỉm cười. Đây, đó là cách giao tiếp tốt nhất.

Cười như gió xuân, không thể giải ngàn sầu. Bồi quân túy cười ba ngàn tràng, bất ngữ hựu hà phương.

Phủ Thái Phó đãi đại tiệc, các quan viên đều đến dự. Người đến người lui, Huyền Minh Thần đứng giữa đám người tìm kiếm một thân ảnh quen thuộc.

Nếu hắn không đến, là nói hắn không muốn thấy mình thuộc về người khác, hay là hắn căn bản không quan tâm đến chuyện của mình?

Nếu hắn đến đây, là nói hắn tôn trọng lựa chọn của mình, hay là hắn chỉ đối mình như bằng hữu thông thường mà chúc phúc?

Hy vọng hắn đến, bởi vì muốn biết hắn trong lòng rốt cuộc nghĩ như thế nào. Sợ hãi khi nhìn thấy hắn, cũng vì sợ hãi bản thân mình không thể kiềm chế.

Yến hội thượng, vẫn bị người mời rượu, Huyền Minh Thần có chút lực bất tòng tâm, đợi thật lâu, Tư Đồ Cảnh vẫn không xuất hiện.

Không cần hắn chúc phúc, chính là hy vọng hắn quan tâm đến. Chẳng lẽ hắn thật sự không quan tâm sao.

Bên nhau nhiều năm như vậy, trong lòng hắn mình chẳng có địa vị gì hay sao.

Huyền minh thần đầu có chút choáng váng, chạy đến hậu viện tĩnh rượu.

Trời đã tối rồi, trong viện đốt đèn ***g, vẫn như cũ cảm thấy u ám. Cứ như bảo thạch được khảm trên bầu trời sao đêm, tản ra nhỏ bé lại ánh sáng ngọc quang mang.

Ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên nóc nhà có ảnh.

Là thân ảnh quen thuộc.

Không có chút do dự, Huyền Minh Thần hướng thân mình đi đến.

“Không sai, không sai!” Tư Đồ Cảnh có chút hoảng hốt, “Uống nhiều như vậy, công lực vẫn còn quá tốt, so với ta mạnh hơn nhiều.” Nói xong đưa bầu rượu bên người lên miệng đổ xuống.

Huyền Minh Thần đưa tay đoạt lấy bầu rượu, nói: “Người uống rượu đến say rồi, đừng uống nữa!”

Tư Đồ Cảnh cũng không có ý đoạt lại bình rượu, như thường ngày kề cận Huyền Minh Thần, đưa tay lên mặt hắn, lần này, Huyền Minh Thần không phản kháng, tùy ý để hắn lắc lắc. Bởi vì uống rượu, Tư Đồ Cảnh hai gò má ửng đỏ, hai mắt mê ly, dưới ánh trăng mỏng manh khiến động lòng người. Trong lúc nhất thời khiến Huyền Minh Thần tim đập thật nhanh vài phần, thân thể cũng có chút khô nóng.

Chính không biết như thế nào cho phải, Tư Đồ Cảnh tự giác ly khai hắn, nói: “Đêm xuân khổ đoản, đừng lằm nhăm ngày tốt.” Lập tức nhảy lên, rất nhanh biến mất dưới ánh trăng.

“Minh Thần sao thế, người ở trên đây làm gì, còn không mau xuống dưới!” Huyền Tế Bắc ở hậu viện hô.

“Ngà!” Huyền Minh Thần đáp lời nhảy xuống, lại vào trong sảnh bồi yến.

Tư Đồ Cảnh không có trở về, mà là đi tìm Bùi Liễu Tích uống rượu, Bùi Liễu Tích không thấy, vì thế một mình đi tìm một khách *** uống rượu. Ngẫu nhiên có người quen tiến đến hỏi vài câu, hắn cũng là cười cười, theo sau lại cảm thấy khó chịu, càng khó chịu lại càng uống, chẳng quây tới khuyên, cũng là một câu cũng không nghe.

Về phần Bùi Liễu Tích, đang ở cùng các tiểu thư trong thành kết giao xứng ngọc, các tiểu thư gần đây thích nhất là uyên ương ngọc, từ hai khối mỹ ngọc tương tự xứng thành một khối, gập được người thương liền đem ngọc phân thành hai, mỗi người giữ một khối, liền có thể khiến hai người thiên trường địa cửu. Tư Đồ Cảnh cảm thấy thực buồn cười, gần dựa vào hai khối ngọc như thế nào có thể làm cho hai người thiên trường địa cửu đâu, quá mức hoang đường.

Bùi Liễu Tích vốn định đưa Tư Đồ Cảnh một khối, biết Tư Đồ Cảnh không tin điều này, vì thế đành phải thôi.

Khi Bùi Liễu Tích trên đường trở về, nhìn thấy Tư Đồ Cảnh đang ngồi trong khách *** uống rượu đến say khướt chẳng còn biết gì, hắn thật sự khó hiểu. Bảo tiểu nhị mở một gian phòng, nấu chút nước ấm, kéo Tư Đồ Cảnh đang bất tỉnh nhân sự vào phòng.

“Này đồ đầu heo, người tỉnh tỉnh lại cho ta!” Nếu sớm biết nam nhân gầy như thế này mà lại nặng như vậy sẽ bỏ mặc hắn. Bùi Liễu Tích một bên kéo Tư Đồ Cảnh một bên mắng, vất vả mang hắn lên lầu, đẩy lên trên giường, Bùi Liễu Tích thở dài nhẹ nhõm, chuẩn bị xuống lầu lấy chút nước ấm nhưng lại đến sát mặt hắn.

Giờ phút này Tư Đồ Cảnh lại mở mắt, nhìn đến người trước mặt, khẽ nói: “Minh Thần.” Sau đó lão đảo nghiêng người xuống dưới rồi bước ra khỏi phòng Bùi Liễu Tích. Bùi Liễu Tích xoay người vừa định phát hỏa, Tư Đồ Cảnh lại cúi đầu hôn lên đôi môi của nàng. Chỉ một thoáng trái tim Bùi Liễu Tích muốn vỡ ra, nên đẩy hắn ra, lại tựa hồ có chút không muốn, vì thế, Bùi Liễu Tích lúc này mới ý thức được, chính mình rất có thể đã thích hắn.

Chỉ là tứ thần tương tiếp đơn thuần (e hèm... là đôi môi đang bị dính chặt vào nhau a~, dù anh say rượu ta cũng không chấp nhận a~, dám kít sì Bùi Liễu Tích chứ ko phải Huyền Minh Thần à), cũng không có quá nhiều xâm nhập, Tư Đồ Cảnh đột nhiên phát hiện người trước mặt không phải Huyền Minh Thần, nhanh chóng rời khỏi môi Bùi Liễu Tích. Bỗng nhiên trái tim một trận phiên giảo, lục phủ ngũ tạng tựa hồ đều dâng lên, không nghĩ qua là đã ới hết rượu thủy lên người Bùi Liễu Tích. Cũng may ngày nay cũng không ăn cơm, chỉ là rượu vị thực tại rất khó nghe.

“Nghịch chương a!” Bùi Liễu Tích gần như mất hết bình tĩnh, Tư Đồ Cảnh chao đảo, ngã vào người nàng, lại bất tỉnh nhân sự. Bùi Liễu Tích chịu đựng một thân rượu vị thay hắn rút đi áo khoác, đưa hắn an trí ở trên giường, sau đó lập tức về phòng tắm rửa. Quả thực bực bội lắm a!

Huyền phủ tiệc rượu vẫn liên tục đến gần giờ Hợi mới chấm dứt, một thân mỗi một Huyền Minh Thần kéo thân mình tiến vào tân phòng, Lương Nhã Cầm còn im lặng ngồi ở trên giường, nghe được tiếng bước chân trong lòng kích động.

Huyền Minh Thần vẫn chưa đến gần, chỉ đứng xa xa nói vài câu: “Người ngủ trước đi!” Dứt lời mau rời đi, điều này khiến Lương Nhã Cầm cảm thấy hụt hẫng.

“Chàng đi đâu vậy?” Vốn là nghĩ sẽ không hỏi, nhưng nay thân là nương tử của người, cũng có quyền biết hành tung của phu quân. Lương Nhã Cầm vẫn là nén xuống không hỏi.

“Có chút công vụ chưa xử lý xong.”

“Vậy người mau đi.”

Lương Nhã Cầm như thế nào mà không biết, công vụ của Huyền Minh Thần đều là do Lương Hành an bài, hôm nay lại là ngày quan trọng, Lương Hành sẽ không thể để hắn an bài công vụ, chính là nàng không muốn làm oán phụ, làm thê tử có tấm lòng bao dung, có lẽ sẽ chiếm được hảo cảm của hắn.

Tuy là thế, Huyền Minh Thần vừa rời khỏi cửa phòng, nước mắt Lương Nhã Cầm vẫn là không không chịu yên mà lại rơi, có một chút vui mừng, lại có một chút sầu não. Vui mừng là, nàng rốt cục như ý nguyện gả cho nam nhân mình tưởng niệm nhiều năm, sầu não là, nam nhân không yêu mình.

Dù sao cũng chỉ là đa sầu đa cảm của nữ nhân, sầu não qua đi, vẫn có vài phần tự tin.

Đồng tâm thiên tái si tình phán, thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh.

Khi nào gặp được nguyệt minh?

Huyền Minh Thần rời phủ đi tới khách *** của Tư Đồ Cảnh, nghĩ chắc chắn hẳn hôm nay tuyệt đối ở trong này. Quả nhiên, sau khi nghe ngóng liền biết hẳn uống rất nhiều, đang nằm trong phòng trên lầu nghỉ ngơi, lên lầu.

Vào cửa liền ngửi thấy mùi rượu nức nồng, Tư Đồ Cảnh nằm ngủ trên giường thật sự không an ổn. Như là ở đang gặp ác mộng, tay giãy dụa, miệng lại chẳng biết nói gì.

Thời tiết có chút lạnh, Tư Đồ Cảnh lại ra một thân ướt. Huyền Minh Thần xuống lầu đem một bồn nước ấm lau thân mình cho Tư Đồ Cảnh. Thân thể bóng loáng non mịn bày lộ trước mắt, Huyền Minh Thần lại có chút không tự chủ được, tay lướt qua song giường Tư Đồ Cảnh, toàn thân trở nên yếu mềm khó tả. Hơn nữa Tư Đồ Cảnh lại không an phận động đến động đi, khiến Huyền Minh Thần phải thay đổi thân thế.

Lường trước nếu cứ như vậy chắc chắn sẽ gặp chuyện không may, lau thân mình cho Tư Đồ Cảnh thật nhanh rồi mau rời khỏi phòng, dịch hảo chặn, đi lấy bồn nước chuẩn bị rời đi. Chỉ nghe Tư Đồ Cảnh ở sau người gọi: “Minh Thần.”

Huyền Minh Thần hồi đầu, Tư Đồ Cảnh nửa mở mắt, hai mắt trống rỗng vô thần, nhất thời có chút đau lòng, lại quay lại.

Tư Đồ Cảnh như thường ngày lại kéo hẳn đặt dưới thân, chính là lúc này động tác có nhiều điều bất đồng. Cảm nhận nhiệt độ ấm áp của Tư Đồ Cảnh, Huyền Minh Thần không cự tuyệt, cũng không nguyên cự tuyệt, tùy ý để lưỡi hẳn tiến quân thần tốc, ở trong miệng mình quấy nhiễu, tùy ý gây loạn.

Quần áo kiện kiện rơi xuống, mồ hôi tầng tầng chảy ra. Tư Đồ Cảnh không hề ý thức ở Huyền Minh Thần trên người trước mắt mình lưu lại bao dấu tích đỏ, mà Huyền Minh Thần chỉ tha thiết ôm lấy người trước mặt, hai tay nhẹ vỗ về lưng hẳn, lại càng kích thích Tư Đồ Cảnh, thân mình càng nóng rực, càng muốn đòi lấy thật nhiều.

Kia một khắc, do đang ngủ Tư Đồ Cảnh chỉ cảm thấy trước nay chưa có gì đột kích, càng thêm trọng vài phần lực đạo. Huyền Minh Thần tự chủ đáp lại, cố nén thân thể đau đớn.

Chỉ cần hẳn khoái hoạt là tốt rồi.

Trong toàn bộ sự việc xảy ra Tư Đồ Cảnh đều là bán mộng bán tỉnh, xong việc sau lại nặng nề quay về ngủ.

Huyền Minh Thần chỉ cảm thấy hạ thân đau đớn, ngủ không được, xốc chăn lên nhìn nhìn (nhìn cái gì chứ hã..thật là...=))), quả nhiên có máu. Nhưng nhìn Tư Đồ Cảnh đang ngủ lại quá đáng yêu, lại cảm thấy đau đớn giảm bớt không ít, vì thế liền vẫn chống thân mình nằm kế bên nhìn hẳn, khi thì đưa tay vuốt ve khuôn mặt hẳn, khi thì lại hôn hai má hẳn. (động phòng a~...ồ la la...động phòng kia... :x)

Cho đến giờ dần, Huyền Minh Thần mới chịu đựng đau đớn chậm rãi đứng dậy mặc quần áo rời đi, rời cửa liền không quên cười nhìn Tư Đồ Cảnh liếc mắt một cái, có lẽ, hẳn cái gì cũng sẽ không nhớ rõ.

Tư Đồ Cảnh tỉnh lại khi trời đã sáng, cảm giác thân thể có chút kỳ quái, lại nhớ đến đêm qua, giống như mộng phi mộng, nhớ mang máng chính mình hình như mạo phạm Bùi Liễu Tích, sau lại, tựa hồ lại cảm thấy thẹn mọng, nhưng mà thật là như vậy. Tư Đồ Cảnh có chút khấn trương vạch chăn, quả nhiên có chất lỏng màu trắng cùng màu đỏ hỗn hợp, trong lòng nhất thời phát lạnh, vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

Đang lo lắng, bỗng nghe được tiếng đập cửa, Bùi Liễu Tích ở ngoài cửa hô: “Tư Đồ Tiểu Cảnh, người có tỉnh không?”

“Nga, tỉnh, tỉnh!” Tư Đồ Cảnh đáp.

“Phanh” một tiếng, cửa bị đẩy ra. Bùi Liễu Tích đi vào, trải qua nụ hôn tối hôm qua, Bùi Liễu Tích không thể trước mặt hắn bình thường mà nói, thậm chí có chút không biết làm sao.

Tư Đồ Cảnh lại không biết nên đối mặt như thế nào, ấp a ấp úng nói: “Tối hôm qua, ngươi không..... Không có việc gì chứ?”

Bùi Liễu Tích nghĩ đến hắn nói chuyện phun lên người mình đêm qua, liền nói tiếp: “Không có việc gì, giặt sạch thì tốt rồi.”

Nhưng mà Tư Đồ Cảnh tưởng là, một đời trong sạch của một nữ nhi đã bị phá hủy như thế làm sao mà tẩy sạch được, đành phải nói: “Ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Chịu trách nhiệm?” Bùi Liễu Tích lại tưởng việc hắn hôn mình, nói: “Ngươi là do uống nhiều quá nên mới..... Thôi quên đi.”

“Như vậy sao được?”

“Ai, ta nói sẽ không có việc gì mà, ngươi sao thế hả.....”

“Nhưng là.....”

Cuối cùng là hai người đều không ai nói ra, cũng không dám hướng tới đối phương, đều ngây ngốc đứng bất động.

“Đúng rồi,” Cuối cùng Bùi Liễu Tích đánh vỡ cục diện đang giành co, nói, “Trong trang vừa phái người tới bảo ta về, Cẩm Châu dân phát loạn.”

“Nga?” Tư Đồ Cảnh đáp, “Vậy ngươi trên đường cẩn thận, ta đi thượng thư.”

“Ân, ngươi khá bảo trọng, sau lại gặp ngươi.”

Giờ phút này, Tư Đồ Cảnh trong lòng càng rối loạn.

15. Chương 15: Độc Khứ Nhất Phương Vong Ly Thương

Thật tốt rằng mấy ngày gần đây hoàng đế không lâm triều, nếu không hôm nay Tư Đồ Cảnh chắc chắn bị phạt bổng lộc.

Bùi Liễu Tích đi rồi, Tư Đồ Cảnh bắt đầu không biết làm thế nào để giải quyết việc xấu hổ đã gây nên đêm hôm trước.

Khi rời khỏi giường, có một vật cứng rơi xuống đất, nhặt lên nhìn kỹ, phát hiện là một khối ngọc nhỏ, được khắc đeo rất tỉ mỉ công phu, thể như nồn nà, tinh quang nội uẩn, chất hậu ôn nhuận, mạch lý kiên mật, là một khối ngọc tốt. Nhưng khối ngọc này chỉ có một nửa, thực rõ ràng chính là một nửa của uyên ương ngọc, chắc là của Bùi Liễu Tích để lại, vì thế thay nàng cất giữ cẩn thận, sau này gặp mặt sẽ trao lại.

Chính lý công vụ nửa ngày, vừa trở về công thự, liền có người trong cung đến báo phải tiến cung luận sự gấp, chắc là vì Cẩm Châu có dân phát loạn.

Hoàng đế không đến nghị sự, đối với quần thần, đã quá quen thuộc. Huyền Minh Thần cũng không tới, đây là chuyện dĩ nhiên, chính là Tư Đồ Cảnh nhìn thấy hắn không thấy, trong lòng có chút khó chịu.

Chưa bao giờ nghĩ cho tương lai, nay tỉnh ngộ lại nhận ra không phải suy nghĩ nữa. Mọi chuyện còn chưa bắt đầu, cũng đã đến hồi kết thúc.

Phiếm kim hoàng sắc quang đại điện có chút chói mắt, ngự tòa giữ hai căn long trụ tấn hiên uy nghiêm, lại làm người ta có chút hoảng hốt.

“Về chuyện Cẩm Châu dân đại loạn, chúng ái khanh thấy thế nào?” Người đầu tiên lên tiếng là Thái Hậu ngồi trước đại điện, cung cách nói năng rất giống hoàng đế. Vốn, nàng cũng coi như danh phù kỳ thực chính là hoàng đế.

Trong điện chúng thần nghe vậy liền bắt đầu bàn tán xôn xao, triều đình đang im ắng bỗng trở nên có chút ồn ào.

Không lâu, có người tiến lên nói: “Thần nghĩ đối phó bạo dân nên dùng bạo lực, ta nên phái binh lính đến bình loạn.”

Tư Đồ Cảnh ở trong lòng cười lạnh một tiếng, quốc gia có đám quan lại như thế này mới là đại loạn. Vì thế nói tiếp người đó: “Thần nghĩ bằng không...”

Thái Hậu hướng mắt nhìn hần, nói: “Thị trung đại nhân mời nói!”

“Lấy bạo chế bạo chỉ có thể yên ổn khi chi loạn, nhưng không thể trừ tận gốc bản chất của những tai họa ngầm.” Tư Đồ Cảnh dừng một chút, lại nói tiếp: “Nay tai họa ngầm lớn nhất chính là dân tâm không ổn, nếu muốn trường kỳ yên ổn, cần trấn an dân tâm.”

Dưới lập tức có người tỏ vẻ đồng ý,, Thái Hậu cũng hiểu được hữu lý, chính là quốc khố luôn luôn trống rỗng, muốn lấy tiền để chi cho dân bị nạn thì chắc chắn phải giảm chi tiêu trong cung, này là do nàng đã nhận biết sai tai họa lớn nhất. Nay đã làm cho dân phản, chỉ phải lui từng bước.

“Vậy thị trung đại nhân cho rằng phái ai đi thì thích hợp?”

“Đương nhiên là.....” Lý tướng quân ba chữ chưa xuất khẩu, làm hần kinh ngạc đến tâm cũng loạn.

Huyền Minh Thần từ cửa điện bước nhanh đến, nói: “Vi thần đến hội nghị trễ, thỉnh Thái Hậu trách phạt.”

Thái Hậu đang định trút giận, lại tìm không thấy lý do. Giờ phút này trách phạt tức là vô lý. Mà Thái Hậu xưa nay làm việc không để ý hậu quả, cho tới bây giờ đều giữ tính thiếu kiên nhẫn của mình.

Lương Hành đã sớm thấy được nhược điểm rõ ràng này, vì thế bước nhanh đến trước mặt Huyền Minh Thần, nói trước vài lời: “Huyền đại nhân hôm nay vốn đã được miễn lại đến đây, đã là rất tốt, Thái Hậu sao lại có thể trách phạt.”

Thái Hậu luôn luôn nghe theo Lương Hành, đành phải xua tay nói: “Thôi, Huyền tướng trở về vị trí cũ đi.”

“Tạ Thái Hậu!” Huyền Minh Thần vị trí của mình, nhìn đến Tư Đồ Cảnh hít sâu một hơi, cũng hướng mắt khẽ nhìn Ký Mân Thiên thoáng qua.

Tư Đồ Cảnh lập tức hiểu được ý tứ của hần, tuy rằng không biết vì điều gì, nhưng cũng bầu không khí lại im lặng, Thái Hậu tiếp tục nhắc đến đề nghị lúc này: “Thị trung đại nhân cảm thấy phái ai đi có vẻ thích hợp?”

“Thần nghĩ đến, Ký Mân Thiên Ký đại nhân có vẻ thích hợp.” Tư Đồ Cảnh nói, “Ký đại nhân là võ tướng, nên dẫn binh đi bình loạn, hướng chỉ Ký đại nhân còn người Cẩm Châu, điều này sẽ tạo cho ta ưu thế để trấn an dân tâm.”

Lúc đầu nghĩ là Lý Tùy Phong sẽ đi, nhưng hần ở Cẩm Châu không có thế lực nhiều, mà Cẩm Châu cùng Tuần Châu lại cách nhau khá xa, không sợ hần âm thầm hoạt động.

Nhưng mà tính tình Lý Tùy Phong như vậy, khó có thể trấn an dân tâm, Ký Mân Thiên đi cũng tốt.

Đa số người đều đồng ý, Thái Hậu hạ lệnh: “Nay sắc phong Ký Mân Thiên làm Phủ Viễn Đại Tướng Quân, dẫn binh lính về Cẩm Châu bình loạn, đồng thời trấn an dân tâm Cẩm Châu.”

Ký Mân Thiên cũng không hề biểu lộ ra vẻ mặt được trọng dụng sau khi thể hiện thái độ vui mừng, thanh âm trầm ổn nói: “Thần tuân lệnh!”

Không phải tuân chỉ, mà là tuân lệnh.

Nghĩ rằng cứ như thế đã xong, bỗng nhiên phía dưới lại truyền đến thanh âm: “Thần nghĩ, này trấn an lưu dân, nếu chỉ để võ quan mang theo binh tướng, sợ là không ổn.”

Tư Đồ Cảnh theo tiếng nói phát ra nhìn đến, là khuôn mặt trẻ con kia đang nói, từng tham gia vô thí đạt nhì bảng, cuối cùng từ bỏ chung thí mà tham gia văn thí, lại là kỳ nhân đệ nhị bảng — Dịch Nam Vũ.

“Ý của Dịch đại nhân là, hẳn là phải có quan văn cùng đi?” Thái Hậu hỏi.

Dịch Nam Vũ vuốt cằm: “Đúng thế!”

“Vậy Dịch đại nhân nghĩ xem, nên phái ai đi?”

Loại này cố sức không lấy lòng chuyện gì, lại có ai hội nguyện ý đi? Nếu tiến cử ai, kia chắc chắn kết hạ oán. Dịch Nam Vũ hơi chỉ chần chờ.

Tư Đồ Cảnh vài bước tiến lên, nói: “Thần sẽ đi!”

Huyền Minh Thần kinh ngạc, hẳn đến tột cùng là nghĩ thế nào. Dịch Nam Vũ cũng kinh ngạc nhiên hần.

Đúng lúc mấy ngày nay không muốn nhìn thấy Huyền Minh Thần, lấy danh nghĩa đi công vụ đến Cẩm Châu thanh tỉnh một chút cũng tốt, cũng cho bản thân mình một cơ hội điều chỉnh tâm tình.

“Vẫn là vi thần đi thôi.” Huyền Minh Thần bỗng nhiên đứng dậy.

Tất cả đại thần đều có chút giật mình, đây cũng không phải là chuyện tốt gì, bọn họ nghĩ thế nào mà đồng loạt đứng lên.

Càng làm mọi người không thể tưởng được là, Dịch Nam Vũ cũng xông ra, nói: “Huyền đại nhân khi phùng tân hôn, không nên xa nhà làm công. Đi Cẩm Châu một đường vất vả, hòa giải dân oán cũng không phải là chuyện dễ, thần nghĩ nên phái người khác đi.”

Nói xong dừng một chút, nhìn nhìn Tư Đồ Cảnh, lại tiếp tục nói: “Không bằng liền phái vi thần cùng Tư Đồ đại nhân cùng đi.”

“Thần thấy nên cho thần cùng Tư Đồ đại nhân cùng đi.” Huyền Minh Thần lại cướp lời.

Thấy bọn họ giành nhau, các đại thần trong điện đều lui về một bên. Quả nhiên là tuổi trẻ tinh lực tràn đầy, đến cả chuyện khổ sai cũng giành nhau mà làm.

Lương Hành đi đến, cười nhìn Huyền Minh Thần nói: “Dịch đại nhân nói hữu lý. Huyền Minh Thần mấy ngày nay vẫn là nên ở lại kinh thành, Tư Đồ đại nhân cùng Dịch đại nhân tài đức vẹn toàn, việc này chỉ có thể chọn thêm một người, để hai người bọn họ đi cũng tốt.”

Thừa tướng một lời nói ra, mọi người không dám nhiều lời.

Một ngày sau, Ký Mân Thiên dẫn một đạo quân theo hướng Cẩm Châu, Tư Đồ Cảnh cùng Dịch Nam Vũ đi theo. Bọn họ mang theo ngân lượng cứu nạn thiên tai không bằng một nửa ngân lượng cần thiết để cứu trợ. Mặt khác kia bộ phận, Thái Hậu hạ lệnh phải khiến cho Cẩm Châu tự động thu xếp. Gánh nặng này, thực tế là nằm trên vai Tư Đồ Cảnh cùng Dịch Nam Vũ.

Vào mùa đông, vạn vật xơ xác tiêu điều. Thụ vô diệp khiến cảnh vật càng thêm thâm đạm, thảo vô hoa sắc càng hiu quạnh.

Dọc theo đường đi, Tư Đồ Cảnh cũng không có tâm tư suy nghĩ chuyện ngân lượng để cứu trợ thiên tai. Cũng không biết suy nghĩ cái gì, mà bộ dáng có vẻ không yên lòng.

Vốn nghĩ đến nếu không gặp hẳn sẽ dễ chịu hơn, nhưng trong lòng lại cảm thấy trống trải nhiều hơn nữa.

Ba người ba ngựa, song song mà đi. Suốt đường không hề nói gì, không khí có chút quỷ dị.

Đi đến con đường kia, Tư Đồ Cảnh rất quen thuộc. Lúc từ Thanh Thành đến kinh thành, đã đi qua con đường này.

Đi qua con đường được triển pho từ bùn đất, thấy bên kia chỉ còn một cây cổ thụ đã khô, trên đường đi có ngang qua một cánh đồng trống vắng lặng, bằng phẳng vô bờ, kia có thị trấn nhỏ, thành nhỏ chưa từng thay đổi.

Đường như đi đến nơi này, cứ như chưa từng đến kinh thành phồn hoa bao giờ, chưa từng bước vào hoàng cung sa hoa.

Có phải hay không chỉ cần vẩn trầm mê ở nơi này, tất cả sẽ ngưng lại? Ngay cả thời gian cũng ngưng lại?

Tất cả đều sẽ không có chuyện gì. Không cần lo lắng ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Không cần suy nghĩ chính mình nên làm như thế nào.

Thấy vó ngựa hậu thối về sau con đường, thấy cây thụ cũng hậu thối, thấy cả nhà ở cũng hậu thối, thấy thiên thượng cũng hậu thối sau những tầng mây, thấy tất cả đều hậu thối. Hắn cũng muốn hậu thối, muốn thoát đi. Nhưng là, lại nên thoát đi như thế nào? (hậu thối : lui về phía sau)

Dịch Nam Vũ luôn luôn nhìn vẻ mặt thất thần của Tư Đồ Cảnh, sắc mặt có chút tái nhợt, trong lòng có chút lo lắng, nhẹ nhàng hoá thành:“Tư Đồ đại nhân.”

Tư Đồ Cảnh không có phản ứng.

“Tư Đồ đại nhân.”

“Àn?” Tư Đồ Cảnh phục hồi tinh thần lại, nói:“Dịch đại nhân chuyện gì?”

Dịch Nam Vũ nhìn hắn nói:“Đại nhân sắc mặt nhìn có vẻ không được tốt, có phải thân thể không khoẻ?”

“Lao Dịch đại nhân lo lắng , tại hạ rất khỏe. Chính là mấy bữa nay thiếu ngủ, cho nên tinh thần kém một chút thôi.” Tư Đồ Cảnh trả lời.

Sự thật cũng là như thế, ngủ không tốt, ăn không vô, nhiều chuyện như vậy đột nhiên đồng thời phát sinh, ai đều phải cảm thấy ăn không tiêu, tinh thần làm sao mà hảo hảo tốt được.

Dịch Nam Vũ thoáng cúi thân mình, lấy túi giấu bên người, đưa cho Tư Đồ Cảnh, nói:“Người Miêu Thiện dùng thảo dược, đây là ta từ Miêu Cương mang tới được một thảo bao. Hít vào có thể giúp tinh thần sáng khoái, rất tốt cho sức khỏe .”

“Ta làm sao có thể nhận, người giữ lấy đi, ta không sao .” Tư Đồ Cảnh cự tuyệt nói, ngữ khí có chút lạnh.

Chỉ thấy Dịch Nam Vũ vẫn cầm gói thuốc trên không trung, khuôn mặt trẻ con bỗng nhiên xụ xuống, cứ như đang chờ ánh mắt của Tư Đồ Cảnh. Một lúc lâu sau mới nói ra một câu:“Là do sắc mặt của người không tốt a.....”

Tư Đồ Cảnh cảm thấy bộ dáng của hắn thực đáng yêu, muốn cười, lại thật sự cười không ra, đành phải nhận lấy thảo bao nho nhỏ kia, nói:“Đa tạ Dịch đại nhân!”

Nhận lấy gói thuốc, Tư Đồ Cảnh cầm ở trong tay nhìn nhìn, là một túi giấu nhỏ được may rất tinh xảo, lớp vải mỏng manh, dùng tơ vàng nhẹ nhàng chắp nối, xem ra làm nên túi giấu này là một hữu tâm nhân (người có ý chí ”?). Trong túi giấu hiện ra những lá thảo dược nhỏ, Tư Đồ Cảnh đem gói thuốc đưa tới gần mũi, hít sâu một hơi, quả nhiên cảm thấy cả người đều thoải mái rất nhiều.

Lúc quay đầu sang, phát hiện Dịch Nam Vũ vẫn còn nhìn mình, hơn nữa là ánh mắt chờ mong.

“Thế nào? Có phải cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều? Đây chính là ta tự tay làm .” Ngữ khí hắn hiển nhiên có chút hưng phấn.

Tư Đồ Cảnh nở nụ cười:“Hóa ra Dịch đại nhân không chỉ có tinh thông võ công, hiểu được văn lễ, còn am hiểu thủ công, thật sự là toàn tài a!”

Dịch Nam Vũ cười rất tươi (cười toe toét lun í), cười cứ như một tiểu hài tử:“Cuối cùng cũng thấy người cười, đã lâu không thấy người cười.”

“Thật không? Ha ha.” Tư Đồ Cảnh tiếp tục cười, hắn không biết bản thân đã rất lâu không nở nụ cười, giống như ngay cả bản thân cũng không nhận ra đã bao lâu không nở nụ cười.

Tâm tình biến hóa, là bất tri bất giác . Nó lén lút thay đổi đột ngột, cũng không cho hắn biết.

“A –” Dịch Nam Vũ đột nhiên hô một tiếng.

Tư Đồ Cảnh vẻ mặt không hiểu vì sao mà nhìn hần.

Dịch Nam Vũ chỉ vào đạo quân phía trước nói:“Ký đại nhân bỏ rơi chúng ta rồi.....”

Nhìn bộ dáng Dịch Nam Vũ, Tư Đồ Cảnh nở một nụ cười thật sự trong lòng. Sau đó lại bất tri bất giác thu hồi nét tươi cười vừa nãy.

Có phải có một khoảng thời gian mà hần cùng Nam Vũ rất giống nhau ? Như tiểu hài tử, vô ưu vô lự .

Nhưng là, Dịch Nam Vũ, luôn đem cảm xúc của mình viết lên mặt. Mà Tư Đồ Cảnh thì không, dường như chưa từng có người nào có thể nhìn ra hỉ nộ ái ố của hần.

Dường như hần cho tới bây giờ cũng không biết bản thân cảm thấy thế nào trước mỗi sự kiện. Cứ như vậy mà nhiều năm trôi qua.

Như vậy, có tính là đau xót hay không?

16. Chương 16: Yên Ba Miếu Miếu

Lúc đặt chân đến Cẩm Châu, nơi đó dường như không giống như vài ngày trước , dĩ nhiên là một mảng hỗn độn.

Trên ngã tư đường nơi nơi loang lổ vết máu, hòn đá, cùng những miếng gỗ vụn văng khắp nơi, còn có vài cái bàn bị đập nát. Cơ hồ mỗi nhà mặt tiền đều có chuyện, hoặc là bị mất cánh cửa, hoặc là cửa sổ biến thành ngàn mảnh vụn....

Thực hiển nhiên, trong thành nhà nào cũng đã từng bị cướp. Không biết quan phủ đang làm gì, lại để bọn họ tùy ý phá hoại quấy nhiễu dân chúng, tùy ý để nhà từng người bị phá hủy.

Đi qua ngã tư đường, thấy cảnh tượng tiêu điều. Mọi người không khỏi động lòng.

Cẩm Châu Châu Trường họ Ngô, tên Tiễn. Tên này làm biết bao nhiêu chuyện khiến người đời chê cười. Hết lần này đến lần khác cho dù như thế nào tên tuổi của hần được mọi người biết đến như một tên phản nghịch bất đạo.

Ngô Tiễn thích nhất chỉ có một thứ, chính là tiền. Người có bộ dạng tai to mặt lớn, vừa thấy liền biết là một tên tham quan vô lại. Nghe tin trong triều cho người đem ngân lượng đến, lập tức mặt mày hớn hờ, đem chuyện của dân nói lên đến chín tầng mây.

Biết người của triều đình sắp đến, xa xa cách chừng vài dặm phố vẻ mặt hớn hờ. Đi đến trước mặt bọn họ liền xuống ngựa.

“Các vị đại nhân vẫn tốt chứ, tiểu nhân là Châu Trường của Cẩm Châu, nghe nói các vị đến, hạ quan cố ý tới đón tiếp các vị về phủ!” Kia Châu Trường khuôn mặt dài có vẻ dữ tợn, khi cười thì cả khuôn mặt nhăn lại, ngay đến ánh mắt cũng không thấy được .

Tư Đồ Cảnh liếc mắt không nhìn tới hần, Dịch Nam Vũ dùng ánh mắt nhìn Tư Đồ Cảnh, cũng không lên tiếng.

Ký Mân Thiên cảm thấy hai người này có vấn đề. Cũng không mong chờ bọn họ sẽ mở lời nói điều gì , nên đổi với tên Châu Trường béo mập kia mà nói:“Đại nhân thỉnh dẫn đường!”

Ngô Tiễn vừa đạp lên yên ngựa, bởi vì vóc dáng lùn, chân có vẻ ngắn, thiếu chút nữa là chân không đặt đến đất. Dịch Nam Vũ nhìn hần nhin không được phải cười, lộ ra cặp răng khểnh đáng yêu nha.

Tư Đồ Cảnh nhìn thấy bộ dạng của Dịch Nam Vũ lúc này thiếu chút nữa đã té xuống ngựa, may mắn là lúc trước hần không đi tranh đoạt danh hiệu Vô Trạng Nguyên a!

Trên đường, Ngô Tiễn thật sự kiềm chế không được đối với rương ngân lượng **, cứ mở ra rồi khép lại, khép lại rồi mở ra, cứ làm thế vài chục lần, cuối cùng mở miệng nói: “Ký đại nhân!”

Ký Mân Thiên nhìn hẩn: “Ngô đại nhân có chuyện gì?”

Ngô Tiễn cân nhắc một hồi lâu, nói: “Nghe nói Thái Hậu ban phát một ít ngân lượng để chấn tai, không biết, tổng số là bao nhiêu?”

“Ba ngàn lượng!” Ký Mân Thiên trả lời dứt khoát, ngữ khí điển hình của một đại tướng quân.

“Cái gì? Ba..... Ba ngàn lượng?” Ngô Tiễn vẫn híp ánh mắt cuối cùng là mở to.

“Đúng vậy, ba ngàn lượng.” Ký Mân Thiên lại nói lần nữa.

Ba ngàn lượng, ngân lượng này còn chưa đủ một nửa để có thể chấn tai, nhiều nhất cũng chỉ có thể sửa chữa vài thứ bị hư hao. Vị tướng quân này thoát nhìn đã thấy có bộ dáng chính trực, làm sao có thể đã vớt đi bớt chút mỡ béo a!

Ngô Tiễn cúi đầu âm thầm buồn rầu.

Tư Đồ Cảnh ở một bên nói: “Ba ngàn lượng có khả năng sẽ thiếu, nhưng Thái Hậu nói quốc khố đang cạn, tạm lấy ra chừng ấy ngân lượng mà đem đến đây, vì thế, số ngân lượng còn thiếu, còn muốn dựa vào Ngô đại nhân!”

Cái gì? Không thể nào. Không vớt được tí mỡ nào thì cũng đừng đổ hết tội cho ta gánh vác chứ! Ngô Tiễn tiếp tục ở trong lòng kêu khổ. Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Cảnh nói: “Ta ở nơi này chỉ là một địa phương nhỏ, năm nay còn gặp phải nạn hạn hán, thuế má đều thu không đồng đều, lấy đâu ra ngân lượng a.....”

Thật không. Ta lại nghe nói thuế má đều bị người vén sạch. Sớm nên biết tên này keo kiệt bủn xỉn đến thế, xem ra việc này quả thật không dễ làm.

Tư Đồ Cảnh cười cười, nói: “Nói sau, nói sau!”

Ngô Tiễn không rõ câu “Nói sau” của hẩn là có ý tứ gì, nhưng cũng không tiếp tục nói điều gì nữa, chỉ sợ bọn họ ép buộc hẩn chi tiền thì thật là không tốt.

Bạo dân nghe nói triều đình cho phái binh đến, liền không dám làm càn, triệu tập mọi người trở về. Cẩm Châu tạm thời là an bình, nhưng vấn đề chính vẫn là cần giải quyết cấp bách.

Ngô Tiễn an bài chỗ ở cho ba người, quân đội thì được bố trí ở không xa địa phương, bốn người bắt đầu thương nghị đại kế.

Trời đã về khuya, sương đêm ảm hiện, trời có chút lạnh.

“Vấn đề ngân lượng, các người tính làm sao?” Ngô Tiễn lại bắt đầu hỏi trước.

Dịch Nam Vũ chà xát tay, nói: “Mặc kệ nói như thế nào, thân là quan phủ của Cẩm Châu đều phải chi tiền ra.”

“Nhưng là ta không có tiền?” Ngô Tiễn tỏ ra một bộ dáng thật rất bất đắc dĩ.

Mọi người ai cũng biết hẩn là người như thế nào, nói không có tiền là rất vô lý, chỉ là hẩn không muốn chi ra, ai có thể ép buộc được hẩn đây?

Tư Đồ Cảnh nhấm mắt, đột nhiên đứng dậy, đi đến bên một cái kệ trong phòng, tùy tay cầm lấy một bình hoa trên kệ, nói: “Bình hoa này, giá trị hẩn là không thua năm trăm lượng.....”

Ngô Tiễn hoảng hốt, vội nói: “Đây là đồ dỏm, chỉ có chừng mười lượng bạc.....”

Phịch một tiếng, bình hoa rơi xuống đất, bể thành từng mảnh. Ngô Tiễn nhất thời tim như bị đao cắt, vẻ mặt đau lòng đứng lên hô: “Bình hoa của ta.....”

“Bất quá chỉ hơn mười lượng bạc, Ngô đại nhân vì sao phải để ý đến thế, ta sẽ bồi thường cho ngài số lượng bạc đó!”

Dứt lời, Tư Đồ Cảnh liền lấy ra trên người hai mươi lạng bạc đưa cho Ngô Tiễn, Ký Mân Thiên cùng Dịch Nam Vũ không hẹn mà cùng nhau xoay người cười trộm.

“Này..... Không cần đâu, đại nhân dù sao nhất thời lỡ tay mà thôi.....” Ngô Tiễn trên mặt đỏ bừng lại trắng bệch, đành phải lại ngồi xuống.

Cứ nghĩ hần chỉ như thế là xong rồi, không nghĩ tới Tư Đồ Cảnh thu hồi bạc xong lại nhìn quét một hồi trên kệ rồi lại đứng lên, mỗi khi hần nhìn đến đồ vật gì, Ngô Tiễn liền hoảng hốt.

Cuối cùng Tư Đồ Cảnh cầm lấy một miếng ngọc như ý, ngọc bích bóng loáng, ngọc chất lạnh lẽo, tuyệt đối là ngọc tốt nhất a.

“Này ngọc như ý, chắc cũng không phải là giả chứ.....” Tư Đồ Cảnh đem ngọc như ý đưa thật cao, dùng ánh mắt nhìn chăm chăm miếng ngọc kia nghiên cứu, ra vẻ đang biện ngọc.

Ngô Tiễn sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng tiến đến ngọc như ý nói:“Đây là thật, là thật.....”

Thật cẩn thận đem ngọc như ý đặt lại phía sau, Ngô Tiễn giơ lên tay áo lên lau mồ hôi trên trán. Tư Đồ Cảnh lén đưa ánh mắt nhìn Dịch Nam Vũ cùng Ký Mân Thiên, hai người kia chỉ cười lắc đầu, quả nhiên không hổ là Trạng Nguyên, thật sự là không có gì sự có thể làm khó hần a.

Không nghĩ tới, Ngô Tiễn vẫn còn mạnh miệng, mời Tư Đồ Cảnh tọa hạ, hần lại nói:“Những bảo bối trong nhà của hạ quan, cũng chỉ do người khác đem tặng.”

Hắc! Người người này thật đúng là tưởng ta hết biện pháp để khỏi phải chi tiền rồi à!

Tư Đồ Cảnh nghiêng răng nghĩ kế.

Dịch Nam Vũ cùng Ký Mân Thiên cũng một phen đổ mồ hôi. Đạo cao xích ma cao nhất trượng a! Không biết hần còn biện pháp nào để ứng phó.

“Người đâu!” Ngô Tiễn lớn tiếng kêu lên.

Rất nhanh có hai nha đầu đi đến, nhưng quần áo trên người có chút bất ổn. Tư Đồ Cảnh trong khoảnh khắc nhãn châu chuyển động.

“Thu dọn bình hoa bị vỡ cho ta ! Uy, ta nói là Xuân Hiếu người mau đi thu dọn, Hương Nhi mau lui ra.” Ngô Tiễn chỉ huy nói.

Một người bắt đầu thu dọn, người còn lại đứng yên trong chốc lát vừa mới chuẩn bị rời đi, Tư Đồ Cảnh mở miệng nói:“Người, lại đây một chút.”

“Đại nhân là kêu nô tỳ?” Nha đầu Hương Nhi cuối mặt nhìn Tư Đồ Cảnh, sắc mặt có chút đỏ lên.

“Chính là người, lại đây!”

Nha đầu kia đi tới, Tư Đồ Cảnh đi đến đứng kế bên người nàng, Ngô Tiễn lập tức lên tiếng:“Đại nhân ngài muốn điều gì vậy?”

Tư Đồ Cảnh cười cười, nắm tay áo nha đầu kia, nói:“Hạ nhân nhà Ngô đại nhân mặc quần áo cũng thuộc loại tơ lụa thượng hạng đó nha.”

“Này.....” Ngô Tiễn nhất thời ghen lời.

“Chắc không phải do ai tặng chứ? Còn có loại người đi tặng quần áo cho hạ nhân nữa sao?” Tư Đồ Cảnh tạo ra một bộ dáng ngạc nhiên.

Ngô Tiễn trong đầu linh quang chợt lóe, nói:“Hạ quan có bằng hữu mở tiệm buôn vải, loại vải này bán cho hạ quan tất nhiên là có giá ưu đãi, ha ha,thật rất là ưu đãi!”

Dịch Nam Vũ cùng Ký Mân Thiên hít chút không khí, người này quả thật nham hiểm.

Tư Đồ Cảnh lại vui mừng nói:“Thật sao? Ta lúc trước rất thích loại vải dệt này a, đáng tiếc rất quý, không đành lòng tiêu tiền mua a, đúng lúc, đại nhân có người quen, vải này ta muốn mua mười xấp.”

Ngô Tiễn thất thần, Tư Đồ Cảnh lại lấy tiền ra: “Mười xấp bốn mươi hai chắc là đủ chứ, quần áo hạ nhân mặc chắc cũng đến giá này đâu.”

Vừa dứt lời, Dịch Nam Vũ cũng đứng lên góp vui: “Cũng đúng lúc, ta cũng thích loại vải này, ta mua mười xấp. Thuận tiện còn có thể giúp đỡ sinh ý (công việc làm ăn) cho bằng hữu của đại nhân.”

Bốn mươi hai ngay cả vải bố còn chưa đủ, còn mười xấp! Ngô Tiễn oán hận, ngẩng đầu, vẻ mặt âm hiểm cười, nói: “Đáng tiếc a, tiệm vải của bằng hữu ta đã đóng cửa từ nửa năm trước rồi.”

“Phải không?” Tư Đồ Cảnh lại tỏ ra một bộ dạng kinh ngạc: “Nếu ta nhớ không lầm, loại này vẫn nghiêng dẹt nổi hình như là hàng mới ra hai tháng trước.”

“Này.....”

“Ôi chào.....Ngô đại nhân, bức họa trên tường của người thật đẹp đó a, hình như là.....”

“Đó là đồ dỏm!”

“Nga..... Ta lại thấy nét vẽ của bức họa này rất đẹp đó nga, nếu là đồ dỏm, vậy để ta giúp đại nhân chỉnh sửa cho hoàn thiện nha.”

“Đừng.....”

“Di, sao vậy?”

“Không có gì.”

“Ta phải thử xem sao.....”

.....

“Đại nhân! Tốt lắm, hạ quan nguyện ý chi ngân lượng để cứu tế nhân dân.” Ngô Tiễn tê liệt ngã xuống ghế.

“Vậy là tốt rồi.” Tư Đồ Cảnh cười đến vẻ mặt sáng lạn, “Không biết đại nhân nguyện ý chi bao nhiêu?”

“Một ngàn.....”

“Ân?”

“Một ngàn hai trăm lượng!”

“Ai nha, đại nhân quần áo ngài mặc thật đẹp a!”

“..... Một ngàn năm trăm lượng!”

“Chén bằng ngọc này ngài mua ở đâu thế?”

“Một ngàn tám.....”

Thời gian uống một chén trà nhỏ trôi qua, khiến Dịch Nam Vũ cùng Ký Mân Thiên đã rất buồn ngủ, bỗng nhiên nghe nói tiếng vỗ ghế giật mình thức giấc.

“Hai ngàn năm trăm lượng! Không thể thêm nữa đại nhân.....” Ngô Tiễn thanh âm đã muốn khóc nức nở.

Thật là keo kiệt, uống công hẩn tiêu hao bao nhiêu lời lẽ vẫn chỉ chỉ ra được chừng ấy.

“Hai ngàn năm liền hai ngàn năm vậy, còn có một điều, người về sau tạm thời thu thuế chậm lại.”

“Đại nhân, thuế má ta đều chỉ thuận theo quy củ mà thu.”

Tư Đồ Cảnh vỗ lên thành ghế lạnh lùng nói: “Nhân chứng chính là dân chúng, đại nhân người là muốn nghe dân chúng lên án sao?”

Lời nói này khiến cho Ngô Tiễn sợ chết khiếp, vô lực nhắm mắt, Ngô Tiễn chậm rãi nói: “Hạ quan không dám.”

Vì thế, ba người một hàng cười quỷ dị rời đi.

Đêm lạnh, trăng sáng, yên ba miếu miếu, ba người trong một căn phòng nhỏ, tiếp tục thương thảo đại kế.

“Tư Đồ đại nhân, nhĩ hảo lợi hại a!” Dịch Nam Vũ vẫn còn cảm khái.

“Lợi hại! Lợi hại thì gọi ta là đại ca đi!” Tư Đồ Cảnh kiều mi (theo ta nghĩ là cười đều đó a).

Dịch Nam Vũ đi đến trước mặt Tư Đồ Cảnh, thực đứng đắn nói:“Là, Tư Đồ đại ca!”

“Tư Đồ đại nhân quả thực lợi hại!” Ký Mân Thiên này giờ chưa nói lời nào cuối cùng cũng đã mở miệng.

Tư Đồ Cảnh không thường cùng hần nói giỡn, đành phải nói:“Quá khen! Quá khen!”

Ký Mân Thiên nghĩ nghĩ, hỏi:“Ngân lượng dùng để chần tai sợ là vẫn còn chưa đủ. Còn lại , phải làm sao bây giờ?”

“Bất Ngô Tiễn kia chi thêm chắc chắn là không được, chỉ có thể hỏi những người nhà giàu trong thành, xem họ có thể chi thêm chút tiền.” Tư Đồ Cảnh nhíu mày nói.

Ký Mân Thiên thâm trầm đứng dậy:“Cẩm Châu cho dù là nhà giàu cũng không thể chi ra nhiều tiền cho lắm. Muốn nói nơi có thể chi ra nhiều tiền , lại thu vào cũng nhiều , kia chỉ sợ chỉ có.....”

“Ngọc Cẩm sơn trang!” Tư Đồ Cảnh bỗng nhiên nghĩ đến, vì thế thốt ra.

“Đúng!” Ký Mân Thiên nói:“Chính là Ngọc Cẩm sơn trang!”

Dịch Nam Vũ nhăn mày :“Ngọc Cẩm sơn trang là môn phái giang hồ, như thế sợ là không ổn.”

“Đến lúc này còn quan tâm cái gì không tốt sao , giải quyết trước vấn đề cấp bách này đi!” Tư Đồ Cảnh cảm giận nói.

“Cũng được.....”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên có người phá cửa mà vào.

“Đại nhân, không tốt, bạo dân thừa dịp chúng ta buổi tối chưa chuẩn bị, hiện tại lại tiến đánh vào trong thành, dân chúng đã không ít người bị thương.”

“Cái gì? Công tiến vào sao? Mau đi ngăn bọn họ lại!” Ký mân thiên rồi đột nhiên đứng lên.

“Ân!”

“Khoan đã!” Người nọ đang muốn rời đi, lại bị Tư Đồ Cảnh gọi lại.

“Không nên thương tổn bọn họ, tốt nhất là bắt người cầm đầu bạo dân dẫn đến đây.”

“Ân!”

Người nọ dứt lời rời đi, lưu lại trong bóng đêm thân ảnh thê lương.

17. Chương 17: Thị Phi Là Ai Phi

Sáng sớm, tin tức bạo dân Cẩm Châu đêm hôm tập kích lan truyền đến kinh thành. Nhưng không có bất cứ động tĩnh gì, sự tình nếu đã giao cho ba người kia , người khác nhất định không cần quản nhiều.

Huyền Minh Thần vẫn ngồi trong viện thất thần.

Sự kiện kia, vẫn là không có cách nào tiêu tan. Nhưng mà Tư Đồ Cảnh giống như thật sự đã muốn quên , hần còn phải nhớ để làm gì, để khiến chính bản thân mình khó xử sao?

Nếu hần thanh tỉnh đến trước mặt mình thổ lộ, bản thân chắc chắn không có cách nào để cự tuyệt. Nhưng mà, vì cái gì hần luôn luôn trốn tránh. Là vì Lương Nhã Cẩm sao?

Đột nhiên nghĩ đến, rất nhiều vấn đề nan giải xuất hiện trong lòng hần, khó có thể giải thoát.

Hắn vì sao lại nhất quyết phải đi Cẩm Châu.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ, có phải xa lắm không.

Cẩm Châu dân loạn, hắn sẽ có thể xảy ra chuyện.

Sương lạnh ngưng kết ở mái hiên, trên cỏ khô, giống như sầu bi đang ngưng tụ ở trong lòng, không biết đến khi nào mới tan đi.

Lương Nhã Cẩm đứng cách đó không xa nhìn hắn, sắc niêm thanh tịch.

Người này, rõ ràng đã thuộc về mình, thế nhưng lại có cảm giác ngàn dặm xa cách?

Rõ ràng đã cưới nàng, vì sao lại không cho nàng hạnh phúc như mong muốn.

Người nhiều năm tưởng niệm, người khổ luyện nhiều năm, mỗi tối nằm cùng gối kể bên nàng, từ miệng lại kêu lên tên người khác, người đó lại còn là nam nhân. Là nam nhân so với nàng xinh đẹp gấp vạn lần.

Toàn thân run rẩy, cảm giác này là như thế nào.

Này rõ ràng chính là dây vô lớn nhất trên thế gian này mà nàng phải gánh vác.

Huyền Tế Bắc đi đến, nhìn thấy Lương Nhã Cẩm đang đứng đó liền hỏi: “Nhã cẩm sao lại đứng một mình chỗ này?”

Lương nhã cẩm có chút kích động nói: “Vừa lúc đi ngang qua, hiện tại đang chuẩn bị về khuê phòng!”

“Nga.” Huyền Tế Bắc nghe thế nhìn qua bên kia thấy Huyền Minh Thần, lại đối Lương Nhã Cẩm nói: “Người đi đi.”

Lương Nhã Cẩm nhanh chóng rời đi. Huyền Tế Bắc đến trước mặt Huyền Minh Thần, ngồi xuống ghé đá bên cạnh.

“Thần nhi, người nói, người đã chậm trễ đối với Nhã Cẩm ?” Huyền Tế Bắc chất vấn nói.

Lương Nhã Cẩm sầu oán đều viết hết trên mặt , ai ai cũng có thể nhìn ra, làm sao có thể khôn khéo qua mắt được Huyền Tế Bắc . Mà có thể làm cho nàng sầu oán , trừ Huyền Minh Thần ra còn ai vào đây?

“Không biết ý phụ thân chậm trễ, là chỉ cái gì.” Huyền Minh Thần ngữ khí bình thản như nước thoảng mây trôi.

“Đêm tân hôn người trở về lúc nào ?” Huyền Tế Bắc dùng ngữ khí cứng rắn hỏi.

Huyền Minh Thần cúi đầu không nói.

“Nàng thật tâm thích người, người liền nhẫn tâm như vậy đối đãi nàng?”

“Thế nào là nhẫn tâm ?” Huyền Minh Thần mở miệng nói.

Nàng chung quy cũng chỉ là một quân cờ trong tay bọn hắn, cuối cùng nàng sẽ có kết cục tốt đẹp gì.

Huyền Tế Bắc tay đưa lên vai Huyền Minh Thần, nhìn nhìn bốn phía, sau đó chậm rãi nói: “Kế hoạch của ta, người đều biết hết. Hiện tại thiên hạ thương sinh, đang chờ chúng ta cứu nạn, việc chúng ta đang làm , không chỉ là vì bản thân, mà là vì cuộc sống của thiên hạ a!”

“Thế liên quan gì đến ta chẳng?” Huyền Minh Thần hai mắt vô thần, tựa hồ như đang hỏi Huyền Tế Bắc, lại nhìn lên trời.

Huyền Tế Bắc có chút tức giận: “Đây là những gì bao năm nay Tư Đồ Chấn Nam dạy người sao!?”

“Không liên quan đến sự phụ.” Huyền Minh Thần nói.

“Vô lý! Chuyện huynh đệ của ta lẽ nào ta không biết?!” Huyền Tế Bắc hai mắt nhìn Huyền Minh Thần, nói: “Không biết mấy ngày nay người làm sao mà sắp trở thành ông lão rồi, ông lão bị đánh mất hồn.”

Huyền Minh Thần buồn bực nói: “Mấy ngày nay con cảm thấy rất tốt. Cha yên tâm, chuyện công đạo của ngài ta sẽ hảo hảo hoàn thành . Mấy năm đã trôi qua, không hề sợ hãi tiếp theo sao.”

Huyền Tế Bắc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật Huyền Minh Thần vẫn là một đứa nhỏ biết nghe lời. Hắn đã biết trước. Trước kia, hắn là tâm phúc bên cạnh tiên hoàng. Sau khi tiên hoàng qua đời, con của vương gia trở thành “Con rối Hoàng Đế”, việc triều chính toàn bộ đều do huynh muội Lương Thị nắm trong tay.

Cả nhà bọn họ, từ đầu đã trở thành đối tượng nhắm đến của Lương gia. Chính vì hắn Huyền Tế Bắc trong triều mấy năm nay cũng không phải tay không vô lực. Trong triều không ít đại thần cùng hắn kết giao nhiều năm hảo hữu.

Thấy rõ được thế lực của Huyền Tế Bắc, Lương Hành cũng không dám tùy tiện nhắm hắn động thủ. Mà hắn thê nhi tác bất đồng.

Cho nên, Huyền Minh Thần từ nhỏ, đã không có nương. Tất cả mọi người nói nàng là vì bệnh mà chết, trên thực tế Huyền Minh Thần từ nhỏ đã hiểu được trong chuyện này có chút kì lạ.

Năm ấy sáu tuổi, thiếu chút nữa đã bị người ám sát, sau đó có linh cảm, liền học cách bảo vệ chính mình.

Năm ấy chín tuổi, Huyền Tế Bắc đưa hắn đến Thanh Thành sơn trang.

Lương Hành chỉ biết là, hắn được đưa hài tử đến nơi đó, là vì bảo vệ cho nó, trên thực tế, Huyền Minh Thần trên người còn mang một sứ mệnh khác.

Mà sứ mệnh đó, cũng là cùng Tư Đồ Cảnh.

Cùng hắn lớn lên, cùng hắn học tập, mặc kệ là như thế nào, đều nhất định phải bảo vệ hắn thật tốt, không thể làm cho hắn chịu nửa điểm thương tổn, muốn cho hắn trở thành một nhân tài.

Này sứ mệnh đã từng khiến Huyền Minh Thần kinh ngạc thật lâu.

Đáng giận Tư Đồ cảnh, ta sinh ra ở đời này giống như là dành cho ngươi ! Huyền Minh Thần ở trong lòng thầm mắng.

“A..... A thu.....” Đang ở Cẩm Châu Tư Đồ Cảnh đánh cái hắt xì.

“Tư Đồ đại ca, ngươi không phải đã nhiễm thượng phong rét lạnh chứ.” Dịch Nam Vũ cau mày nói.

“Nói vậy, cơ thể Tư Đồ đại ca ngươi rất tốt a!” Tư Đồ Cảnh miết mắt.

“Để ta bắt mạch cho ngươi.” Dịch Nam Vũ vươn tay muốn bắt mạch cho Tư Đồ Cảnh.

Tư Đồ Cảnh giật mạnh tay lại:“Huynh đệ a, ngươi giống như là thần thánh vậy ! Có cái gì ngươi không biết không a?”

Vô thí thứ hai, văn thí cũng thứ hai, biết thảo dược, cư nhiên còn có thể bắt mạch. Người này thực như thần thánh .

Dịch Nam Vũ bĩu môi, nghĩ nghĩ, nói:“Có! Xảo trá giống ngươi vậy có thể khiến người khác phải chi ra rất nhiều thứ.”

Tư Đồ Cảnh một chưởng chụp lấy cổ hắn:“Nói cái gì đấy! Cái này gọi là xảo trá sao! Cái này gọi là dùng trí! Dùng trí hiểu hay không?”

“Nhưng cái đó và xảo trá không có gì khác nhau a.....” Dịch Nam Vũ nhỏ giọng nói nhỏ.

“Ngươi nói cái gì -?” Tư Đồ Cảnh tay dùng lực hơn.

Dịch Nam Vũ vội nói:“Không có gì..... Không có gì.....”

Màn này, rất quen thuộc. Giống như đã từng thường xuyên xảy ra.

Khi đó hắn vẫn là bá vương của Thanh Thành sơn trang, cả ngày khi dễ người trong trang.

Khi đó người kia chưa đến, tất cả mọi người sợ hắn.

Khi đó hắn, hiện tại đã muốn đi xa .

Cách chính mình càng ngày càng xa .

Cho dù hiện tại là một màn tái diễn, hấn vẫn là không giống như trước kia .

Đột nhiên nhớ tới cái kia bồn bồn Tô Cừ.

Nhớ tới, ngày trong trang hấn thu đệ tử mới

Nhớ tới, ngày đó là ngày đầu tiên cũng là cuối cùng khi dễ người kia .

Nhớ tới, từ ngày đó về sau, mỗi ngày đều ở cùng người kia giận dữ, cãi nhau, thậm chí đánh nhau.

Nhớ tới, người kia, cho dù là mỗi ngày cùng hấn náo loạn, cùng hấn đánh nhau, vẫn là luôn luôn bên cạnh hấn.

Nhớ tới, người kia, khi thời điểm hấn cần giúp đỡ luôn luôn ở phía sau.

Nhớ tới, người kia, hiện tại đã cách mình rất xa.....

Có phải hay không, Tư Đồ Cảnh trước kia đã trở lại, Huyền Minh Thần sẽ trở về?

Thật lâu thật lâu, hấn vẫn bị giam cầm trong trạng thái trầm tư.

Cho đến khi Dịch Nam Vũ đẩy hấn, mới hồi phục tinh thần lại.

“Tư Đồ đại ca, người sao lại thích thất thần như thế a.” Dịch Nam Vũ đem mặt gần sát Tư Đồ Cảnh, thực cẩn thận xem xét hấn.

Còn chưa chờ Tư Đồ Cảnh trả lời, hấn vừa sợ vừa hô:“A..... con mắt của người màu đỏ !”

“Thì sao nào? Con mắt của ta là như thế a, luôn mang theo màu đỏ, người như thế nào giờ mới phát hiện a!” (nè, Cảnh ca a~.người là quái vật phương nào mà mắt lúc nào cũng đỏ hử..=)) này gọi là bị què nè)

“Ta trước kia đều không dám nhìn người.....” Dịch Nam Vũ cúi đầu, dùng ánh mắt vụng trộm ngắm Tư Đồ Cảnh.

Đại khái đoán được đáp án của hấn, nhưng vẫn là hỏi:“Vì cái gì?”

Dịch Nam Vũ lui về phía sau vài bước, ấp a ấp úng nói:“Ân..... Ách..... Người rất đẹp.....”

“Người muốn chết!”

“Thật mà, còn có Trưởng Sử kia hay đi cùng người cũng vậy.”

“Người nói Huyền Minh Thần?” Tư Đồ Cảnh giương mắt nhìn hấn.

“Ân. Hấn thoát nhìn cũng rất tuấn lãng, khí chất tốt đến làm cho người ta phải tự ti.....”

Tư Đồ Cảnh buồn bực :“Người như thế nào không nói hấn xinh đẹp?”

“Ngạch.....” Đây là sự thật a.

“Người lại đây một chút.”

“Nga — a —”

Tiếng kêu thảm thiết trong phòng hai người truyền ra. Ngoài phòng có tín sứ đến truyền tin, lấy lại bình tĩnh, đưa tay gõ gõ cửa.

Không khí lại lâm vào trầm tư Tư Đồ Cảnh lập tức lấy lại tinh thần, nhìn ra cửa hô:“Mời vào!”

Tín sứ kia đẩy cửa tiến vào, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hai người liếc mắt một cái, sau đó nói:“Khởi bẩm đại nhân, thủ lĩnh bạo dân ở miếu hoang ngoài thành chờ ngài.”

“Chờ ai?” Dịch Nam Vũ hỏi.

“Hai vị ai cũng được, như chỉ duy nhất một người.” Người nọ trả lời.

“Biết rồi.” Tư Đồ Cảnh nói.

Người nọ lại nhìn hai người liếc mắt một cái, sau đó rời đi.

Đợi sau khi người nọ rời đi, Dịch Nam Vũ mới mở miệng hỏi: “Có thể đây là cạm bẫy?”

“Phải.” Tư Đồ Cảnh khẳng định trả lời: “Việc chính là số ngân lượng dùng để chần tãi chúng ta còn chưa thu đủ, trước chỉ có thể cùng bọn họ thương lượng, giải quyết được vấn đề ngân lượng, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục giải quyết các vấn đề khác sau.”

“Ân, cũng được. Nhưng bọn họ chấp nhận đàm phán sao?” Dịch Nam Vũ khó hiểu.

“Phải.” Tư Đồ Cảnh kiên định đáp: “Cho dù bọn họ tự cho là có cũng đủ năng lực đến đối kháng với quan phủ của Cẩm Châu, bọn họ cũng không ngóc đến mức nghĩ mình có thể chống đối lại được quân đội triều đình chứ.”

Dịch Nam Vũ gật gật đầu, nói: “Ta đây hiện tại phải đi chuẩn bị.”

Dứt lời đứng dậy.

Tư Đồ Cảnh một chưởng đẩy hần ngồi xuống ghế: “Ai cho ngươi chuẩn bị, ta đi chuẩn bị.”

“Không được, bọn họ đối với quan phủ oán hận chất chứa đã lâu, chắc chắn sẽ đối chúng ta mà động thủ.” Dịch Nam Vũ nóng nảy.

“Vậy động thủ đi.” Tư Đồ Cảnh thản nhiên nói.

Dịch Nam Vũ lại hoảng đứng dậy nói: “Ta có võ công, có thể chế trụ bọn họ.”

“Ai nói cho ngươi ta không biết võ công?”

Tư Đồ Cảnh chụp được một chưởng của hần. Chỉ đụng nhẹ, bỗng thân không thể động dậy.

Dịch Nam Vũ sửng sốt.

Đến tột cùng ai là thần a.

“Người ngồi đây đợi ta, huyết đạo quá hai cái canh giờ liền tự động giải, khi đó ta cũng đã trở lại.” Tư Đồ Cảnh nói một câu cuối rồi đi ra ngoài.

“Tư Đồ đại ca..... Ta với ngươi cùng đi..... Tư Đồ Cảnh ngươi quay lại đây, ta với ngươi cùng đi a!” Dịch Nam Vũ phía sau hần lớn tiếng hô to.

Phịch một tiếng cửa đóng lại, thanh âm của Dịch Nam Vũ cũng bị nhốt lại bên trong.

Một lúc lâu sau, Tư Đồ Cảnh chạy tới miếu hoang.

Miếu đã bị đập hư một nửa, ngoài miếu cỏ khô vàng lác lác, lộ mạn hoàng trần.

Ở ngoài miếu nhìn quét một vòng, tựa hồ không có người.

Vì thế đẩy cửa miếu đi vào trong.

Đi vào bên trong liền nghe được tiếng hô phía ngoài cửa. Quay đầu nhìn lại, vài tên quần áo tả tơi cầm côn bổng hung dữ nhìn hần.

Quay đầu xem bên kia, mấy chục người quần áo rách nát, tóc tai rối mù hung tợn nhìn hần, trong tay cũng giữ côn bổng.

Trong đám người có một nam nhân cường tráng đi ra, quát: “Hảo hảo chiêu đãi vị cầu quan do triều đình phái đến này cho ta!”

Bốn phía nghe lệnh liền hướng Tư Đồ Cảnh nhào đến.

18. Chương 18: Phù Sinh Giáng Trần Hoa Đào Sinh

Trời hôm nay bỗng rơi xuống một cơn mưa nhỏ, mặt dính đầy bụi bẩn, cuối xuống đất, nước mưa rơi xuống đất, chân vừa bước lên, sẽ lập tức dính ngay chút bùn.

Tư Đồ Cảnh một mình lẳng lặng đi trên đường, hạt mưa nhỏ mỏng manh rơi lên vai hắn, trên lưng hắn, rơi trên hai má hắn.

Mặc cho hạt mưa lạnh lẽo trôi trên khuôn mặt, thủy ngân thoảng nhiên lưu lại. Trên trán thoắt cái đã khiến mưa làm cho ướt.

Thật lâu chậm chậm đi khỏi nơi hoang vu, lưu lại thật sâu những dấu chân nhợt nhạt.

Dịch Nam Vũ gọi Ký Mân Thiên, mang theo một hàng người ra cửa thành chờ.

Trên đường gặp nhau, Tư Đồ Cảnh ngược đầu giương mắt, nhìn bọn họ một chút, xem như là chào hỏi, bước ngang qua đội ngũ, cứ tiếp tục cước bộ, một mình tiếp tục đi trước.

“Tư Đồ đại ca, phát sinh chuyện gì a?” Dịch Nam Vũ nhanh chóng đuổi theo đến sau lưng Tư Đồ Cảnh.

Tư Đồ Cảnh quay đầu nhìn nhìn hắn, cười thực miễn cưỡng. Nói: “Không có việc gì, hiện tại chỉ cần cấp lương thực cho bọn chúng, còn vấn đề ngân lượng chúng ta trở về rồi tính tiếp.”

“Bọn họ không làm khó dễ người chứ?” Dịch Nam Vũ lo lắng hỏi.

“Bọn họ làm sao có khả năng khiến ta khó xử!” Tư Đồ Cảnh ra vẻ thần khí nói, ngữ khí lại có vẻ miễn cưỡng.

Dịch Nam Vũ hiển nhiên có thể cảm giác được vài điều bất thường, lại hỏi: “VẬY NGƯỜI NHƯ THẾ NÀO.....”

“Như thế nào mất hứng?”

Dịch Nam Vũ gật gật đầu.

Tư Đồ Cảnh lắc lắc mặt nói: “Bởi vì ta ghét nhất là trời mưa.”

“A? Ra là vậy?” Dịch Nam Vũ đứng tại chỗ bất động. Người này, thật sự là rất làm người ta không thể tưởng tượng. Tính cách cũng thật sự là cổ quái.

Đúng vậy, Tư Đồ Cảnh từ nhỏ rất ghét trời mưa. Có hai lý do chính: Thứ nhất, hắn thích mặt trời, càng thích cảm giác mặt trời chiếu ánh nắng vào người thật ấm áp, giống như sinh mệnh nhỏ nhỏ được thấp sáng; Thứ hai, hắn chán ghét nước mưa ẩm ướt, càng chán ghét hơn vì mưa mà bao nhiêu hoạt động đều phải dừng lại, giống như sinh mệnh nhỏ nhỏ bị giam cầm, khiến hắn cảm thấy bất an.

Cho nên, mỗi lần chỉ cần là trời nắng, hắn ban ngày sẽ trốn ra đường, chạy ra đi phơi nắng; Nếu là ngày mưa, hắn khẳng định là rầu rĩ không vui ở trong phòng đọc sách viết tranh chữ họa.

Mấy ngày sau, Cẩm Châu trong thành bắt đầu khôi phục sinh cơ.

Trên đường các cửa hiệu lớn nhỏ bắt đầu sửa sang để chuẩn bị khai trương, các xe bán hàng nhỏ ven đường cũng xuất hiện, trên đường người qua lại cũng nhiều hơn, nhiều thanh âm rao hàng ở các ngã tư cũng âm vang như trước.

Trước cửa tri châu phủ, một hàng người dài đang đứng, xếp thành từng đội để đón chờ lương thực cứu tế.

Tư Đồ Cảnh từ trong phủ đi ra, đối với dân chạy nạn cười cười, sau đó rời đi.

Ngày ấy, nhóm dân bạo loạn vốn nghĩ sẽ bắt hết đám quan vô lại, sau đó dùng bọn họ đến uy hiếp triều đình, lấy một số ngân lượng lớn để chấn tai.

Không ngờ rằng người đến lại là Tư Đồ Cảnh.

Bọn họ làm sao có thể quên hắn.

Người đó đã từng giải thoát cho ân nhân bọn họ là Bùi Liễu Tích, cũng đã từng bố thí cho bọn họ, là nam tử dùng ánh mắt thương xót nhìn bọn họ, kia nam tử tướng mạo xuất chúng, bọn họ làm sao không nhớ rõ.

Bọn họ lựa chọn sẽ tin tưởng hẳn. Đáp ứng điều kiện hẳn đưa ra.

Nay tình huống trong Cẩm Châu thành bắt đầu trở nên tốt hơn, trong thành tất cả mọi người đều cảm kích hẳn. Những người từng bị nhà giàu ức hiếp cũng giành được công bằng, trong thành nhà nghèo đều được cấp cho ít lương thực.

Tư Đồ Cảnh dẫn theo Dịch Nam Vũ đến một nơi.

Không bao lâu liền thấy một con đường, hai bên cây cối xanh tươi, mặc dù trời đông giá rét, cành lá vẫn tươi tốt đến thế, vừa thấy liền nghĩ đến một nơi phồn hoa.

Lộ khẩu vẫn có một phiến đá lớn, trên phiến đá khắc rõ ràng hai chữ đỏ thắm “Ngọc Cẩm”.

Nhìn đến hai chữ này, liền nghĩ tới Bùi Liễu Tích, Tư Đồ Cảnh vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng mà, có một số việc, nếu làm, sẽ có gan gán vác, trốn tránh không phải tác phong của nam tử hán.

Bất quá, chuyện này, để lúc sau giải quyết, trước mặt việc chính, là chắn tai ngân lượng.

Đứng trước lộ khẩu chốc lát, Dịch Nam Vũ đẩy hẳn, nói: “Vẫn là mau vào đi thôi.”

Gió vẫn thổi qua, không hề có ý định dừng lại. Như một đường cong hoa mỹ, chạm thật mạnh lên chiếc dù, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Không thể không nói, Ngọc Cẩm sơn trang cùng Thanh Thành sơn trang thật sự rất giống.

Giống nhau từ những cây cổ thụ, giống nhau cả cửa vào, giống nhau đình, giống nhau cách bố trí. Nhưng cũng thiếu thủ vệ.

Tư Đồ Cảnh có cảm giác như mình đã trở lại Thanh Thành sơn trang.

Đại môn có vài người đứng, thấy bọn họ đi tới, liền đến hỏi: “Xin hỏi các hạ là người nơi nào?”

“Tại hạ là quan văn đương triều Tư Đồ Cảnh. Mong được gặp trang chủ của Ngọc Cẩm sơn trang, còn thỉnh huynh đài thông báo.” Tư Đồ Cảnh khiêm nhiên nói.

“Thỉnh chờ.” Người nọ nói xong rồi đi vào.

Dịch nam vũ không quen nhìn thấy bộ dạng Tư Đồ Cảnh thế này: “Người biến hóa cũng nhanh thật.....”

Tư Đồ Cảnh cười khổ nói: “Chỉ vài lần.”

Dịch Nam Vũ có chút đăm chiêu nhìn Tư Đồ Cảnh.

Như vậy hẳn, khiến hẳn tự cảm thấy bất an.

Gặp được Bùi Minh Nguyệt, Tư Đồ Cảnh mới biết được vì sao Bùi Liễu Tích luôn mặc một thân hồng y .

Bùi Minh Nguyệt thân váy dài đỏ thắm, chu sa thắc lưng mảnh khảnh. Cả người nhìn qua tuyệt không nghĩ đã lớn tuổi, lại còn có vài phần ý tứ nhẹ nhàng.

Nếu không phải Bùi Liễu Tích nói nàng là được thu dưỡng , Tư Đồ Cảnh khẳng định hai người là cùng họ hàng. Bởi vì diện mạo bọn họ, kỳ thật là có chút giống nhau.

Có lẽ là do người sống cùng nhau đã lâu nên có chút giống nhau.

Giống như cả hai đều vận một thân hồng y.

Bùi Minh Nguyệt vừa thấy bọn họ, liền không chút ngại ngùng nói: “Các ngươi là đến gom góp chắn tai ngân lượng phải không?”

“Bùi trang chủ anh minh.” Tư Đồ Cảnh nói, “Ngày gần đây Cẩm Châu dân loạn nhất thời oanh động kinh thành, nếu không giải quyết kịp thời sợ sẽ sinh ra nhiều vấn đề không hay.”

Bùi Minh Nguyệt chuyển ánh mắt, lạnh lùng nói: “Nàng Lương Dung Lan thật ra tưởng chu đáo. Bản thân không chịu chi tiền, khiến chúng ta phải quỳên giúp, đến cuối cùng tiếng tăm tốt cũng chỉ là do nàng ấy nhận lấy!”

Dịch Nam Vũ hách nhất đại khiêu, người này cư nhiên dám thẳng thắn gọi tục danh Thái Hậu, hơn nữa ngữ khí còn khiến người ta nghĩ đến nàng cùng Thái Hậu có thâm cừ đại hận.

“Bùi trang chủ nói thật đúng.” Tư Đồ Cảnh cư nhiên cũng đứng ở phe nàng, “Chính là thiên hạ này thương sinh chúng ta không thể không để ý a! Quyên giúp ngân lượng, không chỉ có cứu trợ dân chạy nạn, lại vì ngọc cấm sơn trang tạo nên hảo thanh danh. Đồi bên có lợi, trang chủ có sao mà không đáp ứng!”

“Hừ, người tiểu tử lắm điều!” Bùi Minh Nguyệt không có chút kiêng kị, vẫn đang nhanh miệng, nói, “Chính là ta không ưa, tất cả mọi điều tốt đẹp không thể đều dành hết cho nàng ấy. Cấm Châu có chuyện, ta chắc chắn sẽ có an bài, không cần các người nhúng tay.”

Dịch nam vũ chần chờ nói: “Này.....”

Tư Đồ Cảnh kéo góc áo hắt, nói: “Tại hạ thay mặt dân chạy nạn Cấm Châu rất đa tạ trang chủ.”

“Các người cứ việc đem lời ta nói với Lương Dung Lan, xem ả ta sẽ phản ứng thế nào!” Bùi Minh Nguyệt ngạo nghễ nói.

“Chỉ sợ không có cơ hội này, mong trang chủ mau chóng giải quyết vấn đề dân chạy nạn.” Tư Đồ Cảnh nắm tay nói: “Nói đã đến nước này, tại hạ ngày khác gặp lại.”

Tư Đồ Cảnh lui khỏi đại đường, vừa mới xoay người, một thân ảnh đỏ thắm lại xuất hiện trước mắt.

“Tư Đồ Tiểu Cảnh a.....” Bùi Liễu Tích kêu lên, “Người tới thăm ta a!”

Tư Đồ Cảnh có chút xấu hổ nhìn nàng, còn chưa trả lời, phía sau lại vang lên thanh âm Bùi Minh Nguyệt.

“Người chính là Tư Đồ cảnh? Hài tử của Tư Đồ Chấn Nam?”

Tư Đồ Cảnh trở lại cười khổ nói: “Không phải mới vừa mới nói thủ vệ thông báo sao.”

“Nga. Vừa rồi ta không chú ý. Chỉ biết là là triều đình phái người đến đây.” Bùi Minh Nguyệt nói xong, lại kích động lên, nói: “Người thế nào không nói sớm a! Người đâu, lấy năm ngàn lượng bạc lại đây!”

Dịch Nam Vũ lại sợ hãi than. Nếu chỉ dựa vào cái tên Tư Đồ Cảnh là có thể đổi năm ngàn lượng bạc chỉ trong một lời nói, vậy cả người hắt giá trị bao nhiêu tiền?

“Nương, cho ta cùng đi với hắt, cũng đúng lúc có thể làm vang danh Ngọc Cấm sơn trang!” Bùi Liễu Tích đối với Bùi Minh Nguyệt hoa chân múa tay vui sướng nói.

“Đi Đi! Người này quý nha đầu!” Bùi Minh Nguyệt dùng ánh mắt quái dị mà sùng nịnh nhìn Bùi Liễu Tích.

Tâm tư của nàng về Tư Đồ Cảnh Bùi Minh Nguyệt làm sao không biết! Từ lúc nàng trở về từ kinh thành, cả ngày cứ mở miệng đều không rời khỏi ba chữ Tư Đồ Cảnh. Nay gặp Tư Đồ Cảnh mồm miệng lạnh lợi, lại có bộ dáng xuất chúng, nếu có thể ghép hắt cùng Bùi Liễu Tích thành một cặp, cũng tốt.

Tư Đồ Cảnh trong lòng có một chút không tự nhiên lại có một chút đắc ý, nói: “Tạ quá Bùi trang chủ!”

Bùi Minh Nguyệt đã đi tới vỗ vỗ vai Tư Đồ Cảnh nói: “Đều là người một nhà, cảm tạ cái gì!”

Bọn họ làm sao lại là người một nhà. Tư Đồ Chấn Nam cùng nàng quen biết cũng không đến nước này chút, tuy rằng hắt cùng Bùi Liễu Tích đã như vậy, nhưng mà Bùi Liễu Tích cũng còn chưa tiến vào gia môn hắt a. Tư Đồ Cảnh buồn bực.

Mưa dầm kéo dài, hoạt động chấn tai vẫn đang ở tích cực tiến hành, Cấm Châu càng ngày càng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Thời điểm chạng vạng, sắc trời vi ám, gió dần dần giảm, chỉ còn một ít hơi nước trong không trung chưa phiêu tán.

Đã kết thúc một ngày làm việc, Tư Đồ Cảnh trở về chỗ ở, Bùi Liễu Tích cũng ở tại nơi đó. Mỗi ngày thấy nàng, trong lòng vẫn có chút khó chịu. Nhưng mấy ngày nay, Bùi Liễu Tích mặc dù ở trước mặt hắt cứ chỉ có chút quái dị, lại hình như không có đem việc ấy lưu lại trong lòng, Tư Đồ Cảnh liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn mấy phần.

Chính là, nên gánh trách nhiệm, hay là muốn phụ .

Nhưng hấn không yêu nàng. Như vậy đơn thuần gánh trách nhiệm, lại thật sự có thể có tác dụng sao?

Càng làm cho hấn tâm đau nhức sở , là tình cảm đối với người kia không tài nào vứt bỏ được. Cảm thấy rất có lỗi với hấn. (này, nếu mà anh biết người anh làm cái chuyện anh đang luôn nghĩ là ai thì hãy có lỗi đi a~...e hèm...híc híc..đọc mãi ta chả biết tới lúc nào anh mới biết chuyện đây, thật nà hồi hộp tóa đi...hí hí)

Vì người kia, hấn cũng sẽ không đón dâu sao?

Hấn rất muốn biết, người kia đối với hấn đến tột cùng là như thế nào?

Suy nghĩ thật lâu, Tư Đồ Cảnh cuối cùng cũng chỉ là nằm ở trên giường cười khổ. Ngay cả khi hấn cùng mình có chung một cảm giác? Ngay cả khi bọn họ yêu nhau thì như thế nào? Thủy chung là không có cách nào bên nhau a. Bọn họ, đều là nam nhân a.

Nguyên lai, cho dù là hai nam nhân như hình với bóng, trong lúc này cũng không thể nào đo đạc được khoảng cách.

Bởi vì, bọn họ đều là nam nhân.

Nghĩ nghĩ, Tư Đồ Cảnh có chút mệt, ánh mắt chậm rãi bắt đầu khép lại.

Vừa liêm diêm ngủ, nghe tiếng gõ cửa.

“Tư Đồ Tiểu Cảnh, người có bên trong không a?” Thanh âm Bùi Liễu Tích từ ngoài cửa truyền đến.

Tư Đồ Cảnh giật mình đứng dậy, nàng tới làm gì?

“Ân.” Ứng thanh, Tư Đồ Cảnh đi mở cửa.

Chỉ thấy Bùi Liễu Tích đứng ở cửa, như đang mang theo một ý định gì đó mới đến. Còn xoay người sang chỗ khác đóng cửa lại . Biến thành một bộ dáng thật rất thần bí.

Tư Đồ Cảnh trong lòng càng hoảng:“Người muốn làm gì a?”

Bùi Liễu Tích không trả lời hấn, đi đến rất gần với hấn, ngẩng đầu gắt gao nhìn hấn. Chỉ chớp lát sau, mặt đỏ bừng.

“Người rốt cuộc muốn làm gì a?” Tư Đồ Cảnh lui về phía sau vài bước.

Bùi Liễu Tích lại đi tới vài bước. Biết Tư Đồ Cảnh dựa vào cái bàn không thể lui hai người mới dừng lại.

“Ta muốn nói cho người một việc.” Bùi Liễu Tích hít sâu một hơi.

Xoay xoay tay áo trong tay, thực không giống như là tác phong của một nữ hiệp.

Bất cứ giá nào ! Nói!

Thấy Tư Đồ Cảnh còn kinh ngạc cùng sợ hãi nhìn nàng, Bùi Liễu Tích trực tiếp ôm cổ Tư Đồ Cảnh.

“Ta thích người!”

Giống như ngũ lôi oanh đỉnh, Tư Đồ Cảnh toàn thân mất đi khí lực. Bùi Liễu Tích ôm chặt lấy hấn, hai người cùng nhau ngã xuống bàn.

“Tư Đồ đại ca –” Dịch Nam Vũ đột nhiên đẩy cửa.

“Các người –”

“Chúng ta –”

Tư Đồ Cảnh giờ phút này tưởng tượng đập đầu lên bàn mà chết, không cần mỗi lần đều như vậy a!

19. Chương 19: Tình Thâm Tình Luyến Bất Nan Kham

Tinh du tan mất, vũ ngưng tụ thành băng. Nhiên hương lượn lơ, khói sương huyền ảo.

Hai người đều đã đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Tư Đồ Cảnh.

Đàn hương dấy lên, nhất từng nhịp điệu vờn quanh trước mắt, chậm rãi dâng lên, tán đi, sau đó lại dâng lên khúc mới. Cuồn cuộn không ngừng, như sầu tư của hân.

Đêm đó, ba người vô miên.

Bùi Liễu Tích đối hân nói, ta biết suy nghĩ của ngươi.

Hân không có trả lời.

Liên tục vài ngày, cho dù đêm đã khuya, hân cũng còn đang suy nghĩ tới câu nói kia của nàng. Nhưng chung quy luôn khiến long hân cảm thấy bất an, thậm chí có chút khó chịu. Cứ như vậy, hân đành phải gánh vác trách nhiệm này, không phải sao?

Nửa đêm, nghe được ngoài cửa có tiếng vang rất nhỏ. Tư Đồ Cảnh đứng lên, mở cửa phòng.

Dịch Nam Vũ đứng ở bên ngoài, mặt không chút thay đổi nhìn hân.

“Ngươi tới làm gì?” Tư Đồ Cảnh vô lực hỏi. Nói xong, mở cửa phòng để hân tiến vào.

Dịch Nam Vũ nhìn trong phòng, rồi đi vào, ngồi xuống ghế.

“Vừa mới thấy sự việc kia, hiện tại ngủ không yên a!” Dịch Nam Vũ chống.

Tư Đồ Cảnh đến ngồi ở bên cạnh hân, thản nhiên nói: “Ngươi muốn nói cái gì?”

Dịch Nam Vũ miễn cưỡng cười cười, nói: “Ngươi rốt cuộc thích ai a? Ngươi thích Bùi Liễu Tích sao? Ta cảm thấy không phải thế a.”

Chi nha một tiếng, gió lạnh tiến vào trong quán. Tư Đồ Cảnh đánh cái rùng mình, đi đến đóng cửa lại.

“Rốt cuộc thích ai? Có ý tứ gì?” Tư Đồ Cảnh chậm rãi nói. Trên mặt không chút biểu tình.

“Ta nghĩ ngươi là thích Huyền Minh Thần.”

Dịch Nam Vũ thực nhẹ nhàng nói ra Tư Đồ Cảnh không dám suy nghĩ đến. Nhưng mà, này cũng là sự thật. Chính là hân làm sao biết được? Chẳng lẽ là tất cả mọi người có thể thấy rõ?

Tư Đồ Cảnh ngồi xuống, thở dài một hơi, nói: “Hân là nam nhân a!”

“Nam nhân thì như thế nào? Nam nhân sẽ không có thể thích nam nhân sao? Nhìn ngươi vì hân vẫn như vậy hao tổn tinh thần, như thế nào mà không thích hân?” Dịch Nam Vũ nói.

“Ngươi không thấy là rất quái lạ sao?” Tư Đồ Cảnh cười cười hỏi.

Dịch Nam Vũ gục đầu xuống bàn, nói: “Có cái gì quái dị. Ta thấy hai người các ngươi tuyệt không cảm thấy quái dị a.”

“Ngươi là đồ ngốc tử!” Tư Đồ Cảnh gõ đầu của hân, nói: “Bởi vì chúng ta không phải quan hệ như thế, cho nên ngươi xem rồi tự nhiên sẽ không cảm thấy quái dị.”

“Không đúng. Ngươi rõ ràng rất thích hân, hân cũng thực thích ngươi!” Dịch Nam Vũ ôm đầu kêu lên.

Tư Đồ Cảnh trong lòng một trận dao động, hỏi: “Ngươi làm sao biết hân thích ta?”

“Nhìn là thấy a, hân nhìn ngươi với ánh mắt rất ôn nhu, so với ánh mắt nhìn người khác rất bất đồng a.” Dịch Nam Vũ tiếp tục ồn ào, “Vậy ngươi là thừa nhận ngươi thích hân”

“Ngươi như thế nào lại chú ý chúng ta a, ngươi rốt cuộc có ý đồ gì a!” Tư Đồ Cảnh chỉ vào hân giả cả giận nói, trong lòng vẫn là có chút bối rối.

Dịch Nam Vũ sắc mặt bình tĩnh, ấp úng nói: “Ta như thế nào biết a..... Dù sao chính là cảm thấy như vậy” [chính giả: Dịch Nam Vũ cũng là nam nhân.]

Tư Đồ Cảnh trầm mặc , Dịch Nam Vũ cũng im lặng.

Ngọn đèn nhảy múa trước mắt hai người, dần dần khiếm tầm mắt trở nên mơ hồ.

Huyền Minh Thần nhìn hấn bằng ánh mắt ấy, đến tột cùng là như thế nào? Hấn cho tới bây giờ đều không có chú ý.

Có phải hay không bản thân rất ích kỷ, vĩnh viễn thăm nghĩ ý nghĩ của riêng mình. Vĩnh viễn chỉ cảm thụ riêng mình.

Vẫn là bản thân rất yếu đuối, không dám đối diện với cảm xúc này của bản thân.

Nếu cái gì cũng không cần suy nghĩ thì tốt rồi.

Tựa như trước kia như vậy, vẫn đơn giản bên nhau. Vui cười tức giận thì mắng nhau, đều không kiêng nể gì. Cứ như vậy mãi cho đến vĩnh viễn, thật tốt?

Dùng bao nhiêu huyễn niệm, tài năng chỉ đổi lấy quá khứ?

Chung quy không thể thành sự thật a.

Dịch Nam Vũ đứng dậy, nhìn Tư Đồ Cảnh đang ngăn người nói: “Quên đi, dù sao ta cũng biết không rõ ràng lắm người suy nghĩ cái gì. Bù cô nương kia người nên hảo hảo giấu lại, nàng cũng mấy đêm không ngủ , hiện tại trong phòng nàng đèn còn đốt.”

Tư Đồ Cảnh không có trả lời, nhìn hấn đi ra ngoài.

Lúc Dịch Nam Vũ mở cửa một khắc, Tư Đồ Cảnh tâm tựa như bị hung hăng đập.

Bùi Liễu Tích đứng ở ngoài cửa, chờ dẫn nhìn bọn họ, ánh mắt hoàn toàn trống rỗng vô thần.

Không biết nàng ở trong này đứng bao lâu, không biết nàng đã biết cái gì, hoặc là hiểu lầm cái gì.

“Ta trở về ngủ.” Bùi Liễu Tích nói xong xoay người rời đi.

Dịch Nam Vũ hồi đầu bất đắc dĩ nhìn Tư Đồ Cảnh liếc mắt một cái, sau đó đi ra ngoài, nhẹ nhàng mà đóng cửa.

Cẩm Châu nhiều chuyện đến cáo quan, Ký Mân Thiên nói sợ có hậu hoạn, mang theo quân đội giữ lại, để Tư Đồ Cảnh cùng Dịch Nam Vũ trở về kinh thành phục mệnh.

Bọn họ rời đi ngày đó, rất nhiều người đến tiễn đưa.

Bao gồm Bùi Liễu Tích.

Bùi Liễu Tích đi theo bọn họ rất xa. Cho đến khi không nhìn thấy những người ở Cẩm Châu, Bùi Liễu Tích vẫn còn đi theo bọn họ.

Trời mưa thật lâu, vũ tễ, sắc trời trở nên trắng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng thái dương. Cỏ dại nhánh cây đều còn vương những giọt nước mưa trong suốt, lung lay sắp đổ.

Dịch Nam Vũ thực thức thời thúc ngựa đi xa . Tư Đồ Cảnh cùng Bùi Liễu Tích dừng lại phía sau.

Bốn phía yên tĩnh, tương đối không nói gì.

Bùi Liễu Tích nhìn hấn, muốn nói gì, lại không nói nên lời.

Tư Đồ Cảnh hạ quyết tâm, dừng lại nhìn Bùi Liễu Tích, nói: “Người, cũng không thể chờ ta nửa năm?”

Như trút được gánh nặng, Bùi Liễu Tích trên mặt mây đen dần dần tản ra, dĩ vãng sáng sửa lại bắt đầu hiện ra. Nàng mỉm cười, mở to đôi mắt nhìn Tư Đồ Cảnh: “Ta chỉ biết người chính là người ta thích!”

Thích thích. Lại chung quy không phải người muốn tình cảm này a. Tư Đồ Cảnh nói: “Người nguyện ý chờ ta?”

Bùi Liễu Tích biểu tình kì quái, nói:“Dù sao ta hiện tại chỉ thích người a, không đợi người còn có thể như thế nào!”

Thật không. Nếu là về sau gặp lại thích , có phải hay không có thể đã quên ta. Tư Đồ Cảnh cười cười nói:“Đường không dễ đi, người trở về đi.”

Dứt lời, một thân nhảy lên ngựa phóng đi.

Người dần dần đi xa, Bùi Liễu Tích vẫn còn luyến tiếc chưa rời đi, vẫn đứng phía sau hắn.

Cho đến khi không thấy hắn nữa, mới mở miệng la lớn:“Tư Đồ Cảnh, ta chờ người!”

Dọc theo đường đi, Tư Đồ Cảnh lại trầm mặc . Bây giờ không nói gì, khiến Dịch Nam Vũ rất là ghen ghét. Có cái gì nói cũng không dám nói, bởi vì tâm tình của hắn.

Dịch Nam Vũ cảm thấy, vẫn là im lặng có vẻ tốt hơn.

Thời điểm ấy, hắn dường như đã thích người hay xem thường mình.

Có vẻ như hắn có cảm giác giống như Tư Đồ Cảnh đối với người kia

Thực chân thật, thực âm áp, hội thực vui vẻ. Sẽ làm chính mình trở nên ngây thơ hồn nhiên.

Hắn rất muốn đá Tư Đồ Cảnh một cước, sau đó hướng hắn rống to:“Không cần phải thâm trầm, người tới đây xem thường ta đi

Nhưng hắn không dám . Tư Đồ Cảnh rất đáng sợ.

Không khí thật sự không tốt, Dịch Nam Vũ đành phải theo thiên thượng nghĩ đến địa ngục, cố gắng tìm chút đề tài.

“Người vì cái gì không tham gia hết võ thí a?” Cuối cùng Tư Đồ Cảnh mở miệng trước.

Dịch Nam Vũ bị lời nói bất ngờ của hắn đe dọa, để ý để ý suy nghĩ, lại muốn nửa ngày, mới chậm chạp nói:“Ta không muốn cùng Lý Tùy Phong so bì. Hắn đáng sợ.....”

Trên thực tế là vì cái gì, sẽ không cho người biết đâu! Dịch Nam Vũ quay đầu âm âm cười, sau đó lại nhìn Tư Đồ Cảnh.

“Lý Tùy Phong thực đáng sợ? Hắn không phải là bại bởi Ký tướng quân sao?” Tư Đồ Cảnh vừa nghe thấy thế liền ngạc nhiên hỏi.

Dịch Nam Vũ lắc đầu:“Không! Hắn so với Ký tướng quân mạnh hơn. Lần này thua là vì hắn bệnh.”

Tư Đồ Cảnh nghi hoặc nói:“Hắn có bệnh?” Kỳ thật hoàn toàn vui sướng khi người gặp họa.

“Ân.” Dịch Nam Vũ Lại gật đầu,“Lúc ta cùng hắn giao thủ có bắt mạch cho hắn, hơn nữa hắn thở dốc còn không xong, hắn có bệnh về tim.” (e hèm, đánh võ không lo đánh lo đi bắt mạch..=.=.thật rãnh mà)

“Khó trách a.....” Tư Đồ Cảnh thở dài.

“Khó trách cái gì?”

“Khó trách hắn đến Phi Hồ môn học võ công a.”

“Ân? Tư Đồ đại ca, người cũng biết dùng nội lực để khống chế nhịp đập trái tim?” Dịch Nam Vũ hỏi, theo sau bình tĩnh đại ngộ,“Tư Đồ đại ca không có gì không biết !”

“Đương nhiên!” Tư Đồ Cảnh có điểm bắt đầu khôi phục bản tính .

Dịch Nam Vũ thừa dịp phía sau nổi lên đề tài:“Tư Đồ đại ca, người có biết [Hồng Diễm Quyết]? Nghe nói trong chôn giang hồ là nội công tâm pháp tốt nhất a. Đối với việc chữa bệnh cũng có giúp ích rất nhiều .”

Vừa nghe đến [Hồng Diễm Quyết], Tư Đồ Cảnh lại nhớ đến trước kia.

Rất nhiều người đều muốn cuốn sách này. Kỳ thật kia bắt quá là truyền thuyết mà thôi, không ai chính thức luyện qua, cứ nhiên cũng sẽ có người nhiều như vậy muốn đến như thế.

Thậm chí , đến Thanh Thành sơn trang hạ độc phóng hỏa, chỉ vì tìm kiếm cái vật căn bản không tồn tại.

Thời điểm đó, hấn lần đầu tiên cùng người kia kề vai chiến đấu, bất quá chính mình giống như bị bại rất khó xem. Là người kia cứu chính mình trở về .

Thời điểm đó, cha giống như cũng thực lo lắng cho hấn.

Thời điểm đầy cảm xúc đó, cho tới bây giờ vẫn cảm thấy rất trân quý.

“Uy! Người như thế nào lại trầm mặc a!” Dịch Nam Vũ tức giận nhìn Tư Đồ Cảnh, thoát nhìn như một tiểu hài tử tức giận không khác chút nào.

Tư Đồ Cảnh nhìn bộ dáng hấn lúc này, nhin không được bật cười.

“Người sao lại cười a?” Dịch Nam Vũ hít một hơi.

“Vừa nhìn thấy người ta thấy muốn cười.”

“Vì cái gì a?”

“Bộ dạng người cũng rất buồn cười.” Tư Đồ Cảnh nói.

Vốn tưởng rằng hấn sẽ tức giận. Nhưng mà hấn suy nghĩ trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Cảnh, nói:“Vậy người liền vẫn nhìn ta đi.”

Tư Đồ Cảnh ngạc nhiên.

Chân trời xuất hiện một chút màu đỏ nhạt ánh nắng chiều, xem ra, trời đã trong lành hơn .

Tư Đồ Cảnh vừa đi, đã là một tháng. Huyền Minh Thần có chút bất an, nhưng mà, Huyền Tế Bắc thoát nhìn bộ dáng đang rất yên tâm.

Nghĩ không nên hỏi , hỏi cũng vô dụng, hấn là muốn biết cái gì.

Đến khi hấn nói đã hoàn thành nhiệm vụ, an toàn trở về, Huyền Minh Thần lòng mới nhẹ xuống.

Sau khi Tư Đồ Cảnh trở về, hoàng đế theo Thái Hậu Tế tướng chi mệnh, thăng chức cho hấn, thành đại học sĩ. Dịch Nam Vũ cũng thăng làm Lễ bộ Thị Lang. Ký Mân Thiên cũng liền thăng chức trước, nay còn ở lại Cẩm Châu, coi như là phủ viễn đại tướng quân.

Trong triều mọi người đổ mắt nhìn Tư Đồ Cảnh nhận chức, mà Huyền Minh Thần cũng vì hấn từ nội tâm trở nên vui vẻ.

Lúc trước Huyền Minh Thần trực tiếp được đề bạt làm Trưởng Sử, Tư Đồ Cảnh cũng là vì hấn vui vẻ.

Điểm này, Dịch Nam Vũ thấy rất rõ ràng.

Huyền Minh Thần không có cùng hấn nói chuyện, nhưng sẽ ở sau lưng nhìn hấn cười. Cười không hề có chút giả dối, là khoảnh thời gian hồn nhiên nhất của thiếu niên ấy.

Cảm tình này đến tột cùng là rất sâu sắc, hấn không dám đánh giá.

Bằng hữu trong lúc này, cũng sẽ phải ghen tị .

Chỉ có một loại cảm tình duy nhất khiến ghen tị biến mất, chính là tình yêu.

Bọn họ trong lúc đó , quả thật là tình yêu a.

20. Chương 20: Đoạn Tay Áo, Đoạn Sầu, Tình Chưa Dứt

Năm tháng qua đi thật nhanh, đem theo vài phần nhàn sầu. Cảnh xuân tươi đẹp yêm lưu, cổ ngôn không chỗ nào khả ửu.

Những chuyện quan trọng, đặt trong đáy lòng, cho rằng cái gì cũng không biết, chỉ làm những việc trước mắt. Ngay cả việc kia cũng chỉ là uống công.

Tư Đồ Cảnh ngồi một mình dưới màn đêm.

Trời mang tịch sắc, chìm nổi ám dạ. Gió lạnh vẫn còn, sương vụ mê mắt.

Hắn ngồi ở đây, chờ một người.

Muốn đến cũng không muốn đến, cuối cùng cũng đến nơi này. Chỉ không biết người kia có đến hay không, bây giờ vẫn chưa đến.

Ban đêm rất lạnh, thỉnh thoảng hơi thở tạo ra một làn khí trắng xóa nhanh chóng tan biến trong không trung. Tay cùng mặt đã trở lạnh, sương đêm rơi xuống trên lưng tối đen như mực của hắn, nhiễm một phần tịch liêu.

Phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, nghiêng nán những lá vàng khô dưới chân.

Hắn đến sao?

Tư Đồ Cảnh cười ngoảnh đầu lại.

Hắn chưa có tới. Là nàng.

Nàng là người hắn lưu lại bên người làm thị nữ, nàng tên Lưu Oanh, tên rất đẹp, Lưu Oanh.

“Công tử, trở về phòng nghỉ đi.” Nữ tử mười bốn tuổi thoát ra thanh âm nhẹ nhàng.

Tư Đồ Cảnh nghiêng nhiên cười: “Người đi nghỉ trước đi. Chờ một lát ta sẽ đi nghỉ sau.”

“Công tử, trời rất lạnh, mau mặc thêm ít quần áo.”

Lưu Oanh cầm trong tay chiếc áo khoác lông cừu tới gần khoác cho Tư Đồ Cảnh, hắn đẩy nàng ra. Tiểu nha đầu có chút khó xử.

“Công tử, là Lưu Oanh làm gì sai sao?” Lưu Oanh thanh thấp như khóc.

“Không phải.” Tư Đồ Cảnh vội nói, “Ta có thể tự làm được.”

Dứt lời nhận lấy áo khoác trong tay nàng, tự mình nhanh chóng khoác lên. Lưu Oanh mím môi, cúi đầu nói: “Công tử nhớ sớm nghỉ ngơi, Lưu Oanh xin phép lui trước.”

“Àn.”

Chỉ là đơn thuần không muốn chạm vào người khác, cũng không thích người khác chạm vào mình. Cũng không biết lý do gì cả. Chỉ là cảm giác trong lòng như thế mà hành vi cũng thay đổi.

Bản thân mình cũng đã bắt đầu khép kín, hắn hoàn toàn không để ý tới.

Này, có lẽ gọi là thiếu niên chi sầu.

Căn bản không có nguyên do, nội tâm bỗng cảm thấy vô lực, cảm thấy bi thương.

Đúng vậy đúng vậy. Chính là vô tình vô nghĩa. Tư Đồ Cảnh thở dài trong lòng. Lấy tay chỉnh lại áo khoác, sau hướng trở về phòng.

Chẳng lẽ, hắn thật sự sẽ không đi ra.

Rõ ràng đã đến. Vì sao không ra.

Thật sự rất khó chịu.

Tư Đồ Cảnh xoay mạnh người, hô lên: “Huyền Minh Thần người đi ra cho ta!”

Nam tử y phục ám sắc bước ra, bộ dáng tao nhã, vẫn như xưa, khiến toàn thân Tư Đồ Cảnh đã sớm lạnh băng cũng bắt đầu nóng lên.

“Người vì sao lại trốn tránh ta?” Tư Đồ Cảnh thật sự không quen nhìn hắn hành động chậm chạp, nhanh hướng hắn đi đến.

Huyền Minh Thần hít vào một hơi, nói: “Ta không có.”

“Còn nói không có! Đến đây rồi còn trốn lâu như vậy, người đừng nghĩ rằng ta không biết!” Tư Đồ Cảnh áp sát vào người Huyền Minh Thần.

Huyền Minh Thần theo bản năng lui về phía sau: “Không phải ta đã đi ra rồi sao!”

Đã xảy ra việc kia, hắn sao lại vẫn trốn tránh. Nhưng mà, hắn có vẻ xem như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Quên đi hết.

Tư Đồ Cảnh cảm tức nói: “Ta không gọi người sẽ không ra!”

“Người sao lại cứ thích dung loại ngữ khí này mỗi lần nói chuyện với ta a!” Trong lòng thật hoảng, Huyền Minh Thần không biết nên nói cái gì.

“Ta không dung loại ngữ khí này để nói chuyện với ai đâu, trừ người ra! Ta vừa thấy người liền rất kích động, cho nên mới nói chuyện với người bằng loại ngữ khí này, người có hiểu hay không!” Một hơi nói xong những lời này, Tư Đồ Cảnh cảm giác trong ***g ngực máu đã muốn sôi trào, tim đập bắt đầu trở nên rất nhanh.

Làm người nên giống Bùi Liễu Tích vậy chân thật, thích ai sẽ lớn mật nói ra. Nhưng mà, vừa nghĩ đến Bùi Liễu Tích, liền bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cho dù nói cho hắn biết thì sao. Bọn sẽ có kết quả gì tốt chứ.

Huyền Minh Thần nghe những lời này cũng rất kích động, nhưng mà, hắn không hề nói ra câu kia.

Hy vọng hắn nói ra, nếu hắn nói ra, mình sẽ phản ứng thế nào? Bọn họ có thể làm sao bây giờ? Bọn họ không thể nào bên nhau.

Nhìn Tư Đồ Cảnh thật lâu, Huyền Minh Thần mới nói được một câu: “Người, có ý tứ gì?”

Thật vất vả để nói ra những lời này, hắn cứ nhiên không rõ. Tư Đồ Cảnh dường như đang ép mình nói câu kia sao.

Nếu nhất định phải nói, kia không bằng.....

Bóng đêm tối đen, Tư Đồ Cảnh ôm chặt Huyền Minh Thần, hôn hắn thật lâu.

Huyền Minh Thần không có cự tuyệt, chỉ dùng ánh mắt nhìn hắn, cũng dung ánh mắt tiếp tục hỏi: “Có ý tứ gì?”

Tư Đồ Cảnh cũng dung ánh mắt nói lại với hắn: “Chính là ý tứ này.”

Như vậy, là có thể không cần phải nói ra câu kia. Huyền Minh Thần cũng cảm thấy cách này của hắn rất tốt, nhắm hai mắt, than thở toàn bộ dựa vào hắn, hồi hôn.

Động tác vừa rồi làm cho Tư Đồ Cảnh choáng váng.

Hắn như vậy, có phải đã biểu đạt với mình cái ý tứ kia?

Huyền Minh Thần mở mắt ra, phát hiện Tư Đồ Cảnh đang lườm ánh mắt nhìn mình, có chút buồn cười. Lại đưa tay kéo đầu hắn, giữ lấy hắn, lười len vào khoang miệng hắn.

Kia một khắc, hai người đều quên hết thấy.

Thâm nghĩ không quan tâm đến việc khác, chỉ chuyên tâm làm việc trước mắt.

Trong bóng đêm, đèn như say, thanh huy lay động.

Trong phủ tướng quân, Lý Tuyền Phong tay cầm trà trần, trầm tĩnh ngồi trong đại đường.

Một trận gió cuốn qua, đem theo một bóng đen từ ngoài cửa tiến vào.

“Bái kiến tướng quân.” Hắc y nữ tử cuối đầu.

Lý Tùy Phong buông trà trần, nâng tay ý bảo nàng đứng dậy.

“Đã trở lại?” Lý Tùy Phong nhìn kia tiểu cô nương kia nói.

“Ân.” Nữ tử cung kính trả lời, thanh âm mang theo vài phần hào khí người trong giang hồ.

Lý Tùy Phong bước chậm rãi đến gần nữ tử, hỏi: “Phát hiện điều gì?”

“Này.....” Nữ tử có chút chần chờ.

“Lưu Oanh! Người nghĩ có thể giấu diếm ta cái gì sao?” Lý Tùy Phong hơi hơi cúi đầu, ánh mắt cao ngạo ngày xưa giờ đây hóa thành vạn ôn nhu.

Nữ tử lập tức đỏ mặt, cúi đầu nói: “Nô tỳ không dám.”

Lý Tùy Phong nhìn nàng, dung thanh âm mềm nhẹ nói: “Nói bao nhiêu lần, không cần phải lại xưng hô nô tỳ, sao lại không nghe!”

“Nô..... Lưu Oanh không dám, tướng quân là ân nhân cứu mạng của Lưu Oanh, Lưu Oanh tất nhiên phải nghe theo lời tướng quân.” Nữ tử nói, sắc mặt vẫn đỏ tươi như cũ.

“Vậy là tốt rồi.” Lý Tùy Phong ngẩng đầu, nói: “Người phát hiện ra điều gì?”

Lưu Oanh đỏ mặt, vẫn có chút khó nói ra, nhưng chỉ vừa nhìn thấy ánh mắt Lý Tùy Phong, liền lập tức kiên định. Nói: “Việc này, Tư Đồ Cảnh, cùng..... Cùng Huyền.....”

“Huyền Minh Thần?”

“Ân.”

“Bọn họ làm sao?”

“Bọn họ..... Giống như, là.....”

“Là cái gì?”

“Đoạn..... Đoạn tay áo.....”

“Cái gì?”

“Ta vừa mới thấy..... Bọn họ ở trong sân..... Hôn môi.....” Lưu Oanh giờ phút này ngoại trừ mặt đỏ thì trán còn chảy ra mồ hôi.

“Được rồi, người lui ra đi.” Lý Tùy Phong đỡ khóc đỡ cười.

“Ân.” Lưu Oanh trả lời. Lui về phía sau vài bước, xoay người rồi đi ra ngoài.

Này thật sự là một tin tức quan trọng a. Đã sớm biết hai người họ có vấn đề, không ngờ rằng đây là thật.

Lý Tùy Phong có chút muốn cười, nhưng vẫn không cười được, trong lòng có cảm giác kì lạ không nói nên lời

Có gì đó trầm trọng. Không lẽ mình cũng bị nhiễm lấy mặc danh kì diệu thiếu niên chi sảo kia sao? Làm sao có thể. Mình rõ ràng biết rằng muốn cái gì, sao lại có thể sảo được.

Cứ nghĩ như vậy, thật là không có gì. Trong lòng liền cũng bình thường trở lại.

Sau đến gần bàn rót một chung trà, uống một hơi cạn sạch.

Về tới trong phòng, phát hiện mình ngủ không được.

Trong đầu không ngừng hiện lên ba chữ — đoạn tay áo.

Tư Đồ Cảnh trong phòng, vẫn là đốt đàn hương.

Hai người ở trong sân không tốt để trò chuyện, sợ có người phát hiện, đành phải về phòng.

Đến phòng rồi thì phát hiện không có gì để nói . Hai người ngồi ngốc thất thần, ngồi bên nhau, nhìn làn hương trên bàn bốc lên, rồi lại dần tán đi.

“Uy, người là từ khi nào thích ta a?” Tư Đồ Cảnh lấy tay chống mặt, nhìn Huyền Minh Thần hỏi.

“Ta sao biết được. Đại khái chắc là cùng lúc với người. Người thì là khi nào a?” Huyền Minh Thần vẫn chuyên tâm nhìn kia từng đợt từng đợt hương dâng lên.

“Ta cũng không biết a.” Tư Đồ Cảnh mặt phùng thành hình bánh bao, nhích đến gần Huyền Minh Thần: “Người nói xem chúng ta có phải đã bị bệnh rồi hay không, thích nam nhân.”

Huyền Minh Thần rút cuộc cũng dời tầm mắt, quay đầu nhìn Tư Đồ Cảnh: “Làm sao lại thế a. Ta không phải chỉ thích nam nhân, ta chỉ thích người a.”

“Ta đây không phải nam nhân a?” Tư Đồ Cảnh lắc lắc đầu.

“Ta nói là chỉ thích một mình nam nhân là người a, đối với nam nhân khác ta không có hứng thú.” Huyền Minh Thần cũng lắc lắc đầu.

“Vậy người vẫn có hứng thú với nữ nhân a?” Tư Đồ Cảnh nhú mày.

“Ta đã thích người rất nhiều nên đương nhiên sẽ không có hứng thú với người khác a.” Huyền Minh Thần liếc mắt.

Tư Đồ Cảnh lúc này mới thả lỏng tâm trạng: “Vậy là tốt rồi.”

Chỉ qua chốc lát, liền nói thêm: “Nhưng ta còn cảm thấy rất lạ.”

“Không có cách nào a . Đã thích nhau thì còn thế nào nữa a.” Huyền Minh Thần nói xong đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài.

“Người đi đâu?” Tư Đồ Cảnh vội vàng đứng dậy hỏi.

Huyền Minh Thần quay đầu: “Ta về nhà a.”

Về nhà. Hắn còn có thể tử. Hắn hẳn là phải về nhà. Tư Đồ Cảnh đột nhiên trầm mặc , cúi đầu đứng tại chỗ, bộ dáng mất mát khiến Huyền Minh Thần cảm thấy rất lo lắng.

“Người làm sao vậy?” Huyền Minh Thần xoay người trở lại, đứng trước mặt hắn.

“Đừng trở về.....” Tư Đồ Cảnh nhỏ giọng nói, toàn thân ôm lấy Huyền Minh Thần.

Hắn cảm thấy mình giờ phút này như một nữ tử đang làm nũng, như một nữ tử đang tranh giành tình nhân. Có một cảm giác rất mãnh liệt, bởi vì hắn, hắn trở nên ích kỷ .

Hắn cũng bắt đầu hiểu được bản thân mình muốn điều gì.

Người ta một khi đã muốn điều gì đó, sẽ trở nên ích kỷ.

Huyền Minh Thần có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ hắn lại muốn.....

“Chúng ta đã lâu không ngủ chung” Tư Đồ Cảnh nhỏ giọng nói xong.

Người trước mặt mình luôn là người mạnh hơn mình, hiện tại lại nói năng khép nép với mình. Nguyên lai, không chỉ là tính cách bất thường của hắn có vấn đề, mà bởi vì cảm tình, hắn cũng có thể thay đổi lớn đến vậy. Huyền Minh Thần trong lòng nóng lên.

Chính là ngủ chung với nhau, giống như trước như vậy. Thì ra chỉ chính mình đa tâm. Huyền Minh Thần thở dài: “Vậy được rồi.”

Hắn có thể cảm giác được, tay Tư Đồ Cảnh, ở hắn trên lưng tăng thêm lực đạo.

Tắt đèn, hai người nằm ở trên giường. Đều ngủ không được.

Tư Đồ Cảnh tính tình có chút mạnh mẽ, có chút hưng phấn, lại có chút khẩn trương, càng không ngừng ở trên giường lăn đến lăn đi.

Huyền Minh Thần tận lực điều chỉnh tốt hơi thở của mình, không cho nó trở nên hỗn loạn.

“Người có thể dừng cử động nữa được không a!” Không thể nhịn được nữa , Huyền Minh Thần quay sang bên cạnh người nọ quát.

“Ta ngủ không được! Sẽ động!” Tư Đồ Cảnh quay qua nhìn Huyền Minh Thần kêu gào.

Huyền Minh Thần đành phải lấy tay kéo hắn vào trong lòng mình:“Nhưng vậy người sẽ không động nữa!”

Tư Đồ Cảnh bất động . Thân thể dựa sát vào Huyền Minh Thần.

Đêm rét lạnh, cảm nhận được thân thể ấm áp của nhau, cũng không cảm thấy rét lạnh nữa.

Đêm tĩnh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

“Có nhớ hay không, trước kia mỗi lần người ngủ không được ta thường làm gì?” Huyền Minh Thần ôm hắn, hơi thở nóng rực phả lên mặt hắn.

Tư Đồ Cảnh cảm giác trên mặt có chút ngứa, gãi gãi mặt, nói:“Sẽ kể chuyện ma quỷ ngày xưa cho ta nghe.....”

“Bây giờ ta sẽ kể cho người nghe nhé...”

“Àn.....”

Tựa hồ như nhớ lại lúc trước, Thanh Thành sơn trang tĩnh lặng, một căn phòng nho nhỏ, hai đứa nhỏ đánh nhau đến mệt nhoài, nằm cùng một giường, kể chút chuyện cổ quái ngày xưa.....

Một đêm, hai người ôm nhau mà ngủ, cứ như đã trở lại quá khứ.

Không có nói đến những chuyện phức tạp hiện tại, cũng không có nghĩ về sau.

Chỉ là trở về ngày xưa, quý trọng giờ khắc này.

Không biết giờ khắc này, đến khi nào sẽ kết thúc.

Không biết, này hạnh phúc, sẽ có khi nào rời đi khiến bọn họ hụt hẫng.

Chỉ mong, giờ khắc này, có thể vĩnh viễn dừng lại.

21. Chương 21: Đêm Xuân Nhất Mộng Nhạ Thê Lương

Sáng sớm, thiên tài vi lượng, toàn bộ kinh thành vẫn được bao phủ bởi sự tĩnh lặng của bình minh.

Huyền Minh Thần rời khỏi giường, mặc quần áo, túm lấy Tư Đồ Cảnh vẫn còn cuộn tròn trong ổ chăn. Tư Đồ Cảnh ánh mắt vẫn còn nhắm chặt , đánh chết cũng không mở.

“Mau thức dậy, đi thượng triều .” Huyền Minh Thần lấy tay chụp lấy khuôn mặt của hắn.

Tư Đồ Cảnh nghiêng thân mình, không để ý tới hắn, tiếp tục ngủ.

“Muộn rồi !” Huyền Minh Thần dè lên người hắn, hét lớn vào lỗ tai hắn.

Tư Đồ Cảnh mơ mơ màng màng mở to mắt, kéo cánh tay Huyền Minh Thần, xem như cái gối để gối đầu lên tiếp tục ngủ. Miệng nói chữ có chữ không:“Muộn cái gì a..... Dù sao đi cũng không có việc gì..... chỉ bằng khỏi đi.....”

“Ai, trước kia không phải cho dù không có việc gì người vẫn luôn đúng giờ a, sao hôm nay lại thế này!” Huyền Minh Thần giật mạnh cánh tay, đầu Tư Đồ Cảnh rơi xuống .

Bởi vì trước không có ai cho hắn làm nũng trước khi ra khỏi giường. Tư Đồ Cảnh nhắm mắt lại nghĩ.

Trước kia đi học đều do Huyền Minh Thần đánh thức hần, mỗi lần như thế cho dù đã tỉnh rồi hần vẫn nhắm hai mắt lại. Sau đó Huyền Minh Thần chắc chắn sẽ trở về gọi hần, hần đương nhiên sẽ cùng Huyền Minh Thần nháo một phen .

Nhưng mà, có một đoạn thời gian, hần cảm thấy rất bất lực . Biết sẽ không có ai đến gọi mình dậy, cho nên cũng tự mình thức. Cũng có lý do là vì hần không có cách nào hảo hảo ngủ được.

“Ta dậy đây.” Tư Đồ Cảnh ngồi bật dậy, tạo một cú sốc bất ngờ cho Huyền Minh Thần.

“Ăn xong người nhớ nhanh mặc quần áo rồi vào triều.” Huyền Minh Thần lấy quần áo của hần ném lên giường, nhưng cảm thấy có gì đó thiếu, lục tung trong phòng một hồi, lại lấy thêm vài món quần áo, ném đến trên giường, nói:“Trời lạnh như thế, người chỉ mặc như vậy, muốn chết cóng à!”

Tư Đồ Cảnh ngây ngốc cười, mặc quần áo, nhảy xuống giường, đi ra ngoài cửa.

“Người đi đâu đấy?” Huyền Minh Thần hỏi.

“Đi lấy nước ấm a, không thể để người đi được, trong phủ bọn hạ nhân nhàn thoai nhiều nhất a !” Tư Đồ Cảnh nói xong đi ra ngoài.

Nhàn thoai, nếu đã là như vậy, về sau nhàn thoai, có thể tránh sao? Nếu hiện tại đã muốn thừa nhận tất cả những việc này, về sau thì làm sao?

Huyền Minh Thần trong lòng hỗn loạn.

Lâm triều ngày nào cũng giống nhau, chỉ có một câu nói: Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều.

Sau đó là một trận trầm mặc.

Thời tiết rất lạnh, hoàng đế Hạ Côn rõ ràng ngay cả lâm triều cũng không đến, nằm ở trên giường tiêu dao. Đương nhiên, cũng có ít người biết, hoàng đế giờ phút này, cũng không phải tiêu dao. Hần cũng không phải là một người đơn giản như vậy.

Ở trong mắt tể tướng, hần chỉ là đứa nhỏ bị mất đi vương gia, đứa nhỏ mất đi ngọn núi chống đỡ, là một đứa nhỏ không rành thế sự, là một đứa nhỏ chỉ biết hưởng thụ *** nhạc.

“Bãi triều” Một tiếng thật dài. Chúng quan viên đều tán đi.

Lương Hành cùng với Huyền Tế Bắc rời đi như thường lệ, vừa lúc Huyền Minh Thần cũng đi theo bên cạnh bọn họ, Lý Tùy Phong thấy thế, rất nhanh đi đến.

“Thừa tướng, Huyền Thái Phó, Huyền Bằng Hữu!” Lý Tùy Phong đưa lời thăm hỏi bọn họ, Huyền Minh Thần cảm thấy có chút kỳ quái, luôn cảm thấy mỗi lần có hần thì không bao giờ có chuyện tốt xảy đến.

“Lý tướng quân hảo.” Huyền Tế Bắc trả lời. Lương Hành cũng nhìn hần cười.

Huyền Minh Thần hỏi:“Lý tướng quân chuyện gì?”

Lý Tùy Phong khỏe môi khê nhoeo, xua tay nói:“Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi Huyền đại nhân có quen cuộc sống sau hôn nhân hay chưa.”

Nhiều người cảm thấy lời nói của hần có chút vô lễ, nhưng vẫn không đánh trả. Huyền Minh Thần cười với hần, nói:“Đa tạ Lý tướng quân quan tâm, tại hạ cũng đã quen với cuộc sống của mình rồi.”

“Vậy là tốt rồi, quen là tốt rồi.” Lý Tùy Phong cười,“Nếu bởi vì không quen mà khiến tân nương cảm thấy trống vắng thì không tốt đâu.” Lý Tùy Phong nói điều gì tất cả mọi người đều nghe thấy.

Lương Hành hiển nhiên cảm thấy có vấn đề, hỏi Lý Tùy Phong nói:“ Ý của Tướng Quân là?”

Lý Tùy Phong trên mặt vẫn như cũ lộ vẻ mặt cười, nói:“Này, Huyền tướng trong lòng sang tối rõ ràng .”

Huyền Minh Thần trong lòng chấn động, hần đến cuối cùng là có ý gì? Nhưng mà ngay lúc thời điểm này, nhất định không thể làm hỏng đại sự, vì thế đành làm bộ dáng như không biết, nói:“Không biết tướng quân đang nói điều gì.”

“Ta đây cũng không nhiều lời, các vị, cáo từ.” Lý Tùy Phong dứt lời tránh ra .

Để lại đầu óc nghi hoặc cho Lương Hành và Huyền Tế Bắc.

“Minh Thần, Lý tướng quân nói những lời ấy là gì? Có phải người đã làm chuyện có lỗi lầm gì với Nhã Cầm?” Huyền Tế Bắc lớn tiếng hỏi Huyền Minh Thần.

Lương Hành lại rộng lượng ngăn cản: “Thân gia không cần như thế, ta tất nhiên là tin tưởng Minh Thần mới gả Nhã Cầm qua, Minh Thần tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với nàng.” Nói xong quay sang Huyền Minh Thần, nói tiếp: “Người nói phải không, hiền tế!”

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân nâng đỡ, Minh Thần về sau sẽ luôn đối đãi với Nhã Cầm thật tốt.” Huyền Minh Thần trấn định nói.

“Không có chuyện gì là tốt nhất!” Huyền Tế Bắc vẫn giữ ngữ khí lạnh lùng như cũ: “Thừa tướng đã tin tưởng chúng ta như thế, đem nữ nhi phó thác cho người, người tuyệt đối không thể phụ lòng Thừa tướng, càng không thể phụ bạc Nhã Cầm đã dành cho người biết bao tình ý!”

“Ân, cha.” Huyền Minh Thần đáp.

“Ha ha ha.” Lương Hành đột nhiên nở nụ cười, cười đến khiến Huyền Minh Thần sợ hãi trong lòng. Đột nhiên, hắn lại đưa tay đặt trên vai Huyền Minh Thần, Huyền Minh Thần vẫn còn giữ bình tĩnh, nếu không chắc chắn sẽ nhảy dựng.

“Nhất định phải sớm xin một tiểu tử đại béo a!” Lương Hành lớn tiếng nói.

Ở đây bọn quan viên vẫn chưa tán đi hết, cơ hồ đều nghe được những lời này. Huyền Minh Thần nhất thời xấu hổ, đầu cúi xuống. Cách đó không xa là Tư Đồ Cảnh, đang âm thầm hung tợn nhìn bọn họ.

Buổi chiều đến, Huyền Tế Bắc gọi Huyền Minh Thần đến trong phòng hắn chơi cờ. Mượn cơ hội này, vừa định hỏi hắn một việc.

Nào biết bàn cờ mới dọn xong, trong nhà nô tài liền chạy vào thông báo, nói là Thượng Thư phủ Trương đại nhân tới chơi.

Người nọ tiến vào thứ nhất kiện là đó là dâng tặng lễ vật. Kia lễ không phải khác, đúng là tráng dương lộc tiên rượu. Huyền Minh Thần buồn bực, không đến mức này chứ.

Nhưng này vẫn chưa hết.

Một lát sau, mặc kệ là bất kỳ ai hề đang nịnh bợ Tế Tướng đều đến Thái Phó phủ. Trong vòng thời gian có nửa ngày, cái gì lộc nhung, cầu tiên, kim cương rượu, nhân sâm cầu kỷ hải mã linh tinh thu được rất nhiều chất thành một đồng lớn.

Huyền Tế Bắc cảm thấy hắn cũng không cần phải nói gì. Tất cả những thứ này đã muốn nói hết thảy. Nhận những thứ này, hắn không sợ hắn ko diễn mà là diễn quá mức rồi.

“Cha, mấy thứ này chúng ta không cần, bảo bọn họ mang về đi.” Huyền Minh Thần nhìn mấy thứ này, thật sự là dở khóc dở cười.

Huyền Tế Bắc cười vỗ vỗ một cái hòm lớn, nói: “Mất thứ này nhất thời chưa dung đến. Nhưng sau này rất tốt. Cho người lưu lại sau này có gì dùng.”

Nói xong, lại cười thần bí, nhìn ra ngoài cửa hô lên: “Người đâu. Mau đem mấy thứ này hảo hảo cất đi.”

Bằng Huyền Minh Thần trực giác và suy đoán, hắn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy đến.

Lúc ăn cơm chiều, quả nhiên Huyền Tế Bắc liền cho hắn một chén canh thần bí, đoạn thời điểm đưa cho hắn còn cười thần bí. Huyền Minh Thần uống cũng không được, không uống cũng không được. Cuối cùng Huyền Tế Bắc mạnh bạo ép hắn uống, khiến hắn muốn phun ra ngoài. Không phải vì hương vị canh không ngon, chỉ là nhớ đến đồng vật phẩm hồi chiều, trong lòng cảm thấy bất an.

Sau khi ăn xong Huyền Minh Thần trực tiếp vào thư phòng, ngồi xuống an tâm đọc sách. Lại cảm thấy thân thể từng đợt nóng lên, lập tức liền hiểu được tác dụng của chén canh kia.

Hoàn hảo, người có võ công chắc chắn sẽ không được lực khắc chế . Thoáng vận khí, điều chỉnh cân bằng hơi thở, liền cảm thấy tốt hơn.

Vì thế lại yên tĩnh đọc sách. Nhưng cũng không quá lâu, thân thể cũng bắt đầu nóng lên, hơn nữa còn là một trận nhiệt lớn hơn. Hắn không thể không sử dụng một tầng công lực thật sâu để khắc chế chính mình.

Cảm giác tốt hơn chỉ trong chốc lát, lại có cảm giác càng mãnh liệt tấn công hắn. Cũng không biết, hắn rốt cuộc bị hạ được gì, mà sử dụng đến ba lần công lực vẫn không thể khắc chế.

Huyền Tế Bắc sớm dự đoán hắn sẽ dùng công lực để khắc chế, bởi vậy buông được, cũng tuyệt đối đủ đối phó hắn.

Một lát sau, Huyền Minh Thần đi ra, Huyền Tế Bắc trong lòng vui vẻ, đã thấy hắn đi về hướng dự phòng . Sau đó không lâu, Huyền Minh Thần thay đổi quần áo thần thanh khí爽 lại đi vào thư phòng.

Huyền Tế Bắc thở dài, tiếp tục quan vọng.

Cứ như vậy mãi cho đến khi trời đã đen, Huyền Tế Bắc vẫn như cũ không thấy Huyền Minh Thần ra khỏi thư phòng, có chút lo lắng, liền đi thẳng vào thư phòng.

Giờ phút này Huyền Minh Thần đang cố gắng tĩnh hạ tâm để xem thư. Ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt.

“Minh Thần a!” Huyền Tế Bắc kêu lên, “Thời gian không còn sớm , trở về nghỉ ngơi đi.”

Huyền Minh Thần buông quyển sách trên tay, nói: “Cha, ta không sao đâu.”

Huyền Tế Bắc có chút không kiên nhẫn : “Ta bảo ngươi mau đi nghỉ ngơi ngay lập tức, thức đêm đọc sách sao được!”

Thấy tình hình Huyền Tế Bắc không tốt, tùy lúc có thể tức giận, Huyền Minh Thần đành phải đứng lên, nói: “VẬY con đi nghỉ ngơi trước , cha người cũng mau đi nghỉ ngơi.”

Gặp Huyền Minh Thần hướng sương phòng đi đến, Huyền Tế Bắc thế này mới an tâm một chút, tự cố tự cười, lầm bầm: “Như vậy mới tiến hành thật tốt a.....”

Hắn đánh giá Huyền Minh Thần tuyệt đối không thể chống đối nổi uy lực của được kia.

Trên thực tế, Huyền Minh Thần thật là ngăn cản không được . Ngay cả thân hình cũng bắt đầu có chút không ổn .

Vừa đẩy cửa thuê phòng, Lương Nhã Cầm liền đến đón.

“Tướng công, người hôm nay làm sao vậy?” Lương Nhã Cầm đi đến đóng cửa, vừa trở về đỡ Huyền Minh Thần lên giường

Huyền Minh Thần không dám để nàng đụng phải, ngồi ở một bên, nói: “Không có gì.”

Vẫn cứ như vậy, cũng không phải biện pháp. Thành thân lâu như vậy, lại ngay cả động phòng đều không có, Lương Nhã Cầm có chút không cam lòng. Chẳng lẽ mị lực của mình không đủ sao. Vì cái gì đến bây giờ hắn vẫn chưa chịu chạm đến mình.

“Tướng công, chúng ta nghỉ ngơi đi.” Lương Nhã Cầm nhẹ giọng nói , đưa tay giúp Minh Thần cởi áo sam.

Huyền Minh Thần cuống quýt lui về phía sau, nói: “Ta tự làm được.”

Được tính càng ngày càng mãnh liệt , Huyền Minh Thần dùng hết toàn lực khắc chế , cảm giác ngực như bị người ta đánh dồn dập, cả người máu đều dồn dưới bụng.

Cởi ngoại sam ra, hai người nằm song vai nhau trên giường

Tấm màn hồng mỏng thả xuống, ẩn giấu đi ánh sáng của ngọn đèn nhỏ nhỏ.

Trong bóng đêm, cơ thể Huyền Minh Thần nóng rực, Lương Nhã Cầm cũng cảm giác được hắn có biểu hiện không tốt, liền hỏi.

Qua thật lâu, Huyền Minh Thần nghiêng thân, Lương Nhã Cầm lấy dung khí, nói: “Tướng công, chúng ta viên phòng đi.”

Huyền Minh Thần đã muốn có chút mơ mơ tỉnh tỉnh, chỉ nghe thấy lời nói của Lương Nhã Cầm, cũng không trả lời lại, nhất thời không có cự tuyệt. Lương Nhã Cầm thấy hắn không nói, liền nghĩ hắn đã ngấm ngầm đồng ý.

Ngón tay ngọc thon nhỏ, rất nhanh đã muốn rút đi hết quần áo, có chút sợ hãi lại có chút kích động đi đến gần Huyền Minh Thần. Vì Huyền Minh Thần cởi áo.

Huyền Minh Thần trong cơ thể có trăm cổ nhiệt đang va chạm nhau, cơ hồ sắp làm cho hắn mất đi lý trí. Một tay bắt lấy tay Lương Nhã Cầm, mạnh hướng đến nàng, toàn bộ thân hình đặt lên người nàng.

Lương Nhã Cầm thấy hắn nhiệt tình như vậy, tất cả bất khoái ngày xưa toàn bộ đều tán đi, đưa tay giúp hắn cởi quần áo.

Thân thể Huyền Minh Thần dần dần bại lộ, dán lên thân hình Lương Nhã Cầm,** đã khó có thể chịu được, điên cuồng hôn môi rồi đến cổ, thân hình ma sát trên người nàng.

“A.....”

Bởi vì ôm thật sự chặt, Lương Nhã Cầm có chút không thở nổi, đột nhiên la lên một tiếng.

Thanh âm này rất lớn, lớn đến làm cho chính nàng cũng cảm thấy thẹn.

Người ngoài cửa nghe được thanh âm, âm thầm cười, sau đó thả lỏng tâm tư rồi ly khai.

Huyền Minh Thần nghe thấy thanh âm như thế, đột nhiên thanh tỉnh vài phần.

Hắn không thể cùng nàng làm việc này, hắn yêu người khác, không phải nàng. Hắn yêu người khác, là Tư Đồ Cảnh, không phải Lương Nhã Cầm. Hắn không thể phản bội Tư Đồ Cảnh, càng không thể lừa gạt Lương Nhã Cầm.

Động tác thân thể đột nhiên dừng lại, Huyền Minh Thần hung hăng nắm chặt quyền, khiến móng tay đâm vào tay, cơn đau như thế khiến hắn thanh tỉnh thêm vài phần.

Nhưng là thân thể vẫn như cũ rất khó chịu. Mặc kệ như thế nào, không thể tiếp tục ngủ ở nơi này, nếu không nhất định xảy ra chuyện.

Huyền Minh Thần đứng dậy, mặc quần áo vào.

Lương Nhã Cầm có chút khó hiểu, ngồi dậy hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Thực xin lỗi.” Huyền Minh Thần vội vàng xuống giường, cầm lấy quần áo mặc vào thật nhanh rồi đi ra ngoài.

Trong màn tối đen, nghe được tiếng cửa ngoài kia vang lên, tâm Lương Nhã Cầm bắt đầu quặn đau, vì cái gì, hắn vẫn là đã đi rồi. Vì cái gì hắn nhất định không chịu chạm đến mình.

Nàng đến tốt cùng là không tốt ở điểm nào, điểm nào kém hơn nam nhân kia. Hắn là vì nam nhân kia mà không chịu chạm nàng sao?

Tâm vẫn còn co rút đau đớn, không dám nghĩ đến nhiều.

Nước mắt tuôn rơi.

22. Chương 22: Hạnh Phúc Là Chi?

Đêm khuya không trở về phòng, ở lại trong phủ thì sẽ bị bắt gặp, đến lúc đó càng khó nói. Huyền Minh Thần mặc quần áo, mang một thân đang bị hạ được ra khỏi phủ.

Nơi hiện tại có thể đến, cũng chỉ có thể là nơi có hắc ở đó.

Thật tốt khi Thái Phó phủ cùng Học Sĩ phủ cách nhau không xa, bằng không hắc khó có thể chống đỡ được.

Vốn chống lại cường được lực phải tiêu hao bao nhiêu năng lượng, hơn nữa vì trốn đi nên hắc phải dung khinh công, khiến hắc thật sự mệt chết đi nga.

Tư Đồ Cảnh còn một mình trong phòng ngăn người, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa, mau chạy tới mở cửa.

Huyền Minh Thần vừa vào cửa liền lập tức ngồi xuống ghế, sau đó thở hồng hộc ngã xuống bàn.

Thấy bộ dáng Huyền Minh Thần rất mệt mỏi, cảm thấy thập phần ngạc nhiên.

“Người làm sao vậy a? Cùng người khác đánh nhau a? Vẫn bị người đuổi giết sao? Sao lại thở dốc đến thế a?” Tư Đồ Cảnh vỗ vỗ lưng hắc nói.

Huyền Minh Thần vô lực gào thét: “Đừng chạm vào ta.”

“Hắc! Ta hôm còn không thể chạm đến ngươi nữa sao!” Hắc bảo hắc đừng chạm, hắc liền càng muốn chạm! Tư Đồ Cảnh không sợ chết nâng Huyền Minh Thần lên, hai tay nâng mặt hắc, nhìn nhìn xem xem, sau đó mới nói: “Người rốt cuộc bị gì a, so mặt hồng như vậy?”

Huyền Minh Thần có lẽ vốn là có thể khắc chế trụ được được lực, nhưng mà Tư Đồ Cảnh cứ cố tình phá bỏ, mới đè nén được một chút, được lực lại mạnh bạo phát huy. Thời điểm này thật sự.....

“Ta nói! Không nên đụng vào ta!” Huyền Minh Thần cố gắng hạ hỏa gầm gè, cho hắc lời cảnh báo cuối cùng.

Tư Đồ Cảnh chưa bao giờ nghe lời người khác nói, lại còn là người mình yêu thì càng không, vừa nghe những lời này của Huyền Minh Thần trong lòng liền phát hỏa: “Không cho gia chạm gia càng muốn chạm!”

Dứt lời, không an phận liền dùng hai tay sờ mó Huyền Minh Thần.

“Người đừng trách ta!” Huyền Minh Thần giờ phút này lửa nóng như thiêu đốt, gầm nhẹ một câu, đứng mạnh dậy bắt lấy Tư Đồ Cảnh, kéo hắc ném xuống giường.

“Uy..... Người sao hôm nay không được bình thường a..... A — người làm gì!” Tư Đồ Cảnh bị làm cho đau, không dám lớn tiếng kêu, đành phải nhỏ giọng cả giận với Huyền Minh Thần.

“Tê!” Thanh âm quần áo bị xé rách toạt trong màn đêm tĩnh mịch nghe thấy rất rõ ràng! Tư Đồ Cảnh đương nhiên hiểu được hắc đang muốn làm gì, lập tức kinh hoảng lộn xộn đứng lên. Nhưng tình huống này hành động thế nào..... cũng cứ như là đem dầu đổ vào lửa.....

“Người..... Ngộ!” Lời chưa xuất khẩu đã bị cuồng loạn hôn, Huyền Minh Thần giờ phút này tất cả đều quên hết thấy, trong đầu chỉ như một đoạn hỏa thiêu, thầm nghĩ muốn tìm gì đó để phát tiết, phát tiết..... Mà gì đó chính là.....

Hắc lập lại liếm thử, dần dần từ khóe môi chuyển đến nơi khác.

Tinh xảo xương quai để lại vô số ấn kí thâm sắc, càng thấy rõ dấu rang đã nhanh chóng lan tràn đến nơi đỏ đỏ nhô lên trước ngực: “Huyền..... Huyền Minh Thần! Người cho ta..... khoan..... Dừng tay..... Người đang làm..... A..... Đau.....”

Hai tay bị trói buộc lên đỉnh đầu, cả người đều bị Huyền Minh Thần đè lại, Tư Đồ Cảnh không thể ngăn cản mọi việc xảy ra. Huyền Minh Thần động tác cuồng loạn mà vội vàng, hắc dùng tay trái trói buộc Tư Đồ Cảnh, tay phải không ngừng mân mê dưới thân thân hình hắc. Toàn thân Tư Đồ Cảnh bởi vì bị Huyền Minh Thần trêu chọc mà phiếm hồng.

Tình cảm Huyền Minh Thần như vậy..... Đáng chết! Quả thực chịu không được !“Ngô! Huyền.....” Mới nói được một chữ liền bị đối phương che miệng lại, tay Huyền Minh Thần tiếp tục cuồng loạn trêu chọc, chiếc lưỡi len vào từng góc ngách trong khe miệng, Huyền Minh Thần ám ám xuất khẩu:“Cho ta..... Cho ta..... Được không.....” Trên trán toát ra mồ hôi, Tư Đồ Cảnh đương nhiên cũng hiểu được tình cảnh của Huyền Minh Thần , không đành lòng cự tuyệt. Vì thế gật đầu đáp ứng.

“Trước, trước buông.....” Hai tay được thả tự do, Tư Đồ Cảnh nhìn Huyền Minh Thần nhẩn nhẹn thập phần vất vả, lấy tay ôm lấy hán kéo sát xuống người.“Ta giúp ngươi.”

Ngón tay thon nhỏ xốc lên đồng vải dệt, lộ ra một thân hình trắng mịn nhẵn nhụi. Thân thể tinh tế của Tư Đồ Cảnh, cảm giác tê dại xuất hiện xuyên qua người Huyền Minh Thần. Hán không ngừng hôn môi cùng ** Tư Đồ Cảnh để giảm bớt nội tâm cuồng loạn. Nhưng mà không đủ, nhất định không đủ.

“Ngô..... Ngươi..... A..... Ngươi..... Tay ngươi.....” Huyền Minh Thần tay đang ở phía sau Tư Đồ Cảnh bồi hồi. Hán..... Hán là muốn.....“Ngô!” Ngón tay linh hoạt nhau chóng hoạt nhập bích huyết của Tư Đồ Cảnh, đồng thời Huyền Minh Thần cũng hôn môi hán, không cho hán la lên.

“Ngoan, để ta làm thật tốt.” Tinh tế mật mật hôn xuống, Tư Đồ Cảnh căn bản không thể tưởng ra được sự tình này, hán chỉ có thể không ngừng đáp lại Huyền Minh Thần. Hô hấp dồn dập mà ần ần.“Ân..... Ngươi.....” Tư Đồ Cảnh đã hoàn toàn bị Huyền Minh Thần trêu chọc, hán không kìm lòng nổi, không phát hiện ánh mắt Huyền Minh Thần càng thêm sâu sắc.

“Đúng vậy, ta là.....” Huyền Minh Thần một bên đáp lại hán, môi bên không ngừng cương khai khoách thổ. Chậm rãi, lại gia tăng thêm một ngón.

“A.....” Huyền Minh Thần đùa khiến Tư Đồ Cảnh thở nhẹ ra một tiếng,hán ngửa đầu đón lấy nụ hôn của Huyền Minh Thần, lại lần nữa cảm thụ chiếc lưỡi của hán linh hoạt theo sự điều khiển của Huyền Minh Thần. Chiếc lưỡi lại tiếp tục lướt trên vòng eo, lưu lại vô số vết tích ẩm ướt.“Ân..... A.....”

Đầu đổ trước ngực tùy ý bị trêu đùa, khê cần. Ma dương theo ngực có cảm giác khuếch tán lên tới trên não, càng làm ý nghĩ trở nên đảo loạn. Tư Đồ Cảnh trong mắt nhanh chóng nổi lên một tầng hơi nước, hai mắt đắm lệ sương mù khiến Huyền Minh Thần thiếu chút nữa cảm lòng không được.....

“Nhìn ta.” Huyền Minh Thần một bàn tay mở rộng, tay kia thì vòng ra sau người Tư Đồ Cảnh cố định hán trước tiên phương của mình, ánh mắt Tư Đồ Cảnh đã muốn mê ly:“Cho ta.....” Nhẹ nhàng hôn môi cùng mi mắt Tư Đồ Cảnh, nhìn đôi mắt như uống rượu hồng lên, nhẹn không được khéo léo hôn chớp mũi, rồi lại hôn đôi môi đỏ mọng.....

“Nếu rất đau, có thể cắn ta.....” Đôi môi nhỏ đã bắt đầu đỏ bừng, trong lúc Tư Đồ Cảnh còn đang trầm mê, bên dưới vốn đang chờ đợi một cơ hội, động thân mà vào.....

“A — đau a!” Tư Đồ Cảnh cảm giác sau đỉnh truyền đến cảm giác kịch liệt sâu sắc, không ngừng lấy tay đánh sau lưng Huyền Minh Thần, nhưng hán lúc này chỉ là hữu khí vô lực. Khí lực ấy căn bản không hề ảnh hưởng gì đến Huyền Minh Thần.

“Ta sẽ nhẹ một chút .” Huyền Minh Thần thanh âm khan khan giờ phút này gợi cảm đến cực điểm. Khiến Tư Đồ Cảnh có vài phần say mê.

Thả chậm tốc độ, Huyền Minh Thần từng chút từng chút chen vào, nhưng Tư Đồ Cảnh vẫn cảm thấy khó chịu mà kêu lên

“Nhẹ thôi a —” Tư Đồ Cảnh gắt gao ôm hán, cố gắng thích ứng.

Huyền Minh Thần nâng thất lung Tư Đồ Cảnh, đột nhiên thẳng tiến, ở trong thân thể hán đứng lên

“Ân..... Ngô.....”

Tư Đồ Cảnh vốn muốn nói gì, nhưng lại bị Huyền Minh Thần áp trụ đôi môi, đành phải chủ động đáp lại hán, cố gắng hưởng thụ nhiều hơn.

“Ta yêu ngươi.....” Huyền Minh Thần cắn môi Tư Đồ Cảnh, dùng thanh âm trầm thấp nói

“Ta cũng vậy!” Tư Đồ Cảnh mở to mắt cẩn thận nhìn hấn, lại cảm giác được hấn trong cơ thể mình vừa co rúm lên, từng đợt đau nhức cùng ** xuất hiện, khiến trái tim hấn đập thật nhanh.

Rốt cục, sau trận co rúm ấy, Huyền Minh Thần từ trong cơ thể hấn rút khỏi, chất lỏng màu trắng phun ra trên đùi hấn, trên sàn, khiến nơi nơi đều là....

Huyền Minh Thần thở phào một hơi dài, toàn thân vô lực ngã trên giường, Tư Đồ Cảnh phía sau vẫn còn đau, cũng vô lực nằm một bên không lên tiếng.

“Uy, người không sao chứ, sau không nói lời nào cả!” Huyền Minh Thần nghiêng đầu nhìn Tư Đồ Cảnh nói.

Tư Đồ Cảnh vẫn như cũ nằm bất động, trong miệng phun ra một chữ: “Đau.”

“Không đến mức chứ, người lần trước cũng làm ta như vậy, ta cũng phải nhịn đó nga!” Huyền Minh Thần liếc Tư Đồ Cảnh, bắt đầu oán giận vì sao khi đó hấn không biết nặng nhẹ.

Hấn lần này đã rất tốt bụng không làm đau hấn, khả lần trước, hấn xuống tay như vậy, làm hại người hấn đau đến mấy ngày.

“Lần trước?” Tư Đồ Cảnh hơi hơi ngồi dậy, phía sau một trận đau đón kéo đến, hấn lại phải nằm xuống

“Làm rồi mà không nhớ sao, người điên rồi!” Huyền Minh Thần trừng mắt nhìn hấn.

Tư Đồ Cảnh nóng nảy: “Người nói là thế nào a!”

“Ngày ta thành thân đó.”

Giống như sấm chớp vừa đánh ngang đỉnh đầu, Tư Đồ Cảnh bên tai bắt đầu ù ù, đầu cùng với tim cũng bị đả kích.

“Ngày đó, là người?” Tư Đồ Cảnh chậm rãi quay đầu, nhìn Huyền Minh Thần.

Huyền Minh Thần liếc mắt nói: “Người cho là ai nữa hử!”

Cau mày suy nghĩ trong chốc lát, Tư Đồ Cảnh lại hỏi: “Nhưng trên giường có máu.....”

“Đó là do người dùng sức quá lớn!” Huyền Minh Thần tức giận nói: “Người cho là chỉ có nữ nhân mới có thể đổ máu a!”

“.....”

Nói như vậy, không phải Bùi Liễu Tích. Hấn căn bản không cần chịu trách nhiệm gì cả.

Nhưng mà, hấn cũng đã cho nàng hứa hẹn. Chấp nhận nửa năm chi ước.

Thực hiện hứa hẹn, mới là trách nhiệm lớn nhất.

Vốn không có trách nhiệm, nay lại bỗng nhiên xuất hiện trách nhiệm. Khiến hấn không thể nào trốn tránh, chung quy cũng sẽ có một ngày hấn phải đối mặt.

“Uy!” Tư Đồ Cảnh nhỏ giọng kêu Huyền Minh Thần, nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta về sau nên làm gì bây giờ?”

Đúng vậy, nên làm cái gì bây giờ?

Nếu hai người cứ như lần đầu gặp mặt, sẽ không cần phải suy nghĩ nhiều thế. Nhưng mà hiện tại tất cả đều không như thế. Bọn họ sẽ có về sau sao? Bọn họ về sau, nên như thế nào đây? Bọn họ vẫn còn có một sứ mệnh quan trọng.

Nghĩ về sau, cũng giống như muốn lui về một bước.

“Về sau..... rất khó nói.” Huyền Minh Thần thở dài.

Theo sau, là cơn trầm mặc dọa người.

Hai người sống vai nằm cùng nhau. Một câu cũng không nói nên lời.

Bình minh đến, Tư Đồ Cảnh từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, Huyền Minh Thần đã không còn bên cạnh. Nếu không cảm thấy cơn đau nhức mãnh liệt bên người, hấn nhất định nghĩ đêm qua chỉ là mộng.

Một hồi mộng bất ngờ. Hạnh phúc tới bất ngờ, cũng ra đi rất đột ngột. Đã nghĩ chỉ là một hồi mộng đẹp, từ trong mơ ngọt ngào mỉm cười, mộng tỉnh mộng lạc chỉ khiến người đau.

“Có một số việc, chúng ta cần có thời gian để hảo hảo ngẫm lại.”

Nhớ rõ khi sắp đi, Huyền Minh Thần có nói một câu như vậy.

Tư Đồ Cảnh một mình ngồi bên cạnh bàn, trong lòng cảm thấy rất mất mát. Hắn như vậy là nghĩ cái gì, đối với mình nghĩ ra sao, làm xong rồi đem mình vứt bỏ như phế phẩm sao, từ nay về sau mình không còn có giá trị để lợi dụng?

Nếu không có giá trị.

Hắn, hắn sẽ không đến lần nữa chứ.

Thời tiết ngày càng lạnh.

Ngày nào đó, cũng càng ngày càng gần .

Quả nhiên, Huyền Minh Thần thật lâu không đến phủ của hắn. Trong triều gặp mặt, lại nhớ đến khoảng thời gian xấu hổ. Chỉ miễn cưỡng chào nhau, sau đó ai đi đường nấy.

Dịch Nam Vũ cả ngày cứ hi hi ha ha bên cạnh hắn, như vậy cũng tốt, hắn sẽ không vì cảm thấy tịch mịch mà khổ sở.

Cũng tạm thời quên đi vài chuyện đáng sợ.

Chỉ là tạm thời . Ngày nào đó, cũng sẽ phải đến.

23. Chương 23: Cổ Nhân Thán

Tuyết đầu mùa từ từ rơi, màu trắng sa mỏng bao trùm đại địa . Phía chân trời truyền đến vài tiếng chim hót, thê lương lòng người.

Dịch Nam Vũ một thân nhung y dùng sức gõ cửa học sĩ phủ.

Quản gia ra mở cửa:“Dịch đại nhân, ngài lại tới nữa a.”

“Nói cái gì thế nga, sao lại là lại tới nữa a.” Dịch Nam Vũ sáng giọng.

Quản gia cuối đầu, khiếp nói:“ Ý nô tài là khi ngài vừa mới tới, đại nhân hắn lại trốn một mình trong phòng, tâm tình không thể nào hảo hảo a.....”

Dịch Nam Vũ lúi chúi lại cổ áo cùng tay áo, thở dài, bất đắc dĩ nhìn quản gia liếc mắt một cái, sau đi đến phòng Tư Đồ Cảnh.

Trong phòng rất im lặng, không có một chút tiếng động phát ra, cứ như không có người bên trong vậy

Đẩy cửa ra, trên bàn loang đầy màu vẽ, trên đất rải rác rất nhiều bức họa, đều dồn về một chỗ, không biết là họa cái gì.

Người nọ tay phải cầm bút vẽ, tay trái giữ trang giấy, cẩn thận phát thảo gì đó, ánh mắt chăm chú, hai hàng lông mày nhíu lại, biểu tình vô hi vô bi.

Dịch Nam Vũ đóng cửa phòng lại, đến đến cuối người xuống, nhặt lên một bức họa, hình dáng người trong tranh hiện ra rõ ràng trước mắt hắn.

Nhất định phải như vậy sao.

Vì người kia, tự đem bản thân mình biến thành cái dạng này.

Mà bên cạnh hẳn có người, hẳn cũng không phát hiện.

Hắn chắc đã rất khoái nhạc .

“Tư Đồ đại ca!” Dịch Nam Vũ đến gần hắn kêu lên.

Tư Đồ Cảnh thu bút, lúc này mới phát hiện có người đến, hoảng thần, sau ổn định lại, nói:“Người sao lại tới đây? Hôm nay có tuyết rơi nga.”

“Ân.” Dịch Nam Vũ miễn cưỡng cười,“Hôm nay là tuyết đầu mùa, chúng ta đi ra ngoài thưởng tuyết đi.”

“Nhưng bên ngoài rất lạnh.....”

“Nam tử hẳn đại trượng phu còn sợ lạnh sao, đi thôi!” Dịch Nam Vũ kéo Tư Đồ Cảnh ra bên ngoài.

“Được rồi, đi đâu?”

Dịch Nam Vũ nghĩ nghĩ, nói:“Đi Vạn Hương tửu lâu đi.”

Tư Đồ Cảnh ngăn người, tửu lâu? Cũng tốt, tửu lâu thì đi tửu lâu vậy.

Vạn Hương tửu lâu, là đệ nhất tửu lâu của kinh thành, đặc sắc vì danh, cũng vì Vạn Hương rượu, rượu Vạn Hương. Tửu lâu có rất nhiều loại rượu mà người khác khó có thể tưởng tượng, có đến vô vạn loại rượu, cũng phải hơn một ngàn loại. Hơn nữa loại nào cũng tỏa hương đến mười dặm, mỗi mùi đều khác nhau, cũng đều là nhân gian cực phẩm.

Trước kia cũng muốn đến nơi này, nhưng biết mình không thể thắng được rượu lực, rượu vào người sẽ trở nên loạn tính, Tư Đồ Cảnh cũng bỏ quên mất ý nghĩ này.

Nay, say cũng không sao.

Bông tuyết lão đảo rơi chậm chậm lượn vài vòng , hai người không có bung dù, để bông tuyết lạnh lẽo tùy ý rơi trên người, tay cùng hai má đã trở nên lạnh lẽo.

Trời lạnh như thế, sinh ý của tửu lâu cũng không quá tốt, hai người lên lầu.

Trên lầu chỉ có một nữ tử, một than sa y trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo màu trắng, đầu đội đầu lạp (kiểu nói rộng vành hồi xưa trong giang hồ mấy vị ẩn sĩ hay đội), đầu lạp có phủ một màn vải mỏng che mặt, là một điển hình cho người trong giang hồ. Nàng ngồi một mình một bàn, tay cầm một ly, thiển châm tế chước. Cử động chân tay đều vô cùng phong nhã.

Ẩn ẩn cảm thấy có chút quen thuộc, nghĩ lại thật kĩ thì dường như mình chưa thấy qua người này.

Tư Đồ Cảnh theo Dịch Nam Vũ đi đến một cái bàn kê bên cửa sổ ngồi xuống, cũng phù hợp nhìn thấy nhất cử nhất động của nàng kia.

Luôn cảm thấy dường như nàng luôn nhìn mình, nhưng có lớp sa mỏng che mặt, không thể nhìn thấy mắt của nàng

“Tiểu nhị, cho hai bầu rượu.” Dịch Nam Vũ kêu tiểu nhị đến.

Tư Đồ Cảnh không nói, dùng khóe mắt nhìn nàng kia.

“Tư Đồ đại ca, người gần đây sao nhìn có vẻ không vui a?” Dịch Nam Vũ cầm lấy ấm trà trên bàn, rót ra hai chén.

Thanh âm không lớn không nhỏ, lại có thể vang khắp tầng trệt.

“Không biết nữa.” Tư Đồ Cảnh lắc đầu, lại hỏi:“Người trông cũng có vẻ không vui a?”

Dịch Nam Vũ cầm chén trà lên, nói:“Cũng không biết nữa, hình như vì nhìn thấy người không vui nên ta cũng không vui a .”

Tư Đồ Cảnh buông chén trà, đưa tay xoa xoa đầu Dịch Nam Vũ: “Người có bị bệnh không a! Ta là vì không có được một thứ nên mới mất hứng a, cũng không có liên quan đến người a!”

“Vậy người muốn cái gì, ta giúp người!” Dịch Nam Vũ nói.

“Ai cũng không giúp được ta.”

Tư Đồ Cảnh gục đầu xuống.

Tiểu nhị rất nhanh nhiệt rượu, bưng đi lên. Rượu hương bốn phía, nhưng hai người đều không chạm đến.

“Thế nào? Không dám đụng vào à?” Tư Đồ Cảnh cười hỏi Dịch Nam Vũ.

Dịch Nam Vũ lập tức ngã rượu, uống ực một ngụm.

“Này rượu..... Hình như rất khó uống a.....” Dịch Nam Vũ le lưỡi nói.

“Ai nói người rượu khó uống!” Tư Đồ Cảnh cười nhìn Dịch Nam Vũ, lại phát hiện đầu vai nữ tử đằng kia run run, nàng không phải là cười bọn họ chứ.

“Mặc kệ, dù sao là người muốn tới, người nói thế nào cũng phải uống nga!” Tư Đồ Cảnh lại ngã thêm một chén rượu, đem cái chén đưa tới trước mặt Dịch Nam Vũ.

Nữ tử đằng kia lúc này mới đứng lên, đi về phía bọn họ. Tư Đồ Cảnh định thần, nhìn nàng.

“Ngốc tiểu tử! Không thể uống rượu thì đừng uống, rượu không phải là thứ gì tốt hết!” Nữ tử ngữ khí lão thành, nhưng thanh âm cũng rất trong. Khiến người khác khó đoán được tuổi của nàng.

Tư Đồ Cảnh đứng dậy nói: “Cô nương vừa nói gì?”

“Cô nương?” Nữ tử có chút kinh ngạc cười nói: “Ta có thể làm ** . Ha ha.”

“Nga?” Tư Đồ Cảnh có chút nghi hoặc, nói: “Kia thỉnh tiền bối chỉ giáo.”

“Thế nhân xem ra, rượu này, có hai cách đơn giản để sử dụng.” Nữ tử đi đến kế bên bàn bọn họ, cầm lấy bầu rượu, rót đầy một ly, bưng lên, tiếp tục nói: “Thứ nhất, là có việc vui, uống rượu đến ăn mừng; Thứ hai, là trong lòng sầu khổ, mượn rượu để tiêu sầu.” Nói xong, nữ tử bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, buông chén, lại nói tiếp: “Nếu là có thai sự, uống rượu, kia vẫn là việc vui, nếu là trong lòng sầu khổ, say một hồi, sầu khổ vẫn như cũ khó tiêu, này uống rượu hay không uống, cũng có gì khác nhau đâu? Chỉ biết đem thêm khổ cực cho thân thể mà thôi.”

Dịch Nam Vũ cảm thấy có chút mơ hồ: “Kia xin hỏi tiền bối, nếu rượu là vật vô dụng, vì sao lại có nhiều người tìm đến rượu như vậy, cũng có nhiều người tất cả đều vì rượu đấy?”

“Nếu rượu chỉ được dùng bằng hai việc đơn giản như vậy, tự nhiên sẽ trở nên vô nghĩa. Tìm đến rượu, nhất định phải biết phẩm rượu.” Nữ tử xoay mặt về phía Dịch Nam Vũ, nói: “Chính như người mới vừa rồi cảm thấy rượu khó uống, đó là bởi vì người không thể phẩm rượu vị. Nếu mượn rượu tiêu sầu, thì chỉ là tự tra tấn bản thân thôi, ta khuyên người vẫn là không nên.”

Nữ tử ngữ khí ai oán, nói rất thần nhiên, khiến Tư Đồ Cảnh có chút hoảng hốt.

Đặc hơn hương rượu thoang thoảng, thoảng chốc còn hòa thêm chút mùi hương dễ chịu khác, không rõ là mùi gì, dường như tỏa ra từ trên người nàng kia.

Dịch Nam Vũ cũng hoảng hốt, bỗng nhiên gục trên bàn.

“Uy! Người làm sao vậy?” Tư Đồ Cảnh lay lay dịch nam vũ, phát hiện hắn đã bất tỉnh nhân sự.

“Hắn say.” Nữ tử nói.

“Không thể nào, hắn chỉ mới uống một ly, sao có thể say nhanh như vậy.....” Đang nói, Tư Đồ Cảnh cảm giác đầu một trận choáng váng, lúc này mới ý thức được mùi hương kia có vấn đề.

Sớm nghe nói Vạn Hương tửu lâu là địa bàn của Phi Hồ môn, Phi Hồ môn nổi tiếng trong thiên hạ là mê được, có thể trong chớp mắt khiến người ta vô lực, nếu hòa cùng với rượu, một giọt cũng có thể khiến người ta ngã.

Nữ tử thần bí này, chắc là môn chủ Phi Hồ môn.

“Vân Vô Ảnh?” Tư Đồ Cảnh vô lực ngồi trên ghế.

“Quả nhiên là hài tử thông minh nga.” Nữ tử ngữ khí không ôn không hỏa, ngoài cửa gió thổi nhẹ làm lay động mảnh lụa trắng che mặt nàng.

Tư Đồ Cảnh bỗng nhiên đưa tay, tháo bỏ đầu lạp của nàng.

Đem quầng đầu lạp sang bên cạnh, khuôn mặt hoa Bạch Liên thanh tịnh, hàng mi dài tinh tế, đôi mắt hoa đào hệt dài, con ngươi trong suốt mang đầy vẻ kinh ngạc.

“Xú tiểu tử ngươi làm gì!” Nữ tử cả giận nói.

“Vân Vô Ảnh quả nhiên là mỹ nữ a.....” Tư Đồ Cảnh thở dài.

Nhìn thấy dung nhan Thường Vân cũng Vân Vô Ảnh, chính là tâm nguyện bao nhiêu năm nay của hắn, nay đã hoàn thành một điều.

“Tử tiểu tử, ngươi thật sự là.....” Vân Vô Ảnh vươn tay tát Tư Đồ Cảnh.

Tư Đồ Cảnh sớm mất đi khí lực, muốn tránh cũng tránh không được, chỉ có thể để nàng tát, miệng hét lên:“Mỹ nữ ngươi xuống tay nhẹ thôi a, đừng có tự phá hoại hình tượng chính mình như thế!”

“Ngươi vừa bảo ta cái gì!” Vân Vô Ảnh thu tay, vừa tức giận vừa buồn cười trừng mắt nhìn hắn,“Ngươi không sợ ta giết ngươi?”

“Ngươi muốn giết ta còn không động thủ cho sớm, còn phải làm việc vô nghĩa như vậy làm chi.” Tư Đồ Cảnh vẫn còn nhìn nàng nói.

Vân Vô Ảnh thở dài:“Tiểu tử ngươi không phải rất thông minh sao, sao lại cứ vì một nam nhân luẩn quẩn trong lòng a!”

“Ngươi!” Tư Đồ Cảnh bị người một câu nói ra hết tâm sự, hách nhất đại khiêu, giây dựa đứng dậy, lại không động dậy được, đành phải ngồi trên ghế rồng:“Ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Vân Vô Ảnh khoanh tay lại, nhìn xuống Tư Đồ Cảnh:“Ta cái gì cũng biết nói hết, ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, tự hảo hảo tận hưởng cuộc sống của đi, không cần phải vì một chút chuyện mà đánh mất đi tâm tình.”

“Ngươi làm sao biết được? Ngươi quản chuyện của ta làm gì!” Tư Đồ Cảnh quay đầu.

Vân Vô Ảnh có chút tức giận, nói:“Thái độ của ngươi! Nói chuyện với tiền bối như thế sao!”

Tư Đồ Cảnh vẫn như cũ lắc lắc đầu:“Ta biết người thâm mến ta nhiều lắm, nhưng mà ta nói người nghe, tuy rằng người trông rất đẹp, nhưng cũng không cần người diễn nữa, trong lòng ta đã có người khác rồi, người vẫn nên ngoan ngoãn thân mật với đồ đệ của người đi, đại tỷ nga –”

“Ngươi ..tử tiểu tử!” Vân Vô Ảnh lại bắt đầu niết hấn mặt, trong miệng còn nhớ kỹ:“Trách không được Phong nhi lại vì ngươi mà nháo như thế, chắc cũng vì cái tính này mà!”

“Ân, vẫn là đối với Lý Tùy Phong, so với ta tốt hơn nhiều, ngươi đi tìm hắn a, tìm hắn –” Tư Đồ Cảnh nhắm mắt. Cảm thấy nữ tử này là bị bệnh rồi.

Hình như nữ nhân xinh đẹp đều mắc bệnh hết rồi a, Bùi Liễu Tích cũng như vậy, nương của Bùi Liễu Tích cũng thế, hiện tại Vân Vô Ảnh này cũng vậy, rõ ràng là đệ nhất mỹ nhân, ai cũng như nhau, đều bệnh hết rồi.

Bởi vậy nói nữ nhân rất phiền toái quả không sai a.

“Quên đi, không so đo với người nữa, nhớ kỹ, tự mình hảo hảo sống đi nga, không phải tự làm khổ mình như vậy!” Vân Vô Ảnh nói xong, đánh một chưởng lên cổ Tư Đồ Cảnh.

Còn không kịp nói gì, Tư Đồ Cảnh đã mất đi ý thức.

Qua một hồi lâu sau, tiểu nhị đi lên, phát hiện hai vị công tử trên lầu đều đã ngã xuống, dọn dọn bàn, cũng phát hiện đã hết rượu trong bầu.

Quả nhiên người ta cho dù xinh đẹp như thế nào cũng không thắng được rượu lực a.

Lúc Tư Đồ Cảnh tỉnh lại, nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc. Là Cảnh Dực cùng Cảnh Linh. Hắn mở mắt, Cảnh Linh vẫn còn phe phẩy cái tay trước mặt hắn. Cảnh Dực ở bên cạnh phe phẩy Dịch Nam Vũ

“Được rồi được rồi, đừng phẩy nữa, phẩy nữa ta liền hôn mê.” Tư Đồ Cảnh trợn to mắt nói với Cảnh Linh.

“Tư Đồ công tử, người sao lại uống rượu nhiều vậy a?” Cảnh Linh tò mò hỏi.

Uống nhiều lắm sao? Ta còn nhớ rõ mình chưa uống ngụm nào mà. Tư Đồ Cảnh vẫn còn đang nghĩ, nhưng không có một chút gì có thể nhớ được. Chỉ nhớ rõ hắn nhìn thấy một nữ nhân rất xinh đẹp. Nữ nhân đó có bảo hắn nên hảo hảo tận hưởng cuộc sống, không nên tự làm khổ bản thân.

Này hắn, sao lại không nhớ gì cả. Tư Đồ Cảnh vỗ vỗ đầu, có chút hỗn loạn. Chẳng lẽ là nằm mơ. Chẳng lẽ uống nhiều quá nên sinh ra ảo giác?

“Àn..... Các người sao lại ở đây?” Tư Đồ Cảnh hỏi Cảnh Linh.

“Nga, cha cùng Thái Phó bảo chúng ta đến tìm người, vừa đến quý phủ của người, quản gia nói người cùng Dịch đại nhân tới Vạn Hương tửu lâu, chúng ta mới chạy đến đây.” Cảnh Linh đáp.

Tư Đồ Cảnh nghi hoặc nói: “Cha người?”

“Thủ lĩnh cấm vệ quân Cảnh Hành Trác, chính là gia phụ. Chúng ta huynh đệ ở hoàng cung nhận chức thị vệ.” Cảnh Dực lấy tỉnh Dịch Nam Vũ, trả lời cho Tư Đồ Cảnh.

“Nga.....” Tư Đồ Cảnh đáp lời đứng dậy. Lại hỏi: “Ta hiện tại đang muốn đi đâu?”

Hai người trầm mặc không nói.

Tư Đồ Cảnh cũng hiểu được ý bọn họ.

Chuyện này, chắc là rất quan trọng. Kế hoạch của bọn họ, chắc là đã đến lúc hành động. Ngày đáng sợ kia, cuối cùng cũng đến.

“Nam Vũ.” Tư Đồ Cảnh kêu Dịch Nam Vũ, Dịch Nam Vũ cọ cọ mắt đứng lên, ý nghĩ vẫn trống rỗng, người vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Tư Đồ đại ca..... Chuyện gì?”

“Người về trước đi. Ta có việc quan trọng phải làm.”

“Nga, hảo. Ta ngày mai lại đi tìm người.” Dịch Nam Vũ xoa xoa hai mắt rồi xuống lầu.

“Àn.”

Tư Đồ Cảnh gật đầu, nhìn hắn rời đi.

Chuyện ngày mai, ai nói được là tốt hay không tốt.

24. Chương 24: Tình Tàn

Sắc trời đã tối, tuyết cũng dần dần ngừng rơi, gió từ phía Bắc vẫn thổi, âm thanh dao động giữa những nhánh cây vang khắp màn đêm tĩnh lặng. Đi dọc trên con đường, tuyết dày đặc.

Mỗi bước đi, đều nặng nề như thế, dấu chân in sâu dưới nền tuyết trắng xóa.

Xa xa trông thấy một biệt viện to lớn, bốn phía xung quanh đều rất trống trải, gần đó có cây cỏ thụ khô héo, nhìn ra vài phần tịch liêu.

Biệt viện trang trí rất bình thường, thoạt nhìn thấy rất rộng. Không biết, bên trong có thể chứa bao nhiêu người.

“Là ở đây, mau vào thôi.” Cảnh Dực chỉ vào cửa biệt viện nói với Tư Đồ Cảnh.

“Các người không cùng vào sao?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

“Không được.” Cảnh Dực xua tay, “Chúng ta canh giữ bên ngoài được rồi.”

Bỗng nhiên trong lòng cảm giác như có vật gì đè nặng, trở nên vụn vặt căng thẳng. Cho đến giờ phút này, hắn vẫn không rõ, vì sao hắn phải tham gia vào những gì đang diễn ra bên trong kia. Nhưng mà, cánh cửa này, rồi cũng phải bước vào thôi.

Cửa khép hờ, Cảnh Linh đẩy cửa ra, bên trong có hai người cảnh giác nhìn ra ngoài, thấy được người nào tới thở dài một hơi, nói: “Tư Đồ đại nhân vào đi.”

Rõ ràng là ngữ khí cung kính, nhưng lại khiến Tư Đồ Cảnh cảm giác như tiếng ma quỷ gọi hắn, đưa hắn đến một cái động không đáy tối đen.

Nhưng cuối cùng, cũng phải đi theo vào thôi.

Bước từng bước từng bước, nặng nề, gian nan.

Biệt viện được thiết kế rất đặc biệt, vào cửa, chỉ có thể nhìn thấy vài tạp vật nho nhỏ, còn được bày biện trang trí, cứ như một nơi đã hoang phế từ lâu rồi, hay như một tòa nhà lâu chưa được dọn dẹp. Nhưng bên trong còn có một cánh cửa khác, đi vào liền thấy nhiều trang sức hoa lệ, còn có vài chậu cây xanh tươi, trên hành lang, đăng đã được thắp sáng.

Thị nữ đang dẫn đường cho Tư Đồ Cảnh vẫn đi, không biết qua bao nhiêu hành lang, vào bao nhiêu cánh cửa, xuyên qua bao nhiêu sân, cuối cùng cũng thấy được người. Thị nữ kia cũng lui xuống.

Ngoài đại môn trước mắt kia cũng có hai thị nữ, thấy Tư Đồ Cảnh đến, liền mở cửa, giúp hắn đi vào.

Trời vẫn chưa tối hẳn, trong đại đường đèn đuốc vẫn được thắp sáng trưng.

Ngồi phía trước trung tâm, là Huyền Tế Bắc, bên cạnh hắn, là Tư Đồ Chấn Nam. Còn có một người nữa bên cạnh bọn họ, mặt không chút biểu tình nhìn hắn.

Nhìn chung quanh, đều là quan viên đương triều, số lượng quan viên ngày nào cũng vào triều, lúc này đại khái cũng đông như thế, khí thế thật khổng lồ.

Tư Đồ Cảnh thở dài, nhưng thật ra hắn không cần lo lắng gì cả, tất cả đều do tình thế bắt buộc mà thôi.

“Tiểu Cảnh, lại đây.” Tư Đồ Chấn Nam lên tiếng, gọi hắn.

Tư Đồ Cảnh yên lặng đến bên cạnh hắn, Tư Đồ Chấn Nam chỉ qua chiếc ghế kế bên, nói: “Ngồi xuống trước.”

Đợi Tư Đồ Cảnh yên vị, Huyền Tế Bắc đứng lên, nói với quan viên trong nội đường: “Mục đích triệu tập mọi người hôm nay, để nói một vài việc giúp mọi người rõ ràng hơn, cũng không nhiều lời, ta không nói nữa. Chỉ là, những kế hoạch phía trước của chúng ta, đề xuất phát từ một chuyện xưa, bây giờ, Tư Đồ tướng quân sẽ kể, mọi người lắng nghe.”

Tất cả quan viên vẫn như cũ, không chút phản ứng, không khí lúc này, muốn cử động nhỏ cũng khó khăn.

Tư Đồ Chấn Nam đứng lên, chậm rãi nói: “Không biết các vị còn nhớ rõ, năm đó Lan hoàng hậu ý vào sự sủng ái của tiên hoàng, hoành hành lục cung, bắt nạt bao nhiêu phi tần?”

“Làm sao mà không nhớ rõ!” Dưới đường có năm quan viên đứng lên, phần nộ nói: “Muội muội ta năm đó là phi tử của tiên hoàng, vì hoàng thượng mà mang long thai, bị độc phụ kia hại chết.”

Tư Đồ Chấn Nam đi qua đi lại vài bước, tiếp tục nói: “Năm đó, tất cả các hoàng tử, tất cả đều bị Lan hoàng hậu giết chết ngay từ trong bụng mẹ, cũng không thiếu phi tần vì bị hại mà chết.”

Nói xong, Tư Đồ Chấn Nam quay người, lại hỏi: “Kia vậy các vị có nhớ rõ, năm đó có một thời gian, tiên hoàng yêu sắc đỏ đến si mê?”

“Hình như là có chuyện như thế, năm đó tiên hoàng đổi phục trang của toàn bộ cung nữ thành màu đỏ.” Bên dưới có thanh âm nhỏ trả lời.

“Chuyện xưa kia, cũng bắt đầu từ việc vì sao tiên hoàng mê sắc đỏ.” Tư Đồ Chấn Nam hạ thấp thanh âm, nói, “Năm đó, từng có một nữ phi tặc, một thân y phục đỏ thắm, tiến cung trộm đồ, bị tiên hoàng nhìn thấy dung nhan, sau đó khiến người nhớ mãi không quên, liền phát người âm thầm tìm kiếm, nhưng không có kết quả.”

Nhắc đến sắc đỏ, Tư Đồ Cảnh lại nhớ đến Bùi Liễu Tích, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, thân thể cũng là nữ phi tặc, Tư Đồ Cảnh cảm giác có chút kinh ngạc. Bùi Liễu Tích cũng chỉ mới mười tám tuổi, làm sao có thể có quan hệ gì với tiên hoàng.

Tư Đồ Chấn Nam dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Trong suốt một năm đó, tiên hoàng luôn nhớ đến nữ tặc kia đến si mê, thân thể nhiễm bệnh, cũng dần dần trở nên yếu ớt. Chợt có một ngày, sương mù dày đặc, có cung nữ một thân hồng y đến bên cạnh hần, bộ dáng cung nữ ấy cũng rất giống nữ phi tặc, đêm đó được hoàng thượng sủng hạnh. Cung nữ kia dù như thế, nhưng thân phận thấp kém, được Lan Hoàng Hậu xem nhẹ. Tiên hoàng tuy biết hoàng hậu sở tác sở vi, nhưng đại thể đã thành, vô lực văn hồi, đành phải nhờ người dẫn cung nữ kia đi, mấy tháng sau, cung nữ thuận lợi sinh ra hoàng tử.”

“Người tiên hoàng nhờ vả, là Tư Đồ tướng quân?” Dưới đường có người hỏi.

Tư Đồ Chấn Nam gật đầu: “Đúng là tại hạ. Khi tiên hoàng biết được cung nữ sẽ sinh hoàng tử, liền giao cho tại hạ, nhất định phải bảo vệ hoàng tử, nuôi dưỡng hần đến lớn, trợ hần hưng phục Hạ Thị vương triều.”

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều hướng về Tư Đồ Cảnh. Tư Đồ Cảnh vẫn còn đang mơ màng, lúc này mới nhận ra, đứa nhỏ Tư Đồ Chấn Nam đang nói đến, cũng chính là hoàng tử, về sau hưng phục Hạ Thị vương triều, rất có khả năng, là hần.

“Cha..... Ha ha.” Tư Đồ Cảnh cười nhìn Tư Đồ Chấn Nam, “Người kia là ai a, không phải ta chứ..... Ta biết khẳng định không phải ta mà.....”

“Tiểu Cảnh, người kia, chính là ngươi.” Tư Đồ Chấn Nam nhẹ giọng trả lời.

Chính là ngươi.

Đúng vậy, chính là ngươi.

Nguyên lai, đây chính là nguyên nhân hần phải mang trên mình bao nhiêu sứ mạng.

Vì hần không cần điều gì cả.

Vì hần căn bản không phải làm gì cả.

Hần khiếp đảm bắt lực nhìn Huyền Minh Thần, hần hần là đã sớm biết. Huyền Minh Thần bắt đắc dĩ dùng ánh mắt khích lệ nhìn hần.

Bắt đắc dĩ, đây là số mệnh bọn họ.

“Tư Đồ đại nhân, nga, không, là hoàng tử, hoàng tử tài năng xuất chúng, chúng ta đều sớm đã sớm chứng kiến, Tư Đồ tướng quân quả nhiên không phụ kì vọng của tiên hoàng nga!” Dưới có người nói nói.

Lập tức có người nói theo: “Đúng vậy đúng vậy, hoàng tử xứng đáng là người của quốc dân nha.”

Nhưng vẫn có người nói: “Người này đâu ra đến, Tư Đồ tướng quân, ngài làm sao khẳng định cho chúng ta biết được đây có phải hoàng tử hay không?”

Tư Đồ Chấn Nam hỏi ngược lại: “Kia các vị cảm thấy, Tư Đồ Cảnh, cùng Hạ Côn, ai thích hợp để nhận lấy giang sơn này?”

“Này..... Tự nhiên là..... Hoàng tử.” Có người trả lời.

“Một quốc gia, cùng với nhân dân, đều cần một vị minh quân, mà không phải là một huyết mạch. Chỉ cần có khả năng thống trị giang sơn, khiến dân chúng an cư lạc nghiệp, quốc quân họ gì, huyết mạch nhà ai, có gì quan trọng sao?” Huyền Tế Bắc nói với người vừa bắt bẻ.

Mà Tư Đồ Chấn Nam sắc mặt không đổi, nói tiếp Huyền Tế Bắc: “Hôm nay đến nơi đây, tức các vị tin tưởng tại hạ cùng Thái Phó . Tại hạ cùng Thái Phó một lòng trung với tiên hoàng, cho nên mong các vị yên tâm, đến lúc đó, sẽ có điều chứng minh.”

Cứ như vậy, vô luận là trung quân , hay là yêu dân , đều không là gì cả .

Nhưng mà Tư Đồ Cảnh, vẫn còn chưa hiểu việc này. Vẫn ngây ngốc ngồi một chỗ không nói lời nào

Cách ngày Hạ Côn tự mình chấp chính đại điển, chỉ còn lại có một tháng , các kế hoạch trước mắt đều đã được tiến hành. Không chỉ có là bọn hắn, Thái Hậu cùng Tế Tướng cũng sớm có kế hoạch. Tất cả đều đã gần đến.

Cả sảnh đường mọi người đang nghị luận điều gì, Tư Đồ Cảnh một câu cũng không nghe lọt, chỉ ngồi ngây ra.

Tư Đồ Chấn Nam chú ý tới Tư Đồ Cảnh, hiểu được hắn nhất thời chưa tiếp thu được, vì thế dùng ánh mắt nhìn Huyền Minh Thần, ý bảo Huyền Minh Thần mau đi giúp hắn.

Hắn tự cho nước cờ tốt nhất, kì diệu nhất hiện tại chính là Huyền Minh Thần. Này bên cạnh Tư Đồ Cảnh bao nhiêu năm, cùng Tư Đồ Cảnh lớn lên, lại bảo vệ hắn, còn luôn bên cạnh hắn. Không có Huyền Minh Thần, có lẽ sẽ không có Tư Đồ Cảnh hôm nay.

Chính là, hắn đã xem nhẹ. Một người, có thể tạo nên một người, thì cũng có thể hủy hoại một người.

Huyền Minh Thần nhận được lệnh của Tư Đồ Chấn Nam, đi đến bên cạnh Tư Đồ Cảnh, cũng không dám vỗ lai lưng hắn hay vai hắn, chỉ là đứng một bên, nói: “Ta cùng ngươi ra ngoài một chút đi, chuyện tiếp theo, ngươi không cần quan tâm .”

Tư Đồ Cảnh ngẩng đầu, nhìn người trước mắt này, cảm giác tất cả đều là giả dối, ngay cả người này, cũng bắt đầu cảm thấy khó hiểu . Nhưng mà, dường như chỉ còn mình hắn là có một chút gì đó là tình cảm chân thật.

“Theo ta ra ngoài đi.” Huyền Minh Thần nhìn hắn, như nhìn một đứa trẻ bất lực, trong lòng có chút quặn đau.

“Ân.”

Tư Đồ Cảnh theo hắn đi ra ngoài.

Tới cửa, nhìn thấy Cảnh Dực cùng Cảnh Linh vẫn còn ở đó, nhưng cảm giác ánh mắt bọn họ nhìn mình thật sự khác . Kỳ thật cũng chỉ như trước. Nhưng tất cả hiện tại đều sẽ thay đổi.

“Ngươi, tất cả đều biết.” Tư Đồ Cảnh lấy chân dẫm nát tuyết dưới đất, phát ra tiếng xèo xèo

“Kỳ thật ta cũng chỉ mới biết , bất quá, ta cũng chỉ đoán được.” Huyền Minh Thần cúi đầu, cùng hắn sóng vai bước đi trong tuyết .

“Vì sao ta không đoán ra.”

Giờ phút này, vấn đề này thật sự đã không còn quan trọng , nhưng mà hắn vẫn không nhận được đành hỏi, nếu không hỏi, trong lòng sẽ thấy bất an, lo lắng

Huyền Minh Thần cười cười, nói: “[trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường], ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Ngươi có biết hay không, ta từ khi đến Thanh Thành sơn trang, đã được giao cho hai nhiệm vụ?”

“Là gì?” Tư Đồ Cảnh quay đầu nhìn hắn.

“Thứ nhất, luôn bên cạnh ngươi; Thứ hai, bảo vệ ngươi. Ngươi xem, ta có thể không đoán ra sao?”

Trời dần dần tối, tuyết đã dừng rơi cũng đã lâu, nay lại tiếp tục rơi.

“Ngươi nói, tương lai chúng ta thì sao?” Suy nghĩ hồi lâu, Tư Đồ Cảnh mở miệng hỏi.

Huyền Minh Thần cũng suy tư trong chốc lát, nói: “Ta không biết. Ngươi, về sau là người cao cao tại thượng, có lẽ, sẽ quên ta thôi.”

“Người nói cái gì! Ta làm sao có thể quên người. Đời này, mặc kệ ta làm cái gì, cao cao tại thượng cũng thế, hèn mọn bần dân cũng thế, ta không bao giờ quên người.” Tuy rằng là giận ngôn, vẫn có chút gì đó vô lực.

Huyền Minh Thần quay đầu nhìn về phía hắn, đôi mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, thấp giọng nói: “Kia, người có thể, thử quên ta?”

“Không thể.” Tư Đồ Cảnh trả lời trực tiếp, rõ ràng.

Gió lạnh từng trận từng trận, ánh mắt có chút khó chịu, chỉ chớp lát sau, khóe mắt Tư Đồ Cảnh khẽ động, nhưng vẫn chưa rơi. Thân hình đơn bạc trong gió lạnh run.

Huyền Minh Thần cởi áo choàng trên người, khoác cho Tư Đồ Cảnh, tay giúp hắn chỉnh lại dây lưng.

Tư Đồ Cảnh bỗng nhiên cúi người về phía trước, đưa tay ôm lấy thắt lưng Huyền Minh Thần, thân hình toàn bộ ngã vào lòng hắn.

“Vì sao người muốn ta quên người? Chẳng lẽ ta đối với người mà nói, nói có thể quên là quên sao? Ta đối với người mà nói, mãi mãi chỉ là một nhiệm vụ? Người có từng cho ta chút cảm tình nào hay không!” Tư Đồ Cảnh hai tay thêm sức, hung hăng ôm hắn, cứ như chỉ cần buông lỏng tay, hắn sẽ rời đi.

Huyền Minh Thần chân chờ thật lâu, thu lại đôi tay đang định ôm lấy hắn, cảm hai tay hắn mà dời ra.

Tư Đồ Cảnh có chút sợ hãi nhìn hắn. Sợ hãi hắn sẽ rời đi như thế.

“Thật xin lỗi.” Xem ra, cuối cùng vẫn là lựa chọn rời đi.

Huyền Minh Thần xoay người, trên tuyết lưu lại dấu chân quyết liệt rời đi, dấu chân, dần dần xa, người, cũng dần dần xa.

Toàn bộ ký ức bỗng nhiên hiện về.

Nhớ tới lần đầu gặp mặt, người kia chẳng kiêng dè gì mà đánh hắn.

Người kia cùng hắn luyện công đến nửa đêm.

Người kia cùng hắn vui đùa đến một nhòai nằm trên giường.

Người kia kể chuyện ma quỷ cho hắn.

Người kia bên hắn bao xuân hạ thu đông.

Người kia luôn bên cạnh hắn, bảo hộ hắn, không bao giờ rời đi.

Lúc này đây, đã biến mất.

Hắn muốn gọi lại, nhưng sao không thể mở miệng.

Gió lạnh quất vào hai má, hàng lệ nóng bỏng, cuối cùng đã rơi.

Bóng đêm bao trùm, ánh trăng chiếu xuống màn tuyết trắng phản chiếu, màn đêm, cũng chỉ có thể thôi.

25. Chương 25: Nhân Bất Kiến

Tuyết trắng xóa, lạnh lẽo chậm rãi rơi trong không trung, đến khi tuyết chạm đất là khi tuyết ngừng rơi, cứ như thế, từng bông tuyết một, tại thành một lớp tuyết mỏng dưới chân.

Từng bước đi trên con phố yên lặng tĩnh mịch, nhưng lòng người sao không như thế.

Hắn biết, phía sau hắn luôn có một người đứng đó, luôn bảo hộ hắn. Mãi mãi sẽ không rời đi. Hiện tại cũng thế, chỉ cần hắn quay đầu sẽ thấy người đó.

Nhưng mà, chỉ là phụng mệnh đến bảo hộ hần, hần vì sao phải quay đầu lại chứ. Cũng sẽ chỉ khiến bản thân khó xử thêm mà thôi.

“Đại nhân –” Thanh âm nữ tử vang lên.

Tư Đồ Cảnh ngoảnh đầu lại, là Lưu Oanh, người nhìn rất bình thường, nhưng thật ra là một nữ tử bất phàm. Vẫn cứ thế mà tiếp cận hần. Hần không biết rõ thân thế của nàng, cũng không có tìm hiểu. Có lẽ vì hần tin, nữ tử này sẽ không làm thương tổn hần.

“Lưu Oanh, ngươi sao lại ở đây?” Tư Đồ Cảnh nhìn nữ tử kia, hỏi.

Lưu Oanh, nhớ kỹ cái tên này, sẽ thấy có chút thân thiết. Nữ tử này hàng ngày chăm sóc hần rất chu đáo, khiến hần không bao giờ có nửa điểm địch ý

“Trễ thế này rồi mà đại nhân còn chưa hồi phủ, Lưu Oanh ra ngoài kiếm, trời lạnh như thế, mà đại nhân lại mặc ít quần áo.” Lưu Oanh đến gần bên cạnh hần. Ngực khí vẫn bình thường như thế, không kiêu căng, không siểm nịnh.

“Ta biết rồi, ngươi cùng ta hồi phủ đi.” Tư Đồ Cảnh thản nhiên nói.

“Àn.” Lưu Oanh trả lời hần, sau đó đi theo phía sau.

“Đại nhân sắc mặt không được tốt, là gặp phải chuyện phiền lòng sao?”

Trên đường, Lưu Oanh có vài lần muốn mở miệng hỏi chút gì đó, cuối cùng lại nói ra những lời này.

Tư Đồ Cảnh mặt không biểu tình, nói: “Không có gì đáng phiền.”

Đúng vậy, sẽ có điều gì đáng phiền chứ. Việc gì đến cũng sẽ đến, nên đi cũng đã đi rồi. Phiền não cũng không ngăn lại mọi việc, cũng không giúp lấy lại điều gì.

Lưu Oanh không nói gì nữa. Chỉ im lặng đi theo phía sau. Trong mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc rối rắm

Ngày nào đó, càng ngày càng gần.

Ký Mân Thiên đến Cẩm Châu, cùng với đội quân vẫn chưa thấy trở về.

Lâm triều có người bảo nên cho Ký Mân Thiên trở về, để bảo vệ hoàng đế trong ngày than chinh chấp chính đại điển. Lương Hành tự biết khó có thể chống cự lại cấm vệ binh củ kinh thành, nghĩ rằng có thể tách đi bao nhiêu thì tách, lấy cơ binh lực trong thành sung túc, bảo không cần cho Ký Mân Thiên trở về.

Lý Tuyền Phong ngoài mặt đầu phục Lương Hành, Lương Hành trong lòng lại thản nhiên. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Mọi việc đã chuẩn bị, chỉ còn thiếu đông phong. (ý nói ở đây theo ta nghĩ là chờ thời cơ thích hợp ấy)

Kinh thành nhìn xung quanh, có vẻ như không hề có biến động. Tất cả đều an bình như thế, Lương Hành vẫn tự tin mà nắm giữ cương vị của hần, mơ ước đến một ngày được ngồi tại vị trí cao cao tại thượng kia.

Tư Đồ Cảnh thích đi dạo một mình, nhìn mọi người xung quanh, đang qua lại. Hần không muốn ở trong đám đông, hần sợ ánh mắt mọi người nhìn hần, thậm chí, sợ nhìn thấy người khác.

Từng người đi qua hần, đều khiến hần sợ hãi.

Chỉ có thể đi vào một ngõ nhỏ, mới có thể tìm lại cảm giác yên bình. Im lặng như thế, sẽ có thể giúp hần tĩnh tâm hơn.

Tường đá già, tường đá suốt một con đường dài

Bất tri bất giác, sẽ đi đến một toà nhà lớn, nhìn lên bảng hiệu sẽ thấy ba chữ “Thái Phó Phủ”, trong lòng từng trận kích động, lập tức vội vàng rời đi. Trở lại phủ của mình.

Cứ như thế không biết đã bao nhiêu lần.

Tuyết đã ngừng rơi nhiều ngày, nhưng thời tiết vẫn không có chút thay đổi. Gió không quá lớn, thổi qua mặt cũng cảm thấy khó chịu.

Làn da dường như cũng trở nên giống tảng băng, rét lạnh.

Tư Đồ Cảnh vươn tay, đẩy cửa Học Sĩ Phủ.

Mới vừa đi vào phòng, Lưu Oanh liền bưng nước ấm tiến vào, để hần lau mặt, sau cầm ấm trà đi vào. Tư Đồ Cảnh vẫn cứ ngồi nhìn nàng làm việc, ngồi trên ghế bất động

Cuối cùng cũng đưa tay lấy một quyển sách, mở ra sau đó cứ nhìn trang giấy ấy, thật lâu cũng không có lật trang.

Mỗi ngày, cứ như thế trôi qua.

Tư Đồ Cảnh ngay cả đầu cũng không muốn ngẩng, chỉ một lòng vui trong cuốn sách. Cơm chiều hạ nhân đưa đến, không ăn bao nhiêu, liền bảo người đem xuống.

Dường như không có khẩu vị, ăn gì cũng không thấy ngon.

Qua một lúc, Lưu Oanh lại đem nước đến cho hần rửa chân.

Tư Đồ Cảnh trong lòng hốt hoảng, nói:“Lưu Oanh, nhớ lúc ta đem ngươi về, có một người nam nhân tính mang ngươi bán vào thanh lâu thì phải.”

Đầu tiên giúp Tư Đồ Cảnh tháo giày, Lưu Oanh ngẩng đầu, lại cúi đầu, nói:” Cha mẹ nô tỳ chết sớm, đem nô tỳ đến làm con dâu cho người đó từ nhỏ, gia đình nhà đó bỗng nhiên sa sút.....” Nói xong, tay dừng một chút, lại tiếp tục nói:“Đại nhân đại ân đại đức, nô tỳ suốt đời khó quên.”

Ngữ khí nói chuyện, khiến hần cảm thấy có chút kỳ quái. Có thể là không quen nghe người khác cảm ơn.

Tư Đồ Cảnh đột nhiên cầm cánh tay của nàng, nữ tử ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hần.

“Ngươi luôn xuống đi, ta tự làm được.” Tư Đồ Cảnh đỡ nàng đứng dậy, nói.

“Này..là nô tỳ làm không tốt sao?” Lưu Oanh nhỏ giọng hỏi.

“Không phải, Ta quen tự mình làm rồi.” Tư Đồ Cảnh tự mình kéo thao nước.

Lưu Oanh cúi đầu đi ra ngoài.

Quen rồi. Hần quen tự mình lo lấy cuộc sống, quen tự làm lấy mọi việc. Cuộc sống có ngàn vạn người hầu hạ, không thích hợp với hần

Cứ như trước kia, tự bản thân làm mọi việc, thật tốt.

Đem chân chậm rãi đặt trong nước ấm, cảm giác kinh mạch toàn thân thoải mái, người cũng thư giãn.

Không bao lâu, Lưu Oanh lại bưng cái chén tiến vào.

“Đại nhân gần đây ngủ không tốt, nô tỳ có chuẩn bị trà thơm, hy vọng có thể giúp đại nhân yên giấc.”

Dứt lời, Lưu Oanh dâng trà thơm.

Tư Đồ Cảnh tiếp nhận chén trà, đưa lên gần miệng, một làn hương thoang thoảng lướt qua, quả nhiên không hổ là trà thơm.

“Làm phiền Lưu Oanh.” Tư Đồ Cảnh nói.

Lưu Oanh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười khó gặp, nói:“ Đại nhân sao lại nói thế, đây là việc nô tỳ phải làm.”

Tư Đồ Cảnh không thềm nhắc lại. Lưu Oanh đốt đèn trong phòng, lại bưng thủy bồn đi ra ngoài.

Không biết là lúc nào, bỗng nhiên cảm thấy buồn ngủ, ánh đèn mờ lung lay động, Tư Đồ Cảnh mơ màng màng thoát ý, nằm xuống.

Đêm dài tĩnh lặng, vạn vật miên hựu, đèn đuốc lay động, bóng hình chuyển động.

Bầu trời đêm hàn tịch, gió thổi bay sợi tóc nữ tử, tùy ý vũ động.

Người trong lòng, vẫn còn ngủ say, kia khuôn mặt xinh đẹp, mang theo vô tận hồn nhiên, khiến người khác khó lòng tổn hại hắn.

Một lát sau, bên trong phủ tướng quân nổi lên ánh sáng đèn nho nhỏ.

“Làm tốt lắm, Lưu Oanh, lần này ngươi muốn được thưởng gì cứ nói.” Lý Tuyền Phong cười với Lưu Oanh, cười đến cao quý mà hoa mỹ, sắc mặt Lưu Oanh lập tức phỉếm hồng.

“Nô tỳ không dám, làm việc tướng quân giao là bổn phận của nô tỳ.” Lưu Oanh cũng cúi đầu nói.

Lý Tuyền Phong đi đến trước mặt nam tử bị buộc chặt, lấy tay nâng cằm của người đang ngủ, lẩm bẩm: “Tư Đồ Cảnh a Tư Đồ Cảnh, ta còn nghĩ ngươi thông minh đến đâu, bây giờ lại như thế này mà rơi vào tay ta a.”

Bỏ tay khỏi đầu Tư Đồ Cảnh, Lý Tuyền Phong lại nói.

“Lưu Oanh, nhớ rõ ta lần đó cứu ngươi, ngươi là do bị cừu gia đuổi giết. Sẽ không lâu nữa đâu, ta sẽ giúp ngươi tiêu diệt cừu gia.”

Nói như nói với ai, mà thực tế, như tự nói chính mình.

Lưu Oanh nói: “Đã qua nhiều năm như thế, chuyện đó, không ngờ tướng quân còn nhớ rõ.....”

“Sao lại không nhớ rõ, ngươi đã ở bên ta lâu thế này mà.” Lý Tuyền Phong ánh mắt có chút cổ quái. Đối với nữ tử này, hắn có vài phần cảm tình. Nhưng tình cảm đó của hắn cùng nàng hoàn toàn bất đồng.

Lưu Oanh mười tuổi đã ở bên hắn hầu hạ, cũng tiện lúc từ nhỏ nàng đã học võ, lại cùng hắn ở Phi Hồ Môn nhiều năm, ngày đó hắn không có việc sai bảo, nay có thể dùng người rồi.

Hắn cao quý như thế, sao có thể đem cảm tình dành cho nàng chứ.

Lý Tuyền Phong chính là Lý Tuyền Phong, mặc kệ là cái gì, đều đặt chính mình lên trước hết.

“Ngươi về nghỉ ngơi trước đi.” Lý Tuyền Phong nhìn Lưu Oanh liếc mắt một cái, rồi nói.

Đợi Lưu Oanh ra ngoài, Lý Tuyền Phong đóng cửa lại, sau đó quay đầu, Tư Đồ Cảnh đang mở to hai mắt

“Ngươi, ngươi làm sao.....”

“Ngươi cho ta uống chén trà kia, thấy được hiệu có tốt không.” Tư Đồ Cảnh nhìn Lý Tuyền Phong đang kinh ngạc

“Trong chén trà đó có nhuyễn cân tán, ngươi khó trốn thoát.” Lý Tuyền Phong lại tiếp tục tự giữ lấy hình tượng cao quý của hắn

Tư Đồ Cảnh dùng ánh mắt khinh thường: “Ai nói ta muốn chạy. Ta còn chưa biết ngươi vì sao bắt ta, bắt ta tới làm gì, ta làm sao có thể an tâm chạy trốn chứ.”

Đã sớm biết Lưu Oanh có vấn đề, không nói đến việc khi kể về thân thể của nàng lại chẳng thấy có chút biểu tình ai oán, bình thường lặng yên không động tĩnh, nắm lấy tay nàng cảm thấy có dòng khí mạnh, chắc chắn người này biết võ công. Tư Đồ Cảnh hắn cũng đâu phải gốc tử mà đi tin tưởng nàng.

Nhưng mà, hắn thật sự đã xem nhẹ chén trà nhỏ kia. Vốn nghĩ rằng chỉ có chút mê dược, không nghĩ đến là nhuyễn cân tán, dược này rất công hiệu, có thể làm người ta bất động suốt nhiều canh giờ.

“Ngươi đừng tiếp tục giả ngu. Ta sớm biết thân phận của ngươi rồi.” Lý Tuyền Phong nói.

Tư Đồ Cảnh trong lòng chấn động. Nguyên lai hắn biết. Hắn phải giúp, chính là Hạ Côn, vậy thì, người phải tiêu diệt, chính là mình.

“Nhưng ngươi yên tâm, ta không muốn giết ngươi, chỉ cần ta đạt được mục đích của mình, ta tự nhiên sẽ thả ngươi đi. Cho nên, mấy ngày sau, ngươi cứ an tâm mà ở đây đi.” Lý Tuyền Phong tiếp tục nói.

“Tùy ngươi, dù sao chẳng có gì liên quan đến ta.” Tư Đồ Cảnh nhắm mắt.

Tin tức Tư Đồ Cảnh mất tích nhanh chóng lan truyền khắp kinh thành.

Huyền Tế Bắc hoảng loạn, Huyền Minh Thần thì đã nhiều ngày không có đến gặp hấn. Nhưng Huyền Minh Thần còn đang cãi nhau với Tư Đồ Cảnh, hỏi hấn cũng thể thôi.

Biệt viện ngoại ô, Tư Đồ Chấn Nam cùng Huyền Tế Bắc gấp gáp thảo luận gì đó. Huyền Minh Thần chỉ ở đó chờ trong giây lát, nhưng tâm loạn như ma liên chạy đi nơi khác.

“Chấn Nam a, theo người thấy, tiểu Cảnh đã bị làm sao?” Huyền Tế Bắc hỏi.

Tư Đồ Chấn Nam nghĩ nghĩ, nói: “Năm đó, người gần gũi với tiên hoàng nhất, ngoại trừ ta và người, còn có một người, chỉ có thể là hấn mới có khả năng đoán ra thân phận của Tiểu Cảnh.”

Huyền Tế Bắc ấn trán, nói: “Không phải là Lý Phục Ngôn Lý Đại Tướng Quân?”

Tư Đồ Chấn Nam gật đầu, Huyền Tế Bắc cũng bắt đầu nhận ra gì đó.

Lý Phục Ngôn, đương kim Tuân An vương, từng là hộ quốc đại tướng quân. Hấn cũng từng là người tiên hoàng tín nhiệm, sau này có vẻ gần gũi với Thánh An Vương Gia hơn. Thánh An Vương gia, là phụ thân Hạ Côn. Nữ nhi của Lý Phục Ngôn chính là Lý Mộ Tử, đương kim hoàng hậu.

Tư Đồ Chấn Nam trong lòng có chút hoảng, nhưng mà, Lý Phục Ngôn không phải là người hồ đồ, sao lại có thể chống đỡ cho một kẻ ngu ngốc trở thành quốc quân?

“Nói như vậy, chỉ có thể là con hấn Lý Tùy Phong?” Huyền Tế Bắc cả kinh nói.

Tư Đồ Chấn Nam hít sâu một hơi, nói: “Đối thủ của chúng ta, Chỉ có thể là Lý Phục Ngôn. Lý Tùy Phong bất quá cũng chỉ là nghe theo lệnh hấn thôi.”

“Nhưng mà, Lý Phục Ngôn thật sự can tâm vì một tên hôn quân cống hiến sức lực sao?” Huyền Tế Bắc vẫn như cũ còn hơi khó hiểu.

Tư Đồ Chấn Nam ngửa đầu nói: “Là hôn quân hay không là hôn quân, đều rất khó nói. Chúng ta, đã quên phải đi từng bước.”

Theo bản năng, bỗng chốc hai người lâm vào trầm tư.

Việc quan trọng hàng đầu hiện tại, là cái gì. Xem ra khó có thể quyết định.

Huyền Minh Thần vẫn còn chạy khắp mọi nơi để tìm kiếm thân ảnh Tư Đồ Cảnh, đi đến những nơi hấn thường tới, khách ***, trà lâu, kỳ quán, thậm chí còn tìm được Dịch Nam Vũ ở những nơi đó, nhưng thân ảnh của hấn lại không thể nào thấy được.

Hấn đã đi đâu chứ. Hay là bị người bắt đi rồi.

Hấn hiện tại đã an toàn, hay phải chịu khổ nhục.

Việc này, hấn hoàn toàn không biết. Chỉ có thể ở đây mà lo lắng, lại bất lực chẳng làm được gì.

Hấn luôn tự bảo vệ bản thân rất tốt, vì sao tới thời khắc quan trọng lại có thể bỏ quên việc bảo vệ bản thân đi chứ, trong lòng vẫn như thế mà cảm thấy rất khó chịu.

Người đó, mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt hấn, hôm nay lại bỗng chốc biến mất, vô tung tích, hỏi thử hấn cảm thấy thế nào.

Rõ ràng đã muốn buông tay. Nhưng vì sao lại tiếp tục níu giữ.

Người kia trong lòng đã gắn sâu đến đâu rồi, cho dù thế nào cũng không thể tháo bỏ?

26. Chương 26: Cổ Nhân

Mỗi ngày đều bị nhốt trong phòng, không biết đã qua bao nhiêu ngày, kế hoạch , cũng đã một ngày một đến gần.

Mọi sinh hoạt hằng ngày, đều do Lưu Oanh chăm sóc hẳn.

Lưu oanh là một nữ tử thận trọng. Chỉ tiếc, yêu người không nên yêu. Mỗi khi nhìn Tư Đồ Cảnh, trong lòng sẽ là một trận thổ dài.

Nhất định không thể bên nhau, vì sao cứ phải nghĩ nhiều. Buông tha, mới là lựa chọn tốt nhất.

Lý Tuyền Phong mỗi ngày đều rất đúng giờ đến nhìn hẳn, nhìn xong không nói lời nào liền rời đi.

Mấy ngày này, tựa hồ có chút chậm chạp mà trôi qua.

Hắn thân y phục xanh nhạt, búi tóc cao, thoát nhìn có vẻ tinh thần rất thoải mái.

“Người có biết hiện tại mình đang làm gì không?” Hồi lâu không nói lời nào đột nhiên Tư Đồ Cảnh lên tiếng.

Lý Tuyền Phong ngồi bên cạnh hẳn, nói: “Giúp cha ta hoàn thành tâm nguyện của người.”

Tư Đồ Cảnh cười lạnh: “Thì ra ta cùng người cũng giống nhau.”

“Người nói cái gì?” Lý Tuyền Phong khó hiểu.

“Vẫn đều vì người khác làm việc, mà còn không biết vì sao, không biết mình nghĩ gì, chung quy cũng chỉ là con rối mà thôi.” Tư Đồ Cảnh lạnh lùng nói.

Lý Tuyền Phong cũng cười lạnh một tiếng, nói: “Ta nguyện ý, người đừng xen vào.”

“Đó là vì người vẫn chưa cảm thấy mình muốn cái gì, người còn chưa có lấy một điều gì nghĩ cho bản thân, chờ đến một ngày, người muốn điều gì đó cho bản thân, thì sẽ không tình nguyện làm việc cho ai khác, hiện tại cố gắng làm, đến lúc đó khi nhìn lại, sẽ cảm thấy buồn cười dị thường.” Tư Đồ Cảnh khẽ nhắm mắt, nói.

“Không biết người đang nói cái gì!” Lý Tuyền Phong quay đầu không thêm để ý tới hẳn.

“Một ngày nào đó người sẽ hiểu.” Tư Đồ Cảnh thở dài.

Vốn nghĩ rằng nói xong vài câu Lý Tuyền Phong sẽ rời đi , nhưng hẳn vẫn cứ ngồi kế bên bất động. Tư Đồ Cảnh cảm thấy có chút kỳ quái. Chuyển ánh mắt đến nhìn, thì phát hiện hẳn không hề nhìn chính mình.

Lắc lắc đầu, Tư Đồ Cảnh hỏi: “Người ngồi đây làm gì? Sao không quay về nghỉ ngơi đi?”

“Ta có vài việc muốn hỏi người.” Lý Tuyền Phong vẫn như cũ không nhìn hẳn.

“Đúng lúc, ta cũng có chuyện muốn hỏi người, sao người không về đi.” Tư Đồ Cảnh nói.

Lý Tuyền Phong đột nhiên nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt Tư Đồ Cảnh: “Người không có thích Huyền Minh Thần? Hẳn cũng không thích người đúng không?” Vừa hỏi xong, ánh mắt lại chuyển đi nơi khác.

Tư Đồ Cảnh bị hẳn bất ngờ hỏi, không biết nên trả lời thế nào.

“Ta chỉ hỏi thôi, các người đều là nam nhân, làm sao có thể đi thích nam nhân?” Câu nói của Lý Tuyền Phong, không có ý khinh miệt. Chỉ có vẻ trẻ con.

Tư Đồ Cảnh suy nghĩ nửa ngày, hỏi lại: “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín.”

“Giống ta a.....” Tư Đồ Cảnh lẩm bẩm nói, lại hỏi: “Người có được ai quan tâm không?”

Lý Tuyền Phong không nghĩ gì nhiều liền lập tức trả lời: “Có rất nhiều. Cha ta, nương ta, sư phụ ta, còn có.....”

“Ngưng!” Tư Đồ Cảnh ngắt lời hẳn.

Hình tượng công tử Lý Tuyền Phong trong lòng hắn hoàn toàn bị phá vỡ, hiện tại xem ra, người này lợi hại quá, cũng chỉ là một tiểu hài tử mà thôi.

“Ý ta là, ngươi không yêu ai sao?”

“Ngươi có ý gì.” Lý Tuyền Phong trên mặt biến đổi.

“Chính là vừa nhìn thấy người đó tâm liền động, thậm chí không dám nhìn trực tiếp vào người kia..... Luôn muốn cùng hắn bên nhau, chỉ cần xa nhau liền nhớ đến hắn.....”

Tư Đồ Cảnh thực bất đắc dĩ, người này rõ ràng có thể lợi dụng tình yêu Lưu Oanh dành cho hắn, sao bản thân lại không biết chứ. Xem ra, vấn đề của hắn không cần hỏi, hắn tuyệt đối không thương Lưu Oanh.

Kỳ thật Tư Đồ Cảnh là muốn hỏi hắn, đối với Lưu Oanh có cảm tình hay không, nếu không có, vậy vì sao phải lừa gạt trên tình cảm của nàng. Một nữ tử hồn nhiên yêu ai, không nên bị lừa gạt.

Nguyên lai, Lý Tuyền Phong cũng chỉ vô tình mà lợi dụng cái tình cảm đó thôi. Bởi vì hắn không biết yêu, không biết cái cảm xúc trân quý đó.

“Ngươi sao không nói lời nào? Vẫn chưa hiểu sao?” Tư Đồ Cảnh nhìn khuôn mặt nghiêng của Lý Tuyền Phong

“Không không có chuyện gì. Ta thấy hắn tìm người đến điên rồi.” Lý Tuyền Phong thuận miệng nói.

Tư Đồ Cảnh thở dài:“Hắn nhất định không phải vì thích ta mà tìm ta.”

Bởi vì, đây là nhiệm vụ của hắn, hắn phải làm. Đã nghĩ rằng trước kia và nay không hề giống nhau, không phải vì thích mình mà bên cạnh mình, mà là bởi vì, hắn buộc phải ở bên cạnh mình.

Tất cả cũng chỉ là nhiệm vụ mà thôi.

“Tất cả mọi người đều tìm người, nhưng hắn với những người đó khác nhau.” Lý Tuyền Phong cũng chỉ là vô ý nói điều này, chỉ là đối với bọn họ có chút tò mò, nên hỏi thế thôi.

“Phải không?” Tư Đồ Cảnh vẽ mặt đau khổ, hỏi:“Có gì khác chứ?”

“Quên đi, cũng không có gì để nói. Dù sao ta cũng không thả ngươi về. Người tốt nhất cứ ở đây vài ngày, ta lập tức thả ngươi đi.” Lý Tuyền Phong nói xong, đứng lên.

Mấy ngày? Là bao nhiêu ngày chứ? Tư Đồ Cảnh không hỏi, hỏi làm chi chứ, dù sao hắn cũng không muốn trở về. Nhưng mà, lại không muốn khiến hắn lo lắng. Đã khiến hắn phải tìm kiếm mấy ngày rồi.

Nếu Tư Đồ Cảnh biết Huyền Minh Thần đã phát điên đến mất ăn mất ngủ để đi tìm hắn, hắn nhất định sẽ không nghĩ như vậy. Chính là, giờ phút này hắn, vẫn chưa hiểu được lo lắng này của Huyền Minh Thần.

Lý Tuyền Phong đẩy cửa ra, Tư Đồ Cảnh phía sau hắn nói:“Ngươi có thể lừa gạt mọi thứ của người khác, nhưng tuyệt đối không phải là cảm tình.”

“Ngươi nói ai?” Lý Tuyền Phong quay đầu hỏi.

“Ngươi không hiểu cảm tình, nhưng ngươi có khả năng cảm nhận được cảm tình của người khác. Ta nói ai, ngươi trong lòng rõ ràng.” Tư Đồ Cảnh ngữ khí trở nên cứng nhắc.

Lý Tuyền Phong xoay người, lạnh lùng ném một câu:“Đây là chuyện của ta, không cần ngươi quản.”

Cửa đóng mạnh, Tư Đồ Cảnh thở dài.

Sau đó không lâu, cửa mở ra, Lưu Oanh đến.

“Cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi.” Lưu Oanh nói xong, đi đến đỡ Tư Đồ Cảnh, đưa hắn đến giường.

Tuy rằng chỉ là một nữ tử, vóc dáng Lưu Oanh cũng không nhỏ, khí lực cũng rất lớn, di chuyển thân hình ốm của Tư Đồ Cảnh như chơi. Nhưng động tác hôm nay có vẻ chậm chạp, có vẻ như đang phân thần

“Cám ơn.” Lưu Oanh nhìn thấy Tư Đồ Cảnh đã nằm trên giường, kéo chăn đắp lại cho hắn.

“Cám tạ ta cái gì?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

Lưu Oanh đi đến bên bàn, cầm lấy chụp đèn, nói: “Nhưng lời người nói với hần, ta đều biết. Ta cũng biết bản thân không biết nặng nhẹ, cho nên, cũng không cầu gì nhiều, chỉ cần bên cạnh hần, làm thị nữ cũng tốt.”

“Thật không, người có vẻ không phải thế a.” Tư Đồ Cảnh nói xong, nhắm hai mắt lại.

Thổi tắt ngọn đèn, trong phòng lập tức trở nên một mảnh tối đen. Sau, ánh trăng ngoài phòng thoả mái chiếu vào, trong phòng mới có một chút ánh sáng như vậy.

Lưu Oanh lúc này mới chụp đèn, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài phòng truyền đến vài thanh âm của gia đình. Một hồi lâu sau mới yên tĩnh.

Tĩnh thật lâu, hần vẫn chưa ngủ.

Chăn quần trên người hần thật chặt, có chút thở không nổi. Tưởng rớt xuống, toàn thân không có chút khí lực, chỉ có thể như thế mà nằm.

Nhìn cửa sổ, còn có kia vài tia sáng. Thời tiết hần là tốt lắm.

Không biết có phải là ảo giác, ánh sáng ngoài cửa sổ đột nhiên trở tối, như là có cái gì che khuất. Hần thật không ý thức được bỗng nhiên nhớ đến Huyền Minh Thần kể chuyện ma quỷ ngày xưa cho hần.

Nay nhớ tới đến, vẫn cảm thấy sợ như cũ.

Để mình mau mau hết sợ, cách duy nhất chỉ là mau mau ngủ.

Tư Đồ Cảnh nhắm mắt, nghe thấy tiếng đẩy cửa.

Có người đến.

Quả nhiên, không phải đến giết hần. Chỉ là không ngờ Lý Tùy Phong lại âm hiểm như thế. Tư Đồ Cảnh lạnh cả người, da đầu cũng bắt đầu run lên.

Hần có thể cảm thấy được người đó càng gần mình hơn.

“Tư Đồ công tử.” Người nọ nhẹ giọng kêu hần.

Không phải tới giết hần? Thanh âm có chút quen thuộc.

Mở mắt ra, người nọ vận một thân hắc y, không nhận ra đó là ai.

“Là ta, Cảnh Linh.” Hắc y nhân nhỏ giọng nói.

Tư Đồ Cảnh an tâm, cũng nhỏ giọng nói: “Sao người đến đây?”

“Hiện tại không phải lúc thích hợp để trò chuyện, người trước theo ta đi.” Cảnh Linh xốc chăn trên người Tư Đồ Cảnh, kéo tay hần, lại phát hiện bất động: “Làm sao vậy?”

Tư Đồ Cảnh bình yên nằm, nói: “Bị hần hạ mê dược, không động đây.”

Cảnh Linh không nói hai lời, lập tức đem Tư Đồ Cảnh chuyển lên lưng, nhẹ chân bước ra khỏi phòng.

Ngoài phòng là một cái thiền viện, trong viện thực im lặng, hần là không có ai. Cảnh Linh nhìn hai bên, sau liền phóng ra ngoài.

Tư Đồ Cảnh âm thầm thở dài, hần không sử dụng khinh công, như vậy sẽ dễ bị người phát hiện mà thôi. Mà giờ phút này, hần sẽ chẳng làm gì, chỉ biết mặc cho số phận, rồi đi, hoặc là lưu lại, hần đều không quan tâm.

Không ngoài sở liệu, mới ra viện môn, vài người cầm đèn chạy đến, phía sau có thêm vài người cầm binh khí. Không cần phải nói, là người trong phủ tướng quân, tuyệt đối đều có võ công, không nói đến võ công Cảnh Linh như thế nào, lưng rộng đến thế, làm sao không thể thoát chứ.

Tư Đồ Cảnh rõ ràng nhắm mắt lại không nhìn.

Vài giây sau, cảm giác được bước chân Cảnh Linh không ngừng, nhưng lại nghe tiếng đánh nhau.

Tư Đồ Cảnh mở mắt ra, nhìn thân ảnh trong đám người đó, cùng những người đó đánh nhau , kiếm trong tay chuyển linh hoạt, vạch ra từng vòng cung.

Không nghĩ tới, Bùi Liễu Tích cũng xuất hiện .

Võ công của nàng, cũng đủ để đối phó với đám người này .

Rất nhanh, Cảnh Linh vọt tới tiền viện, nơi đó, Lý Tùy Phong đang đứng , tay cầm trường kiếm, hai mắt vi liễm. Đợi khi Cảnh Linh chạy đến gần, trường kiếm ra khỏi vỏ, thẳng tắp hướng Cảnh Linh.

Cảnh Linh tránh đi mũi kiếm của hắn, rất nhanh đem Tư Đồ Cảnh đến dựa vào thân cây, rút ra đoản kiếm trên lưng, đỡ lại mũi kiếm của Lý Tùy Phong.

Lý Tùy Phong vô tình công kích Cảnh Linh, lược triển khinh công đến trước mặt Tư Đồ Cảnh, định đưa tay bắt lấy hắn, lại xuất hiện một việc hắn không ngờ đến.

Trong khoảnh khắc, xuất hiện trước mắt hắn là một nữ tử, Lưu Oanh.

Lưu Oanh đoạt lấy Tư Đồ Cảnh, nắm lấy lưng áo hắn, kéo hắn cách Lý Tùy Phong, hộ hắn trong lòng.

“Lưu oanh, người.....” Lý Tùy Phong nhìn nàng, hiển nhiên là vạn phần khó hiểu.

“Thực xin lỗi.” Lưu Oanh lui về phía sau vài bước, hàm ý có chút áy náy.

Lý Tùy Phong nhau tiến lên, Cảnh Linh phía sau dùng đoản kiếm nhào đến, lập tức xoay người phòng thủ, đánh trả.

Lưu Oanh ôm Tư Đồ Cảnh, bay lên không trung, rất nhanh rời xa tướng quân phủ.

Lý Tùy Phong giận dữ, tay tăng thêm lực, chiêu thức cũng trở nên tàn nhẫn.

Cảnh Linh không nghĩ cùng hắn thế này mãi, nhưng hắn cứ tiến đến, muốn thoát cũng khó.

Không bao lâu, Bùi Liễu Tích từ sau viện chạy ra, giơ lên trường kiếm bổ về phía Lý Tùy Phong cùng cảnh linh trong lúc đó, cường đại dòng khí tản ra, hai người đồng loạt rút lui vài bước.

Nâng Cảnh Linh lên, Bùi Liễu Tích mang theo hắn thi triển khinh công rời đi.

Lý Tùy Phong đuổi theo vài bước, lại ngừng bất động . Hậu viện người đi đến, chờ bị phạt, Lý Tùy Phong chỉ nói một câu:“Đều lui ra đi.”

Những người đó thấy sắc mặt hắn không tốt, cũng không nói thêm điều gì nữa, thức thời lui xuống.

Lý Tùy Phong vô lực dựa vào cây đại thụ, chậm rãi ngồi xuống.

Cuộc đời lần đầu tiên cảm thấy mất mát, đến tột cùng là vì cái gì. Là vì không làm tốt chuyện phụ thân giao cho, để Tư Đồ cảnh bị cướp đi , hay là vì nữ nhân kia phản bội?

Hắn vì sao mà phẫn nộ. Đây, nhất định là vì nàng.

Trước kia chưa từng để ý đến sự tồn tại của nàng, chỉ cần, lợi dụng được nàng, nay xem ra là báo ứng.

Nhưng mà, nàng vì sao phải giúp Tư Đồ Cảnh. Vì sao phản bội mình. Hắn không thể hiểu.

Có lẽ, khiến hắn càng không hiểu , là cái kia hèn mọn nữ tử, vì sao một khắc có thể khiến hắn trở nên khó chịu.

27. Chương 27: Uyên Ương Chia Lìa

Bình sa ẩm mạch, tháng ế ẩm sơ ảnh, tiểu lâu âm thiếu, thiên rộng rãi vân xa.

Đêm tĩnh lặng, chuyện phát sinh có thể tĩnh lặng như thế không.

Lưu Oanh mang theo Tư Đồ Cảnh mãi cho đến kinh giao, đưa cho hắn một viên thuốc màu đen.

“Ăn nó.” Lưu Oanh chỉ vào viên thuốc.

Tư Đồ Cảnh đem viên thuốc nuốt trôi, cảm thấy khí lực toàn thân dần dần khôi phục. Lưu Oanh nhìn hắn, nổi lòng phức tạp, cắn môi rời đi.

“Người vì sao cứu ta?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

“Ta chỉ là phụng mệnh làm việc.” Lưu Oanh trong mắt biểu lộ một chút bất đắc dĩ.

Tư Đồ Cảnh trong lòng có chút xúc động, hỏi: “Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai?”

“Sư phụ ta.” Lưu Oanh mặt không biến sắc trả lời.

“Sư phụ người là ai?” Tư Đồ Cảnh tiếp tục truy vấn.

“Vân Vô Ảnh. Nhiều vòng luân chuyển như vậy xuất hiện, kỳ thật ân nhân cứu mạng của ta, cho tới bây giờ đều chỉ có một, chính là nàng, Vân Vô Ảnh. Lý Tùy Phong an bài ta bên cạnh người, trên thực tế, ta cũng là do sư phụ an bài bên cạnh hắn. Người có thấy buồn cười không?” Lưu Oanh miễn cưỡng cười nhạt một tiếng, nhìn Tư Đồ Cảnh.

Vân Vô Ảnh. Phi Hồ môn Vân Vô Ảnh, đó chẳng phải sư phụ của Lý Tùy Phong sao.

Tư Đồ Cảnh loáng thoáng nhớ đến chuyện ngày đó tại tửu lâu, nữ tử kia, chắc là Vân Vô Ảnh. Nàng luôn là một người thần bí, vì sao lại chú ý đến hắn.

“Sư phụ người hiện tại ở đâu?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

Lưu Oanh nói: “Sư phụ người cũng như tên, vô ảnh vô tung, ai cũng không biết nàng ở đâu. Ta cũng nên đi, có một số việc, cũng phải làm.”

Dứt lời, lại quay về đường cũ.

Nàng trở về, chắc là đi tìm Lý Tùy Phong. Tư Đồ Cảnh nhìn bóng dáng nàng, có chút thương tiếc. Cô gái mới nếm thử tình, lại phải gặp phải nhân duyên nan giải, chỉ mong, nàng có được kết quả thật tốt, nhưng dường như đó là chuyện không thể.

Dọc theo con đường quen thuộc, đi chưa được mấy bước, phía trước đã có một nhóm người. Người đi đầu cầm đuốt kia, là người mà luôn muốn phải quên.

Mấy ngày không gặp, hắn tựa hồ gầy đi rồi, cho dù là trong bóng đêm cũng có thể cảm thấy hắn trở nên tiêu tụy. Là vì cái gì chứ.

Tư Đồ Cảnh nghe tiếng bước chân, đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi đến gần mình, lòng tràn đầy bất an.

Huyền Minh Thần đi đến trước mặt hắn, nghĩ sẽ nói gì đó, lại trầm mặc vài giây, sau đó lại nói: “Theo ta trở về.”

“Vì sao.” Tư Đồ Cảnh ngữ khí bình tĩnh như nước trong.

“Cái gì vì sao.” Huyền Minh Thần kéo hắn đi, không dám quay đầu lại nhìn vào mắt hắn. Mà hắn cũng im lặng không nói gì nữa, chỉ im lặng đi theo sau.

Hắn có thể nói cái gì đây.

Đêm ở kinh thành vẫn thế, rất tĩnh lặng, không thấy bất cứ chuyện gì xảy ra, xem ra, tất cả đã chuẩn bị xảy đến. Hắn loáng thoáng có thể thấy được cảnh tượng giết chóc huyết bay đầy trời, nhìn thấy đao thương đâm vào từng người từng người một, nhìn thấy chiến mã phi chưa bay..... Cứ như tất cả đều đang diễn ra trước mắt hắn. Trong lòng vẫn như cũ là bất an.

Bất tri bất giác đã đến tòa nhà lớn kia, độc lập ở ngoại ô yên tĩnh. Nhưng mà, đêm này, ngoại ô không hề im lặng. Bởi vì, nơi đây có không ít binh mã. Nếu không nhìn lầm, kia canh giữ chính là người trẻ tuổi ấy, từng cùng hắn đi đến Cẩm Châu Ký Mân Thiên. Hắn cư nhiên sẽ xuất hiện lúc này. Tư Đồ Cảnh cười khổ, chung quy cũng chỉ có một kết thúc.

Đến cửa, Huyền Minh Thần mới buông tay khỏi Tư Đồ Cảnh, nhìn hắn một cái, dùng thanh âm có chút khàn khàn nói: “Cùng nhau vào thôi.”

Tư Đồ Cảnh không để ý đến hắn, tự cố tự đi vào, qua vài vòng, đi vào một đại điện. Mười mấy quan viên ngồi đằng kia, Tư Đồ Chấn Nam cùng Huyền Tế Bắc ngồi ghế trên.

Thấy Tư Đồ Cảnh trở về, Tư Đồ Chấn Nam hai mày cuối cùng cũng giãn, “Người cuối cùng cũng trở về a –” Tư Đồ Chấn Nam hai tay đặt trên vai Tư Đồ Cảnh, nhìn từ trên xuống dưới.

“Đã trở lại.” Tư Đồ Cảnh cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Tư Đồ Chấn Nam buông hắn ra, nhìn Huyền Minh Thần: “Tắm rửa trước đi, sau dẫn hắn đi nghỉ ngơi.” Ngừ khi có chút nhẹ nhàng, như là một mệnh lệnh bình thường.

Huyền Minh Thần tiến lên phía trước, nói: “ Ắn.” Trừ bỏ đi vài phần khiêm tốn ngày xưa, tăng thêm vài phần cung kính.

Địa vị bất đồng, quả nhiên ngừ khi cũng bất đồng .

Quá trình tắm rửa, đều do Huyền Minh Thần thực hiện, hắn không đến gần, chỉ có thể đứng ở một bên đưa lưng về phía Tư Đồ Cảnh, đến khi cần thì Tư Đồ Cảnh gọi hắn.

Sương mù theo hơi nước nóng bốc lên, uốn lượn hòa với ánh đèn thấp thoáng. Vài phần ảm đạm, vài phần mê say.

“Người không nói gì sao?” Tư Đồ Cảnh dựa vào dục dũng, nhìn thẳng người trước mắt

Huyền Minh Thần cũng không quay đầu lại nói: “Người hy vọng ta nói cái gì?”

Tư Đồ Cảnh từ từ nhắm hai mắt, đầu cũng dựa hẳn vào dục dũng, miễn cưỡng kêu: “Nước lạnh .”

“Ta đi lấy nước ấm.” Huyền Minh Thần lại chạy ra ngoài.

Hắn nghĩ hắn sẽ nói: Nước lạnh cũng đến lúc tắm xong. Nhưng mà hắn nói là “Ta đi lấy nước ấm”. Tất cả đều thay đổi, ngay cả hắn cũng thay đổi.

Một bên đặt một bộ quần áo hoa lệ đến mê người, khiến hắn không dám nhìn thẳng.

Đợi khi Huyền Minh Thần mang nước ấm trở về, lại nhìn thấy Tư Đồ Cảnh đã thay xong quần áo đứng bên ngoài , hắn cũng muốn mắng vài câu, nhưng đang định mở miệng, lại thôi.

Tư Đồ Cảnh nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn, hận không thể thay hắn nói ra, chính là, hắn nói ra thì sao chứ. Nếu không có ý nghĩa, cũng sẽ chỉ là trầm mặc.

“Ta dẫn người đi nghỉ ngơi.” Huyền Minh Thần buông xô nước ấm trong tay, chậm rãi nhẹ nhàng, nước ấm có chút tràn ra, đổ lên tay, nước nóng thế, cũng phải bỏng.

Tư Đồ Cảnh vọt qua, kéo tay hắn, “Có bị bỏng không.....”

Không chờ hắn nói xong, Huyền Minh Thần đã rút tay lại, “Không việc gì, người sớm đi nghỉ ngơi, sợ chỉ còn có vài canh giờ thôi” Huyền Minh Thần ngón tay chỉ một bên, nói, “Bên này.”

Tư Đồ Cảnh đi theo hắn, nhìn tay phải của hắn đến xuất thần, nhưng lại bị ống tay áo thùng thình che mất

Đẩy cửa gian phòng, Huyền Minh Thần đi trước vào đốt sáng đèn trong phòng, căn phòng tối đen lập tức sáng lên , Tư Đồ Cảnh đi vào, đứng ở phía sau Huyền Minh Thần, rất gần.

Huyền Minh Thần xoay lại, hai người đối diện. Kia một khắc biểu tình, chỉ là xấu hổ

“Người nghỉ ngơi trước đi, ta ở bên ngoài, có gì thì gọi.” Huyền Minh Thần cuống quýt tránh ánh mắt của hắn.

“Người giúp ta.” Tư Đồ Cảnh tay vịn lấy thất lưng Huyền Minh Thần

“Không thể.” Huyền Minh Thần kinh ngạc đẩy Tư Đồ Cảnh ra, tay hấn tăng thêm lực, đã đem hấn ôm lấy thật chặt, Tư Đồ Cảnh đầu đã đặt lên vai hấn.

“Người nói đi, có gì không thể.” Tư Đồ Cảnh dùng sức đẩy hấn đến bên giường. Huyền Minh Thần cũng không có phản kháng, chính là nhỏ giọng nói: “Người với ta như vậy, sẽ không đúng với lễ pháp.....”

“Lễ pháp?” Tư Đồ Cảnh cười lạnh, “Lễ pháp là nam nhân phải cùng nữ nhân kết hợp sao ? Lễ pháp là hai người yêu nhau không thể bên nhau sao!”

Hai người vẫn chưa nói xong, ngã xuống giường, Huyền Minh Thần sắc mặt bắt đầu đỏ lên: “Người –”

“Ta làm sao vậy, ta sai rồi sao?” Tư Đồ Cảnh ghé vào tai Huyền Minh Thần nói nhỏ.

Huyền Minh Thần quay đầu sang một bên, nói: “Người đứng, là ta sai.....”

“Không!” Tư Đồ Cảnh ngắt lời hấn, đưa tay xoay đầu hấn, để hấn nhìn thẳng vào mình, “Chúng ta đều không có sai, cho nên chúng ta không có gì phải sợ.”

Dứt lời, cuối người hôn môi Huyền Minh Thần, Huyền Minh Thần toàn bộ lời muốn nói ra đều bị hấn khóa lại trên khóe môi. Không có phản kháng, cũng không đáp lại, chỉ có thể tùy ý để hấn hôn, hai người đều rất vô lực.

Rất nhanh Tư Đồ Cảnh liền ngừng lại, buông hấn ra, xoay người nằm một bên. Huyền Minh Thần còn nằm ở đó không hề động dậy, đôi môi vừa bị hôn hồng sắc.

“Làm sao vậy, không muốn sao?” Tư Đồ Cảnh hơi thở có chút hỗn loạn.

Huyền Minh Thần vẫn dùng ngữ khí lạnh như băng kia, nói: “Người muốn, ta tự nhiên sẽ cho người.”

“Người có ý tứ gì.” Tư Đồ Cảnh quay đầu nhìn hấn, trong lòng có chút tức giận.

“Toàn bộ thiên hạ đều sớm sẽ là của người, người muốn còn ai sẽ dám không cho.” Huyền Minh Thần vẫn như cũ bình tĩnh nằm ở nơi đó, không có liếc mắt nhìn hấn một cái, cũng không có ngồi dậy.

Tư Đồ Cảnh hít sâu một hơi, nói: “Người từng nói là người yêu ta.”

Tai dán xuống giường, có thể nghe thấy nhện tim đập, nhưng không nghe thấy câu trả lời của hấn.

Đợi thật lâu, Huyền Minh Thần mới chậm rãi mở miệng, “Nếu cuối cùng không có kết quả, thì cần gì để ý yêu với không yêu chứ.”

Tiếng tim đập đột ngột như dừng lại, không biết là bản thân hay là hấn. Tư Đồ Cảnh hung hăng quay đầu nhắm mắt, nói: “Người đi đi.”

Huyền Minh Thần lúc này mới đứng dậy, quay đầu nhìn hấn một lần, rồi nhẹ nhàng mở cửa bước ra.

Nếu cuối cùng không có kết quả, thì cần gì để ý yêu với không yêu chứ.

Rất nhiều năm sau, Tư Đồ Cảnh nhớ tới những lời này, mà mỉm cười.

Giờ phút này Tư Đồ Cảnh chỉ cảm thấy mệt chết đi, rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ.

Thời điểm Huyền Minh Thần đến đánh thức, cảm giác dường như chưa ngủ được lâu lắm, mở mắt ra nhìn nhìn, trong phòng đèn vẫn sáng, quả nhiên chưa ngủ được bao lâu. Bất quá, tính thời gian, thì đại diện tế đàn đã sắp bắt đầu.

Sân lớn như vậy, động tĩnh bên ngoài hấn không nghe thấy, lúc này Huyền Minh Thần lại đánh thức hấn, xem ra, đã đến lúc bọn họ động thủ.

“Bọn họ, bắt đầu?” Chuẩn bị sơ qua, Tư Đồ Cảnh ngồi ở mép giường, hơi giật mình hỏi Huyền Minh Thần.

Huyền Minh Thần ở một bên dọn dẹp, nói: “Cũng được một lúc rồi.”

“Chúng ta phải làm gì?” Tư Đồ Cảnh hỏi tiếp.

“Chờ nhận được ám hiệu sẽ cùng Ký tướng quân đến đó.” Huyền Minh Thần đứng một bên, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tư Đồ Cảnh thật sự có chút khó hiểu, vì sao ngay cả ký môn thiên cũng gia nhập bọn họ, bây giờ cũng hỏi cho kỹ càng. “Ký Môn Thiên..... Có lai lịch thế nào?”

“Đệ tử Phi Hồ Môn.”

“Người là nói, Phi Hồ Môn theo phía chúng ta ? Kia Lý Tùy Phong.....” Tư Đồ Cảnh lại khó hiểu, nếu Phi Hồ môn là giúp bọn hắn, kia Lý Tùy Phong lại vì sao phải bắt cóc mình, hắn chẳng phải đệ tử của Phi Hồ môn sao.

Huyền Minh Thần nói: “Lý Tùy Phong cùng đệ tử của Phi Hồ Môn hoàn toàn khác nhau, hắn thân là Tuân An Vương thái tử, Tuân An Vương cùng phụ thân của đương kim hoàng thượng Thánh An Vương Gia trước đây có giao tình, tất nhiên sẽ đến giúp đỡ cho đương kim hoàng thượng.”

“Tuân An Vương thế lực có thể so với một quốc gia, chúng ta sợ không thể chống lại bọn họ.” Tư Đồ Cảnh vẫn không muốn tin vào kết quả trước mắt. Tình nguyện là bị kịch, cũng không nguyện phải đi theo con đường kia.

Huyền Minh Thần thở dài: “Người thật sự đã xem nhẹ Tư Đồ Tướng Quân .”

Vừa dứt lời, bên ngoài vẫn đang im lặng bỗng nhiên truyền đến thanh âm chấn động cả trời đất, hai người vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn đến kinh thành bên kia được bao phủ bởi khói sương dày đặc , thanh âm chắc chắn do bên kia truyền đến.

Tiếng bước chân vang lên, Tư Đồ Cảnh theo tiếng nhìn lại, Ký Môn Thiên hướng về phía này đi tới.

Huyền Minh Thần nhìn Tư Đồ Cảnh, nói: “ Đến lúc phải đi rồi.”

28. Chương 28: Giang Sơn

Đi qua một thông đạo bí mật, trên đường chỉ có ba người bọn họ. Vó ngựa phía trên phát ra thanh âm rất lớn, vang lên liên tục .

Trên suốt đường đi đều trầm mặc, không biết đầu bên kia có gì đang chờ hắn. Tâm tình luôn cảm thấy nặng nề , không biết đến khi nào mới có thể thả lỏng. Có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết nên nói thế nào.

Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng đến hoàng cung hoa lệ chói mắt kia, từ bên ngoài nhìn vào cũng như cũ, trang nghiêm thần bí, tựa hồ tất cả đều ổn. Nhưng mà bên trong thật sự đã phát sinh điều gì, ngoài cung nhân ra thì còn ai có thể hiểu rõ nhất.

Bọn họ đi vào trong. Nhìn thấy có rất nhiều người dưới đài, tất cả các đại thần đều ở đây, ngoại trừ Thừa tướng Lương Hành, còn có một số tâm phúc của hắn. Đứng trên đài, không phải Hạ Côn, là Tư Đồ Chấn Nam.

Thấy bọn họ đã đến, Tư Đồ Chấn Nam nhìn xuống phía dưới đài, một hạ nhân đem đến một quyển bố màu vàng.

Tư Đồ Chấn Nam nhận lấy quyển bố, chậm rãi mở ra.

“Phụng thiên thừa vận, tiên hoàng chiếu viết.” Tư Đồ Chấn Nam nhớ kỹ, ngẩng đầu đưa ánh mắt nhìn xuống chúng thần, tất cả đều đã cung kính quỳ gối, ánh mắt thu về tiếp tục đọc, “Có rất nhiều sự việc xảy ra gần đây, Thừa tướng Lương Hành chuyên chính hướng dã, lòng muông dạ thú, hoàng hậu Lương Thị âm

thầm hỗ trợ, họa loạn hậu cung, giết hại phi tần, trầm tự biết thời gian của mình không còn nhiều, vô lực tại thiên..... Đúng lúc có cung nữ mang thai hoàng tử, trầm đã tin tưởng giao lại cho Tư Đồ Tướng Quân.....”

Câu nói kể tiếp, dần dần biến mất. Bởi vì hắn bắt đầu thất thần , nghĩ đến rất nhiều chuyện. Từ từ nghĩ, mỗi một sự kiện xảy đến đều đã có âm mưu từ trước . Tất cả mọi thứ chuẩn bị cũng đều là vì hôm nay.

Hắn liên tục nghĩ đến nhiều thứ, ngay cả khi đi lên trên đài vẫn chưa phục hồi tinh thần. Cho đến khi nhìn thấy ánh mắt lệ hàn kia hắn mới bình tĩnh.

Lý Tùy Phong đứng trong đám người, vẫn là một thân kiệt ngạo.

“Xin hỏi Tư Đồ tướng quân, ngài làm sao có thể chứng minh Tư Đồ Cảnh chính là hoàng tử năm đó.” Lý Tùy Phong đứng thẳng người, ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng Tư Đồ Chấn Nam. Trong ánh mắt để lộ vẻ khí.

Tư Đồ Chấn Nam thu hồi thánh chỉ, giương mắt nhìn về phía Lý Tùy Phong, “Tư Đồ Cảnh một tay ta nuôi lớn, Lý tướng không tin ta, cũng như nghi ngờ tiên hoàng sao?”

Lý Tùy Phong lui về sau từng bước, nói: “Không dám.....”

Lời còn chưa dứt, chợt có binh tướng lao ra. Dưới đài bọn quan viên hoảng thần, đều bốn phía, Tư Đồ Chấn Nam kêu một tiếng “Người đâu”, lại lao ra không ít người, bảo vệ bọn họ

Lý Tùy Phong trong đám người hỗn loạn biến mất. Thật hiển nhiên đám người kia là hắn . Cuối cùng địch nhân, không phải Thừa tướng, không phải Thái Hậu, lại càng không là hoàng đế. Mà là Lý Tùy Phong.

Nhưng mà bọn họ đã xem nhẹ đối thủ này.

Xe ngựa của Lý Tùy Phong dưới sự bảo vệ của bộ hạ lao khỏi vòng vây, rời khỏi hoàng cung. Tất cả ai cũng biết, ngồi bên trong xe ngựa kia , chính là hoàng đế ngày xưa.

Xe ngựa rời đi, Lý Tùy Phong cùng bộ hạ cùng dần mất dạng . Tất cả mọi thứ cũng dần ổn định trở lại.

“Người đâu, hộ tống hoàng tử vào điện.” Tư Đồ Chấn Nam phân phó người bên cạnh, Tư Đồ Cảnh hồi đầu, nhìn đến người phía sau.

Hắn nhìn Huyền Minh Thần. Huyền Minh Thần vẫn đứng phía sau hắn. Không biết khi nào thì đến bên cạnh hắn , ít nhất, ở thời điểm nguy hiểm, hắn ở ngay phía sau.

“Hoàng tử, bên này.” Một đội thị vệ xông tới, đưa ra một con đường, Tư Đồ Cảnh đi dọc theo con đường này. Huyền Minh Thần đi theo phía sau hắn.

Trầm mặc mà đi, Tư Đồ Chấn Nam còn trên đài nói cái gì, hắn nghe không rõ.

Thanh âm nữ tử thăm thẳm vang lên, Tư Đồ Cảnh nhìn theo hướng thanh âm đó

“Nhã Cẩm.....” Huyền Minh Thần sợ hãi kêu ra tiếng.

Xuyên qua đám người tán loạn, Lương Nhã Cẩm bị vài tên thị vệ bắt lấy đưa lên trước đài. Nữ tử tao nhã ngày xưa dường như không còn tồn tại, vẻ mặt lộ vẻ tang thương. Cùng bọn họ đều giống nhau, tại thời điểm nàt, mất đi quang hoa.

Nàng không có phản kháng, lại ôm lấy đứa nhỏ trong lòng rất chặt, đứa nhỏ cũng không ngừng khóc thét , nàng lại chỉ trầm mặc.

Cho đến khi đi đến trước mặt Tư Đồ Chấn Nam mới quỳ xuống, Huyền Minh Thần thân mình đột nhiên nghiêng về trước một chút, muốn đi đến, Tư Đồ Cảnh cau mày nhìn về phía hắn, hắn đứng tại chỗ.

“Đại nhân, đứa nhỏ là vô tội , cầu ngài buông tha hắn.....” Lương Nhã Cẩm thanh âm đã có chút khàn khàn, có vẻ dị thường trầm thấp, xem ra là đang cố trấn định chấp nhận sự thật này.

Tư Đồ Chấn Nam phát tay nói, “Dẫn bọn hắn đi xuống.”

“Đại nhân!”

“Sư huynh.....” Huyền Tế Bắc vẫn im lặng lúc này mới lên tiếng, “Nàng cũng đã gã vào Huyền Gia, cũng không còn là người nhà Lương Gia nữa, sao không phóng cho nàng một con ngựa?”

Tư Đồ Chấn Nam còn chưa lên tiếng, Lương Nhã Cầm đột nhiên đứng lên, trong tay vẫn trấn an đứa nhỏ

“Không cần, đại nhân, ta Lương Nhã Cầm cùng Lương Gia..... Không liên quan đến nhau. Lương gia rơi vào hoàn cảnh thế này, đều là gieo gió gặt bão, ta Lương Nhã Cầm bị trừng phạt cũng đáng tội. Chính là, gia đệ tuổi còn nhỏ, đối với thế sự chưa biết gì, cầu xin đại nhân rộng lượng tha thứ..... Buông tha hân.....” Lương Nhã Cầm thanh âm vẫn như vậy cố chấp, chỉ là có chút nghẹn ngào.

Nàng hiểu được Huyền Minh Thần đối với nàng không có cảm tình, nàng lại vẫn chờ đợi, đợi thật lâu, cho đến lúc này vẫn còn chờ, chẳng sợ hân đến nói với nàng một câu không tốt, chẳng sợ hân không đứng ra hay không.

Nhưng hân vẫn đứng đằng kia rất xa, không hề động.

“Dẫn bọn họ xuống.” Tư Đồ Chấn Nam lạnh lùng ném một câu, xoay người hạ thai.

“Đại nhân –” Lương Nhã Cầm một tiếng la lên, “Hiên nhi quay lại đây –”

Nho nhỏ thân ảnh giẫy khỏi vòng tay của nàng, chạy đến đánh vào Tư Đồ Chấn Nam. Còn chưa đi lên vài bước, một thị vệ đã muốn đâm tới, ánh đao tuyết trắng một đạo hồng ngân, nho nhỏ thân thể ngã dưới lưỡi kiếm, giãy dụa vài cái, liền không hề nhúc nhích.

“Hiên nhi.....”

Lương Nhã Cầm tê rống ra tiếng, chạy đến quỳ rạp dưới đất bên cạnh đứa nhỏ.

“Hiên nhi người sao lại ngốc như thế..... Người thật là đáng chết nga..... Vì sao mình vô tội mà lại phải trở thành vật hi sinh..... Vì sao.....”

Huyền Minh Thần cảm giác tâm cơ rúm, có một chút không thể tin vào điều trước mắt, hân rốt cuộc cũng nâng được bước chân, đi đến gần Lương Nhã Cầm.

“Đứng lại!” Tư Đồ Cảnh ở hân phía sau kêu. Hân không biết vì sao bản thân mình lại trở nên vô tình, chính là, hân lúc này chỉ nghĩ phải lưu lại gì đó cho chính mình.

Nhưng mà Huyền Minh Thần thế nhưng không có dừng lại, thậm chí không có chút đình trệ, bước nhanh đến bên kia.

“Ta không cho phép người qua đó.” Tư Đồ Cảnh có chút nổi giận, là giận, hay chính là sợ hãi.

Nhưng mà cước bộ của hân cũng không có dừng lại.

Tư Đồ Cảnh khí dâng lên đầu, vọt qua kéo cánh tay hân lại.

“Không được qua đó.” Tay dùng sức kéo hân, thanh âm cũng trở nên có chút run run.

Chính là thật không ngờ, Huyền Minh Thần tay kia thì cầm cánh tay hân, nhưng đưa tay hân chậm rãi kéo ra. Hân vẫn hướng nữ tử kia đi đến. Tư Đồ Cảnh ngơ ngác đứng ở tại chỗ không biết nên làm thế nào, không thể chạy đến đoạt lại, nhưng trong lòng thật sự rất muốn.

Lương Nhã Cầm ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Minh Thần, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

“Thực xin lỗi.....” Huyền Minh Thần chỉ có thể nói được những lời này. Ngoài những lời này ra, hân còn có thể nói lời gì nữa đây.

Lương Nhã Cầm buông thi thể đứa nhỏ, “Ta không trách người, đây là điều phải xảy ra.” Nàng cuối cùng nhìn Huyền Minh Thần liếc mắt một cái, hướng hân cùng Tư Đồ Cảnh đi đến.

Bọn thị vệ kinh hoảng đem nàng giữ chặt, khoảng cách không xa, khiến Tư Đồ Cảnh cảm nhận được hàn ý.

Nàng vẫn là không có phản kháng, chỉ là giãy dụa rút ra một bàn tay, đưa tay hướng về phía Tư Đồ Cảnh, bàn tay mở ra, trong lòng bàn tay có một miếng ngọc phản chiếu ánh sáng mặt trời sáng bóng. Là cư ngọc. Kia Uyên Ương Giác.

Trước kia một nửa, Huyền Minh Thần đem đó lưu lại bên giường hấn. Ngày đó buổi tối, là ngày tân hôn của bọn họ. Của chú rể nàng lưu lại bên giường.

Hấn nhìn kia khối ngọc, không dám đưa tay ra. Hấn đột nhiên cảm thấy thực xin lỗi nàng, kỳ thật vẫn thực xin lỗi nàng, đến lúc này mới giác ngộ. Là hấn cướp đi tất cả của nàng. Nhà của nàng, trượng phụ của nàng, tình yêu của nàng..... Tất cả hạnh phúc của nàng đều bị hấn lấy hết

“Ngô.....”

Tư Đồ Cảnh còn nhìn khối ngọc kia, Lương Nhã Cầm thân mình cũng đã ngã xuống. Ngọc theo trong tay nàng rớt ra, trong không trung rơi theo đường cong, cuối cùng rơi xuống ngay dưới chân hấn.

Tay kia của nàng cầm một cây trâm, cây trâm ấy một phần đã gắn vào với bụng nàng. Từng ánh sáng, máu tươi chảy ra.

“Nhã Cầm!” Huyền Minh Thần chạy đến, ngồi xuống ôm lấy thân hình nàng

“Không cần..... Lừa gạt chính mình..... tâm , người..... Vẫn thương hấn..... Không phải sao.....” Khuôn mặt Lương Nhã Cầm tái nhợt lộ ra một nét cười chua xót ,“Ta cũng..... Vẫn yêu người. Ta..... So với hấn..... Càng yêu người.....”

“Đừng nói nữa .” Huyền Minh Thần khó chịu cắn chặt môi.

Lương Nhã Cầm vẫn cười, cười đến bất đắc dĩ và vô lực,“Nhưng mà..... Ta thua, bởi vì người thương hấn..... Tựta như..... Ta yêu người.”

Lời nói tình tế rơi vào trong tai Tư Đồ Cảnh, không có lý giải, lại muốn tranh cãi, Lương Nhã Cầm cũng nhắm mắt

Lương gia cuối cùng cả nhà đều diệt vong .

Bọn họ trong lúc đó, có phải chẳng còn trở ngại gì cả .

Hai ngày sau, kinh thành lại bắt đầu yên ổn lại. Sắp đến ngày đăng cơ.

Huyền Minh Thần trở về Thái Phó phủ, như bình thường.

Tư Đồ Cảnh ở tại hoàng cung, nơi dành cho hoàng đế.

Mỗi ngày, Tư Đồ Cảnh tự nhốt mình trong thư phòng, bắt đầu viết văn tự, họa nhưng không biết họa gì. Ngoài cửa chợt có thái giám báo,“Dịch Nam Vũ Dịch đại nhân cầu kiến.”

Dịch Nam Vũ, đã lâu không thấy. Tái kiến thời điểm, tất cả đều đã thay đổi.

“Tư Đồ..... Ngạch..... Hoàng..... Thượng” Dịch Nam Vũ đứng trước cửa nói một câu không thành

“Người..... Đến đây. Quá tốt?” Tư Đồ Cảnh ngồi ở án thư nhìn Dịch Nam Vũ, không biết nên nói cái gì.

“Hồi Hoàng Thượng, tất cả vẫn khỏe chứ.” Dịch Nam Vũ cúi đầu không dám nhìn hấn,“Hạ thần vừa quá phận, hiểu được tội, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.....”

Tư Đồ Cảnh đến gần hấn bên người,“Người tới vì nói những lời này?”

“Ân..... Không.....” Dịch Nam Vũ muốn nói lại thôi.

“Không thể nói chuyện giống như trước sao?”

Dịch nam vũ suy nghĩ một hồi, hồi đáp:“Đúng vậy.”

Hấn biết Dịch Nam Vũ không phải muốn nói những điều này, chính là đến tột cùng muốn nói gì, ngay đến Dịch Nam Vũ còn không biết. Có thể giống như trước hay không, ai cũng biết là không thể nào.

Ngay đến tất cả mọi thứ hồi trước đều mất đi. Nhận lấy ngai vàng này, mất đi , không chỉ một người, mà là mọi người.

Hồng lan tiểu thệ, cố nhân bất kiến. Kinh miêu tàn họa, vân đạm phong sơ vong.

29. Chương 29: Đoạn Ngõa Lạc Lịch Hồng Tường Thế

Vào trận tuyết đầu tiên của mùa đông, toàn bộ kinh thành dường như đều thay đổi. Tất cả đều được bao trùm bởi một màu trắng.

Tư Đồ Chấn Nam quan phục nguyên chức, vẫn là nhất phẩm võ đại tướng quân như xưa. Huyền Tế Bắc thay thế Lương Hành trở thành thừa tướng, các chức quan khác đa số cũng được bỏ đi, chỉ còn lại vài người nắm giữ quan ngũ phẩm nhỏ phía dưới trợ tá, Thừa tướng nắm quyền hành rất lớn trong triều.

Nay hoàng đế, không tên là Hạ Côn, cũng không tên là Tư Đồ Cảnh. Tên là Hạ Cảnh. Hoàng đế mỗi ngày lâm triều, lại rất ít mở miệng.

Trong hoàng cung, tấm cung hoàng thượng rất trống vắng, chỉ có đèn trong ngự thư phòng cháy sáng suốt đêm. Người ngồi kim đã mất đi toàn bộ ý nghĩ, tỉnh tỉnh mê mê làm việc gì đều không biết.

“Hoàng Thượng, lo lắng chuyện quốc gia là rất tốt, nhưng cũng nên giữ gìn thân thể.” Bên cạnh Tư Đồ Cảnh có một người tùy tùng, cứ như một người bạn bên người hần, nhưng người này không giống người trước kia.

“Cảnh Linh người mau lui xuống trước đi. Ta còn phải phê duyệt tấu chương.” Tư Đồ Cảnh vui đầu vào đóng tấu chương chưa từng ngẩng lên.

Cảnh Linh thở dài không biết nên như thế nào cho phải, “Hoàng Thượng..... Ngài đã lâu lắm rồi không có nghĩ ngơi.....”

Gió đêm lạnh thổi qua cửa sổ, thân mình Tư Đồ Cảnh khẽ run, Cảnh Linh cũng không khỏi kéo chặt quần áo.

“Đi xuống.” Tư Đồ Cảnh ôn hoà bỏ lại một câu.

Cảnh Linh không nói gì nữa, chỉ im lặng lui ra ngoài. Phân phó cung nữ ngoài cửa đốt thêm vài hỏa lò, lại nhìn vào người ngồi bên trong, gió lạnh vẫn thông qua cửa sổ mà len vào trong, hần lại không có động tĩnh. Cảnh Linh cũng chuyển chân quay trở lại, đi đến bên cửa sổ đóng lại sau đó lấy một tấm áo khoác lông thú đặt nhẹ trên vai hần.

Trong suốt lúc ấy, Tư Đồ Cảnh cũng không nói một lời nào, cũng không có bất cứ biểu tình gì. Hần cứ như thế bình tĩnh xem tấu chương, tựa hồ như mọi chuyện xung quanh hần đều không còn can hệ, tựa hồ như hần đã không còn ở thế giới này.

“Thần cáo lui.”

“Ân.” Tư Đồ Cảnh cuối cùng cũng phát ra một tiếng, lại vẫn không có bất cứ biểu tình gì.

Tuyết rơi nhiễm lên thân ảnh một bóng đen, chậm rãi di chuyển, đến cách ngự thư phòng một khoảng không xa. Hần cảm thấy áp lực, nhưng hần lại không biết vì sao lại cảm thấy áp lực. Nhìn Tư Đồ Cảnh, hần cảm thấy thực áp lực. Nhớ tới Tư Đồ Cảnh trước kia, hần cảm thấy càng áp lực. Lòng người thay đổi thế nào, tất cả đều khiến hần áp lực.

Thái Phó phủ náo nhiệt thật lâu, Thái Phó Phủ thư phòng lại im lặng thật lâu.

Huyền Minh Thần không phải người vô tâm, hần không thể nào đoạn tuyệt như thế, hần chỉ đành luyện tiếu rời đi. Hần làm sao có thể vứt bỏ thê tử đã qua đời, làm sao có thể không quan tâm đến những trở ngại của bọn họ, hần làm sao có thể buông hết tất cả.

Thỉnh nửa tháng nghỉ bệnh, cũng ngồi trong thư phòng ở nhà nửa tháng.

Lời nói của Lương Nhã Cầm khiến hần suy nghĩ thật lâu. Nghĩ rằng không để ý nữa, nhưng vẫn cứ ngơ ngác ngồi.

Ngoài cửa Tư Đồ Chấn Nam đi ngang qua, thấy bộ dáng Huyền Minh Thần, hỏi Huyền Tế Bắc: “Minh Thần dạo này làm sao vậy, tinh thần có vẻ sa sút?”

“Chắc là do thương tâm về cái chết của Nhã Cầm.....” Huyền Tế Bắc đi đến trước thư phòng đóng chặt cửa sổ, “Nhã Cầm tuy rất tốt, nhưng lại là một người rất tội nghiệp. Trong kinh thành này cô nương tốt cũng không ít, hôm nào cho hấn xem qua vài người, hấn chắc cũng không thất lễ.”

Tư Đồ Chấn Nam gật đầu, “Hoàng Thượng gần đây cũng rầu rĩ không vui, cũng nên tuyển phi, nếu lại xuất hiện cảnh đoạn tử chi thể như tiền triều sẽ khiến cho thiên hạ cười mất.”

“Ha ha. Đúng vậy.” Huyền Tế Bắc cười đẩy cửa phòng, “Không biết sư huynh có thấy người nào được chưa?”

“Có một vài người, nhưng không xuất thân danh môn.” Tư Đồ Chấn Nam theo Huyền Tế Bắc đi vào, có hạ nhân đem hỏa lò đến đặt xuống bàn.

“Hay là ta cùng sư huynh có ý nghĩ giống nhau?” Đợi hạ nhân lui ra ngoài, Huyền Tế Bắc nhìn ra ngoài cửa rồi nói.

“Ân..... Người nói là.....” Tư Đồ Chấn Nam nhìn về phía Huyền Tế Bắc.

Nói chưa xong, truyền đến tiếng đập cửa.

“Cha nuôi, nữ nhi đem trà đến cho cha nuôi đây.”

Ngoại môn thanh âm nữ tử trong trẻo truyền đến, nội môn hai người nhìn nhau cười.

“Vào đi!” Huyền Tế Bắc nhìn ra cửa hô một tiếng.

Cửa rất nhanh được mở ra, một thân hồng y, tuyệt mỹ dung nhan sừng sững trên thế gian này khó kiếm người thứ hai, hành động tỏa ra khí độ của người trong giang hồ, lại không có mất vẻ đoan trang. Quan trọng nhất chỉ là, đây vốn là nàng.

“Cha nuôi, Tư Đồ đại nhân, mời dùng trà.” Bùi Liễu Tích đem chén trà nhất nhất rót đầy, động tác nhẹ nhàng chậm chạp.

“Sư đệ, không biết ngươi nhận Bùi Liễu Tích làm con nuôi khi nào a.” Tư Đồ Chấn Nam cười thối chén trà.

Bùi Liễu Tích có chút kinh ngạc, “Không biết sao Tư Đồ Đại Nhân lại biết tiểu nữ?”

Huyền Tế Bắc cười nói, “Thanh Thành sơn trang cùng Ngọc Cẩm sơn trang xưa nay giao hảo, sư huynh là chủ của Thanh Thành sơn trang, làm sao không biết được chi nữ của Ngọc Cẩm sơn trang?”

Bùi Liễu Tích cười cười không nói. Làn hơi nóng trong chén trà tỏa ra, sương trắng mờ ảo, mông lung lay động, thấy không rõ khuôn mặt người, càng không rõ lòng người.

“Nghe nói Bùi Liễu Tích cùng đương kim hoàng thượng có quen biết?” Tư Đồ Chấn Nam hỏi.

Bùi Liễu Tích nói: “Ân..... Quen biết Tư Đồ... Hoàng Thượng cũng được một thời gian. Chắc cũng tính là có quen biết.” Chỉ là cuối cùng trở nên có chút xấu hổ. Bùi Liễu Tích ở trong lòng cười khổ.

“Hoàng Thượng mới tiến cung không lâu, cuộc sống trong cung chắc cũng chưa quen, ta đang suy nghĩ muốn tìm một hảo bằng hữu tiến cung cùng người, Minh Thần ngày gần đây tâm tình không tốt, không biết Bùi Liễu Tích cô nương có thể tiến cung bồi hoàng thượng?” Tư Đồ Chấn Nam buông chén trà đưa mắt nhìn Bùi Liễu Tích, trong ánh mắt có chút dò hỏi.

Bùi Liễu Tích không phải loại người giỏi tâm kế, ánh mắt của Tư Đồ Chấn Nam có chút ý, nàng tự nhiên là không biểu rồi. Chính là, bởi vì tiến cung là bồi Tư Đồ Cảnh, nàng vạn lần không thể.

“Có cơ hội tiến cung gặp hoàng thượng là phúc phần của Liễu Tích. Liễu Tích sao dám không đáp ứng.” Bùi Liễu Tích trong lòng trộm cười, rốt cục lại có thể thấy hấn, nàng vẫn chờ đáp án, hay muốn cả kết quả.

Huyền Tế Bắc nhìn thấy nàng trộm cười vui sướng, càng hiểu rõ được chuyện này hơn, “Vay người lui xuống trước, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lập tức tiến cung.”

Đêm đó, phòng hỏa lò vẫn đốt , đèn vẫn còn lóe sáng. Bọn họ vẫn như trước, đốt đèn trong đêm mà đàm thoại, lâu lâu truyền ra ít tiếng cười.

Chỉ là, bọn họ ai cũng không nhận ra, xưng hô giữa hai người cũng đã bắt đầu thay đổi. Bất tri bất giác mà thay đổi, bất tri bất giác, rất chuyện sự việc trước kia cũng thế.

Tất cả mọi việc, nhất định đều thay đổi hết tất cả. Nay ở bọn họ xem ra, có lẽ đã muốn thay đổi hết thảy, chỉ là đến cuối cùng thay đổi bao nhiêu, không ai có thể biết được.

Sáng sớm hôm sau, có tin tức truyền vào kinh thành, Tiên Đế Hạ Côn ở Tuần Châu có sự bảo hộ của Lý Gia, tự lập quốc, trọng lập vì đế, Tuần Châu cùng Đại Xích vương triều phân liệt, từ nay thay tên Tuần Quốc.

Thế nhân chỉ biết Lý Gia thế lực cường đại, lại chưa bao giờ nghĩ đến mạnh đến có thể lập thành một quốc gia cùng Đại Xích Vương Triều hiệp thương, hoàng đế ngày đó trốn đi, vốn nghĩ rằng chỉ là cứu hãn một mạng, sao lại có thể trở thành cục diện ngày hôm nay. Tư Đồ Chấn Nam nhận được tin tức giận đến phát hỏa, Lý gia thật không để hãn vào trong mắt.

“Thần nghĩ, ta nên phát binh thảo phạt, tiêu diệt ngạo khí của Lý Gia.” Triều thần đều im lặng, chỉ có mình Dịch Nam Vũ đứng ra nói chuyện.

“Các khanh gia nghĩ như thế nào?” Tư Đồ Cảnh nhìn xuống dưới đường, bọn họ toàn bộ đều không phát ra thanh âm gì.

Tư Đồ Chấn Nam ho nhẹ một tiếng, “Thần nghĩ thế không ổn, vương triều chúng ta vẫn chưa hoàn toàn ổn định, mà Lý Gia cũng bất quá chỉ là nhất triều chi thế, khó thành nghiệp lớn, cần gì phải kiêng kỵ, trước mắt hãy hưng ngãi triều rồi phi vọng tha quốc.”

Điện tiếp theo im lặn như tờ. Tư Đồ Cảnh hiểu được, này phần đông đại thần, thần phục bất quá chính là Tư Đồ Chấn Nam cùng Huyền Tế Bắc mà thôi, Tư Đồ Cảnh hãn có là cái gì đâu.

“Phàm cường thịnh quốc gia đều từ cái nhỏ nhất mà hưng thịnh, hôm nay dung túng thế lực Tuần Châu, đợi đến ngày Tuần Quốc hãn uy hiếp Đại Xích, lúc đấy hối hận thì đã muộn.” Chỉ có Dịch Nam Vũ khư khư cố chấp, không có chút ý tứ đồng ý, vẫn tiếp tục tranh cãi, “Thả tuần quốc bất diệt, dân tâm nan an, ta làm sao có thể hưng.”

Tư Đồ Chấn Nam không muốn xuất binh đến Tuần Quốc, cũng vì niệm tình Lý Gia ngày xưa , về phương diện khác, Tư Đồ Cảnh vị trí chưa tọa ổn, thế lực của Lý Gia không thể xem thường, lúc này khai chiến nếu chọc giận hãn, chỉ có thể khiến trong triều bất an. Điều hãn phải làm , chẳng phải là phụng mệnh Tiên Hoàng đưa hoàng tử lên ngai vàng hay sao.

Dịch Nam Vũ dứt lời không nghe thấy hồi âm, trong triều lại tiếp tục im lặng khiến người ta lạnh người.

Tư Đồ Cảnh nhìn Dịch Nam Vũ hồi lâu, chuyển hướng sang Tư Đồ Chấn Nam, nói, “Tư Đồ tướng quân cho rằng như thế nào?”

Tư Đồ Chấn Nam không nhanh không chậm dùng cứng ngắt ngữ khí nói, “Thần vẫn là nghĩ đến không nên xuất binh lúc này, lý do thần đã nói qua, thỉnh Hoàng Thượng định đoạt.”

Những lời này, từng chữ, đều thật cứng như đá, từ khối từng khối ném vào trong lòng Tư Đồ Cảnh. Người này, người này thật đã dưỡng dục hãn thương yêu hãn như con ruột của mình hay sao, là người hãn từng gọi là cha sao. Hãn không thể tin được hai mắt của mình, không thể tin vào đôi tai của mình, vì sao tất cả đều trở nên đáng sợ .

Tư Đồ Cảnh hít sâu một hơi, hỏi, “Các khanh gia nghĩ như thế nào?”

“Thần nghĩ Tư Đồ tướng quân nói rất có lý.”

“Triều chính chưa yên ổn, không nên xuất binh.”

“Ứng lấy chuyện trong triều làm trọng.....”

“.....”

Các đại thần lập lại lời nói của Tư Đồ Chấn Nam, Dịch Nam Vũ có chút thất thố. Tư Đồ Cảnh nhìn hần, có chút bất đắc dĩ. Hần đối với mình nhận thức ngày càng sâu nặng. Con rồi. Bất quá cũng chỉ là con rồi thôi. Hạ Côn là con rồi của Lương Hành, kia hần Tư Đồ Cảnh chẳng phải cũng là con rồi của Tư Đồ Chấn Nam sao.

Tư Đồ Cảnh lần đầu tiên sau khi lâm triều không đến ngự thư phòng, mà là đi ngự hoa viên. Hần đột nhiên rất muốn xem hoa đào. Đáng tiếc nay đã là mùa đông .

Hần còn nhớ rõ rừng hoa đào ở Thanh Thành sơn trang, mỗi khi đến tháng ba đều nở rộ một vùng, khiến toàn bộ sơn trang hóa thành một màu hồng nhạt. đó cũng chính là một tư vị hạnh phúc. Hoa đào rơi, đứng giữa rừng hoa đào, tựa như một cơn mưa hoa, đóa hoa phiến phiến rơi ở trên đầu hần, rơi trên đầu vai hần.

Khi đó bên cạnh hần luôn có mộ người, cùng hần ngắm hoa đào đẹp nhất. Thế gian chuyện tốt nhất, không thể nào hơn được cùng người trong lòng ngắm hoa đào. Thế gian có chuyện bi ai, chính là một mình hứng lấy gió hiu hiu lạnh ngắm hoa mai.

Hần bước sâu vào trong ngự hoa viên, xa xem hoa mai, cùng với hoa đào có vài phần giống nhau. Đều là như vậy hồng nhạt, chính là không phải tư vị của hạnh phúc.

Băng xương cốt, hiu quạnh vũ, thán lại bách hoa tàn lâu ngày, còn gì hơn là sự cô độc chứ.

Hần đứng dưới tán cây thật lâu, hần đang chờ đợi tiếng bước chân, chờ đợi tiếng bước chân của một người. Hần tin tưởng hần không có nghe sai, xác thực có tiếng bước chân truyền đến, chính là quay đầu lại trong lúc đó, tâm càng trở nên rối loạn.

Kia một thân ảnh hồng sắc quen thuộc, cho dù không hề cười như lúc ban đầu.

Bùi Liễu Tích, người trước kia cùng hần có hẹn ước, đến đây sao.

30. Chương 30: Tình Yêu Mông Lung

Thân ảnh hồng sắc của nữ tử kia rơi vào trong mắt hần, trước đây có quen biết, có những lúc vui nhưng cũng có những lúc buồn. Quan hệ giữa hai người bọn họ cũng chẳng đơn giản.

“Ta đến đây.” Bùi Liễu Tích chỉ nói ra ba chữ thật hào sảng, tựa hồ như tất cả đều chưa thay đổi, thân phận bọn họ vẫn như trước kia.

Tư Đồ Cảnh đứng ở tại chỗ nhìn nàng, “Người sao lại ở đây?”

Bùi Liễu Tích trước sau như một vẫn cười: “Không thể sao. Thân phận của người có thể thay đổi, ta đương nhiên cũng có thể.”

“Có thể. Chỉ sợ nơi này không thích hợp với người.”

“Ta đến không biết là.....” Bùi Liễu Tích suy nghĩ một hồi, nói, “Hiện tại mọi việc đã yên ổn trở lại , người có thể..... Có thể cho ta đáp án ?”

Gió thổi ngang qua thân mình có chút run, Tư Đồ Cảnh che ngực ho khan vài tiếng. Nửa năm chi ước. Hần vẫn chưa quên, cũng đột nhiên nhớ lại nửa năm chi ước.

“Hiện tại tất cả đều không phải do ta, ta cho người biết đáp án thì sao chứ.” Tư Đồ Cảnh không dám đưa nàng đáp án, cho dù đáp án đã rõ ràng như thế.

Hần hy vọng nàng lưu lại, nhưng hần không thể cho nàng điều nàng mong muốn .

Với tính tình của Bùi Liễu Tích, nếu hỏi gì, nhất định phải hỏi đến nơi đến chốn , nhưng lần này nàng không có truy nguyên, chỉ nói: “Người về trước đi, nơi này lạnh.”

Tư Đồ Cảnh không hề động, ánh mắt lại chuyển hướng nhìn cành hoa mai. Cứ như sẽ mãi đứng ở đây vậy. Thân hình đơn bạc lại run, hần cũng bắt đầu ho khan . Nghĩ đến có thể đã nhiễm phong hàn.

“Người trở về nhanh lên!” Bùi Liễu Tích lớn tiếng nói.

Tư Đồ Cảnh cử động thân mình, “Người về trước đi, Ta muốn một mình yên lặng.”

Bùi Liễu Tích bước nhanh đến giữ chặt lấy hần, “Không được, trở về!” Nói xong liền túm hần kéo đến tấm cung.

“Người..... Ta là hoàng đế!” Tư Đồ Cảnh cũng không phản kháng, mặc nàng túm , sắc mặt lạnh nhạt, trong lòng cũng có một chút ấm áp.

Bùi Liễu Tích quát hần: “Hoàng đế thì sao, trong mắt ta người vẫn chỉ là Tư Đồ Cảnh.”

Vẫn là Tư Đồ Cảnh. Hần vốn là Tư Đồ Cảnh, vẫn là thế.

Đi được vài bước Bùi Liễu Tích cũng buông lỏng tay, nàng không phải không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nàng chính là hiểu được Tư Đồ Cảnh chắc chắn không muốn nhìn thấy bộ dáng cung kính của nàng, có được thiên hạ hần nhất định rất cô độc, nàng không muốn hần cô độc, thậm chí nếu như trước kia mà bên cạnh hần, chắc chắn sẽ khiến hần dễ chịu hơn.

Buông lỏng tay, Tư Đồ Cảnh cũng tự mình đi đến tấm cung. Bùi Liễu Tích vẫn đi theo phía sau hần.

“Người sao không nói gì?” Tư Đồ Cảnh khó khăn mở miệng hỏi một câu.

Bùi Liễu Tích thấp thanh âm, nói: “Ta đang suy nghĩ nên nói chuyện với người thế nào. Có nên xưng dân nữ, hay là nô tỳ, có phải gọi người là Hoàng Thượng.....”

“Người không phải vừa bảo trong mắt người ta là Tư Đồ Cảnh sao.” Tư Đồ Cảnh ngắt lời nàng, “Người coi như thân phận ta chưa thay đổi gì hết, ta không muốn người cũng thay đổi.”

“Ta.....”

Bùi Liễu Tích cúi đầu, Tư Đồ Cảnh xoay người đối mặt với nàng, đột nhiên hôn má nàng, hôn không lâu, liền buông tay. Ngón tay lạnh lẽo chạm vào khuôn mặt Bùi Liễu Tích, nàng hoảng sợ, ngẩng đầu, lại nhìn thấy phía Tư Đồ Cảnh, chính là Huyền Minh Thần sắc mặt rất khó coi

“Người.....” Bùi Liễu Tích nhìn Huyền Minh Thần cách đó không xa không nói lời nào.

Tư Đồ Cảnh lại đột nhiên gắt gao ôm lấy nàng, hần rất cần an ủi, cần có một người nào đó cho hần dựa vào, cần một cái dựa vào. Hần ôm thật sự nhanh, như là ánh sáng duy nhất trong bóng tối mà hần muốn nắm chặt lấy.

“Tất cả đều thay đổi, ngay cả hần cũng thay đổi, ta không muốn người cũng thay đổi như hần” Tư Đồ Cảnh nói ra rất nhỏ, như sợ ai đó nghe thấy.

Ngay cả Bùi Liễu Tích cũng nghe không rõ, thân mình hần không biết vì sao cứ run run , nàng có thể cảm nhận được áp lực của hần. Ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm vào Huyền Minh Thần phía sau, nhìn chăm chăm vào hần, nhìn hần xoay người rời đi, lặng yên không một tiếng động rời đi.

“Nơi này lạnh, mau về trước đi.” Bùi Liễu Tích cảm giác thân thể có chút phát run, thật sự rất lạnh.

Huyền Minh Thần lần đầu tiên để rõ cảm xúc của mình trên mặt, cảm giận hướng trở về phủ. Người trong phủ thấy bộ dáng hần như thế cũng không dám đến gần hỏi, đều kính nhi viễn chi.

Lúc trở về Huyền Tế Bắc có cảm giác con mình có vẻ không được tốt, gọi hần một tiếng, Huyền Minh Thần đang nổi nóng trong lòng, không nghe thấy tiếng gọi của Huyền Tế Bắc, vẫn cứ lăm lăm mà đi.

“Minh Thần!” Huyền Tế Bắc thanh âm lớn hơn.

Huyền Minh Thần lúc này mới nghe được, quay đầu lại đáp: “Cha?”

“Sao thế, trước đó khó khăn lắm mới thấy tâm tình người tốt hơn chút , hôm nay sao lại thế này ?”

“Không có gì, cha, ta chỉ là..... Muốn từ quan .”

Huyền Minh Thần vừa nói lời này ra, không chỉ dọa Huyền Tế Bắc, ngay cả chính hắn cũng bị dọa. Không biết sao lại nói ra những lời này, có lẽ hắn thật sự muốn rời đi xa, có lẽ, là vì người kia không cần hắn.

“Người..... Nói gì đó?”

Huyền Minh Thần vô lực thở dài:“Chỗ quan trường không thích hợp với ta, ta cũng không thích..... Huống chi, nhiệm vụ công đạo của cha cùng Tư Đồ tướng quân, ta đã hoàn thành”

Huyền Tế Bắc xem ra mặt ngày nay hắn mệt mỏi như thế, lâu lắm chưa thấy nụ cười của hắn, giao cho hắn nhiệm vụ, cũng thật trọng hơn.

“Quan trường thật sự không phải là một nơi tốt. Người nếu không muốn lưu lại, cha cũng cường cầu. Chính là, chỉ là tự bản thân người nên suy nghĩ rõ ràng.” Huyền Tế Bắc vỗ vỗ vai Huyền Minh Thần, hắn thật sự rất vừa lòng với đứa con này.

Huyền Minh Thần cúi đầu không nói.

Huyền Tế Bắc nói tiếp:“Người nghĩ sau khi từ quan sẽ làm gì?”

Huyền Minh Thần nghĩ nghĩ, nói:“Sau này sẽ tính.”

Hắn nghĩ đến quay trở lại Thanh Thành sơn trang, nơi bọn họ bắt đầu. Nhưng hắn sợ nếu trở về nơi đó sẽ không ngừng nhớ về người kia. Nếu quyết định rời đi, nên hoàn toàn quên đi.

“Nhìn dáng vẻ của người cũng mệt mỏi, mau về nghỉ ngơi trước, từ quan để sau này nói đi.”

Huyền Tế Bắc xoay người chuẩn bị rời phủ. Xem ra, lại đi tìm Tư Đồ Chấn Nam. Huyền Minh Thần thở dài, vì cái gì hắn cùng Tư Đồ Cảnh, không thể giống Huyền Tế Bắc cùng Tư Đồ Chấn Nam chứ. Có lẽ, là vì hắn cùng Tư Đồ Cảnh có gì đó khác.

Ngày thứ hai lâm triều, Tư Đồ Cảnh vẫn là không nhìn thấy Huyền Minh Thần.

Sau khi lâm triều, hắn vẫn như cũ trốn trong ngự thư phòng. Nhìn đến đồng tấu chương khiến người ta phiền lòng kia, thái giám báo lại, Dịch Nam Vũ Dịch đại nhân cầu kiến.

Dịch Nam Vũ này cũng biến đổi hoàn toàn, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Tư Đồ Cảnh liếc mắt một cái, vô luận trong triều như thế nào, vẫn cúi đầu, thậm chí như tránh né ánh mắt Tư Đồ Cảnh.

“Người muốn nói về chuyện Tuân Quốc?” Tư Đồ Cảnh đem tấu chương ném lên thư án.

Tuân quốc kiến quốc không lâu, với tốc độ cực nhanh đã chiếm cứ các thổ địa xung quanh, Đại Xích vương triều trong nháy mắt đã mất năm thành trì, lại chậm chạp chưa phái binh cứu viện, Tư Đồ Cảnh không thể cứ như không thấy.

Dịch Nam Vũ dùng thanh âm nhỏ nhất nói:“Thần hôm nay không phải vì việc này mà đến.....”

“Ân?” Tư Đồ Cảnh đứng dậy theo bậc thang đi xuống dưới.

“Thần hôm nay đến, là..... Chỉ vì đem..... Đây giao cho Hoàng Thượng.” Dịch Nam Vũ chậm rãi nâng tay, cầm trên tay là một tấu chương.

Tư Đồ Cảnh vẫn chưa nhận lấy, chỉ hỏi nói:“Đây là cái gì?”

“Đây.....” Dịch Nam Vũ chân chờ một lát, nói:“Là đơn xin từ chức của Huyền đại nhân.”

“Người nói Huyền đại nhân là ai.” Giống như hòn đá nặng thật nặng đánh xuống trong lòng, Tư Đồ Cảnh tâm chấn động mạnh. Hắn không thể tin được những gì mình đang nghe

Dịch Nam Vũ hạ giọng nói:“Là Trưởng Sử đại nhân.”

Trưởng Sử đại nhân, Huyền đại nhân, Huyền Minh Thần. Hắn phải từ quan, hắn phải rời khỏi hắn. Hắn không có nghe sai, đúng vậy, Huyền Minh Thần phải rời khỏi hắn.

Tư Đồ Cảnh một trận tức giận xông lên, dứt lấy tấu chương trong tay Dịch Nam Vũ phá nát. Dịch Nam Vũ đứng ở tại chỗ không ra tiếng.

“Hắn thật to gan, ngay cả từ quan cũng đưa người khác đến, dám coi thường trăm như thế!”

“Hoàng Thượng bớt giận.”

“Bớt giận? Người muốn trăm thế nào bớt giận! Trở về nói với hắn, muốn từ quan thì chính mình đến đây gặp trăm, gặp trăm một lần chẳng lẽ mất mạng của hắn hay sao!” Tư Đồ Cảnh quát Dịch Nam Vũ.

“Thần lĩnh chỉ.” Dịch Nam Vũ bình tĩnh trả lời, bước nhanh rời khỏi ngự thư phòng.

Tư Đồ Cảnh đứng giữa những vụng giấy, trong lòng khí tức vẫn quanh quẩn không tan. Bọn họ làm sao có thể đến tình trạng này. Hắn vì sao phải rời khỏi, ngay cả rời đi cũng không đến gặp hắn một lần. Hắn không phải thương tâm, là phẫn nộ. Phẫn nộ hắn vì sao lại như thế, vì sao lại ngay thời điểm hắn cần nhất lại rời hắn mà đi.

Dịch Nam Vũ ra cửa, lại nhìn thấy Huyền Minh Thần đứng ngoài cửa. Sắc mặt vì thời tiết lạnh mà trở nên nhợt nhạt, không có một tia huyết sắc, càng không có một tia biểu tình.

“Người, vẫn là tự mình đến.....”

“Thật có lỗi, đã khiến người khó xử.” Huyền Minh Thần hơi hơi nhướng môi.

Dịch Nam Vũ nhìn về phía ngự thư phòng, nói: “Người không làm cho ta khó xử, là khiến cho hắn khó xử.”

“Thật không?” Huyền Minh Thần cảm thấy có chút buồn cười.

“Đúng vậy, nếu người cứ phải rời hắn đi.”

“Hắn đã không cần ta.”

Dịch Nam Vũ cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, không muốn cùng hắn nói thêm gì nữa, liền mặc kệ hắn mà đi. Cuối cùng nghĩ nghĩ, vẫn lưu lại một câu: “Người thật sự, làm cho hắn khó xử.”

Huyền Minh Thần vẫn là cảm thấy buồn cười. Hắn muốn cười nhạo chính mình, lại nói không ra nguyên nhân.

Đứng bên ngoài hồi lâu, cho đến khi chân rung lên, đã không còn cảm thấy lạnh, vẫn quyết định đi vào. Ngoài cửa không ai thông báo, hắn trực tiếp đẩy cửa.

Tư Đồ Cảnh vẫn thế đã đánh mất hồn mà ngồi trên ghế, trên sàn vẫn còn lá đơn xin từ chức của hắn vương vãi.

Nhìn thấy Huyền Minh Thần, Tư Đồ Cảnh đầu tiên là cả kinh, theo sau vạn vạn biểu tình chậm rãi bước xuống.

“Người đã đến rồi.” Tư Đồ Cảnh làm bộ như cái gì cũng không biết, làm bộ như cái gì cũng không phát sinh, cứ như không biết hắn phải đi, thật bình tĩnh nói những lời này.

“Đúng vậy.” Huyền Minh Thần cũng thực bình tĩnh trả lời.

Theo sau là trăm mặc đến đáng sợ. Hai người không biết nên nói gì. Có một số việc, bọn họ rất sợ nhắc đến, sợ chạm đến kết quả của nó.

“Mấy ngày nay sao rồi?”

“Ta muốn rời đi.”

Hai câu nói đồng thời phát ra. Khiến cả hai đều ngưng thần. Nếu Tư Đồ Cảnh sớm hơn nói ra, có lẽ Huyền Minh Thần sẽ không thể nói ra lời kia. Nhưng mà, cố tình hai người nói ra cùng lúc. Lời nói đã ra, không thể thu hồi.

“Vì sao chứ.” Tư Đồ Cảnh mở to hai mắt thẳng tắp nhìn Huyền Minh Thần, con ngươi lộ ra phẫn nộ.

Huyền Minh Thần sợ ánh mắt của hắn, ánh mắt của hắn sẽ khiến bản thân mình bị kim hãm, nhưng hắn tránh không khỏi, trốn không thoát.

“Ta..... Chính là muốn rời đi.” Huyền Minh Thần cố gắng né tránh ánh mắt hắn.

Tư Đồ Cảnh vẫn nhìn hẩn như thế, phần nộ trong mắt cũng càng rõ ràng.

“Ta muốn người nói cho ta biết, vì sao chứ!”

“Không có gì cả, chỉ là ta nghĩ muốn rời đi, không hơn.”

Hẩn nhất định không chịu giải thích, giải thích lý do, trái lại, hẩn lưu lại lý do. Không có lý do rời đi, sẽ không có lý do để lưu lại. Cứ như vậy, cũng tốt.

“Ta không cho người đi, người không được chuẩn rời đi.” Ánh mắt trợn to của Tư Đồ Cảnh bắt đầu đau nhức.

“Người..... này lại làm gì!” Huyền Minh Thần bắt đắ dĩ xoay người đưa lưng về phía hẩn.

Tư Đồ Cảnh ngữ khí đột nhiên trở nên nhu hòa, “Bởi vì ta yêu người, ta hy vọng người luôn luôn ở bên cạnh ta, không hơn.”

Huyền Minh Thần có chút đau đầu. Yêu này làm sao có thể dễ dàng nói ra.

“Nhưng là người là nam nhân, ta cũng là nam nhân!” Huyền Minh Thần không biết sao lại nói ra lý do này, nói ra ngay cả chính mình cũng cảm thấy gượng ép.

“Cái đó và việc ta yêu người có gì quan hệ sao?” Tư Đồ Cảnh dần dần đến gần Huyền Minh Thần.

Đúng vậy, không quan hệ. Chân ái có bao giờ bị nhân tính thay đổi đâu. Cho dù bọn hẩn đều là nam nhân, nhưng bọn họ yêu nhau sẽ có gì thay đổi sao. Nhưng mà, việc bọn họ yêu nhau lạ cố tình không tồn tại.

Huyền Minh Thần ban đầu thất thần, Tư Đồ Cảnh hai tay đã giữ lấy vai hẩn, đôi môi đặt lên môi hẩn. Dung nhan tuyệt mỹ phóng đại trước mắt hẩn.

Kia trong nháy mắt hương thụ cơ thể dường như đều bị hẩn chế trụ, nhưng cuối cùng lý trí vẫn khiến hẩn đẩy người trước mắt ra.

“Hoàng Thượng, thứ thần không thể nhận.” Huyền Minh Thần lui về phía sau vài bước, hoảng nói, “Thần xin phép cáo lui.”

Nhìn Huyền Minh Thần vội vã rời khỏi ngự thư phòng, Tư Đồ Cảnh ở phía sau hẩn cười lạnh vài tiếng, thanh âm bắt đắ dĩ mà thê lương. Càng có một chút tức giận.

31. Chương 31: Quá Khứ Qua Đi Tất Cả Chỉ Do Sự Ràng Buộc

Không nhận được sự cho phép của Tư Đồ Cảnh, Huyền Minh Thần không thể rời đi, phải lưu lại, nhưng cũng chỉ là hình thức mà thôi. Người đang ở trước mắt kia, vẫn là dung mạo ấy, nhưng đã không còn giống như người nọ.

Huyền Minh Thần không dám đến tìm Tư Đồ Cảnh, mỗi ngày trong triều không thể trốn tránh, nhưng ánh mắt hẩn luôn trốn tránh khỏi Tư Đồ Cảnh. Hẩn cũng từng thắc mắc với chính bản thân vì sao phải trốn tránh, nhưng trăm ngàn lần không thể giải thích. Chẳng lẽ do hẩn giấu hẩn cái gì? Hẩn thật sự không có. Nhưng Tư Đồ Cảnh không cho như thế.

Tất cả mọi người bắt đầu nhìn thấy sự thay đổi của Tư Đồ Cảnh. Không còn mặc kệ thế sự, cũng không còn bộ dáng sa sút. Trong triều cũng cùng các triều thần khác bàn quốc sự, sau đó thì nghỉ ngơi rất tốt, khuôn mặt u sầu đột nhiên biến mất. Không ai biết vì sao, cũng không ai dám đoán là tốt hay xấu.

“Tư..... Ách..... Hoàng Thượng.....” Bùi Liễu Tích như thường ngày lui đến đắ cửa thư phòng, tâm tình Tư Đồ Cảnh nhiều ngày nay đã tốt hơn, thì nàng càng trở nên làm càn.

“Sao thế?” Tư Đồ Cảnh ngắ đầu nhìn Bùi Liễu Tích.

Bùi Liễu Tích ôm một cái hòm lớn đi lên bậc thang, nói: “Thứ này hôm qua ta ở ngoài cung thấy, nghĩ rằng người sẽ thích, nên mua cho người.”

“Nga? Là cái gì?” Tư Đồ Cảnh vén tay áo buông bút. Trên án thư hé ra một tấm giấy trắng, trên mặt được họa thành một bức tranh. Tuy rằng không có sắc, nhưng nghiêm nhiên là một rừng hoa đào.

Bùi Liễu Tích đem hòm đến đặt trên án thư, đắc ý ngẩng đầu, nói: “Mở ra nhìn đi sẽ biết thôi.”

“Người đúng là đồ quý linh tinh!” Tư Đồ Cảnh sững nịch nhìn nàng cười cười, mở hòm.

Bên trong hòm có một vài cái hộp nhỏ, mỗi chiếc hộp có một kiểu dáng và màu sắc khác nhau, nhìn sơ qua có chút hoa mắt, nhìn kỹ lại, từng chiếc hộp có màu sắc khác nhau rất đẹp, thật sự muôn màu muôn vẻ.

“Này.....” Tư Đồ Cảnh có chút kinh ngạc.

“Người không phải rất thích vẽ tranh, nhưng màu sắc trong cung thật rất đơn điệu nga, hôm qua có vài thương nhân ngoại quốc vào thành bán thuốc màu, ta thấy màu sắc rất đầy đủ, liền mua cho người.” Bùi Liễu Tích vẫn đắc ý đến vênh vác, lấy lòng nói: “Thế nào, thấy ta tốt với người chứ.”

“Àn.....” Tư Đồ Cảnh cầm lấy hộp màu đỏ, hỏi: “Gần đây sao lại không thấy người mặc đồ đỏ?”

“Trong cung làm sao có thể ăn mặc tùy ý giống ngoài cung được, điều này các cung nữ ngày nào cũng nói, nói đến phiền chết ta.” Bùi Liễu Tích bất mãn ở một bên ồm ồm.

Tư Đồ Cảnh cảm thấy có chút buồn cười, đối với tính tình Bùi Liễu Tích, lại phải ở hoàng cung mỗi ngày, phải ở lâu như vậy, thực tại làm khó nàng.

Tư Đồ Cảnh cúi đầu nhìn nàng hỏi: “Không thích cuộc sống ở trong cung?”

Vốn định trả lời đúng, nhưng sợ nếu nói ra, Tư Đồ Cảnh sẽ đuổi nàng đi, Bùi Liễu Tích cũng chỉ hảo hảo lắc đầu, làm ra bộ dáng không sao: “Không có a..... Ở trong cung có nhiều việc khổ cần phải làm a, còn không phải tập võ.....”

“Thế sao.” Tư Đồ Cảnh nhìn bộ dáng của nàng, lòng có chút chua xót. Hắn nghĩ rời khỏi nơi này, mất cái gì cũng được, thế mà Bùi Liễu Tích cùng với nơi này không có bất cứ ràng buộc nào, lại chấp nhất lưu lại.

“Người chẳng lẽ không biết nguyên nhân ta ở đây sao?” Bùi Liễu Tích nhìn Tư Đồ Cảnh, trong mắt có chút thất vọng.

Tư Đồ Cảnh không nói.

Đúng lúc có người đến cầu kiến, đánh vỡ không khí trầm mặc, Bùi Liễu Tích cũng không nên tiếp tục lưu lại, liền cáo lui. Người nọ vừa mới đi vào, như là chiến thư. Nàng không thể quản nhiều như thế, việc này cũng không đến lượt nàng quan tâm. Việc Huyền Tế Bắc giao cho, là nàng chỉ cần ở bên cạnh Tư Đồ Cảnh.

Bùi Liễu Tích trở về nơi ở của mình, là một tiểu viện nhỏ nhỏ trong hoàng cung, bên trong có vài cung nữ, có thể cũng là biết thân phận của nàng không phải tầm thường, đối đãi với nàng cũng có thêm vài phần cung kính.

Trong viện thường rất yên tĩnh, khiến nàng luôn cảm giác có người phía sau mình. Cảm thấy, có gì đó cứ nhìn chăm chăm vào mình. Có đôi khi nàng cũng cảm thấy cuộc sống cung đình thật đáng sợ, nhưng là vì hắn, nàng vẫn quyết định lưu lại.

Vào đêm, trong phòng tuy có bếp lò, nhưng vẫn cảm thấy có chút lạnh, còn có chút áp lực. Bùi Liễu Tích nằm ngủ trên giường, mắt thấy trên tường có kiếm của nàng, trong hoàng cung không cho phép sử dụng kiếm bừa bãi, nhưng hiện tại không có ai quản được nàng. Vì thế đứng dậy, lấy kiếm ra cửa.

Xuất môn luyện kiếm, cảm thấy dễ chịu hơn trong lòng rất nhiều. Đang muốn thu kiếm trở về phòng, phía sau ngọn cây có động tĩnh. Bùi Liễu Tích tiếp tục đi đến phía trước, đột nhiên hồi đầu, nhảy lên chấp kiếm hướng đến phía sau cây thụ. Nhưng mà phát hiện căn bản không có người. Có lẽ là vì tịch tịch đi.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, lại phát hiện trên nóc nhà có một người. Một thân áo trắng, lụa trắng che mặt, tóc dài đến thắt lưng, ở trong màn đêm tối đen phát ra quang hoa.

Bùi Liễu Tích hít vào một hơi, nhảy lên đỉnh.

“Ngồi đi.” Nữ tử trấn định ngồi nói.

“Chúng ta đã gặp mặt.” Bùi Liễu Tích nói.

“Đúng vậy.”

Bùi Liễu Tích thu kiếm, cách nữ tử ấy không xa mà ngồi.

“Người sao lại không lộ diện mặt ra?” Bùi Liễu Tích nhìn về phía mặt nàng, ánh mắt tựa hồ muốn xuyên thấu lớp lụa trắng của nàng.

“Cáp.” Nàng kia cười cười, nói: “Người đứa nhỏ này thật thú vị, không hỏi ta vì sao lúc này lại ở đây, lại đi hỏi ta sao không lộ diện mặt. Người đối với tướng mạo của ta, thật sự tò mò như thế?”

Bùi Liễu Tích vừa nghe đến hai chữ đứa nhỏ liền mất kiên nhẫn, nói: “Tuổi của người không lớn, sao dám xưng với ta đứa nhỏ. Ta thấy người vài lần đều là che lụa trắng, ta tò mò cũng là lẽ đương nhiên.”

“Người chưa thấy tướng mạo của ta, làm sao biết tuổi của ta không lớn.” Nữ tử quay đầu nhìn Bùi Liễu Tích.

Bùi Liễu Tích cũng mờ mịt. Đây có lẽ là do ấn tượng đầu tiên. Cho dù che mặt cũng biết nàng là một mỹ nhân kinh thế, trong ánh mắt nhìn người khác cũng toát ra một khí chất lạ thường. Chính là ánh mắt kia quá u buồn.

“Trước không nói, Người sao lại ở đây?” Bùi Liễu Tích không thể trả lời vấn đề của nàng, đành phải đánh trống lác hướng.

Nữ tử khinh miệt cười: “Hoàng cung này có vài cái cửa nhỏ làm sao có thể cản được ta đến?”

“Ta là nói, người vì sao tới nơi này.” Bùi Liễu Tích cảm thấy nàng cố ý nói sang chuyện khác, đành phải hỏi lại một lần.

Nữ tử chậm rãi nói: “Ta chỉ tới nhìn các người một cái được không?”

“Chúng ta?” Bùi Liễu Tích đầu đầy mờ mịt, không rõ ý tứ của nàng. Nhưng nàng có một loại cảm giác, theo trong lời nàng, chúng ta, là bao hàm cả Tư Đồ Cảnh.

“Cô nương, ta muốn kể cho người nghe một chuyện xưa, không biết người có muốn nghe.” Nữ tử nói.

Bùi Liễu Tích gật đầu: “Nói đi.”

Nữ tử ngẩng đầu lên, tựa hồ như đang nhớ lại gì đó.

“Trước kia có một nữ nhân, nàng rất yêu một người nam nhân, đáng tiếc nam nhân kia, lại nói với nữ nhân ấy, nói rằng hắn yêu một nam nhân khác. Nữ nhân không tin, nàng cho rằng nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó không hề có cảm tình chân chính, nàng dùng rất nhiều cách để khiến nam nhân kia vui. Sau đó, nam nhân xảy ra chuyện, giết rất nhiều người, nam nhân đó cùng nam nhân mà hắn yêu muốn trốn đi khỏi tội danh của hắn, nhưng hắn không thể, cuối cùng, hai nam nhân ấy quyết định đối mặt với tất cả.”

Nữ tử đột nhiên dừng lại, thở dài. Ánh mắt trong bóng đêm lóe ra hào quang.

“Sau đó, nữ nhân kia giúp nam nhân đó nhận tội, đúng không?” Bùi Liễu Tích tiếp tục chuyện xưa của nàng. Nàng đoán sẽ là như vậy.

“Đúng vậy. Sau này nàng mới hiểu được, cảm tình không thể cưỡng cầu, biết rõ hắn đã có người trong lòng, nàng cần gì phải chấp nhất. Đến cuối cùng tình ngộ, tất cả chỉ là vô ích. Ngược lại là phải bỏ đi cả một đời quang hoa của mình.”

Bùi Liễu Tích có chút xúc động, nhưng không rõ ý nghĩa chuyện xưa của nàng.

“Nhưng nàng cũng không hối hận.”

Nữ tử lắc đầu, nói: “Nếu như đã si mê đến không thể hồi tâm, làm sao có thể hối hận.”

“Người vì sao kể cho ta chuyện xưa này?” Bùi Liễu Tích hỏi, “Hay là, người muốn tìm một thánh giả, lắng nghe những gì người đã trải qua?”

Nữ tử đứng lên, áo trắng tung bay trong gió.

“Như lời người nói, nữ nhân đó chính là ta. Ta chỉ muốn khuyên người, đã đến lúc nên buông tay, không cần vì người khác mà chấp nhất dây dưa. Đến khi hối hận, đau, sao với đau khi buông tay, hơn nhiều nhiều lắm.”

Bùi Liễu Tích vẫn không rõ ý tứ của nàng, ý nàng nói là cùng Tư Đồ Cảnh sao? Nhưng Bùi Liễu Tích cảm thấy Tư Đồ Cảnh đối với nàng không phải không có cảm giác. Như ngày ấy hắn cùng nàng ôm nhau, sau đó cũng sẽ vì nàng mà cười thôi. Nàng nghĩ mình không cần phải buông tay.

“Đa tạ. Nhưng mà, những lời này của người có lẽ ta không cần dùng đến.” Bùi Liễu Tích nói.

Nữ tử cười khẽ ra tiếng: “Ngày sau người sẽ hiểu được.”

Dứt lời, nữ tử đi đến bên kia mái hiên, nghĩ là sẽ rời đi.

“Khoan đã.” Bùi Liễu Tích cũng đứng lên, “Người rốt cuộc là ai?”

“Khi nào nên biết, lúc ấy sẽ biết.” Nữ tử cũng không quay đầu mà tiếp tục đi.

Bùi Liễu Tích một trận hoảng hốt, nữ nhân này luôn khiến nàng cứ có cảm giác mộng mộng ảo ảo. Rời đi chỉ để lại chút ấn tượng mờ mờ lung lung.

Một trận gió lạnh ập qua, Bùi Liễu Tích rung mình một chút, quay người, nhìn thấy trong viện có một thân ảnh, đi đến gần mới phát hiện là Cảnh Linh.

Từ sau khi Tư Đồ Cảnh đăng cơ, Cảnh Dực trở thành tướng quân, tiếp theo cuộc sống hằng ngày của Lý Tuy Phong. Cảnh Linh thành hộ vệ bên cạnh Tư Đồ Cảnh, luôn luôn ở trong hoàng cung. Nhưng mà Tư Đồ Cảnh không thích có người bên cạnh, cho nên Cảnh Linh cũng chỉ có thể giữ một khoảng cách tốt nhất mà ở bên. Thật tốt có Bùi Liễu Tích, tính thích hảo ngoạn trời sanh của hắn cuối cùng cũng không đến nỗi phải kiềm chế.

“Người sao lại ở đây?” Bùi Liễu Tích thật sự không thể hiểu được hắn vì sao lại ở đây

Cảnh Linh thần sắc có chút khấn trương, nói: “Mới vừa rời ở tẩm cung Hoàng Thượng bên kia, tựa hồ nhìn thấy bóng trắng phiêu phiêu bên này, liền đến đây nhìn người.”

Bóng trắng, nói vậy chính là nàng kia, nàng là từ bên kia Tư Đồ Cảnh mà qua đây, xem ra thân phận nhất định không đơn giản.

“Liễu Tích cô nương.” Cảnh Linh nhìn Bùi Liễu Tích ngây người, hỏi: “Người không sao chứ?”

“Nga.....” Bùi Liễu Tích phục hồi tinh thần lại, nói: “Không có việc gì. Ta bên đây không gặp gì a.”

Cảnh Linh tựa hồ còn có chút nghi hoặc: “Đã giờ này rồi, người sao còn chưa đi nghỉ?”

“Ngủ không được đi ra ngoài giải sầu, lập tức trở về đi, người cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi.” Bùi Liễu Tích thuận miệng nói.

“Có phải có việc gì không vui?” Cảnh Linh tựa hồ không có ý muốn rời đi, lại muốn cùng nàng nói chuyện.

“Có chuyện gì không vui chứ, cũng muộn rồi, đi ra ngoài cũng giải tỏa được tâm tình rồi.” Bùi Liễu Tích mỉm cười.

Cảnh Linh hấp cả giận: “Vậy người mau trở về nghỉ ngơi đi, ta sẽ không quấy rầy.”

“Ân.”

Bùi Liễu Tích xoay người trở về phòng. Trong lòng vẫn nghĩ đến nữ nhân kia, nghĩ đến chuyện xưa kia của nàng, nghĩ đến lời nói của nàng. Lại không ý thức được, nàng trong bất tri bất giác mà thay đổi.

32. Chương 32: Gương Võ, Gương Lành

Thời gian cứ thế yên lặng trôi qua . Những gì không nên thay đổi , lại trở nên thay đổi , đều lặng lẽ thay đổi.

Tuân Quốc bất tri bất giác đã phát triển thành một đại quốc có thể chống lại Đại Xích Vương Triều. Tư Đồ Chấn Nam làm sao cũng không thể hiểu được, Lý gia vì sao lại vì Hạ Côn mà tranh đoạt một thứ, làm cho song phương đều rơi vào thế khó xử.

Không lâu sau, Ký Mân Thiên mang theo quân đội đi Bắc cương, chính thức tiếp nhận lời tuyên chiến của Tuân Quốc.

Tư Đồ Cảnh vẫn như thế không hỏi thế sự, ngay cả vào triều cũng không mở lời, chỉ một mình lo hưởng lạc. Bộ dáng này, cùng với Hạ Côn trước kia rất giống nhau. Tư Đồ Chấn Nam cảm thấy có chút không đúng, lại không biết không đúng chỗ nào, đành phải theo hẩn như thế. Những điều nên làm, hẩn nhất định vẫn phải hoàn thành .

Tỷ như, lập hậu.

Không ai biết đến xuất thân của Bùi Liễu Tích là như thế nào, nhưng một khi nhận được danh hiệu dưỡng nữ của Huyền Tế Bắc, trở thành hoàng hậu thì các đại thần khác không dám cương nghị.

Lâm triều Tư Đồ Chấn Nam đưa ra việc lập Bùi Liễu Tích làm hoàng hậu, Tư Đồ Cảnh rất nhanh trả lời, “Tướng quân nói có lý, trẫm tự nhiên lo lắng.”

Lời nói đó rất nhanh rơi vào tai Bùi Liễu Tích, nàng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, mục đích mấy ngày nay rốt cuộc đạt thành.

Ngày ấy sau khi lâm triều, Tư Đồ Cảnh vẫn chưa hồi cung.

Huyền Minh Thần buổi sáng nhìn thấy thái độ rất vừa lòng của Tư Đồ Cảnh khi lập Bùi Liễu Tích làm hoàng hậu , trong lòng thật là bất khoái, hẩn biết rằng chính mình không nên có cảm giác này, nhưng trong lòng lại rất khó chịu, loại cảm giác này khiến hẩn khó khống chế . Hẩn có thể làm bây giờ , chỉ là đem cảm tình khống chế đến cực điểm, thậm chí không cho nó có chút biểu lộ.

Sau khi lâm triều thì đến Hàn Lâm Viện, hẩn tự cho đám hạ quan được nghỉ, tự đặt mình trong một đồng giấy bút sách vở, thăm nghĩ làm chút chuyện, như thế bản thân sẽ không lo nghĩ gì nữa. Giữa trưa cũng không có trở về, ở Hàn Lâm Viện cả ngày.

Đến muộn rồi mới hồi cung, hồi phủ vội vàng dùng lấy một bữa cơm chiều rồi lại trốn trong phòng.

Huyền Tế Bắc nhìn thấy, không biết hẩn gần đây vì sao như vậy , cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi mà chiều có tâm tình của hẩn, đành phải chờ đợi sau đó cho qua.

Cũng không biết qua bao lâu, Huyền Minh Thần mới nghe được động tĩnh ngoài sân, bản thân tự nghĩ sẽ không đi ra ngoài, nhưng thanh âm này khiến hẩn hết sức bất an, cuối cùng vẫn là mở cửa.

Hẩn có chút không dám tin, giống với cảnh tượng ngày đó.

Tư Đồ Cảnh ngồi trên mái nhà, cầm trong tay bầu rượu. Xem ra đã uống không ít.

Huyền Minh Thần khẽ cắn môi động thân bay lên, động tĩnh cũng không dám tạo ra quá lớn, đành phải dừng ở cách xa hẩn.

“Người..... Sao lại đến nơi này?”

“Thì sao chứ, không chào đón?” Tư Đồ Cảnh lại không muốn im lặng, khởi thân đến trước người hẩn, bước chân có chút không ổn.

“Sắc trời đã tối muộn, vẫn nên hồi cung đi.” Huyền Minh Thần vốn định đi lên đỡ lấy hẩn, nhưng sợ hẩn gặp chuyện gì, vẫn lựa chọn lui về sau từng bước.

Tư Đồ Cảnh đầu nghiêng nghiêng, trực tiếp ngã xuống. Huyền Minh Thần phản xạ có điều kiện ôm lấy hắn.

“Tĩnh tĩnh..... Người không sao chứ.” Huyền Minh Thần lắc lắc thân mình hắn, phát hiện hắn không cử động, đã say đến bất tỉnh .

Nhìn nhìn xung quanh, cũng không thấy người nào. Huyền Minh Thần lúc này mới ôm hắn đi xuống, lại không nghĩ đến bản thân đánh giá quá cao thể trọng của hắn, dùng sức quá độ, thân mình thiếu chút nữa ngã xuống. Lão đảo vài bước, cuối cùng đứng vững vàng. Thở dài, nhìn người trong lòng, quả nhiên là gầy đi không ít.

Huyền Minh Thần ôm Tư Đồ Cảnh vào phòng, đưa hắn đặt lên giường, khuôn mặt hồng nhuận, đôi mắt dài nhỏ, vẫn là hết sức mỹ hoặc, khiến hắn **. Thế cho nên, hắn bất tri bất giác , nhưng lại cách hắn ngày càng gần, cuối cùng đem môi đặt lên môi hắn.

Ôn nhuận tê dại cảm giác, còn mang theo chút hương rượu, khiến tâm hắn thật lâu mới có thể ổn định, luyến tiếc rời đi.

Nhưng mà Tư Đồ Cảnh lại ngay lúc này mở to mắt. Huyền Minh Thần kinh hoảng rời khỏi môi hắn.

“Người còn muốn giải thích cái gì sao?” Tư Đồ Cảnh ngồi dậy, đôi mắt hồng râm mang theo **.

Huyền Minh Thần quần bách đứng dậy muốn rời đi, lại bị Tư Đồ Cảnh bắt lấy cánh tay, hắn quay người giãy, không nghĩ Tư Đồ Cảnh lại dùng sức kéo, đặt hắn dưới thân.

“Người.....”

“Ta như thế nào, người còn dám nói không thương ta, nếu đó còn dám làm , còn tránh né cái gì.”

Tư Đồ Cảnh chưa bao giờ dùng thanh âm ôn hòa như thế nói với hắn, Huyền Minh Thần trái tim giãy mạnh, tiếng tim đập vang lên khắp xung quanh hai người lúc đó.

“Ta chỉ có thể lựa chọn tránh né.” Huyền Minh Thần cố gắng trấn định thanh âm của mình.

Tư Đồ Cảnh tay mơn trớn phía dưới hắn, lướt qua cổ hắn. Huyền Minh Thần cũng không kháng cự.

“Vì sao?”

“Người biết, chúng ta không thể .”

“Vì sao? Bởi vì chúng ta đều là nam nhân sao? Bởi vì ta là hoàng đế người là thần tử? Bởi vì trái với đạo lý luân thường?” Tư Đồ Cảnh mở to mắt nhìn thẳng Huyền Minh Thần, giống như muốn nhìn thấu hắn.

Huyền Minh Thần không dám nhìn ánh mắt hắn, đành phải tựa đầu chuyển hướng một bên,“Bùi Liễu Tích mới là người có thể cùng người bên nhau.”

Tư Đồ Cảnh ngậy ra một lúc, bỗng nhiên cười to,“Chuyện người để ý đến nguyên lai là điều này. Kia hiện tại để ta nói cho người, chỉ có người, mới là người duy nhất có thể bên ta, chỉ có người mới là người có thể mãi mãi bên cạnh ta.”

Huyền Minh Thần chậm rãi xoay đầu lại, nhìn Tư Đồ Cảnh, trong lòng đã là vạn phần cảm động.

Tư Đồ Cảnh môi hạ xuống, trên môi Huyền Minh Thần mà cắn, thân thể thon thả Huyền Minh Thần nằm trên giường, hô hấp dồn dập. Bất tri bất giác dưới thân đã nổi lên phản ứng

Tư Đồ Cảnh vẫn nằm trên người hắn, tự nhiên cảm thấy được thân thể hắn đã phản ứng , nở nụ cười tà mị, quần áo Huyền Minh Thần rút ra, đưa tay tiếp xúc với hạ thân của hắn.

Đột ngột có đụng chạm khiến tim Huyền Minh Thần càng đập mạnh hơn, có chút nan kham chống đỡ , lại không tự giác mà muốn nhiều hơn.

“Người thượng ta đi.” Tư Đồ Cảnh cởi bỏ vạt áo, bộ dáng nhu nhuận muốn Huyền Minh Thần trực tiếp nuốt hắn.

Nhưng dù sao nay thân phận có khác, Huyền Minh Thần cũng có chút do dự,“Người thượng ta đi.”

Tư Đồ Cảnh cười cười, tiếp nhận rồi.

Lại ôm hần, Tư Đồ Cảnh phát hiện để có thể khiến hần hòa hợp, Huyền Minh Thần ** luôn chậm rãi bình ổn .

Quá trình giao hảo, Huyền Minh Thần thủy chung không nói một lời, chỉ đến khi hần tiến sâu vào mới hứ phát ra tiếng. Tư Đồ Cảnh phát hiện điểm này, liền tiến vào càng dùng sức, cho dù hiểu được hần đau bao nhiêu. Hần chỉ hi vọng người dưới thân có thể đáp lại hần, nhưng không có.

Hần chính là thừa nhận . Tựa như một thần tử.

Bất quá, Tư Đồ Cảnh đã muốn được thỏa mãn. Ít nhất, khoảng cách của bọn họ trong lúc đó, không có xa như thế.

Sáng sớm ngày thứ hai lúc Huyền Minh Thần rời giường, trời vẫn còn hơn sớm, Tư Đồ Cảnh đã không còn bên cạnh .

Nhớ rõ nửa đêm tỉnh lại, nhìn thấy Tư Đồ Cảnh nằm trước ngực hần ngủ rất an ổn, hần cũng an tâm mà ngủ. Đã lâu như thế không được ngủ yên giấc.

Lúc đứng dậy thân thể có chút không khỏe, nhưng so với lần trước đó tốt hơn nhiều lắm, Huyền Minh Thần ở trong lòng tự nghĩ mình chẳng lẽ lại trở nên quen làm người của hần .

Ngày hôm nay lâm triều, vẻ mặt Tư Đồ Cảnh lại rất tỏa sáng, thái độ ngày xưa cũng biến hóa đến long trời lở đất, làm tất cả quan viên đều chấn động .

Mà Tư Đồ Chấn Nam lại nghĩ sau chuyện duyên cớ, khiến Hoàng Thượng trở nên tốt hơn, Tư Đồ Cảnh không tốt để từ chối, đành phải trước ứng hạ. Huyền Minh Thần lo lắng đến quốc gia đại thể, nhớ đến lời nói hôm qua của Tư Đồ Cảnh, trong lòng cũng không có nhiều gợn sóng. Chính là Tư Đồ Cảnh nhìn bộ dáng hần khinh thường như vật, trong lòng chung quy là có chút rối rắm .

Sau khi bãi triều, Tư Đồ Cảnh cho gọi Huyền Minh Thần đến ngự thư phòng. Huyền Minh Thần da đầu có chút run lên, cứ như vậy, lại vẫn dấy dưa không rõ .

Như hần dự đoán bình thường, từ ngày ấy trở đi, hần liền ở lại tẩm cung của Tư Đồ Cảnh, lấy danh nghĩa cộng thương quốc sự.

Đối với Tư Đồ Chấn Nam cùng Huyền Tế Bắc xem ra là thực bình thường , bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau tập văn tập võ, sớm quen với cuộc sống luôn có nhau. Chỉ là các triều thần của hần không rõ mà thôi. .

33. Chương 33: Trở Lại Đến Bao Giờ?

“Hoàng Thượng, Tuân Quốc đã đánh tới Viễn thành, cách kinh thành chỉ có tam châu, thỉnh Hoàng Thượng phái binh xuất chiến.” Dịch Nam Vũ vẻ mặt cấp bách quỳ gối trước án thư Tư Đồ Cảnh, Huyền Minh Thần liền đứng ở một bên.

“Tư Đồ tướng quân nói như thế nào?” Tư Đồ Cảnh tựa hồ không bị tình thế này sở động.

Dịch Nam Vũ rất là nôn nóng, “Tư Đồ tướng quân cũng mong thế, tình thế này xem ra, không thể thoái nhượng , thỉnh Hoàng Thượng ra lệnh xuất binh.”

“Để ta cân nhắc, người trước mau lui xuống.” Tư Đồ Cảnh không biết từ khi nào nói chuyện cũng theo giọng quan.

“Hoàng Thượng.....” Dịch Nam Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Trước tiên lui xuống.” Tư Đồ Cảnh rất lãnh tĩnh nói.

Dịch Nam Vũ bất đắc dĩ đứng dậy rời đi.

Huyền Minh Thần nói, “Ta cảm thấy Dịch đại nhân nói có lý.”

“Thật không?” Tư Đồ Cảnh chậm rãi bước đến trước mặt Huyền Minh Thần, “Hắn nói có hay có lý, có gì liên quan đến ta?”

Huyền Minh Thần cảm thấy nay thật sự không thể nói lý với Tư Đồ Cảnh, tựa hồ ngồi ở vị trí này, chính là chờ đợi đến ngày tận thế. “Hoàng Thượng, thỉnh cân nhắc đến an nguy quốc gia.”

“Ta chỉ muốn cùng người bên nhau.” Tư Đồ Cảnh vươn tay cánh tay kéo Huyền Minh Thần đến ôm lấy, vẫn là vẻ mặt vô vị.

Huyền Minh Thần giãy nói, “Hoàng Thượng, lúc này nên lấy quốc gia đại sự làm trọng.”

“Không cần bảo ta Hoàng Thượng.” Tư Đồ Cảnh đem than mình Huyền Minh Thần chuyển qua, tựa vào án thư bên cạnh, nhẹ nhàng nói bên tai Huyền Minh Thần, “Cái gì quốc gia cái gì đại sự, ta đều không muốn quản, ta chỉ muốn cùng người bên nhau, có một cuộc sống đơn giản bình tĩnh.”

Huyền Minh Thần nghe được những lời này của hắn đương nhiên cảm động, nhưng mà tình thế quốc gia nguy cấp, hắn trong lòng cũng hoảng, không biết nên như thế nào cho phải.

Hai người ở trong phòng dây dưa, Dịch Nam Vũ ở ngoài cửa trù trừ thật lâu sau, rốt cục rời đi.

Thời điểm trễ một chút Huyền Minh Thần vẫn ở trong tấm cung Tư Đồ Cảnh.

Cũng không nghĩ đến, bí mật này sẽ có ngày bị vạch trần.

Tư Đồ Cảnh không thích có người hầu hạ, ngoài tấm cung thường có rất ít cung nhân, từ sau khi Huyền Minh Thần bắt đầu ngủ lại, không cho phép bất kì ai canh giữ tấm cung, hai người buổi tối cũng không bị ai quấy rầy.

Ban đêm, đột ngột có người gõ cửa.

Tư Đồ Cảnh không để ý đến, động tác tiếp tục lặp lại, Huyền Minh Thần cũng có chút bất an.

Cho đến khi Tư Đồ Cảnh nghe bên ngoài vang lên một tiếng Hoàng Thượng, lúc này mới đứng dậy. Huyền Minh Thần cuống quýt đẩy Tư Đồ Cảnh ra, đứng dậy tìm quần áo, lại trượt chân té xuống giường, không cẩn thận kêu lên tiếng.

Tư Đồ Cảnh Nam nghe được tiếng vang trong phòng, sợ là có cái gì bất trắc, thẳng đẩy cửa đi vào, đã thấy hai người trong phòng y quan không chỉnh tề, Tư Đồ Cảnh sợ Huyền Minh Thần bị thương vẫn còn kiểm tra thân thể hắn.

“Các người.....” Tư Đồ Cảnh Nam có chút mê muội, không nghĩ tới lại ra chuyện như vậy.

“Không biết tướng quân đêm đến phòng có chuyện gì?” Tư Đồ Cảnh đem Huyền Minh Thần nâng dậy ngồi lên giường, chỉnh quần áo lại rồi hỏi Tư Đồ Cảnh Nam.

Tư Đồ Cảnh Nam trong lòng thực loạn, đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện năm trước, để phải bình tĩnh bây giờ thật sự đối với hắn rất khó. Chính là, Tư Đồ Cảnh cùng Huyền Minh Thần, là tuyệt đối không thể.

“Hoàng Thượng, ngài là thiên tử của một quốc gia, sao có thể làm ra một việc hoang đường như vậy.”

“Hoang đường? Cùng với người mình yêu ở cùng một chỗ, sao có thể nói là hoang đường?” Tư Đồ Cảnh vốn tính không che giấu, hôm nay bị Tư Đồ Cảnh Nam gặp được vừa lúc cho hắn một cơ hội để công khai.

Tư Đồ Cảnh Nam vô luận thế nào cũng không để hoàng đế một tay hắn bồi dưỡng ra thế này, hắn nhất quyết không chấp nhận chuyện tình lưu luyến của bọn họ.

“Hoàng Thượng, nam phong nữ hoàng gia đại kị, ngài là một tân hoàng, nếu để việc này truyền ra, chẳng phải để người trong thiên hạ cười to.”

“Ta không cần người trong thiên hạ thấy thế nào, ta chỉ nghĩ đến việc nên làm, cùng thiên hạ không quan hệ.”

Tư Đồ Cảnh có chút phiền, sớm biết sẽ có hậu quả như vậy, nhưng hắn cố ý cho rằng, chỉ cần là chuyện hắn quyết định, không ai có thể can thiệp .

Tư Đồ Chấn Nam nghe thế có chút phẫn nộ , bất đắc dĩ Tư Đồ Cảnh hôm nay đã là hoàng đế cao cao tại thượng, hắn không thể nào tùy ý can thiệp.

“Hoàng Thượng.....”

Tư Đồ Cảnh hoàn toàn không để ý Tư Đồ Chấn Nam nghĩ như thế nào, đi đến trước mặt Huyền Minh Thần, ôn nhu hỏi:“Người có khỏe không, có bị thương ở đâu không?”

Huyền Minh Thần có chút quẩn bách:“Thần mạnh khỏe, Hoàng Thượng yên tâm.”

Tư Đồ Chấn Nam nhìn không vô được cục diện trước mắt, đành phải nói:“Hoàng Thượng, thần trước cáo lui, việc này ngày sau thương nghị.” Dứt lời bước nhanh ra ngoài.

Tư Đồ Cảnh nhìn thấy Tư Đồ Chấn Nam đi ra khỏi cửa, lại nhớ tới bên giường, cười nhìn Huyền Minh Thần:“Chúng ta tiếp tục.”

Chuyện vừa rồi mới phát sinh khiến Huyền Minh Thần khó xử đến cực điểm, hắn lại sao có thể hảo hảo tiếp tục.

“Coi như hết.” Huyền Minh Thần cầm quần áo mặc vào.

“Như thế nào? Mất hứng ?” Tư Đồ Cảnh chọn mi, giống như chưa từng có điều gì phát sinh.

“Ta nghĩ, ta không nên ở tại chỗ này.” Huyền Minh Thần theo đứng dậy dục rời đi.

Tư Đồ Cảnh giữ chặt cánh tay hắn, dùng sức nắm lấy.

“Không cần lo nhiều như vậy, có ta ở đây người thì sợ gì.” Tư Đồ Cảnh đưa hắn kéo lại trước người, nhìn vào ánh mắt hắn,“Vẫn là nói, người không tin ta?”

Huyền Minh Thần muốn quay đầu tránh né ánh mắt hắn, lại bị hắn dùng tay vịn trụ đầu, không thể không đối diện với hắn. Ánh mắt hắn kiên định , hắn vẫn như vậy kiên định. Nhưng không phải mọi chuyện xảy ra đều như hắn mong muốn .

“Ta không có.....”

“Vậy là vì cái gì?” Tư Đồ Cảnh thẳng tắp theo dõi khuôn mặt hắn, muốn được nhìn thấy đáp án trên mặt hắn

Nhưng là Huyền Minh Thần biểu tình vẫn thế . Hắn có chút không hiểu.

“Ta rời đi..... Cũng là vì xin chào.”

Huyền Minh Thần vừa dứt lời, Tư Đồ Cảnh lộ ra vui sướng tươi cười, lập tức đưa hắn đầu ấn vào lòng, hai người gắt gao hôn lấy nhau, Tư Đồ Cảnh tùy ý đem lưỡi nhập vào trong miệng hắn, răng đồng thời không ngừng cắn môi hắn.

Hắn chưa bao giờ mà điên cuồng hôn như thế, có lẽ là một loại vận sức chờ phát động tình, rốt cuộc cũng rời ra, khiến hắn muốn giữ lấy thật lâu thật lâu hơn nữa.

Nhưng mà Huyền Minh Thần vẫn không có đáp lại .

Này một đêm, vô luận Tư Đồ Cảnh có bao nhiêu điên cuồng, hắn chỉ có thể như thế thừa nhận , hắn nghĩ muốn cái gì, liền cho hắn cái gì. Huyền Minh Thần cảm thấy bản thân đã muốn vô lực , đối với rất nhiều chuyện, hắn đều là vô lực .

Tư Đồ Cảnh có thể cảm nhận được hắn lãnh đạm. Nhưng hưng trí của hắn không bởi vậy mà giảm đi nửa phần. Bởi vì hắn bắt đầu hiểu được cách yêu của Huyền Minh Thần, là một loại yêu nồng đậm nhưng điềm đạm, chỉ là yên lặng mà yêu , cũng rất ít nói ra, cái loại này yêu, khó có thể dùng ngôn ngữ đều biểu đạt.

“Ta yêu người.” Huyền Minh Thần nghe được thanh âm rất mỏng manh của Tư Đồ Cảnh một bên nói.

Tư Đồ Cảnh tạm dừng một chút, không nói gì, lại tiếp tục động tác phía trước.

Hắn thầm nghĩ cố gắng hưởng thụ giờ khắc tốt đẹp hiện tại, bởi vì không biết qua ngày này, ngày mai có cái gì đang chờ hắn. Hắn không dám tưởng, cũng không nguyện tưởng.

Ngày thứ hai, sau khi lâm triều, Huyền Minh Thần không có xuất hiện trước mặt Tư Đồ Cảnh.

Ngày thứ ba, Huyền Minh Thần không lâm triều.

Ngày thứ tư, Huyền Tế Bắc trình đến từ quan thư của Huyền Minh Thần.

Tư Đồ Cảnh nhận, nhưng không có phê, đem nó đặt ở một góc thư án, gương mặt liền có thể nhìn đến.

Tuyết hóa thật lâu sau, trời rốt cuộc trong , ánh mặt trời vẫn chưa lên cao, trên mặt có một bóng đen.

Nhớ rõ lần đầu tiên gặp hắn là vào mùa xuân, hoa đào nở tràn. Nay đông đem đi, xuân mau đến, hay không còn có cơ hội để cùng hắn tái kiến.

Tư Đồ Cảnh ở bóng cây bồi hồi thật lâu. Tư Đồ Chấn Nam luôn luôn ở một bên nhìn, nhìn thật lâu mới tiến đến.

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

“Tướng quân miễn lễ.” Tư Đồ Cảnh đứng lâu như thế chờ hắn đi ra, đợi nửa ngày, hắn rốt cục cũng hiện thân .

Tư Đồ Chấn Nam nói:“Mới vừa rồi lâm triều có đề cập đến chút chuyện, thần có coi ngày, mười ngày sau là ngày hoàng đạo, không bằng tại ngày đó cử hành đại điển, Hoàng Thượng nghĩ như thế nào?”

Tư Đồ Cảnh ở trong lòng cười lạnh một tiếng, hắn cũng đã đi xem ngày , cần gì phải đến hỏi.

“Cứ làm theo lời tướng quân đi.”

“Thần tuân chỉ. Thần liền phân phó mọi thứ.”

Tư Đồ Chấn Nam đối với hắn ra lệnh hơn mười năm, nay lại tỏ ra bộ dáng cung kính như vậy, khiến cho tư vị trong lòng Tư Đồ Cảnh có chút không thích. Hắn bắt đầu không rõ mình nên nhìn Tư Đồ Chấn Nam như thế nào . Không thể đem hắn xem như là phụ thân hay sư phụ, mà là thần tử, cũng không giống.

Tư Đồ Chấn Nam đi rồi, Tư Đồ Cảnh còn tại chỗ bồi hồi.

Lại không biết qua bao lâu, rốt cục mất đi kiên nhẫn.

“Xuất hiện đi.” Tư Đồ Cảnh hô.

Phía sau quả nhiên có một bóng người rất nhanh đi ra, là Dịch Nam Vũ.

“Hoàng Thượng sớm biết rằng thần ở trong này?” Dịch Nam Vũ vẻ mặt mờ mịt.

“Người ở sau cây thụ kia đứng bao lâu rồi, không sao chứ?” Tư Đồ Cảnh có đôi khi thật sự không hiểu Dịch Nam Vũ nghĩ cái gì.

“Vi thần chỉ là sợ Hoàng Thượng khổ sở.....”

Dịch Nam Vũ nói ra thanh âm rất nhỏ, như là sợ có người nghe được.

“Khổ sở? Vì cái gì?”

“Chuyện Huyền đại nhân.....” Dịch Nam Vũ cái gì đều hiểu được, nhưng khó mà nói ra.

Tư Đồ Cảnh đối với việc Dịch Nam Vũ biết chuyện này không lấy làm lạ, chỉ là lạnh nhạt hỏi:“Người đã sớm biết?”

“Ân.....”

Tư Đồ Cảnh càng sớm không hiểu Dịch Nam Vũ , hẳn nếu biết quan hệ giữa hắn cùng Huyền Minh Thần, vì sao ở trong triều còn đề ra ý kiến lập hậu, còn có bộ dáng cấp bách.

“Có hoàng hậu, hy vọng Hoàng Thượng có thể vui vẻ hơn..... Ít nhất sẽ không tịch mịch.....” Dịch Nam Vũ giống như có thể nhìn ra được tâm sự của hắn.

Tư Đồ cảnh thất thần không biết nên nói cái gì.

Dịch Nam Vũ mặt lại đỏ lên, tiếp tục ấp a ấp úng nói:“Cho dù không có Huyền đại nhân..... Còn có vi thần..... Vi thần sẽ luôn luôn bên cạnh Hoàng Thượng.....”

“Ha ha, người suy nghĩ nhiều.” Tư Đồ Cảnh không hiểu được hắn đang nói cái gì, hắn thầm nghĩ hết sức biểu hiện ra một bộ dáng vô vị.

Rất nhiều chuyện hắn không thể nào thay đổi, hắn chỉ có thể đối mặt. Hắn muốn tranh thù cái gì, lại không tìm thấy biện pháp, có lẽ, là nên nhận mệnh .

“Hoàng Thượng, vi thần cáo lui trước.” Dịch Nam Vũ hành lễ rời đi, mang theo vẻ mặt quẫn bách.

Dịch Nam Vũ hẳn chính là nội tâm đang rất thống khổ, hắn cười đến thực miễn cưỡng, như vậy lui xuống. Hắn có thể làm , cũng chỉ có thể.

34. Chương 34: Hồng Trần Củ Triều Duyên Vị Hưu

Ngày phong hậu cũng đã gần, Bùi Liễu Tích sớm đến ở tại Thái Phó phủ, đợi kiệu hoa đến rước.

Đêm trước hôn lễ, màn đêm đẹp đến kinh người, Minh Nguyệt đã lâu không thấy nay lại xuất hiện, chiếu sáng toàn bộ Thái Phó phủ, những vật được bọc lụa hồng đều lấp lánh sáng lên.

Bùi Liễu Tích ngủ không được, muốn đi ra ngoài một chút, nhưng đêm nay hạ nhân của Thái Phó phủ tất cả đều vì hôn lễ ngày mai mà tất bật chuẩn bị , không dám có chút chậm trễ.

Ở phòng ngoài đi lại vài vòng, trong lòng vẫn có chút không yên, vì thế trực tiếp sử dụng khinh công phóng ra ngoài tường viện, lại không ngờ đến sẽ gặp một thân ảnh quen thuộc.

“Cảnh Linh?” Bùi Liễu Tích có chút kinh ngạc, không nghĩ tới lại có thể thấy hắn ở đây.

Cảnh Linh cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ đến nàng đột nhiên xuất hiện, lại còn theo cách này.

“Liễu Tích cô nương..... Người đây là.....”

“Nga..... Ta đi ra ngoài giải sầu mà thôi..... Trong phủ nhiều người, đành phải ra ngoài như vậy .” Bùi Liễu Tích cảm thấy xấu hổ, tiện đà hỏi:“Người sao lại ở đây?”

“Ách.....” Cảnh Linh không biết nói như thế nào, đành phải nói sang chuyện khác ,“Ngày mai sẽ tiến cung phong hậu , sao ta không thấy người vui vẻ?”

Bùi Liễu Tích lấy tay sờ mặt mình, chẳng lẽ biểu hiện rõ ràng vậy sao. Sau gương mặt thấy Cảnh Linh đang nhìn mình chằm chằm, vội vàng buông tay, lại càng thấy xấu hổ.

“Chỉ có chút nóng thôi.” Bùi Liễu Tích miễn cưỡng cười.

“Liễu Tích cô nương có chuyện gì cứ nói, nói ra so với việc chôn trong lòng vẫn tốt hơn.” Cảnh Linh bình tĩnh nói.

Bùi Liễu Tích cảm thấy sau sự kiện lớn kia xảy ra, có rất nhiều người thay đổi, tự trở nên khác rất nhiều. Không chỉ có Tư Đồ Cảnh, còn có Cảnh Linh. Nàng không thể hiểu được này là vì sao.

“Ta chỉ là.....” Bùi Liễu Tích ấp úng không biết có nên nói ra hay không.

“Cô nương không muốn nói?”

“Ta không biết, làm như vậy đến tột cùng vẫn là tốt hay là sai.” Bùi Liễu Tích xoay người đưa lưng về phía Cảnh Linh.

Tuy rằng Tư Đồ Cảnh đáp ứng thú nàng, còn phong nàng làm hậu, nhưng nàng lại chẳng thấy vui. Nàng thậm chí hoàn toàn không biết Tư Đồ cảnh nghĩ gì, Tư Đồ Cảnh đối với nàng tốt lắm, nhưng không hề có cảm giác yêu. Nàng sợ hãi cảm giác này, nàng cảm thấy hẫng cách nàng rất xa. Đã chạm đến rồi, lại không chạm đến. Loại cảm giác này, rất khiến người khác thấy áp lực

“Chỉ cần khiến cho bản thân mình vui vẻ là được rồi, cần gì phải quản nó sai hay không sai. Cứ luôn luôn phải thoải mái, cứ do do dự dự, thật không giống người.” Cảnh Linh thản nhiên cười.

Hắn chính là đang muốn nói lời trong lòng của mình. Qua hôm nay, thân phận có khác, hắn sẽ không còn có thể nói như vậy. Điểm ấy, hắn là biết rõ.

Bùi Liễu Tích ngậy ngốc cười:“Cũng đúng, như vậy thực không giống ta.”

Suy nghĩ một hồi, Bùi Liễu Tích hỏi:“Người nói, Hoàng Thượng hắn, có yêu ta sao?”

“Này.....” Cảnh Linh do dự mà không biết nên trả lời như thế nào,“Hoàng Thượng nếu lập người làm hậu, đương nhiên là người yêu của người.”

“Phải không. Ha ha.” Bùi Liễu Tích tiếp tục ngậy ngốc cười, “Ta về trước, ngày mai còn phải dậy sớm trang điểm.”

Dứt lời Bùi Liễu Tích được thân vào Thái Phó phủ.

Cảnh Linh còn đứng ở tại chỗ, nhìn theo hướng nàng vừa rời đi. Hoàng Thượng yêu nàng sao. Hắn cũng không cho rằng như thế. Chính là, Hoàng Thượng có thể cho nàng rất nhiều, nàng chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều, như thế là đủ rồi.

Tình hình trong nước đang loạn, hoàng đế lại tiến hành tân hôn.

Kinh thành khắp các ngã tư đường đều treo hoa. Một đoàn xe từ trong hoàng cung đi ra. Từ ngày đăng cơ tân hoàng đế, kinh thành chưa từng trở nên náo nhiệt như vậy.

Bùi Liễu Tích sáng sớm đã bị nha hoàn gọi dậy trang điểm, tinh thần rất là không tốt, trên mặt còn hiện rõ hai đôi mắt buồn ngủ, hiển nhiên là do ngày hôm qua ngủ không tốt. Mặc dù câu nói kia của Cảnh Linh có khiến nàng yên tâm một chút, nhưng dù sao đại hôn trước mặt, khẩn trương là tránh không được.

Bận suốt cả buổi sáng, Bùi Liễu Tích đã từ một nữ hiệp giang hồ trở thành danh môn khuê nữ, vốn đã có dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa còn có khí chất danh giá, khiến cho bọn nha hoàn phải sợ hãi mà than, nữ tử như vậy, thật sự trên thế gian rất hiếm có.

Đến giữa trưa, có người gõ cửa, nha hoàn đi ra mở cửa.

“Thiếu gia?”

Huyền Minh Thần? Bùi Liễu Tích nhìn ra ngoài, nhìn thấy Huyền Minh Thần có chút tiều tụy. Ở Thái Phó phủ mấy ngày nay, còn chưa từng thấy qua mặt hắn, nàng biết rõ hắn cùng với Tư Đồ Cảnh là bạn tri kỷ, lại rời bỏ Tư Đồ Cảnh mà đi, hôm nay là Tư Đồ Cảnh đại hôn hắn không ở trong cung, lại xuất hiện ở đây, này tất cả thật khiến nàng khó hiểu

Huyền Minh Thần nhìn nha hoàn liếc mắt một cái, nói:“Người mau lui xuống.”

“Ân, thiếu gia.”

Nha hoàn lui xuống, Huyền Minh Thần đi đến, nói:“Chúc mừng.”

“Đa tạ Huyền đại nhân.” Bùi Liễu Tích khách sáo nói.

“Ta đã ừ quan, người không cần bảo ta đại nhân.” Huyền Minh Thần ngữ khí rất lạnh nhạt.

“Kia, không biết Huyền công tử tới đây có chuyện gì?” Bùi Liễu Tích không biết vì sao, đôi mắt tiền người này ẩn ẩn có chút địch ý, ngay chính mình còn cảm thấy có chút không hiểu

Huyền Minh Thần lấy ra một cái gì đó, mở ra trước mặt Bùi Liễu Tích, nói: “Ta muốn đưa một món lễ vật .”

Bùi Liễu Tích tiếp nhận vật kia đưa đến gần nhìn, là một nửa Uyên Ương Giác.

“Đây là Uyên Ương Giác? Vì sao chỉ có một nửa?” Bùi Liễu Tích hỏi.

“Một nửa khác, Hoàng Thượng đang giữ.” Huyền Minh Thần nói: “Về sau, hần sẽ đối xử tốt với người.”

Bùi Liễu Tích không nói gì.

Huyền Minh Thần nói tiếp: “Hần không biết tự lo cho bản thân mình, người nhớ quan tâm đến hần một chút.....”

Huyền Minh Thần có chút ghen ngào, có lẽ không nên nói gì cả, có lẽ hần muốn nói ra những điều này cũng chỉ để khoe khoang gì đó. Hần hiện tại còn không biết mình đang là cái gì. Chỉ biết trong lòng thực rất loạn.

Bùi Liễu Tích nghe được cũng rất khó chịu. Rõ ràng hần đang rất có hảo ý đến tìm nàng, nàng lại cảm thấy khó chịu. Thậm chí cảm thấy, chính mình không xứng với Tư Đồ Cảnh.

Cuối cùng Bùi Liễu Tích cũng chỉ hảo trả lời: “Đa tạ Huyền công tử nhắc nhở, ta sẽ hảo hảo quan tâm đến hần .”

“Vậy là tốt rồi, tại hạ trước cáo từ .” Dứt lời Huyền Minh Thần vội vàng ly khai.

Bùi Liễu Tích nắm miếng ngọc trong tay, cố gắng cười nói: “Ta không xứng với người ai xứng đôi người? Người dung nhan khuynh thành, ta cũng phong tư ngạo đàn. Người tài hoa xuất chúng độc nhất vô nhị, ta cũng thức thấy nhiều biết rộng quảng không thua thế nhân. Người quân lâm thiên hạ, từ nay về sau, ta mẫu nghi thiên hạ. Trên đời song tuyết, chỉ có thể là người, cùng ta.”

Đội ngũ đón dâu đến trước cửa Thái Phó phủ.

Hồng trù che lấp đi miệng cười ngạo thế của Bùi Liễu Tích. Nàng trong tiếng hỉ nhạc cao quý mà bước lên kiệu hoa.

Song tuyết khắp thiên hạ, đến tốt cùng là ai cùng ai.

Nàng không dám nghĩ nhiều. Nếu nhất định chỉ có hai người, nàng không hy vọng chính mình không nằm trong đó.

Bùi Liễu Tích theo cỗ kiệu kia vào Thẩm Hoa cung. Kia chính là cung điện của hoàng hậu. Trong cung đẹp đẽ quý giá, khiến nàng không thể không khuynh đảo, nhưng mà nàng càng để ý là, nàng rốt cuộc cũng cùng Tư Đồ Cảnh ở cùng một nơi .

Về sau cũng sẽ luôn luôn bên nhau, làm bạn đầu bạc. Mặc kệ phía trước là như thế nào, chỉ cần nghĩ đến đây, nàng vẫn cảm thấy vui mừng.

Hoàng cung đại bãi thịnh yến, Tư Đồ Cảnh đang trong buổi thịnh yến, trong lòng vẫn rất bình tĩnh , bình tĩnh không thể nào bình tĩnh hơn. Hần nghĩ đến hôn lễ Huyền Minh Thần. Hần chỉ là đang lấy tâm trạng bình tĩnh như hần hôm đó.

Này ý nghĩ cũng chỉ chợt lóe qua, hần cũng chỉ do thói quen mà nhớ đến Huyền Minh Thần. Nay hần, nghĩ đến càng nhiều , lẽ phải buông tay thôi.

Nếu vô lực đấu tranh, không bằng buông tay.

Vào đêm, trong cung thịnh yến cũng dần dần hoãn. Là thời điểm đi đến gặp tận nương, nhưng mà hần lại chậm chạp không chịu động bước.

“Hoàng Thượng, đến lúc tới tẩm cung Hoàng hậu rồi ạ .” Bên cạnh có người cung nữ nhắc nhở nói

“Triệu Dịch Nam Vũ Dịch đại nhân tiến kiến.” Tư Đồ Cảnh có chút hoảng hốt nói, khi hắn hiểu được mình đang nghĩ gì, cảm thấy có chút đáng sợ.

Dịch Nam Vũ mang theo đầu óc nghi hoặc đến đại điện, không hiểu được Tư Đồ Cảnh đang nghĩ gì.

“Không biết Hoàng Thượng lúc này triệu vi thần tiến kiến có chuyện gì?”

“Người tới từ Miêu Cương, nghe nói nơi đó chuyên chết được, người hình như cũng tinh thông y thuật?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

Dịch Nam Vũ vẫn không hiểu được ý của hắn: “Hoàng Thượng muốn được sao không trực tiếp tìm ngự y?”

“Có chút được, cũng nên từ tâm phúc cấp cho vẫn tốt hơn.”

Dịch Nam Vũ nghe xong lời này một trận mặt đỏ tai hồng. Cùng lúc bởi vì Tư Đồ Cảnh xem hắn là tâm phúc mà vui vẻ, về phương diện khác vì biết Tư Đồ Cảnh cần được gì mà xấu hổ.

“Này..... Vi thần hiểu được, vi thần này liền đi chuẩn bị.”

Dứt lời vội vàng ly khai đại điện.

Bùi Liễu Tích ở tấm cung chờ đợi thật lâu, rốt cuộc nghe được tiếng bước chân, trong lòng một trận vui sướng.

Tiền đà truyền đến thanh âm đẩy cửa, sau đó không lâu cửa lại bị khép lại. Tư Đồ Cảnh chậm rãi bước đến bên giường. Nàng chờ Tư Đồ Cảnh vén khăn voan của nàng, nhưng là hắn vẫn không hề động thủ.

Đợi thật lâu, cho đến khi ngoài cửa có cung nữ gõ cửa.

“Hoàng Thượng, Dịch đại nhân mang nước trà đến .”

“Tiến vào.”

Thanh âm của Tư Đồ Cảnh bên tai nàng vang lên, khiến nàng bức thiết muốn nhìn thấy hắn.

Cung nữ đặt nước trà xong, Tư Đồ Cảnh lúc này mới vén lớp khăn voan của nàng. Nàng một thân hồng y, tựa hồ nhớ đến lần đầu gặp mặt.

Bùi Liễu Tích cười nhìn hắn, trong lòng một trận lo lắng. Nhưng mà Tư Đồ Cảnh không có chút biểu tình.

Như vậy giằng co thật lâu, Tư Đồ Cảnh rốt cuộc đứng dậy, đến bên cạnh bàn bưng lên chén trà Dịch Nam Vũ đưa đến, một hơi uống cạn.

“Đây là trà giúp tỉnh rượu à?” Bùi Liễu Tích hỏi.

“Ân.” Tư Đồ Cảnh buông chén trà, lại đi trở về.

Tư Đồ Cảnh tay đặt trên vai Bùi Liễu Tích, chậm rãi dời về phía nàng, tựa như từng làm với Huyền Minh Thần. Chỉ cần nghĩ đến Huyền Minh Thần, hắn liền ngưng ngay động tác của mình

Ngừng một lát, rốt cuộc vẫn không xuống tay.

Tư Đồ Cảnh tĩnh tọa ở một bên, trên mặt bắt đầu phiếm đỏ, Bùi Liễu Tích còn tưởng rằng là do hắn ngưng ngừng, liền tự mình mở áo khoác, lại đưa tay tháo quần áo Tư Đồ Cảnh, Tư Đồ Cảnh vẫn là không hề có động tĩnh.

Rất nhanh trên người Bùi Liễu Tích chỉ còn lại áo sơ mi, thân mình mềm mại bại lộ trước mắt hắn, còn có kia như liên bàn tịnh triệt ngọc nhan, mỗi một dạng đều khiến nam nhân khó có thể cưỡng lại .

Tư Đồ Cảnh thân thể dần dần có phản ứng, hắn đương nhiên cho do công hiệu chén trà kia.

Hắn nghĩ đến như vậy liền có thể cùng nàng tình ái, nhưng là hắn cuối cùng hiểu được, mình đã sai rồi. Tại suốt quá trình kia, hắn thủy chung thăm nghĩ đến một người. Huyền Minh Thần. Cho dù đối phương là nữ nhân, hắn vẫn sẽ xem nàng như là Huyền Minh Thần

Bùi Liễu Tích vẫn ôm hắn, nàng cũng không hiểu được vì sao, rõ ràng đã chiếm được người này, vẫn cảm thấy có điều gì không đúng, vẫn sợ hãi sẽ có một ngày mất đi hắn

“Người..... Yêu ta sao?” Sau Bùi Liễu Tích nằm trong ngực Tư Đồ Cảnh, găt gao ôm hân, đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Tư Đồ Cảnh bình tĩnh nói:“Người đã là hoàng hậu , sao còn suy nghĩ về những điều này.”

“Ta chỉ muốn biết người đang nghĩ gì.....” Bùi Liễu Tích lẩm bẩm nói.

“Không còn sớm , ngủ đi.” Tư Đồ Cảnh ** nhu nhu tóc Bùi Liễu Tích.

Bùi Liễu Tích hiểu được hân không muốn nói, cũng không dám hỏi lại, hỏi lại, sợ là sẽ phải mất hân .

Có lẽ giống như hiện tại, đã là tốt lắm rồi .

35. Chương 35: Quá Khứ Là Thế Nào?

“Tư Đồ tướng quân, bên ta lần này phái quan viên qua Tuân Quốc đã gặp điều bất trắc, Tuân Quốc đang ngày càng mạnh hơn đang hướng đến kinh thành chúng ta, tướng quân, chúng ta sợ không thể thoái nhượng .” Cách đây hai tháng, Ký Mân Thiên từ chiến địa chạy về bẩm báo.

Tư Đồ Chấn Nam không khỏi hỏi:“Tuân Quốc lần này xuất binh là do ai chủ soái?”

“Hỏi tướng quân, là Lý Tuyền Phong.”

“Không phải Lý Phục Ngôn?” Tư Đồ Chấn Nam hỏi.

“Mới vừa rồi, Lý Tuyền Phong kế nhiệm Tuân An Vương Vị, Lý Phục Ngôn nay không hỏi thể sự, ở nhà dưỡng lão .” Ký Mân Thiên cảm thán.

Lý Phục Ngôn chưa đến tuổi để thoái vị, lại sớm đêm vương vị mà trao cho Lý Tuyền Phong còn rất trẻ tuổi, điều này khó biết được là tốt hay xấu.

“Làm sao như thế được.....” Biết được này hết thấy đều là chủ trương của Lý Tuyền Phong, Tư Đồ Chấn Nam trong lòng bắt đầu có chút bất an.

“Tướng quân, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nên phái đại quân tiến đến .” Ký Mân Thiên lại khẩn trương đứng lên.

Tư Đồ Chấn Nam lo lắng một hồi, nếu không phải Lý Phục Ngôn chủ soái, tuân quốc lại thể công khẩn cấp, hân cũng không tất yếu lưu nửa điểm tình cảm .

“Hiện nay ta lệnh cho người làm chủ soái, lập tức lấy danh nghĩa này điều mười vạn cấm vệ binh, ngay hôm đó lập tức xuất phát phản chiến .” Tư Đồ Chấn Nam nói.

Ký Mân Thiên có chút chần chờ:“Tướng quân, việc này..... Sợ là nên xin chỉ thị từ Hoàng Thượng trước.”

Tư Đồ Chấn Nam có chút phiền lòng, nói:“Không cần , nghe ta , người hiện tại liền xuất phát.”

Ký Mân Thiên dừng lại một hồi, vẫn là đi.

Quan cảnh Đại Xích vương triều khôi phục phía trước. Tân hoàng cũng không lâm triều, cũng không quan tâm đến việc triều chính. Cơ hồ mọi chuyện đều do Tư Đồ đại tướng quân quản lý. Dân chúng vui vẻ bình thường vì tướng quân không giống thừa tướng lúc trước. Bọn họ ngày an tâm, liền cũng không xen vào việc ai là người xưng vương.

Ban đêm, Tư Đồ Cảnh luôn ở lại Thẩm Hoa Cung, tới hừng đông là lúc mới rời đi.

Này ngày, hân luôn cảm giác trong lòng bất an, cảm giác có chuyện gì đó phát sinh, cảm giác có người, luôn trong góc tối nhìn hân.

Bùi Liễu Tích đã ngủ say, Tư Đồ Cảnh đứng dậy ra cửa.

Cung nữ thấy hần đi ra kinh ngạc dục hành lễ, lại bị hần ý ra lệnh bảo trì im lặng, các cung nữ liền cho rằng không phát hiện ra hần, tiếp tục im lặng canh giữ ở một bên.

Hần một mình đến tiểu viện phía sau Thẩm Hoa Cung, nơi đó không có thị vệ cũng không có cung nữ, là một nơi thanh tịnh.

Tiểu viện tại hậu đình được một cây đại thụ che lấp, có mấy ánh đèn ***g mờ ảo không rõ, bóng cây phản chiếu ngược lại trong đình, lưu lại dấu vết loang lổ. Hình như có bóng người ẩn hiện trong đình

Kia, rõ ràng là nữ tử áo trắng.

Thân ảnh nàng kia quanh quẩn ở phía trước, lâu lâu gió thổi ngang khiến tà áo lay động, tình cảnh này, lại khiến hần nghĩ đến nhân gian tiên cảnh.

Đợi hần đến gần, phát hiện bóng dáng nàng kia có chút quen thuộc .

Nữ tử sớm nghe được tiếng bước chân của hần, lại chẳng phản ứng gì. Nàng tới đây, vốn là muốn chờ hần xuất hiện.

“Người đã đến rồi.” Nữ tử xoay người, khuôn mặt rõ ràng ôn nhu, nếu không phải ngẫm ý có một chút tang thương, chắc chắn cực kỳ giống tiên nữ.

“Vân Vô Ảnh?” Tư Đồ Cảnh có chút kinh ngạc.

“Người còn nhớ rõ ta?” Vân Vô Ảnh cười nói, mi gian đậm khởi một tầng gợn sóng.

Tư Đồ Cảnh khản cười nói:“Mỹ nhân như thế trên thế gian có bao nhiêu người, ta sao lại không nhớ rõ.”

Vân Vô Ảnh nghe vậy tròng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, nói:“Người Tiểu tử này thật là không giỏi xiu nào hết.”

Tư Đồ Cảnh nhìn nàng, bỗng nhiên cảm thấy thực thân thiết, rất muốn gần nàng. Nhưng là thân thể của nàng trên giang hồ là một chuỗi dài đầy bí ẩn, còn luôn đi theo hần, không khỏi làm hần có chút nghi hoặc.

“Người sao lại xuất hiện lúc này? Không sợ ta gọi là thị vệ bắt người?”

“Người sẽ không .” Vân Vô Ảnh thực tự tin nhìn hần, nói:“Người cũng không muốn lấy thân phận hoàng đế để nói chuyện, không phải sao?”

“Vậy người tới đây rốt cuộc có chuyện gì?”

“Mang người đi.” Vân Vô Ảnh thực rõ ràng trả lời.

Tư Đồ Cảnh càng thêm kinh ngạc, này người như thế nào sẽ nói ra nói như vậy.

“Vì sao?” Tư Đồ Cảnh ra vẻ bình tĩnh hỏi.

Vân Vô Ảnh biểu hiện hơn bình tĩnh,“Bởi vì người không muốn ở tại chỗ này.”

“Nhưng mà ta cũng không thể đi.”

“Kia lại là vì sao?”

“Ta đi rồi, triều đình thất quân, thiên hạ như người mất cửa, này hết thấy, tất cả có thể nói đều do ta.” Tư Đồ Cảnh cười khổ.

Vân Vô Ảnh cũng cười khổ,“Người vẫn phải luôn lừa gạt chính mình sao?”

Tư Đồ Cảnh không nói. Nay còn có ai không hiểu được, hoàng đế chỉ là cái danh hiệu, cái gì triều đình quân chủ, thiên hạ chủ nhân, bất quá là lấy cớ để dân chúng an tâm phụng hướng mà thôi. Cho dù ngồi ở chỗ này , không phải Tư Đồ Cảnh, mà là hạ côn, cũng thế. Cuộc sống mọi người sẽ không vì thế mà thay đổi.

Chỉ cần có cứu thế chủ, khiến thiên hạ sống yên ổn, ai sẽ quan tâm hoàng đế gọi là Hạ Cảnh hay là Hạ Côn. Cái kia cứu thế chủ, có lẽ chỉ có thể là Tư Đồ Chấn Nam.

“Người muốn nói cái gì?” Tư Đồ Cảnh trong lòng bắt đầu do dự.

“Theo ta đi.”

Vân Vô Ảnh không có nói thêm nữa, nắm lấy Tư Đồ Cảnh động thân ra khỏi cung.

Tư Đồ Cảnh minh hoàng quần áo ở không trung thoảng qua, một khối tinh lượng gì đó rơi xuống ở, thủ vệ binh lính hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lên người phía trên, hô to: “Có thích khách, hộ giá –”

Một đội thị vệ chạy đến, trên bầu trời hai người sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tư Đồ Chấn Nam nghe nói trong cung có khách không mời mà đến, hoảng sợ, nhưng làm sao có thể thấy được thích khách. Vung tay điều động mấy đội thị vệ ra khỏi cung tìm. Hối mục kích thị vệ, người nọ lên không thấy rõ người lúc đó, bọn họ đi với tốc độ quá nhanh. Hối phương hướng người đó đã đi, Tư Đồ Chấn Nam liền theo phương hướng đó mà truy đuổi.

Quốc gia đã đến thời khắc an nguy, nếu lúc này để tin tức hoàng đế mất tích lan ra, không biết thiên hạ này sẽ loạn thành cái bộ dáng gì nữa.

Đuổi theo vài bước, Tư Đồ Chấn Nam vẫn là đi Thẩm Hoa Cung, Tư Đồ cảnh quả nhiên đã mất tích.

Đổi Bùi Liễu Tích phân phó vài câu, Tư Đồ Chấn Nam lại hướng phía trước tiến đến.

Ra cửa cửa cung, thấy một ngõ nhỏ dài, hai bên đều là tường đá, trên tường lộ vài cái đèn ***g, bên đường nhìn sang, chỉ thấy ngọn đèn xa xa có chút run run, cũng không thấy bóng người.

Tư Đồ Chấn Nam đi dọc theo, ngõ nhỏ yên tĩnh đến cực độ khiến hắn cảm giác nhất định có người ở đây

Sắp đi đến cuối hẻm, phía sau phút chốc có một thanh âm vang lên, Tư Đồ Chấn Nam xoay người rút kiếm thật mạnh, lại nhìn thấy một nữ tử thân áo trắng đứng trước mắt hắn, rõ ràng ngũ quan ánh vào mi mắt, khiến hắn không thể không mở to mắt.

“Thường Vân?” Tư Đồ Chấn Nam vẫn là có chút không thể tin được vào người đang đứng trước mắt hắn.

“Tư Đồ tướng quân trí nhớ thật tốt.” Thường vân chọn mi, trong ánh mắt ngẫm ý oán khí.

“Người..... Mấy năm nay tốt chứ?”

“Sau khi rời khỏi Ngọc Cẩm Sơn Trang liền vào Phi Hồ Môn, hơn nữa vừa vào cửa đã thành môn chủ, người nói ta có quá tốt không?” Thường Vân lạnh lùng nói.

Ngày đó nhận lấy tội danh của Tập Lạc Ảnh, khó sống yên trong chốn giang hồ, bắt buộc dĩ đành phải thay đổi thân phận. Nàng oán không vì phải thay đổi thân phận, mà là, Tập Lạc Ảnh đối nàng chung quy không có chút cảm tình.

Tư Đồ Chấn Nam sớm nên nghĩ tới, đến lúc này mới giác ngộ: “Nguyên lai, kia Phi Hồ Môn thần bí môn chủ Vân Vô Ảnh, chính là người.”

Vân Vô Ảnh, Thường Vân, Tập Lạc Ảnh. Tư Đồ Chấn Nam cũng hiểu được bi ai.

“Nếu ta nhớ không lầm, ta năm đó vì Lạc Ảnh sinh hạ đứa nhỏ, là nam hài.” Thường Vân lui từng bước, tựa vào trên tường đá, tư thái cực kì lười nhác, tựa hồ đã muốn chán ghét hết thấy, nhưng trong ánh mắt nàng, lại có vẻ không thể bỏ hết tất cả.

“Này.....” Tư Đồ Chấn Nam không biết nên nói như thế nào.

Thường Vân vẫn còn tiếp tục nhớ lại, “Nếu ta nhớ không lầm, ta năm đó khi sắp sanh, người cũng dẫn một nữ tử sắp sanh đến Ngọc Cẩm sơn trang. Ta cùng nàng kia là cùng ngày sinh. Nàng dẫn hạ là một nữ tử, ta dẫn hạ là một nam hài.”

“Người muốn nói cái gì.....” Tư Đồ Chấn Nam có chút khản trương.

Thường Vân không quan tâm hắn, vẫn đang hồi tưởng, “Sau, ở Ngọc Cẩm sơn trang lớn lên, là một nữ tử, ở Thanh Thành sơn trang lớn lên, là một nam hài. Sau khi dẫn hạ đứa nhỏ, Xích Ảnh Giáo giáo đồ đến bức Ngọc Cẩm sơn trang, ta đã rời đi lúc đó, đứa trẻ mà ta đã gặp qua không phải đứa nhỏ của ta.”

Tư Đồ Chấn Nam ánh mắt nhìn vào không trung, không có nói gì.

“Nhưng mà ta như thế nào cảm thấy này hai cái hài tử lớn lên địa phương lộng phản đầu, Tư Đồ tướng quân.” Thường Vân đột mà đứng đứng dậy, nhìn về phía Tư Đồ Chấn Nam.

“Ta không biết người đang nói cái gì.” Tư Đồ Chấn Nam vẫn là không muốn thừa nhận.

“Vài năm trước ta cũng có đến Thanh Thành sơn trang xem vài vòng, xem qua đứa nhỏ kia vài lần, bộ dáng hần trước đây, cùng với phụ thân hần thật sự giống nhau. Lạc Ảnh năm đó bởi vì tu luyện [ngọn lửa hồng quyết] tẩu hỏa nhập ma, ánh mắt trở nên đỏ như máu, tướng quân mấy năm nay không phát hiện đứa nhỏ có hồng mâu?”

Tư Đồ Chấn Nam nhớ tới sự kiện phóng hỏa Thanh Thành sơn trang lúc trước, lúc ấy nghe đồn là Thường Vân tái hiện giang hồ, nguyên lai quả thật là nàng.

“Hần nay là Đại Xích vương triều hoàng đế.” Tư Đồ Chấn Nam cũng không nghĩ sẽ phản bác hoặc là giải thích gì, chính là trần thuật mọi chuyện thật sự.

Thường Vân nói:“Hần cũng là con của Thường Vân.”

“Đại Xích vương triều cần hần!” Tư Đồ Chấn Nam quát.

Mấy năm nay hần tiêu phí bao nhiêu tâm huyết bồi dưỡng thành đức nhân tài, thật vất vả mới có thể đưa hần lên ngôi vị hoàng đế, làm sao có thể dễ dàng mà buông tha hần.

“Hần cũng cần cuộc sống của bản thân.” Thường Vân trong ánh mắt phát ra hàn khí, lạnh như băng chỉ cực.

Tư Đồ Chấn Nam không muốn tiếp tục cùng này dây dưa, trực tiếp hỏi:“Hần hiện tại ở đâu?”

Thường Vân lạnh lùng nói:“Hần bị ta hạ mê dược, người hiện tại không tìm được hần đâu . Ta sẽ dẫn hần đi.”

“Không thể! Người nếu dẫn hần đi rồi, Đại Xích vương triều không có quân chủ này chẳng phải làm cho người trong thiên hạ chê cười!” Tư Đồ Chấn Nam trong lòng một trận vội vàng.

Đột nhiên có thân ảnh bay xuống giữa hai người bọn họ.

“Cha.” Tư Đồ Cảnh thực bình tĩnh đi đến trước mặt Tư Đồ Chấn Nam kêu lên.

Tư Đồ Chấn Nam chấp tay phủ thắt lưng nói:“Hoàng Thượng, thỉnh chú ý thân phận.”

Thường Vân kinh ngạc nhìn Tư Đồ Cảnh:“Người như thế nào.....”

“Nương.” Tư Đồ Cảnh thân thiết kêu một tiếng, quay đầu lại nhìn Thường Vân, nói:“Mê dược của người rất tốt nhưng không có tác dụng với ta.”

“Hoàng Thượng, thỉnh cùng vi thần trở về.” Tư Đồ Chấn Nam vẫn duy trì động tác lúc trước.

Tư Đồ Cảnh đi ra phía trước, Tư Đồ Chấn Nam một trận vui sướng.

Bỗng nhiên một trận bọt mép tẩn ra, Tư Đồ Chấn Nam thân mình nhoáng lên một cái, ngã xuống.

Tư Đồ Cảnh xoay người đối Thường Vân cười nói:“Nương, ta nghiên cứu chế tạo mê dược so với của người dùng tốt hơn.”

36. Chương 36: Tình Tự Nan Viết

Thường Vân thấy Tư Đồ Cảnh có thể thản nhiên mà chấp nhận hết tất cả, nhưng cũng không có cảm xúc gì nhiều, nhiều năm như vậy , có thể nghe hắn gọi một tiếng Nương, nàng đã rất vui mừng rồi .

“Mau cùng nương rời đi, về sau sẽ không có gì có thể làm khó ngươi nữa .” Thường Vân đối Tư Đồ Cảnh nói.

Tư Đồ Cảnh gật đầu:“Mau đi nhanh thôi.”

Thường Vân thấy mọi việc đều thuận lợi nên rất vui mừng, nhưng mà Tư Đồ Cảnh lại tiếp tục nói:“Ta muốn tìm một người.”

“Huyền Minh Thần?” Thường Vân hỏi.

Tư Đồ Cảnh tuy rằng có chút kinh ngạc khi thấy nàng biết được ý nghĩ của mình, nhưng dù sao cũng không biết nàng đã đi theo mình bao lâu, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ là gật đầu.

“Hiện tại đi, sợ là không ổn, không bằng ngươi trước trốn vài ngày, qua mấy ngày sau rồi đi cũng không muộn.” Thường Vân cầm hai tay Tư Đồ Cảnh, ánh mắt nhìn sâu vào đáy lòng hắn.

“Ngươi không phản đối?” Tư Đồ Cảnh có chút nghi hoặc với Thường Vân.

“Có cái gì phải phản đối chứ , yêu đó là yêu , bởi vì người khác phản đối mà có thể không yêu sao .” Thường Vân nói xong cười khỏ một tiếng.

Như Tập Lạc Ảnh năm đó, không thương nàng sẽ không thương nàng, cũng sẽ không vì nàng làm cho hắn việc gì mà thay đổi.

Tư Đồ Cảnh cười cười, quả nhiên mẹ ruột vẫn là tốt nhất. Nghĩ lại trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

“Chúng ta hiện tại đang đi đâu?” Tư Đồ Cảnh nhìn Tư Đồ Chấn Nam ngã trên mặt đất nói.

“Theo ta hồi Phi Hồ Môn.” Thường Vân một tay nắm Tư Đồ Cảnh, mang theo hắn rời đi.

Đi chưa được vài bước, đột nhiên xuất hiện vài người, dừng trước mặt bọn họ.

Những người đó thoạt nhìn không giống trong cung phái tới , hơn nữa thân pháp võ công sâu không lường được.

“Bọn họ là ai?” Tư Đồ Cảnh lui về phía sau vài bước.

“Quân đội của Phong Nhi đã đóng trước kinh thành không xa, hôm nay có khả năng sẽ công thành. Những người này, có thể là do hắn phái tới .” Thường Vân rất nhanh đem Tư Đồ Cảnh hộ ở sau người.

“Lý Tùy Phong?”

“Ân.”

Những người đó đã rút ra kiếm khí, đi từng bước một tiến sát. Kiếm quang lóe ra, Thường Vân rút kiếm ngăn cản , leng keng thanh âm có chút chói tai. Tư Đồ Cảnh theo sát phía sau nàng.

“Hắn vì sao tìm chúng ta?”

“Không biết, nhưng nhất định là đến tìm ngươi .”

Đột ngột một trận bạch phiến bay đầy trời, Tư Đồ Cảnh kéo Thường Vân vào tường. Sau đó nhìn trên đất có người ngã xuống, liền nở nụ cười tà ác.

“Ta nói ngươi đứa nhỏ này..... Sao lại không học cái gì tốt hơn chứ!” Thường Vân nhìn Tư Đồ Cảnh, có chút bất đắc dĩ cười.

“Toàn mê được vô dụng, hiện tại cũng đúng lúc phát huy công hiệu .” Tư Đồ Cảnh tiếp tục tà cười nhìn trời.

“Nơi đây không nên ở lâu, mau trở về.” Thường Vân vỗ vỗ đầu Tư Đồ Cảnh.

Khi Tư Đồ Cảnh nhìn thấy nơi bọn họ đến, kinh ngạc, dĩ nhiên là khách *** lớn nhất kinh thành— Tài Duyên khách ***. Nghe nói nơi đây là địa bàn của Lý Tùy Phong, ở nơi này không phải có hơi...

Nhưng có lẽ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Tư Đồ Cảnh vẫn lựa chọn theo Thường Vân.

Quân đội Lý Tùy Phong đã đến gần kinh thành, nhất định sẽ có một trận chiến đổ máu, Tư Đồ Cảnh lựa chọn ở lại kinh thành xem cuộc chiến.

Nhưng mấy ngày nay, trong kinh thành hoàn toàn không truyền ra tin tức hoàng đế mất tích, thậm chí cũng không thấy quan binh lên đường tìm người, hết thấy gió êm sóng lặng, cứ như trước khi mưa gió đến thường rất yên lặng. Khiến người ta có chút kinh hoảng.

Ở khách *** vài ngày, chưa từng đi ra ngoài.

Sau truyền đến tin tức, Lý Tùy Phong hạ thỉnh chiến thư, ở ngoài kinh thành muốn đánh một trận.

Bên trong kinh thành lúc này mới khủng hoảng.

Ngày ấy Tư Đồ Chấn Nam mang theo không biết mấy vạn nhân mã ra khỏi thành, Tư Đồ Cảnh ra phía sau khách ***. Nơi này có thể nhìn thấy mọi thứ.

Tối đến hần muốn xuất môn, từ sau khi Thường Vân dẫn hần đến đây, ít khi trở về, đa số thời gian đều ở bên ngoài tìm hiểu tình hình, Tư Đồ Cảnh đa số thời gian đều ở một mình.

Này buổi tối, hần quyết định đi tìm một người.

Hần vận một thân hắc y, đi Thái Phó phủ, như thói quen cũ mà vào phòng Huyền Minh Thần, đẩy cửa ra, phòng trống không, bên trong hiển nhiên không có ai ở.

Tư Đồ Cảnh đáy lòng trầm xuống, ngồi trên chiếc giường trống không kia.

Ta thả xuống, tình cờ chạm phải một tờ giấy hé ra, cầm lên mở ra, nhìn thấy những hàng chữ quen thuộc:

Tương thức như mộng, gió thổi những dòng ký ức xưa dần xa mãi.

Tương tri như huyền, bao nhiêu khí phách còn đọng lại trên người.

Nhân hải xuyên lưu, chúng ta chỉ như người quen biết, hoặc là kiếp này nhất định chỉ làm bạn.

Thế sự khó liệu, lòng người ai biết được như thế nào, ngày sau gặp lại hãy xem như người xa lạ.

Khói sương mịt mù, bao nhiêu khó khăn trước đây của cuộc tình này.

Phong tư vẫn thế, nguyện cùng người nắm tay du ngoạn Cửu Châu.

Đài cao độc tọa, phiên vân phúc vũ, không phải là điều ta cùng người mong muốn, lại có sao cứ phải khuyh tẫn cả cuộc đời này?

Duy nề hà, thiên hạ thương sinh, ai sẽ cứu?

Không dám phúc thiên hạ, cũng không nguyện phụ quân.

Công thành, ta xin lui.

Tuyệt tích giang hồ.

Nay ta ra đi, mong người đừng bi thương sầu nhớ, hẹn kiếp sau lại được bên nhau.

Có vài điểm rõ ràng là lệ, thấm sâu, vẫn còn lưu lại trên trang giấy.

Tư Đồ Cảnh si ngốc cười, hần bắt đầu có chút thống hận bản thân. Huyền Minh Thần thâm tình, chấp nhận hi sinh đi tâm niệm của mình. Thời điểm Huyền Minh Thần bắt đầu viết xuống những dòng này, hần đang cùng nữ nhân khác hoan hảo. Đột nhiên nhớ tới lời nói Lương Nhã Cầm trước khi chết, hần bắt đầu hiểu được, chính mình là bạc hạnh .

Cho dù phụ hấn, nhưng mà Tư Đồ Cảnh sẽ không thừa nhận, cảm tình của hấn dành cho Huyền Minh Thần vẫn không thể bằng cảm tình Huyền Minh Thần dành cho hấn. Chỉ là bất đắc dĩ bất đồng lựa chọn mà thôi.

Nay hấn muốn vẫn hồi, nhưng mà, hấn phải làm sao.

Minh Thần, người không phải luôn ở gần ta sao.

Người không phải, luôn ở phía sau ta sao.

Vì sao khi ta ngoảnh đầu lại, không nhìn thấy người.

Có phải hay không, ta đã ngoảnh đầu lại quá muộn.

Tư Đồ Cảnh nắm lấy tờ giấy, vô lực rời Thái Phó phủ. Trong phủ thực vẫn im lặng, có lẽ không có hấn, không có bất cứ ai biết được động tĩnh của mình.

Mới rời đi Thái Phó phủ, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người phía sau gọi hấn.

“Tư Đồ Cảnh.”

Phía sau, còn người có thể bình tĩnh kêu ra tên ba chữ, bây giờ không còn nhiều lắm .

“Lý tướng quân chuyện gì.” Tư Đồ Cảnh cũng không quay đầu lại nói.

“Thỉnh cùng bốn vương đi một chuyến.” Lý Tùy Phong không để ý tới cách hấn xưng hô, tự xưng Vương gia.

Tư Đồ Cảnh vẫn là bội phục cổ ngạo khí kia, hỏi:“Vì sao.”

“Vì nàng.”

Lý Tùy Phong vừa dứt lời, liền co thanh âm nữ tử truyền đến.

Tư Đồ Cảnh hỏi đầu:“Lưu Oanh?”

Lý Tùy Phong một tay nắm lấy Lưu Oanh, một tay đặt trên cổ nàng, đã muốn ấn tay xuống, tay hấn vẫn chưa động . Lưu Oanh trong mắt có chút hoảng.

“Tư Đồ công tử không cần để ý, thỉnh mau rời đi.” Cứ như thế, Lưu Oanh vẫn trấn định hô lớn với Tư Đồ Cảnh.

Lý Tùy Phong trong mắt lệ khí tăng thêm, thanh âm trở nên tà mị:“Người vẫn cứ như thế để ý hấn, ngay đến mạng của mình cũng không cần sao!”

Dứt lời tay tăng thêm khí lực, Lưu Oanh nhú chặt mi hờ một tiếng.

“Người buông tay, ta đi theo người.” Tư Đồ Cảnh không nhanh không chậm nói.

Lý Tùy Phong lúc này mới thả lỏng tay,“Quả nhiên cũng chỉ có người mới biết thương hương tiếc ngọc. Chả trách lại có thể câu dẫn tâm tư của bao nữ nhân.”

Nói xong hướng Lưu Oanh trừng liếc mắt một cái, Lưu Oanh lại không phản bác lại điều gì, trong ánh mắt cũng không hề sinh khí, là tùy ý hấn đùa nghịch . Khống chế được Tư Đồ Cảnh, hấn liền buông tay, Lưu Oanh còn đứng ở một bên chưa động.

Lý Tùy Phong không có để ý nàng, chỉ là bịt kín mắt Tư Đồ Cảnh, mang hấn đến một nơi. Lưu Oanh vẫn đi theo phía sau , Tư Đồ Cảnh cảm thấy có chút buồn cười.

Che mắt không biết đi bao lâu, rốt cuộc cũng dừng lại.

Miếng vải che mắt được tháo ra, mới phát hiện đang ở quân doanh.

Lý Tùy Phong đem Tư Đồ Cảnh cột ở trên giường, Tư Đồ Cảnh cố gắng ngồi ổn định.

“Lần này vẫn giao người quản, người coi chừng nếu dám thả hấn lần nữa.” Lý Tùy Phong nói với Lưu Oanh, ngữ khí rất lạnh.

“Lưu Oanh không dám.” Lưu Oanh cúi đầu, có chút tiều tụy.

Lý Tùy Phong xuất môn, ném một câu: “Lượng ngươi cũng không dám.”

Đợi sau khi hắn rời đi, Tư Đồ Cảnh nhìn nhìn trong lều trại ngoại trừ cái giường, cũng không có chỗ nào khác để ngồi, Lưu Oanh còn đứng ở một bên.

“Lại đây ngồi đi.”

“Không cần.”

“Ngươi sợ hắn?”

Tư Đồ Cảnh không rõ, nàng rõ ràng là yêu Lý Tùy Phong, mà Lý Tùy Phong mặc dù không hiểu biết chuyện tình cảm, nhưng chắc cũng hiểu được cảm tình của nàng, bọn họ vì sao lại cứ như thế này.

“Ta vì sao phải sợ hắn.” Lưu Oanh ngẩng đầu, ngọn đèn chiếu rõ trên cổ là ấn ký đỏ thẫm.

Tư Đồ Cảnh hít mắt nhìn cổ của nàng, nàng lập tức lấy tay che mắt. Kia trên cổ hôn ngân trái rộng, nghĩ cũng biết là do Lý Tùy Phong để lại.

Nàng còn chưa đến mười lăm tuổi, Lý Tùy Phong mặc dù chưa trưởng thành, hành vi thực tại lại khiến Tư Đồ Cảnh có chút xúc động.

“Hắn đã làm gì ngươi?” Tư Đồ Cảnh đã biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

“Là ta tự nguyện.” Lưu Oanh thần ngôn nói.

Tư Đồ Cảnh không nói thêm gì nữa, cảm tình là một việc rất rối rắm nan giải, cảm tình của bản thân hắn còn chưa biết được, huống chi đi quản chuyện cảm tình của người khác.

Lưu Oanh vẫn đứng một bên canh hắn, Tư Đồ Cảnh dần dần có chút vậy ý, liền nằm xuống.

Lý Tùy Phong nửa đêm xông vào, mộng lung trong bóng đêm thấy Lý Tùy Phong ôm lấy Lưu Oanh mà hôn, tựa hồ còn nghe hắn nói yêu nàng linh tinh gì đó.

Tư Đồ Cảnh khó chịu vẫn không mở mắt ra. Hắn thầm nghĩ cứ như vậy ngủ, không thêm để ý đến ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì.

Lúc đang ngủ, hắn phát hiện bản thân mình nhiều lúc, rất hay lựa chọn việc trốn tránh.

Ngày thứ hai, Lý Tùy Phong phái tín sứ vào cung.

Tư Đồ Chấn Nam nhìn đến tín lãng. Chuyện Hoàng Thượng mất tích vẫn chưa truyền ra khỏi cung, Lý Tùy Phong lại biết, cũng trong một thời gian ngắn như thế mà bắt hắn.

Nay tình thế trong kinh thành nguy cấp, muốn cứu Tư Đồ Cảnh ra cũng không phải là chuyện dễ, Lý Tùy Phong đưa cho một con đường lui, là để Hạ Côn bước lên ngôi vị hoàng đế của Đại Xích Vương Triều, trừ việc đó ra, không cần gì khác.

Nhưng mà Tư Đồ Chấn Nam sao có thể can tâm, kế hoạch suốt mười tám năm của hắn, làm sao có thể bị tiêu tan chỉ trong một phút chốc.

Hắn vẫn quyết định sống chết một phen.

Lý Tùy Phong đợi nhận được tin tốt từ phía tín sứ mang về, nhưng vẫn đợi đến chạng vạng, lại không thấy tung tích của tín sứ, lúc này mới phát hiện đã xảy ra chuyện.

Bốn phía truyền đến tiếng trống chấn thiên, hắn vội vàng hạ lệnh ứng chiến, dần dần đêm đen được những ngọn lửa thấp sáng.

Ngoại ô mười dặm, chiến mã bay nhanh, binh nhung tướng binh, huyết nhiễm hoàng thổ.

Tư Đồ Cảnh ở nội trường nghe thấy tiếng chém giết xa xa, hiển nhiên Lưu Oanh cũng nghe thấy.

Lưu Oanh vội tới ngoài trường nhìn thoáng qua, vẻ mặt khẩn trương trở lại bên Tư Đồ Cảnh thật nhanh mà tháo dây thừng cho hắn.

“Thừa dịp hiện tại đang loạn, mau rời đi.”

“Người mau cùng ta đi.” Tư Đồ Cảnh vẫn có chút lo lắng, theo tính tình của Lý Tuyền Phong, trở về không phát hiện ra hắn, chắc chắn sẽ giết nàng.

“Không cần phải lo cho ta, người đi đi.” Lưu Oanh đưa hắng đến ngoại trưởng, ngón tay chỉ về phía nam, “Mau đi hướng bên kia, sẽ thấy một cái trấn nhỏ, sư phụ ở đó chờ người.”

“Lưu Oanh!” Một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Lý Tuyền Phong một thân nhiễm huyết, gương mặt trở nên đáng sợ, Lưu Oanh lui về phía sau vài bước, chung quanh có người xông tới, Tư Đồ Cảnh che chở cho Lưu Oanh và bắt đầu đối phó với đám người xung quanh.

Đoạt một phen kiếm, Tư Đồ Cảnh kéo Lưu Oanh theo phía nam mà đi, nhưng Lưu Oanh vẫn không nguyện theo, Lý Tuyền Phong cầm kiếm vọt lên, kiếm thế có chút điên cuồng.

“Người buông tay đi.” Lưu Oanh kéo tay Tư Đồ Cảnh ra, Tư Đồ Cảnh thân thể có chút khó hành động, né tránh đường kiếm của Lý Tuyền Phong.

Đang lúc Lý Tuyền Phong điên cuồng đâm kiếm hướng đến Tư Đồ Cảnh, Lưu Oanh xoay người một cái che cho Tư Đồ Cảnh, kiếm từ sau lưng nàng đâm sâu vào cơ thể, máu tươi văng lên khuôn mặt Lý Tuyền Phong, hắn bắt đầu rối loạn

“Ngô..... Sư phụ, muốn dùng cả tánh mạng để bảo vệ hắn, Lưu Oanh không thể không theo.” Lưu Oanh đưa lưng về Lý Tuyền Phong nói một câu.

Kiếm trong tay Lý Tuyền Phong đột nhiên hạ xuống, kéo Lưu Oanh từ bên Tư Đồ Cảnh sang ôm chặt, lớn tiếng hô: “Lưu Oanh.....” Trong thanh âm chính là phần nộ.

Người bốn phía vẫn không ngừng công kích Tư Đồ Cảnh. Tay hắn nắm kiếm thật chặt.

37. Chương 37: Hoa Lạc Hoa Khai

“Hoàng Thượng, mau đi thôi.”

Phía sau đột nhiên lao tới một người, Tư Đồ Cảnh hồi đầu, phát hiện là Cảnh Linh.

Cảnh Linh mang theo Tư Đồ Cảnh đi ra ngoài. Lý Tuyền Phong vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Suốt lúc đó, Tư Đồ Cảnh cơ hồ đã quên mất bản thân mình muốn làm cái gì, chỉ biết đi theo Cảnh Linh ra ngoài, dần dần rời xa chém giết.

Bỗng nhiên lại có người từ trên trời xuất bay xuống trước mặt bọn họ, Tư Đồ Cảnh ngẩng đầu, là Thường Vân.

“Hoàng Thượng, mau theo thuộc hạ hồi cung.”

Tư Đồ Cảnh giẫy tay khỏi Cảnh Linh, Cảnh Linh có chút hốt hoảng .

“Nơi đó không phải nơi dành cho ta. Các người không cần chấp nhất.” Tư Đồ Cảnh đi về phía Thường Vân.

“Nhưng còn hoàng hậu nương nương phải làm sao bây giờ.”

Khi Cảnh Linh hô lên những lời này, Tư Đồ Cảnh dừng bước.

Hắn luôn luôn quên đi mất một người, Bùi Liễu Tích, hắn thầm nghĩ phải đuổi theo hạnh phúc của bản thân, cũng chưa từng nghĩ tới, nếu hắn đi rồi, nàng phải làm sao.

Thường Vân nhú mày, kéo tay Tư Đồ Cảnh: “Theo ta đi.”

Cảnh Linh ở phía sau hần hô một câu: “Hoàng Thượng xin dừng bước.”

Sau đó tựa hồ không có gì xảy ra, hay là do Tư Đồ Cảnh không thể nào nhớ rõ. Ngay khi Cảnh Linh đang chạy đến, hần trong đầu xuất hiện một mảng hỗn loạn, hần ngã xuống.

Lúc tỉnh lại đã ngồi trên một chiếc thuyền. Trong thuyền là một nữ tử áo trắng, Thường Vân, nước sóng sánh phản chiếu ánh mặt trời, khiến hần có vẻ choáng váng.

“Nương, đây là ở đâu?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

“Trên đường đến Thanh Thành sơn trang.” Thường Vân đưa lưng về phía hần, trong tay vẫn nắm chặt cây kiếm.

“Ta hiện tại không thể đến đó.” Tư Đồ Cảnh vội vã đứng dậy, muốn nói gì đó, lại quên mất là muốn nói cái gì. Thanh Thành sơn trang? Hần nghĩ trong lòng, nhưng lại có vẻ chần chờ.

“Đã đến rồi .”

Thuyền gần cập bờ , Thường Vân đứng dậy đội mũ sa, đưa cho Tư Đồ Cảnh một cái mũ sa màu đen, nâng hần dậy.

“Đây là đâu?” Tư Đồ Cảnh nhìn thị trấn nhỏ này, cảm thấy có chút quen thuộc.

“Thanh Thành.”

Tư Đồ Cảnh cố gắng nghĩ, nhưng không thể nhớ ra địa phương quen thuộc này.

“Đại Xích vương triều cùng Tuân Quốc xác nhập , dân chúng chúng ta cuối cùng cũng có lúc được sống yên ổn”

“Nói không chừng, còn không biết hoàng đế này sẽ như thế nào đâu!”

“Chúng ta chỉ cần mỗi ngày thế này , còn phải quan tâm hoàng đế là ai sao!”

“.....”

Ven đường có rất nhiều thanh âm nho nhỏ bàn tán , Tư Đồ Cảnh âm thầm thở dài một hơi. Đương kim hoàng đế, nói vậy chính là Hạ Côn . Hần đã mất đi một kiếp làm hoàng đế, nói ra chỉ có thể làm trò cười cho người khác.

“Đã bao lâu rồi?” Tư Đồ Cảnh hỏi.

“Năm tháng .” Thường Vân trả lời thật sự bình tĩnh.

“Vì sao ta lại ngủ lâu như thế?” Tư Đồ Cảnh khó hiểu.

Thường vân nói: “Đợi lát nữa người liên sẽ biết.”

Tư Đồ Cảnh cũng không hỏi nhiều. Chỉ là nghĩ đến một việc, bỗng nhiên cảm thấy trong đầu có chút trống rỗng, giống như có rất nhiều việc đã trở nên mờ nhạt, rất mơ hồ, thậm chí sắp biến mất.

Đi được không lâu, bọn họ đến chân một ngọn núi. Tư Đồ Cảnh giương mắt xem, một mảnh rừng xanh biếc, còn thấy một con đường mòn nho nhỏ, là Thanh Thành sơn trang. Rõ ràng trong trí nhớ hần, Thanh Thành sơn trang này đã được khắc rất sâu, nay sao đối với hần lại có vẻ xa lạ như thế.

Bọn họ không có đi theo con đường kia, để tránh người trong trang, chỉ lặng lẽ đi vào bên trong.

Phùng Tịch là thần y nổi danh chốn giang hồ, nhưng đã đến Thanh Thành sơn trang mai danh ẩn tích bao lâu nay chưa từng rời đi, Thường Vân dẫn hần tới đây, cũng là muốn hần gặp vị thần y này.

Gặp lại Tư Đồ Cảnh, Phùng Tịch đương nhiên kinh ngạc , nhưng hần không hỏi gì cả.

“Đã lâu .” Hần chỉ là bình tĩnh chào hỏi bình thường. Đối với Tư Đồ Cảnh, cũng như đối với Thường Vân.

“Mấy năm nay tốt chứ?” Thường Vân cũng hướng hần vấn an.

“Hảo. Ở Thanh Thành sơn trang tương đương thoái ẩn giang hồ, mừng rỡ tự tại. Không biết người lần này đến đây có chuyện gì?” Phùng Tịch không rõ quan hệ giữa hai người bọn họ lắm, nhưng nếu đã đến, tức có việc.

Thường Vân nói: “Mau xem cho hẩn.”

“Kia, thiếu gia, thỉnh ra ngoài trước.” Phùng Tịch đối Tư Đồ Cảnh nói.

Tư Đồ Cảnh có chút khó hiểu, nhưng vẫn đi ra ngoài.

Sau khi Tư Đồ Cảnh rời khỏi, Phùng tịch nói: “Hẩn trên người bị nhiễm một loại cổ trùng.”

Tư Đồ Cảnh áp tai ở cạnh cửa nghe, may bắt đầu nhận lại.

“Cổ trùng? Người Miêu Cương thường dưỡng loại này?” Thường Vân cả kinh nói.

“Đúng vậy. Hẩn trên người có một loại cổ trùng tên là ‘Niệm sát’, đây cũng không phải loại gì nguy hiểm, hơn nữa, cổ trùng này có thể kháng trăm độc, còn có thể khiến tâm tư người khác rộng mở.”

“Khó trách lúc trước mê được đối với hẩn không có tác dụng.....” Thường Vân thì thầm, đột nhiên lại cảm thấy có chút không đúng, “Niệm sát? Cũng là một loài vật tốt, vì sao lại mang một cái danh như thế? Hẩn trước trước đó vài ngày cũng có ngắt xỉu, có phải do loại cổ trùng này quấy phá?”

“Lòng người hỗn loạn, là bởi vì trong tâm có một cái niệm, này niệm sát, sẽ khiến cho người mang phải quên đi cái niệm hay cái sầu đó, hẩn sở dĩ té xỉu, đó là do nổi lòng quá phức tạp. Để một thời gian, khi quen với loại cổ trùng này rồi, hẩn chán chán sẽ khá hơn rất nhiều.”

Quên? Tư Đồ Cảnh trong lòng chấn động, hóa ra đây chính là nguyên nhân vì sao trong đầu hẩn trống rỗng không có gì? Có thể hạ cổ trùng này, chỉ có thể là Dịch Nam Vũ, hẩn vì sao phải làm như vậy.

Tư Đồ Cảnh trong lòng bắt đầu bối rối, hẩn đến tột cùng đã quên đi cái gì?

Nghiêng ngã lão đảo đi được một đoạn, nhìn hết mọi thứ trước mắt, cứ như tất cả đều chớp nháy, khiến hẩn đầu vầng mắt hoa, rốt cuộc lại ngã trước một rừng hoa đào bí ẩn.

Thường Vân theo Phùng Tịch trong phòng đi ra, không thấy Tư Đồ Cảnh, đi khắp nơi tìm kiếm, liền tìm thấy một rừng hoa đào.

Dưới gốc cây đào có một nam tử áo trắng đang ôm Tư Đồ Cảnh ngủ, nửa thân dựa vào gốc cây, khoe môi khê nhếch, bộ mặt tuần lãng, khuynh quốc khuynh thành.

Thường Vân im lặng ly khai, có lẽ, đó chính là vận mệnh của bọn họ, nàng không thể nào can thiệp.

Có một chú ngựa vôi vàng chạy khỏi kinh thành, mang theo một hắc y nam tử cùng hồng y nữ tử. Ngựa phi như bay, không ai biết bọn họ muốn đi đâu.

Cảnh Linh nói có lẽ chỉ có thể giới bên ngoài mới thích hợp với bọn họ. Bùi Liễu Tích cũng hiểu được như thế.

Cảnh Linh nói muốn dẫn nàng lưu lạc thiên nhai. Bùi Liễu Tích nói nàng vốn thuộc chốn giang hồ.

Bùi Liễu Tích đi theo Cảnh Linh đến chân trời góc biển, cầm trong tay mảnh ngọc bội nhưng nhớ ở phương xa.

Ba tháng sau, Tư Đồ Cảnh từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, trước mắt thấy một dung mạo khiến hẩn sợ hãi than không thôi.

“Người là.....?”

“Ta họ Huyền, danh Minh Thần. Người bảo ta Minh Thần là tốt rồi.”

“Nga. Ta sao lại ở đây?”

“Bởi vì, người đang đợi hoa đào.”

Tư Đồ Cảnh nhìn nhìn bốn phía, khắp nơi hồng nhật vô biên vô hạn, hoa đào phiến phiến rơi xuống người bọn họ, hoa vũ xinh đẹp.

“Người vì sao lại ở đây?”

“Bởi vì, ta đang đợi người.”

Tao nhã khuynh thành quân làm bạn, chấp thủ thiên nhai vi song tuyệt.

Phồn ti điều lạc, chung quân tương bạn.

38. Chương 38: Pn1

Khuynh thành song tuyệt phiên ngoại: Dịch Nam Vũ nhớ mãi không quên

Lần đầu tiên gặp Tư Đồ Cảnh là trong đám người náo nhiệt, tóc đen dài, khuôn mặt tuấn lãng, đôi mắt đỏ tươi, một người tỏa sáng như thế, làm sao mà người khác không để ý đến hắn được chứ. Nhưng khi đó, bên cạnh hắn cũng có một người khác tỏa sáng.

Dung mạo cùng tài hoa của hắn khiến bao nhiêu người kính phục, cũng khiến không ít người bị khuynh đảo. Nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó, cho dù hắn gần đến thế nào, ta vẫn cảm thấy mình không thể chạm tới hắn. Một người quá mức vĩ đại, chỉ có một người vĩ đại khác, mới có thể xứng đôi với hắn. Người khác, có đủ tư cách. Tỷ như, Huyền Minh Thần.

Hắn bước lên ngôi vị hoàng đế là việc mà ta vạn vạn không bao giờ ngờ đến, nhưng việc này cũng không khiến ta kinh ngạc. Quan hệ giữa ta và hắn không phải vì địa vị thay đổi mà cũng thay đổi theo. Đôi lúc thật gần nhưng đôi lúc thật xa.

Mà Huyền Minh Thần tác bất đồng. Một khi long lâm thiên hạ, hắn liền muốn buông xuôi hết tất cả, muốn xóa bỏ đi hết tất cả các ý niệm về hoàng đế trong đầu. Huyền Minh Thần, lúc này mà rời hắn đi.

Ngày ấy Huyền Minh Thần tìm đến ta, nói muốn ta thay hắn đến xin từ quan. Mới đầu ta có một chút (tiểu nhân) hưng phấn. Hưng phấn qua đi liền cảm thấy chính mình thực buồn cười. Huyền Minh Thần ly khai thì như thế nào, ta vẫn không thể trở thành người bên cạnh hắn, trở thành người của hắn. Chúng ta, đều là nam nhân. Huyền Minh Thần là thế, ta cũng vậy. Huống hồ, ta so với Huyền Minh Thần, vẫn còn kém rất xa.

Không có Huyền Minh Thần, ta có thể nhìn thấy hắn trở nên yếu ớt. Yếu ớt đến mức không thể chạm vào được bất cứ thứ gì, thậm chí còn vô ý để tất cả mọi thứ chạm vào hắn. Hắn cao ngạo, nhưng hắn tịch mịch. Ta không muốn nhìn thấy hắn như vậy, một người tuyệt thế như vậy, làm sao có thể mất đi nụ cười. Ta muốn làm hắn khoái hoạt, đối với người kia thì ta làm sao có khả năng bằng.

Ta hiểu được, người có thể khiến hắn thoải mái, chỉ có một, chính là Huyền Minh Thần. Ta khuyên hắn lưu lại, kết quả có thể nghĩ. Huyền Minh Thần bất đắc dĩ, hắn bất đắc dĩ. Ta cũng bất đắc dĩ. Tất cả những việc này, không phải việc chúng ta có thể quyết định. Nhất định tất cả chỉ là một cái tuyệt lộ, trúng mục tiêu nhất định hắn nên được đến như thế hậu quả.

Bọn họ thống khổ, ta thừa nhận bọn họ thống khổ. Nhưng nếu nhìn bọn họ bên nhau cười nói, ta sẽ thống khổ. Nhìn bọn họ tách nhau ra, hắn mang vẻ mặt rất buồn bực, ta cũng thống khổ.

Huyền Minh Thần cuối cùng cũng đi rồi, rời bỏ hắn, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không trở về. Khi hắn bắt đầu nguy trang kiên cường mà đối diện hết thảy, ta đột nhiên rất muốn tranh thủ lấy hạnh phúc của bản thân mặc kệ kết quả như thế nào, ta cũng tưởng phải thử một chút.

Đêm tân hôn, hắn tìm ta xin tình được. Xem ra, hắn đã muốn lựa chọn quên đi Huyền Minh Thần, trong lòng ta có chút mừng. Chỉ có thể xem như là một tia vui mừng nho nhỏ

Ngày ấy, hắn không đến tẩm cung hoàng hậu. Nhìn tâm tình hắn không được tốt lắm, có thể là bởi vì chuyện Tuân Quốc, hắn mặt ngoài điều gì cũng không để ý, kỳ thật trong lòng vẫn rất khó chịu. Ta không dám đoán bừa nội tâm của hắn, bởi vì như vậy sẽ làm ta càng thêm thống khổ.

Ta đến tẩm cung của hắn. Hắn không hỏi nguyên do ta đến. Chỉ là bảo ta ngồi xuống cùng hắn uống trà.

“Ban đêm không nên uống trà, sẽ mất ngủ.” Ta nói với hắn như vậy, hắn lại cười cười, dùng đôi hồng mâu như lửa kia nhìn ta, nói: “Người không phải rất hiểu trẫm sao, người thấy trẫm có mấy ngày được ngủ an ổn.”

Ta cúi đầu không dám nhìn hắn, hắn là một người cơ trí như vậy, có lẽ đã sớm nhìn thấu ta, chính là hắn đã muốn thói quen đem hết thấy chôn dấu đáy lòng, hoặc là nói, hắn không muốn theo ta nhiều lời.

Hay ngón tay thon dài trắng nõn kia đột nhiên đặt dưới cằm của ta, hắn thoáng dùng sức, nâng đầu ta, để ánh mắt của ta đối diện với hắn. Ta không tự giác mà chuyển ánh mắt đi nơi khác, trái tim lại kịch liệt mà đập, huyết lưu thông trên người cũng bị rối loạn.

“Hoàng Thượng, ngài.....” Vốn định ra vẻ trầm tĩnh, thanh âm ta lúc này lại trở nên run run. Tay hắn thả xuống dưới, ta tựa hồ như còn lưu luyến tay hắn.

Ta nghĩ ta đã tẩu hỏa nhập ma, lại vươn tay ra cầm lấy tay hắn, nói ra lời nói mà bản thân khó có thể tưởng tượng.

“Hoàng Thượng, nếu cần, vi thần cũng có thể..... Có thể.....” Nửa câu kia lại bị ngừng lại ở hầu gian, đến mức người khó chịu, lại không biết làm sao để nói tiếp.

“Có thể cái gì?” Hắn ra vẻ rất bình thường nhìn ta, hai gò má của ta bắt đầu nóng lên.

“Có thể..... Thay thế Huyền đại nhân.....” Ta dần dần buông tay hắn, hắn lại phản thủ đưa tay bắt lấy tay ta, trong vô thức, ta đã nằm trong lòng hắn. Mặt hắn phóng đại trước mắt ta, đây là lần đầu tiên ta thấy rõ nhất dung nhan kinh diễm ấy.

“Là như thế này sao?” Hắn môi hắn nhẹ chạm vào vành tai ta, ta nghĩ, mặt ta lúc này chắc chắn đang rất khó coi. Ta nhắm mắt lại, không dám nhìn hắn, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh một chút.

Hắn trở nên có chút **. Có lẽ là vì muốn quên người kia mà thôi. Nhưng ta vẫn cố chấp cho rằng hắn ôm ta vì trong lòng hắn ta cũng có một chút gì đó.

Khi mở mắt ra, đã nằm trên long ý của hắn, quần áo sớm bị cởi bỏ, mà thân hình bóng loáng trơn mịn của hắn cũng dần bại lộ trước mắt ta. Hắn đưa hai tay khẽ chạm vào hai tai ta, ánh mắt nhìn kỹ khuôn mặt của ta.

Thật lâu không hề động tĩnh, hắn tựa hồ như không muốn tiếp tục, ta có chút thất vọng. Ta nâng tay lên, tay run run chạm vào mặt hắn, hắn tựa hồ như lúc này mới phản ứng, cuối mặt xuống. Hắn nhẹ nhàng chạm vào môi ta, không có xâm nhập, nhưng này đã khiến trái tim ta kịch liệt phản ứng. Hứng phấn cùng nôn nóng hòa quyện lại làm loạn cả tâm trí ta.

Hắn ở ta trên người ta, thân thể ta cứ như thế mà từng chỗ từng chỗ một khô nóng. Hắn xoay lưng ta ngược về phía hắn, ta không rõ lắm vì sao phải thế, nhưng mà ngay sau đó hạ thân truyền đến đau đớn khiến ta không còn nhớ đến vấn đề này. Ta chỉ biết, thân thể hắn đã tiếp nhập trong ta, đây gọi là tình ái..

Đau, nhưng cũng hưng phấn. Đau đớn rất nhiều, rất muốn quay lại ôm lấy hắn, nhưng mà ta vẫn duy trì tư thế đưa lưng về phía hắn, không dám động, tay hắn vẫn gắt gao nắm lấy lưng ta, nhưng tay ta không thể chạm đến tay hắn. Như vậy, khiến ta thật không cảm thấy an toàn. Ta chỉ muốn ôm hắn, muốn cảm thụ nhịp tim củ hắn.

Ta bắt lấy chiếc áo khoác của mình, lấy ra bên trong một bao thảo dược, khiến người khác lập tức phải say mê.

Động tác hắn càng mãnh liệt hơn, hậu đình của ta như sắp bị xé rách mà phát ra đau đớn. Nhưng này là do ta muốn, không phải sao. Ta cũng đành phải nhịn đau, hưởng thụ hạ thân của hắn đang sung sướng.

Xong việc, hắn một bên yên bình ngủ, ta mệt mỏi chống thân mình nhìn hắn. Rốt cục, cũng có thể gần hắn. Tay ta có thể chạm đến gương mặt của hắn, bóng loáng mà nhẵn nhụi, lông dài nhỏ, tay của ta chạm qua sườn mặt của hắn, hắn bỗng nhiên giật mình, vươn tay bắt lấy tay ta kéo vào trong lòng.

Ta cuống quýt thu tay lại, liền phát hiện hắn vẫn chưa tỉnh, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ở hầu gian hắn có phát ra âm thanh, có chút mơ hồ, ta nghe không rõ là hắn đang nói gì.

Nhưng sau đó, là từng tiếng một từng tiếng một rõ ràng. Đồng thời cũng đánh nát đi một tia hi vọng cuối cùng trong cõi lòng ta.

Hắn nói:“Minh Thần.”

“Không cần trốn ta.”

“Trở về được không.”

“Ta với ngươi cùng nhau đi.”

Hắn nói:“Minh Thần.”

Ta cười khổ, không phải quyết định sẽ quên đi sao, vì sao trong lòng vẫn phải nhớ đến chứ.

“Ngươi thống khổ sao?” Ta hỏi hắn.

Vốn nghĩ rằng hắn đã ngủ say, không nghĩ đến hắn sẽ mơ mơ hồ hồ trả lời:“Rất thống khổ.” Như là đang nói mơ, cũng như đang cho ta câu trả lời.

“Ngươi tưởng đã quên sao?” Nếu hắn trả lời, ta liền tiếp tục hỏi.

“Hảo tưởng, hảo tưởng đã quên ngươi.” Hắn nói.

Xem ra, là thật rất thống khổ. Ta với tay lấy gói thuốc. Ta sẽ giúp ngươi quên, ngươi sẽ không thống khổ nữa, nếu không có hắn, ngươi còn có ta. Ta sẽ mãi là của ngươi.

Ta mở gói thuốc, kéo thân mình xuống giường.

Khi hắn tỉnh lại, trời còn chưa sáng, thấy ta một mình ngồi bên bàn, có cảm giác chút kỳ quái, liền xuống giường.

“Thân thể có khỏe không?” Hắn nửa mở mắt, buồn ngủ mông lung.

“Vô sự, chỉ là muốn đến đây ngồi một lát.” Ta nâng ấm trà, ngã một chén, đưa cho hắn,“Hoàng Thượng có khát nước không?”

Hắn rất nhanh tiếp nhận chén trà, nói:“Cũng có.”

Uống xong, hắn liền trở về ngủ.

Ban đêm có chút lạnh, ta ôm lấy hắn, một đêm vô miên.

Đêm hôm đó liền như vậy trôi qua, sau đó tất cả không có gì thay đổi.

Hắn tiêu thất.

Không hề báo trước mà tiêu thất.

Đại Xích vương triều cùng Tuân Quốc lặng yên không một tiếng động mà xác nhập. Hắn trở thành lịch sử của Đại Xích Vương Triều, một cái lịch sử ngắn ngủi, đến khi tất cả đều hoàn toàn khôi phục, có lẽ mọi người sẽ quên hắn. Nhưng mà ta không thể, ta làm sao có thể quên được hắn.

Khi hắn rời đi, ta cũng quyết định rời đi.

Ta không có về nhà. Ta lưu lạc ở giang hồ. Có lẽ chỉ là vì tìm kiếm một người. Có lẽ muốn tâm của mình cứ mãi phiêu bạt.

Mỗi nơi ta đi qua, là mỗi nơi ta mang theo một tia ảo tưởng, có thể hay không gặp được hắn.

Cứ như vậy đi đến rất nhiều nơi, hy vọng có chút gì đó. Đến khi mà ta nghĩ, mình sẽ mãi mãi cô độc. Ta liền gặp hắn.

Tại một thị trấn nhỏ thanh bình, tất cả đều rất bình tĩnh. Kia trong một gian tửu lâu nhỏ, hắn một thân áo lam ngồi bên bàn, lẳng lặng cầm cái chén thất thần, bên người hạt y nam tử mãi mãi nhìn hắn.

Có lẽ ta nên lẳng lặng tránh ra, nhưng vẫn không tự giác mà đến gần bọn họ.

Ta đứng bên người hắn hồi lâu, khi hắn phát hiện ra ta, chỉ hỏi một câu: “Vị công tử này, chúng ta có từng quen biết?”

Huyền Minh Thần cười sờ sờ đầu của hắn, lại hướng ta cười.

“Chưa từng quen biết.” Ta hồi hắn cười, xoay người rời đi.

Nếu người đã quên ta, thì người cũng đừng để ý đến ta.

Có lẽ người không thương ta, nhưng chỉ cần người đã từng đến ý đến ta, là đủ rồi.

Ta đã có thể an tâm rời đi, buông hết những quá khứ kia, an tâm mà trở thành một kẻ hành khất.

Nhưng ta sẽ vĩnh viễn nhớ rõ người, nhớ rõ rằng ta đã buông tay người.

Nhớ mãi không quên người, Tư Đồ Cảnh.

—Hoàn—

Khuynh Thành Song Tuyệt Thất Mạc Thanh Phàm Editor: Nguyệt Bình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuynh-thanh-song-tuyet>